

Lauren Weisberger

Diavolul se îmbracă de la Prada

Ferește-te de orice proiect care necesită haine noi.

Henry David Thoreau, Walden (1854)

Nici nu se înverzise bine semaforul de la intersecția dintre 17th Street și Broadway, că o armată l'ni taximetriști plini de ei a și vâjâit pe lângă paricolul public pe patru roți, pe care mă chinuiam să îl manevrez pe străzile orașului.

Ambreiaj, accelerație, schimbă viteza (de la. Punct ui mort la viteza întâi? Sau de la viteza întâi la t,, doua?), ia piciorul de pe ambreiaj, îmi repetam mi întruna, iar îngânarea acestei mantra mi-a ilnt prea puțin curaj și nici o idee despre încotro „A mă îndrept în nebunia traficului de la ora prânzului. Mașinuța s-a scuturat sălbatic de două ori, după care a țâșnit drept în intersecție. Am aimțit că-mi sare inima din piept. Ca din senin vohiculul s-a stabilizat și am început să prind viteză. Viteză, nu glumă. Mi-am coborât privirea ca să mă conving că eram doar în viteza a doua, ilur am zărit spatele unui taxi la o apropiere așa di; amenințătoare de parbrizul meu, încât nu mi-a i (imas altceva de făcut decât să calc frâna cu atâta putere, încât mi s-a rupt tocul. La dracu'! Încă o pereche de pantofi de șapte sute de dolari.

Hucrificată pe altarul completei și totalei mele lipse de autocontrol în situații de criză: înregistrasem al treilea dezastru din luna în curs. M-am simțit aproape ușurată când motorul a murit din nou (uitasem, evident, să apăs pe ambreiaj când călcasem frâna să-mi salvez viața). Aveam la dispoziție câteva secunde – câteva secunde liniștite pentru cineva în stare să ignore claxoanele furioase și diversele variațiuni ale expresiei „băga-te-aș” din toate părțile – pentru a-mi scoate din picioare pantofii Manolo și a-i azvârli pe scaunul din dreapta. Nu-mi puteam șterge mâinile umezite de transpirație de altceva decât de pantalonii Gucci din piele întoarsă, care erau atât de strimți, încât șoldurile și pulpele începuseră să mă furnice de cum terminasem de încheiat ultimul nasture. Degetele mele au lăsat dungi umede pe pielea întoarsă atât de fină care îmi îmbrăca pulpele deja amortite. Tentativa de a conduce o decapotabilă cu cutie de viteze manuală, în valoare de optzeci și patru de mii de dolari, pe străzile din centrul orașului, înțesate cu obstacole de tot felul, la ora prânzului făcea foarte necesară fumarea unei țigări.

— Mișcă dracu' de-aci, cucoană! A zberat un șofer măsliniu, al cărui păr de pe piept amenința să răzbată prin țesătura tricoului. Unde mă-ta te crezi? La o nenorocită de școală de șoferi?

Dă-te naibii la o parte!

Am ridicat o mână tremurândă ca să-i arăt degetul mijlociu, după care mi-am îndreptat atenția spre o treabă mai importantă: cum să fac să-mi intre nicotină în sânge cât mai rapid. Mâinile îmi erau din nou umede de transpirație, dovadă fiind chibriturile care îmi tot scăpau printre degete și cădeau pe podea. Semaforul s-a făcut verde exact în clipa în care reușisem să aprind țigara, așa că am fost nevoită să o las spânzurată între buze, în timp ce mă chinuiam cu jocul complicat ambreiaj, accelerație, bagă în viteză (de la punctul mort la viteza întâi? Sau de la viteza ihlli la a doua?), dă drumul ambreiajului, iar

(vinul îmi intra și îmi ieșea la fiecare respirație.

Abid trei intersecții mai încolo am decis că mașina rulează suficient de constant și de normal ca-mi pot scoate țigara din gură, dar era deja piuit târziu: cilindrul lunguiet de scrum care abia h mai ținea s-a îndreptat direct spre pata umedă ti" transpirație de pe pantaloni. Splendid! Dar inninte de a calcula că, punând la socoteală și iitutofii Manolo, făcusem praf articole de îmbrăt Aminte în valoare de trei mii o sută de dolari în iun! Puțin de trei minute, celularul a urlat să-mi a purga timpanele. Și, de ca și cum în acel moment vtnța mea nu era și așa destul de mizerabilă, nunul telefonului mi-a confirmat temerile cele tuni negre: era chiar Ea. Miranda Priestly. Șefa meu.

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Mă auzi, Ahnilm-ah? A ciripit ea în secunda în care am deschis mobilul Motorola - împrejurare care se constil uni într-o realizare deloc de neglijat, ținând cont tlt" faptul că ambele mele mâini și ambele mele picioare (goale) își aveau deja fiecare ocupația proprie. Am proptit telefonul între ureche și umăr fi am azvârlit țigara pe fereastră, reușind să evit

În ultimul moment un curier pe bicicletă. Băiatul) i urlat de câteva ori foarte puțin originalul „Măga-te-aș în mă-ta!” înainte de a pedala mai departe.

— Da, Miranda. Bună, te aud perfect.

— Ahn-dre-ah, unde e mașina mea? Ai lăsat-o în parcare?

Din fericire, tocmai atunci semaforul s-a făcut roșu și se părea că ăsta e un stop lung. Mașina m 11 oprit brusc, fără a izbi ceva sau pe cineva, iar inie mi-a scăpat un suspin de ușurare.

M în mașină, Miranda, ajung

1 Am V~„L*Jtarea de fapt, T^J^ n să rată CU Ce a nici o f*+L2S5.
„ gurat-ocanuer aș.na_cltde ajungem - \$1 7.,.” Vreau
? °nL PdeefteeSarce Wjț^U* câteva
^. Ș telefonul a amu^ ^ ^ închisese ^ ^ ^ânuntele Pj^aW era
comumcaSe toa^e c la e. X,.*” de feț&?
Spera sa le P” (tm) de se afla ea m cnp
Madelaine? ^un ^ să 0”u? Dce^ și>

Știa oare că urma ramentul aur,, dUSăroPnt1e? AP A *”^SiS* ținând cont de w de c6) Doamn sonal, menagra^ asta? La trebuia sa fac eu g 1S sa k

Mi,,am ^f ce conduci ^^re aveam celular în timp ce c decare și m-am gmdit c au altercație cu * „

Sevoie în *ț*X& *,* & mâ autorutieră {eadae avarieInspiră, „L^ aininte t* țin urmă.

Trpbuie luată de

— „mergetn 1, oe covor în fața,” , *. Mea. Sau, ^^ ^

*u Q mt Ahn-dre-an. A rivirea.

Hul, care dmtre miu orașuluiSau^P

n CBle ^tase vreunei prietene ^f^Pa ' „ 1mpTT le scump atelier de ^ra^ A

, ntr-Unp'°Sfriei mai exista gobato ^

^enue? Și, L *mașină nouă, deo care „ fi rtfte care tocmai o J^JQ- <„ 9e „oBCută, pe c acasă de „ „u fuSeS^ Aveam mult de muncă. Dei> știe care).

AveajV a 0 suna pe bona

(Uir a mtrat casuv niciodată, s-a <„ aca '„are a3tu era chiar nouă *L^*” și că

X^^^aSmomentul „. Avea ce marca e” ^

!„Im Mirandei, care, a urmat asistenta soțului. W&veaUo mașina neagra<„ hever<ie. Ura. Rn

^SC-* ^ S toenuta fa't doamna wa„ mașina de serv”. Bnețel

Am comandat o roclî? Înământ un Due*

8& rādă atu” X prea sigurca Pa^OLLr o -a? Înă^atTde orâca sa ^Talâ M?

— A luat apoi o^matatde ^^ manuală. Mi* fără sa fi gâs” ^ de T^S5S*. PW„ Sat conversație soanâ, vreun” t încheiată i.

„raf S î nu contribuia* cu nume la calm

25ES* oupe dat telefoane, dar* datlC„, S-a, „*f ^ „ trafic,

_Bună, ce mai faci. 9

Ābia te aud.

— Mda, cam așa ceva. A trebuit să ridic mașina

Mirandei de la reparat. Din păcate însă, nu mă prea pricep să conduc mașini cu schimbător de viteze. Dar m-a sunat adineauri din nou și acum vrea să iau pe cineva pe care o cheamă Madelaine șt Bă o las la apartamentul ei. Cine naiba e

Mudelaine și cam pe unde s-ar putea afla?

Cară a izbucnit în răs și am avut impresia că tot răs zece minute întregi înainte de a-mi răspunde:

— Madelaine e cățelușa lor, un pui de buldog

Imnțuzesc, și e la veterinar. A fost sterilizată.

l'. U trebuia să o iau de acolo, dar Miranda m-a nuntat și mi-a zis să le iau pe gemene de la școală în ni devreme ca să se ducă împreună la familia H&ton.

— Glumești. Vrei să spui că trebuie să iau un afurisit de cline cu o mașină Porsche? Fără să fac un accident? Niciodată.

— E la Clinica veterinară din East Side, pe i.''. Nd Street, între First și Second Avenue. Îmi pare rău, Andy, trebuie să plec chiar acum să le lau pe fete de la școală, dar sună-mă dacă pot să tt< ajut cu ceva, OK? Efortul de a manevra monstrul acela verde „pre suburbii mi-a secătuit ultimele rezerve de concentrare, așa că, atunci când am ajuns la Second Avenue, stresul începuse să îmi topească trupul ea pe o luminare. Lucrurile nu pot ajunge mai rău decât acum, mi-am zis eu în timp ce un alt taxi a oprit la cinci milimetri de bara din spate a mașinii. Cea mai mică julitură pe mașina asta ți-mi pierd locul de muncă - era mai mult decât clar - dar puteam să îmi pierd și viața dacă nu „ram atentă. Dat fiind că, evident, un loc de parcare, legal sau de alt fel, nu era de găsit în miezul zilei, am sunat la Clinica veterinară și i-am rugat să mi-o aducă cineva pe Madelaine.

O femeie cu înfățișare binevoitoare a ieșit din clădire câteva minute mai târziu (după ce tocmai încheiasem o nouă convorbire cu Miranda, care m-a întrebat de data asta de ce nu mă întorsesem încă la birou) și mi-a adus o cățelușă care se smiorcăia și scheuna. Femeia mi-a arătat burta plină de cusături a lui Madelaine și mi-a spus să conduc cu mare, mare atenție, pentru că „animalul se resimte după operație”. Sigur că da, cucoană. O să conduc cu mare atenție, dar voi face asta numai pentru a-mi salva jobul și, posibil, propria viață, iar dacă animalul profită de pe urma acestui fapt, cu atât mai bine.

Cu Madelaine făcută covrig pe scaunul din față, am aprins o nouă țigară și mi-am frecat picioarele goale, congelate, pentru ca degetele să poată începe din nou să apese pedalele. Ambreiaj, accelerație, bagă în viteză, ia piciorul de pe ambreiaj, am recitat eu în timp ce mă străduiam să ignor urletele jalnice ale cățelușei care se auzeau de câte ori acceleram. Când plângea, când scheuna, când fornăia. Când am ajuns la apartamentul Mirandei, bietul animal era aproape isteric. Am încercat să-1 liniștesc, dar înțelegea probabil că nu sunt într-un totu sinceră, și-apoi, nici nu aveam vreo mână liberă cu care să-1 mângâi.

Deci, de asta studiasem și analizasem cărți, piese de teatru, nuvele și poezii timp de patru ani de facultate: ca să am șansa de a liniști un bulldog alb cu mutră de liliac, străduindu-mă concomitent să nu distrug mașina extrem de scumpă a altcuiva. Superbă viață! Exact cum o visasem.

Am reușit să las mașina la garajul Mirandei și câinele în brațele portarului fără vreun incident neplăcut, dar mâinile încă îmi tremurau atunci când m-am urcat în mașina de serviciu, cu șofer, care mă urmase prin tot orașul. Șoferul mi-a aruncat o privire plină de simpatie și a făcut o remarcă înțelegătoare cu privire la dificultatea de a conduce o mașină cu cutie de viteze manuală, dar mie nu prea-mi ardea de conversație.

— Mergem înapoi la sediul Elias-Clark, am lin eu cu un lung suspin, iar șoferul a pornit-o „pre sud, pe Park Avenue.

Dat fiind că făceam zilnic ruta cu pricina – uneori chiar de două ori pe zi – știam că dispun în exact opt minute ca să îmi recapăt stăpânirea din sine și să găsesc eventual și un mod de a

Mcunde petele de transpirație și scrum care se

Imprimaseră deja definitiv în pielea Gucci. Cât despre pantofi, nu mai aveau speranță, afară doar de cazul în care puteau fi reparați de regimentul de pantofari pe care Runway îi ținea la

Îndemână tocmai pentru asemenea situații de criză. Am ajuns în doar șase minute și jumătate, așa că n-am avut încotro și m-am bălăbănit ca o

Kirafă dezzechilibrată, încălțată cum eram într-un pantof cu talpă plată și celălalt cu toc de zece uuntimetri. Un scurt popas la Dulap, unde am nășit o pereche nou-nouță de cizmulițe maro marca

Jimmy Choo până la genunchi, care se potriveau perfect cu fusta din piele pe care am înșfăcat-o, uir pantalonii din piele întoarsă au aterizat în mormanul cu rufe „haute couture” (prețul curățătoriei chimice e de minimum șaptezeci și cinci de dolari pe articol de îmbrăcăminte). Singura oprire care îmi rămăsese de făcut era la Cabina de Machiaj, unde una dintre fete a aruncat o îngură privire asupra machiajului meu brăzdat de transpirație și s-a apucat imediat să mi-l ia în față, utilizând un camion întreg de cosmetice.

Nu-i rău deloc, mi-am zis eu aruncând o privire în una dintre omniprezentele oglinzi înalte de doi metri. Nici prin minte nu-ți putea trece că în urmă cu abia câteva minute băjbâiam bezmetică prin trafic, în mare primejdie de a mă sinucide și de a-i omorî în drum și pe toți cei din jur. Am intrat plină de încredere în biroul asistentelor, aflat înaintea celui al Mirandei, și m-am așezat în tăcere, în speranța că voi avea parte de câteva minute de liniște înainte ca ea să revină din pauza de prânz.

— Ahn-dre-ah, m-a chemat ea din biroul cu mobilă austeră și atmosferă voit rece. Unde e mașina mea și unde mi-e cățelușa?

Am sărit de pe scaun și am alergat cât de repede poți alerga pe un covor gros cu pantofi cu tocuri de unsprezece centimetri și m-am oprit în fața biroului ei.

— Am lăsat mașina în grija paznicului de la garaj și pe Madelaine în grija portarului tău, Miranda, am zis eu, mândră că reușisem să îndeplinesc ambele misiuni fără a face praf mașina, câinele sau propria-mi persoană.

— Și de ce ai făcut una ca asta? A mârâit ea și a ridicat privirea, pentru prima dată de când intrasem în birou, de pe revista Women's Wear

Daily. Ți-am cerut foarte clar să le aduci pe amândouă la birou, pentru că fetele vor ajunge | aici dintr-un moment în altul și trebuie să plecăm. |

— Aă, păi, de fapt, am avut impresia că aii vrut să le duc.

— Destul. Amănuntele incompetenței tale mă interesează prea puțin. Du-te și adu mașina și cățelușa aici. Va trebui să fim toate gata de plecare în cincisprezece minute. Ai înțeles?

Cincisprezece minute? Femeia asta nu era în!

Toate mințile? Îmi ia un minut, două numai ca „A ajung la parter și să iau o mașină de serviciu, uite șase sau opt ca să ajung la apartamentul ei, apoi alte vreo trei ore ca să găsesc cățelușa prin nprtamentul ei cu

optsprezece camere, să manevrez schimbătorul acela de viteze ca să scot mașina din parcare și să-mi croiesc drum prin cele vreo ilmiăzeci de intersecții înapoi la birou.

— Bineînțeles, Miranda. Cincisprezece minute.

Am început să tremur din nou când am ieșit în biroul ei și m-am întrebat dacă e posibil ca

Inima mea să cedeze pur și simplu și să fac

Infarct la înaintata vârstă de douăzeci și trei de ni. Prima țigară pe care am aprins-o a aterizat direct pe botul noilor mele cizme Jimmy și, în loc ie se rostogolească pe pardoseală, a rămas acolo timp suficient cât să facă o gaură frumoasă și rotundă. Minunat, am bombănit eu. Al dracului

/ minunat. Suma totală a mărfurilor pe care le distrusesem pe ziua de azi ajunsese la cifra rotundă de patru miare – un nou record personal.

I-oate o să moară înainte de a mă întoarce la birou, am gândit eu, socotind că e momentul cel unii potrivit să fiu optimistă. Poate, cine știe, puncte chiar o să se prăbușească din cauza vreunui aliment rar și exotic pe care l-a îngurgitat fi o să fim cu toții salvați de valul de nefericire pe care îl emană persoana ei. Am tras adânc un ultim fum înainte de a stinge țigara și m-am îndemnat să gândesc rațional. Nu vrei să moară, uii-am spus și mi-am întins oasele. Pentru că, ilacă moare, pierzi orice speranță de a o omorî cu mtna ta. Și ar fi păcat.

Nu știam nimic atunci când m-am dus la primul meu interviu și am pășit în superfaimosul lift din Elias-Clark Building, care transportă tot ce poate fi mai en vogue. Nici prin cap nu-mi trecea că toți ziariștii publicațiilor de scandal, toată elita mondenă și directorii celor mai reputeate ziare din oraș făcuseră o adevărată obsesie pentru pasagerii cu machiaj, trup și vestimentație perfecte din aceste lifturi silențioase. Nu văzusem în viața mea femei cu păr de un blond atât de strălucitor și nu știam că toate șuvițele acelea, create de faimoși colorişti, costau șase miare pe an numai ca să le întreții, și nici că ceilalți din branșă puteau ghici pe loc care stilist realizase culoarea respectivă după o singură otheadă aruncată produsului finit. Nicicând privirea mea nu poposise asupra unor bărbați mai arătoși. Erau cu toții într-o formă fizică perfectă – nu prea musculoși, pentru că „așa ceva nu e deloc sexy” iar puloverele pe gât cu dungii fine și pantalonii strimți din piele scoteau la iveală o viață întreagă de ședințe în sălile de sport. Poșete și pantofi pe care nu îi văzusem niciodată purtați de oameni adevărați țipau de la o poștă Prada! Armâni!

Versace! Din toate direcțiile. Auzisem de la prietenul unui prieten – asistentul unui editor la revista Chic – că din când în când produsele își întâlneau chiar în aceste lifturi producătorii – întâlniri pline de emoție, la care Miuccia, Giorgio sau Donatella își puteau admira din nou pantofii eu toc cui din vara lui 2002 sau poșetele în formă ii,, lacrimă din colecția de primăvară. Știam că printre mine lucrurile erau pe cale să se schimbe – „tâta că nu eram prea sigură că schimbarea era

În bine.

Primii douăzeci și trei de ani din viața mea fuseseră o personificare a vieții dintr-un orașel mnerican. Întreaga mea existență fusese un clișeu perfect. Crescusem în Avon, Connecticut, ceea ce înseamnă că în liceu practicasem diverse sporturi, luasem parte la întruniri de tineret și „ceaiuri dansante” în case frumoase stil ranch, atunci rind părinții respectivului coleg erau plecați de acasă. Purtasem pantaloni de trening la școală,

(„ansi la petrecerile de sâmbătă seara și bluze cu mineri bufante la petrecerile dansante semiconvanționale. Iar facultatea! Ei bine, aceea fusese „ lume de-a dreptul sofisticată în comparație cu

l n-oul. Universitatea Brown oferea nenumărate l ipuri de activități, cursuri și grupuri speciale de studiu pentru orice gen imaginabil de indivizi - artiști, neadaptați sau calculatoriști împătimiți.

Orice activitate m-ar fi atras, de ordin intelectulul sau artistic, oricât ar fi fost ea de esoterică sau neobișnuită, își avea locul ei la Brown. Vestimentația de mare clasă era poate singura excepția de la acest fapt binecunoscut. Cei patru ani petrecuți bântuind prin orașelul Providence în pulovere de lână și bocanci, adâncită în studiul

Impresionismului francez și în redactarea unor interminabile eseuri pentru orele de literatură „mțleză, nu mă pregătiseră în nici un fel pentru primul meu loc de muncă postuniversitar.

Reușisem să amân acel moment cât putusem ile mult. Timp de trei luni după absolvire adunasem ceva bani și pornisem într-o călătorie solitara. Am călătorit o lună prin Europa cu trenul, am petrecut mai mult timp pe plajă decât pri muzee și am reușit să nu țin legătura cu nimei de acasă, în afară de Alex, prietenul meu de tn ani. El și-a dat seama că, după vreo cinci săptă mâni, o să încep să mă simt singură și, dat fiind că tocmai își terminase cursul pregătitor pentru meseria de profesor și avea ceva timp liber înainte de a-și începe serviciul, în septembrie, a apărut pe neașteptate la Amsterdam. Eu vizitasem deja aproape toată Europa, iar el fusese acolo în vara precedentă, așa că, la finele unei după-amieze într-o cafenea, un pic abțiguiți, am decis să ne cheltuim amândoi cecurile de călătorie și am cumpărat bilete, numai dus, pentru Bangkok. L

Am străbătut mare parte din Asia de sud-est, rareori cheltuind mai mult de zece dolari pe zi și am discutat întruna despre viitor. El era nerăbdător să înceapă să predea engleza la una dintre școlile pentru copiii săraci din oraș, entuziasmat de ideea că avea să modeleze minți tinere și să-i îndrume pe cei mai lipsiți de mijloace și mai neglijați copii, așa cum numai Alex putea fi entuziasmat. Ţelul vieții mele nu era nici pe departe atât de înălțător: eu eram hotărâtă să găsesc ceva de lucru la redacția unei reviste. Deși știam că era destul de puțin probabil să fiu angajată imediat după terminarea facultății la The New Yorker, eram totuși inflexibilă în decizia mea de a scrie articole la această revistă înainte de întâlnirea de cinci ani de la terminarea facultății. Era singurul lucru pe care doream să îl fac, era unicul loc în care doream să lucrez. Cumpărasem pe vre muri un număr al revistei, după ce îi auzisem pi ai mei discutând despre un articol pe care tocma îl citiseră, iar mama spusese: „E așa de bine scris - nu mai e nimeni în stare să scrie așa ceva”,

iar tata se declarase de acord: „Fără îndoială, e mugura revistă scrisă ca lumea în ziua de azi”, lini plăcuse la nebunie. Îmi plăcuseră la nebunie articolele incisive și benzile desenate pline de ingeniozitate, ca și sentimentul că făceam parte dintr-un soi de club exclusivist, accesibil doar unei elite a cititorilor. Iar în cei șapte ani care i iccuseră de atunci citisem fiecare număr, cunoșivim fiecare departament, fiecare redactor și condeier pe dinafară.

Alex și cu mine discutam despre felul în care urma să ne îmbarcăm amândoi în noua etapă a vieții noastre și cât eram de norocoși că o vom bice împreună. Nu ne grăbeam însă deloc să ne întoarcem acasă, parcă simțeam că asta avea să lio ultima perioadă de calm dinaintea nebuliei, așa că ne-am prelungit proteste vizele la Delhi, „A ne mai bucurăm de câteva săptămâni de hălăluială prin peisajul exotic al Indiei.

Ei bine, nimic nu retează mai drastic ideile romantice decât dizenteria amibică. Am rezistat timp de o săptămână într-un motel indian soios, ilar l-am implorat pe Alex să nu mă lase nici moartă în infernul acela. Patru zile mai târziu aterizam în Newark, iar îngrijorata mea mamă m-a întins pe bancheta din spate a mașinii și a bombănit tot drumul până acasă. Într-un anume ful, ăsta e visul oricărei mame evreice: să aibă un motiv serios să alerge de la un doctor la alt doctor, la alt doctor ca să se asigure că toți mizei abillii de paraziți au părăsit-o definitiv pe fetița ui, A durat patru săptămâni până m-am simțit din nou ca o ființă omenească și alte două ca „n-mi dau seama că ideea de a continua să locuiesc acasă era insuportabilă. Mama și tata sunt niște lipi grozavi, dar faptul că eram întrebată unde

lil”c ori de câte ori ieșeam pe ușă – sau unde am fost ori de câte ori mă întorceam – a încep foarte rapid să mă calce pe nervi. Am sunat-o

Lily și am întrebat-o dacă pot veni să zac o vre pe canapeaua din garsoniera ei minusculă d'

Harlem. Din bunătatea inimii, m-a primit.

M-am trezit în garsonieruța aceea din Harlem scăldată în sudoare. Capul îmi plesnea, stomacul îmi bolborosea, fiecare nerv din corp îmi pulsa – și îmi pulsa de o manieră deloc sexy. Ah, m-am îmbolnăvit din nou, mi-am zis îngrozită. Paraziții își croiseră din nou drum în trupul meu și eram sortită veșnicei suferințe! Dar dacă era ceva mai rău? Poate contactasem cu întârziere o formă rară de friguri tropicale contagioase? Sau malarie? Poate chiar ucigătorul virus Ebola? Am zăcut așa, în tăcere, încercând să mă obișnuiesc cu ideea iminentului meu deces, când seara din ajun a început să-mi revină în minte în scurte secvențe. Un bar înecat în fum undeva în East

Village. Ceva care se chema jazz fusion music. Obătură trandafirie într-un pahar de Martini – o, ce greată-mi e, ce n-aș da să înceteze. Prieteni care trec pe la mine să îmi ureze bun venit acasă.

Un toast, o dușcă, alt toast. O, slavă Domnului – nu era o formă rară de febră hemoragică, era o banală mahmureală. Nu-mi trecuse prin minte că nu mai pot să beau ca înainte după ce slăbisem nouă kilograme din cauza dizenteriei. Un metru șaptezeci și șase înălțime și cincizeci și două de kilograme nu reprezentau o garanție pentru rezistență sporită la o noapte de che

(deși, dacă stau să mă gândesc bine acum, a reprezentat o garanție destul de bună pentru fi angajată la o revistă de modă).

M-am smuls plină de curaj de pe canapeaua de suferință pe care zăceam de vreo săptămână și am depus mari eforturi să nu vomit. Readaptarea la America – la mâncare, la modul de viață, în dușul divin – nu fusese prea dificilă, dar chestia ăia cu locuitul la altcineva acasă a început destul de repede să mă obosească. M-am gândit că în vreo săptămână și jumătate aveam să termin de chimbat ce îmi mai rămăsese din bahtii thailandei și rupiile indiene și că singura modalitate de a obține bani de la ai mei era să mă mut înapoi la veșnica cicăleală. Ei bine, această idee

B fost singura care a reușit să mă salte din pat

În acea fatidică zi de noiembrie, ca să mă duc în locul unde eram așteptată la primul interviu pentru un loc de muncă din viața mea. Petrecu- „orn toată săptămână precedentă lâncezind pe canapeaua lui Lily, încă slăbită și extenuată, plină când, într-un sfârșit, ea a zăbierat la mine să mai ies și eu din casă, măcar câteva ore pe zi. Nu prea sigură pe ce ar trebui să fac, am cumpărat nbonament la metrou și am pornit-o cam la întâmplare prin oraș să-mi împrăștii în stânga și-n dreapta curriculum vitae. L-am lăsat la agenții de pază de la sediile celor mai importante reviste, împreună cu o scrisoare cam neconvingătoare în care explicam că vreau să fiu asistent de redacție și să câștig ceva experiență editorială la o revistă.

Mă simțeam prea slăbită și obosită ca să-mi pese ducă o să le citească vreodată careva și ultimul lucru la care mă așteptam era să fiu chemată la un interviu. Dar telefonul lui Lily sunase exact ou o zi în urmă și, în mod surprinzător, cineva de la departamentul resurse umane al unei reviste

Militate de firma Elias-Clark voia să vin să „stăm de vorbă”. Nu știam prea sigur dacă asta însemna înv interviu oficial, dar „a sta de vorbă” suna, oricum, ceva mai plăcut.

Am dat pe gât un Advil contra migrenei cu sirop de Pepto-Bismol contra greței și am reușit să gădesc o jachetă și o pereche de pantaloni care nu se potriveau una cu alta și care nu reușeau defel să formeze un deux-pieces, dar care măcar nu spânzurau pe corpul meu scheletic.

O bluză albastră cu nasturi, părul prins într-o coadă nu prea obraznică și niște pantofi fără toc și ușor uzați îmi completau look-ul. Nu era grozav – de fapt, era ceva vecin cu urâțenia aproape hidoasă – dar trebuia să fie de-ajuns. Doar n-or să mă angajeze sau să mă respingă doar pe con siderente de ținută vestimentară, gândeam eu atunci. E clar că nu gândeam limpede.

Am ajuns la timp la interviu, la ora unspre zece dimineața, și nu m-am impacientat decât după ce am dat cu ochii de fetele subțiri, cu picioare lungi, gen Twiggy, care așteptau la lift.

Tocau întruna, iar bârfa le era întreruptă la răstimpuri doar de zgomotul emis de pantofii cu tocuri înalte care făceau toc-toc pe hol. Tocătoare1, am conchis eu. Splendid. (Faimosul lift!) Inspiră, expiră, mi-am amintit eu. N-o să vomiti. N-o să vomiti. Ai venit aici numai ca să stai de vorbă cu cineva despre postul de asistent de redacție, după care fuga înapoi pe canapea. N-o să vomiti. „Da, desigur, mi-ar plăcea să lucrez la Reaction! Ei da, sigur, The Buzz

ar fi un loc de muncă acceptabil. Cum ați spus? Pot să aleg? Ei da, o să trebuiască să mă gândesc în această seară, să decid dacă o să lucrez aici sau la Maison Vous.

Minunat!”

Câteva minute mai târziu îmi agățăm pe pieptul dezagreabilului meu pseudo-deux-pieces un

1. Joc de cuvinte – în original, clacker desemnează și zgomotul produs de pantofii cu toc, și o persoană bârfătoare.

Itzigreabil ecuson pe care scria „Vizitator” (dar îi m aflat destul de curând că vizitatorii mai cu nKperiență în materie își prindeau urâtele ecuoane pe genți sau chiar scăpau imediat de ele – mimai neinițiații și ratații le purtau pe haine) și iu-am îndreptat spre lift. Apoi. M-am îmbarcat.

Huh, sus, tot mai sus a urcat liftul prin spațiu și timp și infinită senzualitate, în drum spre. Departamentul resurse umane.

Mi-am permis câteva momente de relaxare în timpul scurtei și silențioasei călătorii. Miresme pătrunzătoare de parfum scump se amestecau

Șu mirosul de haine de piele noi și transformau liftul dintr-un vehicul cu funcțiune practică

Jntr-un ambient aproape erotic. Liftul a alunecat

Ipso nesimțite de la un etaj la altul, oprindu-se din loc în loc pentru a permite diverselor splendori să coboare la Chic, Mantra, The Buzz și

(’oquette. Ușile se deschideau silențios și respectuos spre spațiile albe și largi ale recepțiilor.

I’iose de mobilier cochete, cu un design simplu, pnrcă te provocau cu un aer sfidător să te așezi, guta să urle în agonie dacă cineva, Doamne ferește, comitea cumva crima – ce oroare!

— De a vărsa mva pe ele.

Numele diverselor reviste scrise cu litere negre și groase, reproducând fontul de pe copertă, atârnuu pe pereții holurilor. Uși groase, opace de „ticlă apărau aceste titluri. Sunt, toate, nume pe nire orice american de rând le recunoaște, dar rareori și le poate imagina în viitoarea și agitația activității lor cotidiene sub același foarte înalt acoperiș.

Deși nu ocupasem niciodată un loc de muncă mai impresionant decât cel de la un chioșc de înghețată, auzisem destule povești de la amici iliî-ai mei proaspăt angajați ca să știu că viața în câmpul muncii la un birou nu arăta așa. Nici pe departe. Nu se vedeau pe nicăieri luminile grețose de neon și covoarele în culori antijeg. Acolo unde ar fi trebuit să dai de o secretară demodată trona o țipă tânără, superrafinată, cu pomeți înalți și deux-pieces-uri (business). Accesoriile de birou pur și simplu nu existau! Acele lucruri elementare și necesare, precum dosarele, coșurile de gunoi și documentele nu se zăreau pe nicăieri.

Am urmărit din priviri cum apar și dispar șase etaje întregi de perfecțiune de un alb imaculat și abia pe urmă am simțit veninul și am auzit vocea.

— Tipa – asta – e – o – cățea – nenorocită.

Zău așa, nici nu mai pot să discut cu ea. Cine se crede ca să facă una ca asta? Vorbesc serios

CINE SE CREDE CA SĂ FACĂ UNA CA ASTA?

A șuiertat o fată de vreo douăzeci și ceva de ani îmbrăcată într-o fustă din piele de șarpe și un top minuscul care se termina binișor deasupra buricului și al cărei loc părea mai potrivit la

Bungalow 81, decât într-un birou.

— Știu. Știiiiiiiu. Păi tu ce crezi că a trebuit | să îndur eu în ultimele șase luni? E jigodie absolută. Și-n plus, are și niște gusturi oribile, s-a declarat de acord prietena, scuturându-și cu emfază pletele aranjate într-un bob adorabil.

Din fericire, am ajuns la etajul meu, iar ușile Iglisante ale liftului s-au deschis. Interesant, m-am Igândit eu. Dacă era să faci comparație între acest potențial loc de muncă și o zi din viața obișnuită a unei fete dintr-o gașcă de liceu, aici s-ar putea chiar să fie mai bine. Stimulant? Ei bine, poate că nu. Un loc plin de bunătate, blândețe, încurajator? Nu tocmai. Genul de loc care să te îndemne să zâmbești și să faci treabă bună? Nu e bine?

1. Club select din New York.

N u! Dar dacă erai în căutarea unui loc însuflețit, i ti oameni subțiri, sofisticați, incredibil de șic, și

Ut de stilat că-ți dă cuțite-n inimă, ei bine, pnntru așa ceva Elias-Clark era o adevărată

Mncca.

Bijuteriile splendide și machiajul impecabil ale secretarei de la resurse umane nu au reușit fc îmi atenueze câtuși de puțin simțământul copleșitor că n-am ce căuta acolo. Mi-a spus să iau loc și „să citesc, dacă doresc, câteva dintre articolele luiustre”. In loc de asta, m-am apucat să memoi uz, la iuțeală numele tuturor editorilor revistelor tiu acolo - de parcă aveau să mă testeze pe tema „ta. Ha! Cunoșteam deja numele lui Stephen

Aloxander de la revista Reaction, iar cel al lui

Tanner Michel de la The Buzz nu era prea

Ui nu de reținut. Și, oricum, erau singurele două publicații interesante, mi-am zis eu. O să mă ilnHcurc.

O femeie scundă și subțirică s-a prezentat cu numele de Sharon.

— Deci, draga mea, ai de gând să pătrunzi în lumea publicisticii, da? M-a întrebat ea în timp mă conducea printr-un furnicar de fete cu meioare lungi ca niște fotomodele, până la biroul el sever și rece. Nu e ușor să reușești ce ți-ai propus, abia ieșită de pe băncile facultății, să știi. Concurența e mare și locuri de muncă sunt puține. Iar cele care există. Ce să-ți spun, nu „lut tocmai bine plătite, mă înțelegi.

Mi-am coborât privirea spre hainele mele care nu se potriveau unele cu altele și spre pantofii „mre nu se potriveau cu nimic și m-am întrebat ri” ce mă obosisem să și vin. Cu gândul deja la ' iun o să mă târăsc înapoi pe canapea, cu săratele și țigări cât să-mi ajungă o săptămână întreagă, tllia am auzit când mi-a șoptit:

— Dar trebuie să mărturisesc că s-a eliberat un loc cu perspective uluitoare în momentul de față și o să se ducă rapid!

Hmm. Mi s-au ridicat imediat antenele și m-am străduit să o fac să mă privească în ochi. Loc de muncă? O să se ducă rapid? Mintea mea lucra febril. Voia oare să mă ajute? Mă plăcea? Dar nici nu deschisesem încă gura – cum ar fi putut să mă placă? Și de ce începuse deodată să vorbească precum un agent de vânzări?

— Draga mea, poți să-mi spui numele editorului de la revista Runway? M-a întrebat ea și s-a uitat fix la mine, pentru prima dată de când mă așezasem.

Blanc. Blanc total și absolut. Nu-mi aminteam nimic. Nu-mi venea să cred că mă testa pe tema asta. Nu citisem în viața mea revista

Runway – nu avea voie să mă întrebe tocma' despre asta. Runway nici nu conta. Era o revistă de modă, pentru numele lui Dumnezeu, una care nici nu mă gândeam că ar conține și articole, doar poze cu fotomodele lihnite și slăbănoag și reclame strălucitoare. M-am bâlbâit câteva momente, în timp ce prin minte mi se perinda diverse nume de editori pe care mă străduise să le memorez de curând, dansând desperecheate.

Undeva, în fundul minții, eram sigură că sălășluia și acel nume – în fond, cine nu-i știa numele?

Dar acest nume nu voia nicicum să se alcătuiască în creierul meu aburit.

— Ăă, păi se pare că nu-mi amintesc numele!

În momentul de față. Dar îl știu, bineînțeles că îl știu. Toată lumea îl știe! Doar că, ăăă, exact acum nu pot să mi-l amintesc.

M-a fixat o clipă cu ochii ei mari, căprui, pironiți pe fața mea de-acum transpirată.

— Miranda Priestly, a rostit ea aproape în șmptă, cu un amestec de respect și teamă pe chip. Numele ei este Miranda Priestly.

A urmat o lungă tăcere. O bucată de vreme, Pire mi s-a părut lungă cât un minut întreg, nici un din noi nu a scos o vorbă, apoi Sharon a pfulut a trece peste cruciala mea eroare. Nu știam pe atunci că se străduia cu disperare să „ngajeze o nouă asistentă pentru Miranda, nu nvoam de unde să știu că-și dorea cu disperată nnrăbdare ca femeia asta să înceteze să o sune li țî noapte ca s-o întrebe despre potențialele mndidate la post. Că se agita cu disperare să

^flaească pe cineva pe care Miranda să nu-1 respingă. Iar dacă exista șansa – fie ea și infiniteimală – ca eu să fiu angajată și să o scap pe ea dt> chinul ăsta, ei bine, în acest caz meritam

Atenția ei.

Sharon a zâmbit scurt și fără cine știe ce entu-

#itiHm și mi-a spus că voi avea o întâlnire cu cele tlmia asistente ale Mirandei. Două asistente?

— Sigur că da, a confirmat ea cu o privire i”xii8perată. Miranda are nevoie de două asistnrite, bineînțeles. Allison, actuala ei asistentă principală, a fost promovată redactor la deparlmiientul de modă al revistei Runway, iar Emily, h doua asistentă, va trece în locul lui Allison.

A un că postul ei a rămas disponibil! Andrea, știu în abia ai terminat facultatea și probabil că nu iiești la curent cu lumea publicisticii, dar.

A făcut o pauză pentru efect, căutându-și cuvintele potrivite.

— Dar simt că e de datoria mea, că e obligația nu-a chiar să-ți spun ce ocazie incredibilă ți se dă oră. Miranda Priestly.

A făcut o nouă pauză, tot pentru efect, de
întrucât ar fi făcut, mental, o plecăciune.

— Miranda Priestly este cea mai influentă personalitate din lumea modei și, în mod clar, unul dintre cei mai mari editori de reviste din lume! Din lume! Ocazia de a lucra pentru ea, de a vedea cum editează revista și cum se întâlnește cu scriitori faimoși și cu fotomodele, de a o ajuta să realizeze tot ceea ce realizează în fiecare zi, ei bine, nu e nevoie să-ți mai spun că este un loc de muncă pentru care un milion de fete ar face moarte de om.

— Aă, păi. Da, sigur, sună minunat, am zis eu, în timp ce mă întrebam vag de ce se străduia atât Sharon să mă convingă să accept ceva pentru care un milion de fete ar face moarte de om. Dar nu am avut prea mult timp de gândire. Sharon a ridicat receptorul și a ciripit vreo două vorbe, iar câteva minute mai târziu m-a condus la lift pentru întâlnirea cu cele două asistente ale

Mirandei.

Avusesem impresia că vocea lui Sharon cam începuse să sune ca a unui robot, dar a urmat apoi întâlnirea cu Emily. Am reușit să ajung la etajul șaptesprezece și am așteptat în biroul iri tant de alb al recepționerei de la Runway.

Durat mai bine de jumătate de oră până când fată înaltă și suplă și-a făcut apariția de după ușile de sticlă. O fustă din piele până sub genune' îi atârna de șaolduri, iar părul bogat, roșu, îi er prins într-unui dintre acele aparent dezordonat dar extrem de atrăgătoare cocuri drept în vârful capului. Pielea perfectă și palidă, fără măcar un pistru sau coș, se întindea impecabil peste cei mai înalți pomeți pe care îi văzusem vreodată.

Nu a zâmbit. S-a așezat lângă mine și mi-a arun cat o privire serioasă, dar lipsită de vreun inter aparent. Ca un fel de gest reflex. Apoi, brusc fără să se fi prezentat, fata care presupuneam c ar fi Emily s-a lansat într-o descriere a loculu muncă oferit. Tonul placid al polologhiei m-a nurit mai mult decât cuvintele în sine: făcuse

Șit treaba asta de zeci de ori și nu prea credea eu m-aș deosebi în vreun fel de cele de dinainn mea, așa că nu prea merita să piardă multă tune cu mine.

— E greu, fără doar și poate. Vor fi și zile de uincă lungi de paisprezece ore, să știi - nu mrte des, dar destul de des, a melițat ea monoun, tot fără să mă privească. Și este important ift înțelegi că nu vei avea nimic de-a face cu itiluctarea în sine a revistei. În calitate de asislimtă secundară a Mirandei va trebui să îi antiHlpozi toate problemele și să i le rezolvi. Iar asta ținute să însemne orice, de la a-i comanda obiectele țiiferate de birotică până la a merge cu ea la mimpărăaturi. În orice caz, e plăcut. In fond, vei întrece zi după zi, săptămână după săptămână mi această femeie absolut uluitoare. Și este,

Într-adevăr, uluitoare, a zis ea trăgându-și sufletul ți, pentru prima oară de când începuse să vorbească, a părut ușor entuziasmată.

— Sună grozav, am zis eu și vorbeam serios.

Prieteni de-ai mei, care începuseră să lucreze

Imediat după absolvirea facultății, aveau deja la „' 11 v șase luni de muncă în posturile lor modeste și păreau cu toții decepționați. Fie că lucrau la itfcnci, în firme de publicitate sau în edituri – nu initează unde – păreau cu toții teribil de neferioiți. Se plângeau de zilele lungi de muncă, de milegii de serviciu, de politicile de la locul de muncă, dar, mai mult decât de orice altceva, se țillngeau amarnic de plictiseală. În comparație fu școala, sarcinile de serviciu li se păreau stu-

liide, inutile, sarcini pe care și un cimpanzeu le putea duce la capăt. Povesteau despre nenumăratele ore pe care și le petreceau în căutarea unor cifre în bazele de date sau vorbind la telefon cu oameni care nu voiau să vorbească la telefon cu ei. Sau cum catalogau la nesfârșit pe ecranele calculatoarelor informații adunate ani de zile și făceau luni întregi cercetări pe teme lipsite de importanță, numai pentru a le da șefilor impresia că sunt productivi la culme. Se jurau cu toții că se tâmpiseră în scurtul răstimp scurs de la absolvire și că nu părea să existe scăpare. Nu mi-o fi plăcând mie lumea modei, dar, era clar, preferam să fac ceva „plăcut” toată ziua decât să fiu prinsă într-un loc de_ muncă mai anost.

— Da, chiar e grozav. Într-adevăr grozav. Zău, e cu adevărat grozav. In orice caz, mă bucur de cunoștință. Mă duc să o trimit și pe Allison să stea de vorbă cu tine. Și ea e grozavă.

Aproape imediat ce a terminat de vorbit și a dispărut, cu un foșnet delicat de piele și bucle, dincolo de ușile de sticlă, și-a făcut apariția o siluetă zveltă.

Superba negresă s-a prezentat drept Alliso proaspăt promovată asistentă principală

Mirandei, și mi-am dat seama imediat că e p și simplu prea subțire. Dar nu puteam să an lizez felul în care stomacul ei se curba înlăuntr concav, și felul în care oasele pelvisului i se proieo,, tau în afară pentru că mă uluia însuși faptul ci își etala stomacul la serviciu. Purta pantaloni negri de piele, moi și mulați pe picioare, și <i bluză fără mâneci pufoasă (sau blănoasă?) care i se mula pe sâni și se termina la vreo cinci centime” tri deasupra buricului. Părul lung, negru-tăciune, i se revârsa pe umeri ca o pătură groasă și stră,, lucitoare. Unghiile de la mâini și picioare îi eravj date cu lac de un alb sclipitor, care părea emana o luminescență dinlăuntru, iar tocurile sandalelor decupate la vârf adăugau încă vreo pi i ciitimetri corpului care avea și așa un metru ijiUm: i înălțime. Reușea să pară nemaipomenit ta „ixy și rasată așa, pe jumătate goală cum m i”, dur mie mi se părea doar rece ca gheața. La

^ntțiriu. In fond, eram în luna noiembrie.

Bună. Mă cheamă Allison, după cum pro-

1 i 11 că știi, a început ea și a îndepărtat cu mâna hi o va fire de blăniță de pe o abia sesizabilă

MtIplft înveșmântată în piele. Tocmai am fost profliHVtttă redactor și asta e avantajul principal

Itutl lucrezi pentru Miranda. Ce-i drept, se munlefln din greu și zilele sunt lungi, dar este senȘațtnnal și un milion de fete ar face moarte de (nu pnntru asta. Iar Miranda este o femeie, este

lilor, este o persoană de excepție și are mare gtijft de fetele ei. Poți să scapi de ani întregi de ptiMică grea ca să avansezi în altă parte dacă

Humcești un singur an pentru ea; dacă ești talentat ft, ajungi, grație ei, direct la vârf și.

Și a tot trâncănit așa înainte, fără să se oboiinactt să-și ridice privirea sau să mimeze că

Mim vreun dram de pasiune în ceea ce spune.

Isși nu dădea deloc impresia că ar fi proastă, gfliii ei păreau cumva împăienjeniți, ca ochii i*i l nntilor sau ai fanaticilor. Aveam senzația că pui mim foarte bine să adorm, să mă scobesc în na” Mau să mă ridic și să plec, fără ca ea să ia hHift de asta.

(îtnnd a terminat în cele din urmă și a plecat

I „lua de vorbă cu o altă fată venită pentru jt”IK<viu, aproape că m-am prăbușit pe canapeaua neprimitorul birou al recepționerei. Totul se pti rucea atât de rapid, totul părea scăpat de sub

Ihiil rol, și totuși eram surescitată. Și ce dacă nu

ȘtINin cine e Miranda Priestly? Toți ceilalți știau

)) prtreau destul de impresionați de ea. Ei da, ni” n revistă de modă și nu ceva mai interesant, dar era al naibii de bine, cu mult mai bine la vreo plicticoasă revistă de comerț pe unde vs nu-i așa? Prestigiul pe care mi-1 putea conferi specificarea în curriculum vitae că am lucrat la

Runway avea să îmi dea în mod sigur mai multă credibilitate când mă voi duce cu cererea de angajare la The New Yorker decât dacă aș lucra, să zicem, la Popular Mechanics. Și apoi, sunt sigură că pentru slujba asta un milion de fete chiar ar face moarte de om.

După o jumătate de oră de dat astfel cu pre-| supusul, și-a făcut apariția o altă fată înaltă și imposibil de subțire. Mi-a spus cum o cheamă, I dar întreaga mea atenție era focalizată doarl asupra corpului ei. Purta o fustă strimtă și fran-j jurată din denim, o bluză albă transparentă cui nasturi și niște sandale argintii cu barete. Erai perfect bronzată, manichiurată și dezgolită într-uni fel absolut necaracteristic unor oameni normali atunci când e zăpadă afară. Abia când mi-a făcut!

Semn să o urmez mi-am dat seama în chip dure*] ros cât erau de nepotrivate deux-pieces-ul meu] jalnic, părul pleoștit și totala absență a accesoriilor, bijuteriilor și a spilcuiii personale. Pânăf în ziua de azi, amintirea vestimentației mele dir acea zi – precum și faptul că duceam în mină ceva aducând a servietă-diplomat – continuă ai îmi provoace coșmaruri. Roșesc toată de câte or îmi amintesc cât de total, complet nepotrivita eram printre cele mai frumoase și stilate feme din New York. Și abia mai târziu, când am ajuna și eu la periferia clasei din care ele făceau parte am aflat cât au ris de mine în pauzele dintre interviuri.

După ce m-a măsurat cu privirea din cap pânăpicioare, Fata Mortală m-a condus în biroul ei

Cheryl Kerston, directorul executiv al revistei *ttunway*, o zăbăucă adorabilă. Și ea a vorbit la început, dar de data asta am ascultat cu atenție.

Am ascultat cu atenție pentru că părea să îmi jilacrt ceea ce face, pentru că mi-a vorbit despre „poetul „literar” al revistei, despre articolele minunate pe care le citește, despre autorii de

Articole cu care lucrează și despre redactorii a taioi activitate o coordonează.

Nu am absolut nimic de-a face cu partea în modă a revistei, a declarat ea cu mândrie, așa și h o mai bine să pui altcuiva întrebări legate de

SMt.It.

Când i-am spus că, de fapt, mie tocmai poziția „l mi se părea cea mai atrăgătoare și că nu mă

Interesează și nu am nici o pregătire în domeniul modei, zâmbetul ei s-a lărgit și i-a luminat tot chipul.

— Ei bine, în acest caz, Andrea, s-ar putea să fii exact ce ne trebuie. Cred că a sosit timpul să 'ni cunoștință cu Miranda. Și îmi permiți să-ți flmi un sfat? Privește-o drept în ochi și fă-ți reclamă singură. Fă-ți o reclamă agresivă, în fulul acesta o să-i câștigi respectul.

Ca la un semn, Fata Mortală s-a strecurat în încăperea și m-a condus la biroul Mirandei. A fost o plimbare de numai treizeci de secunde, dar am înțit că toate privirile erau ațintite asupra mea.

Mă urmăreau de după ușile reci de sticlă ale inducției și din direcția birourilor compartimeni te ale asistentelor. O frumusețe de fată care lucra la copiator s-a oprit din lucru pentru a mă utiliza, la fel un bărbat absolut superb, deși era evident homosexual și nu-l interesa decât îmbrăcămintea mea. Chiar în momentul în care am

Intrat în spațiul rezervat asistentelor, aflat înaintea biroului Mirandei, Emily mi-a smuls servietă din mână și a dosit-o iute sub biroul ei. Mi-a trebuit o singură secundă ca să pricep mesajul din spatele gestului, și anume Târâie chestia asta după tine și îți pierzi toată credibilitatea. Apoi m-am pomenit chiar în biroul ei, un spațiu imens, cu ferestre înalte și inundat de o lumină albă, strălucitoare. Nici un alt amănunt referitor la biroul ei nu mi-a lăsat vreo impresie în ziua aceea: nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Dat fiind că nu văzusem niciodată nici măcar o poză cu Miranda Priestly, am fost șocată să constat cât era de slăbănoagă. Mâna pe care mi-a întins-o era subțire, feminină, fină. A trebuit să-și înalțe ochii ca să mă privească în față, dar nu s-a ridicat să mă salute. Părul blond, vopsit cu mare artă, era prins într-un coc foarte șic, pieptănat în mod voit ca la întâmplare, dar extrem de ordonat și, cu toate că nu zâmbea, nu te intimida în mod deosebit. Părea blândă și cumva minusculă, așa cum stătea acolo, în spatele acelui birou negru cu aspect amenințător și, deși nu m-a invitat să iau loc, m-am simțit destul de în largul meu încât să mă așez pe unul dintre incomodele scaune negre din fața biroului. Abia atunci am observat că ea mă cerceta cu mare atenție și urmărirea tentativele mele de a fi politicoasă și manierată, cu

un aer oarecum amuzat. Condes[^] cendentă și antipatică, am decis eu, dar nu rău tăcioasă. Ea a vorbit prima.

— Și ce te aduce la Runway, Ahn-dre-ah? A întrebat ea cu accent britanic aristocratic, fără?

Să-și ia ochii de la mine.

— Păi, am stat de vorbă cu Sharon, iar e mi-a spus că ești în căutarea unei asistente, a început eu cu voce cam tremurătoare.

Când am văzut-o dând încurajator din cap încrederea mi-a sporit puțin și am continuat:

— Iar acum, după ce am vorbit și cu Emil

Allison și Cheryl, cred că am o idee mai clară c privire la ceea ce cauți și am convingerea că sunt purfectă pentru acest post, am zis eu, conform lutului primit de la Cheryl.

Ea a părut amuzată o clipă, dar nu impresionată în mod deosebit.

Abia în momentul acela am început să îmi iliuiesc cu disperare acest loc de muncă, așa cum

lfl doresc uneori oamenii ceva considerat imposibil de obținut. Poate nu era totuna cu a reuși

Im Drept sau a publica un articol în revista facultĂții, dar, în mintea mea avidă de succes, repre-

#”nta realmente o mare provocare – provocare, jmiitru că eram o impoștoare, și încă una nu pfea pricepută. Realizasem din secunda în care jflșisem pe holul revistei Runway că nu aveam la căuta aici. Hainele și părul nu erau potrivite, atu era clar, dar cea mai nepotrivită era atituiluma mea. Nu știam nimic despre modă și nici nu mi păsa. Cătuși de puțin. Drept pentru care f i i'lmia să obțin slujba. Și apoi, un milion de fete i face moarte de om pentru acest post.

Am continuat să răspund la întrebările ei cu

H „inceritate și o siguranță de sine care m-au iurprins chiar și pe mine. Nu aveam timp să mă iimt intimidată. In fond, ea mi se părea o perii” nă destul de plăcută și, surprinzător lucru, nu auzisem de la nimeni că lucrurile ar sta altfel.

I hacuția era cât pe ce să se împotmolească atunci tind m-a întrebat ce limbi străine vorbesc. Când

I am spus că știu ebraica, a amuțit preț de o i lipii, apoi și-a pus palmele deschise pe birou și tin a spus cu o voce ca de gheață:

— Ebraica? Speram că știi franceza sau măcar tnvu mai util.

Mai să-mi cer scuze, dar m-am stăpânit.

— Din păcate, nu știu nici un cuvânt în franettf. Rt, dar sunt convinsă că asta nu va fi o proMiMiiă.

Și-a împreunat din nou mâinile.

— Scrie aici că ai studiat la Brown.

— Da, ăă, am absolvit facultatea de limbă și literatură engleză, specialitatea ficțiune literară.

Scrisul a fost întotdeauna pasiunea mea.

Of ce siropos a sunat! M-am mustrat în gând.

Chiar era nevoie să folosesc cuvântul „pasiune”?

— Așadar, având înclinații spre literatură, înseamnă că nu ești cine știe ce interesată de modă?

A sorbit o înghițitură de băutură acidulată din paharul aflat în fața ei, după care l-a pus înapoi în tăcere. O privire rapidă aruncată în direcția paharului m-a convins că era genul de femeie în stare să bea fără a lăsa una dintre acele dezgustătoare urme de ruj pe marginea paharului. Genul de femeie cu buze perfect rujate își conturate la orice oră.

— O, nu, bineînțeles că nu-i așa. Ador moda, Jam mințit eu fără să clilesc. Sunt nerăbdătoare să învăț mai multe despre modă, pentru că ar fi nemaipomenit să pot într-o bună zi să scriu și articole în acest domeniu.

De unde naiba îmi răsărise asemenea idee?!

Întreagă această scenă începea să îmi dea impresia că trăiesc o experiență extracorporeală.

Discuția a continuat în aceeași atmosferă relativ relaxată până când mi-a pus întrebarea finală:

Ce reviste citesc în mod regulat? M-am aplecat înainte și am început să vorbesc plină de suferință:

— Păi, nu am abonament decât la The New Yorker și Newsweek, dar citesc cu regularitate

The Buzz. Uneori și Time, dar articolele sunt plicticoase, iar U. S. News e o revistă mult prea conservatoare. Sigur, uneori, cu un soi de plăcere vinovată, arunc o privire prin Chic și, de când tu am întors din călătorie, citesc toate revistele turistice și.

— Și citești și Runway, Ahn-dre-ah? M-a întrebat pentru ea și s-a aplecat peste birou, cu o privire

Miliar mai atentă ațintită asupra mea.

Întrebarea venise atât de brusc, atât de neașteptat, încât, pentru prima dată în ziua aceea, mi s-a prins cu garda jos. Nu am mințit și nici nu mi s-a oprit să compun o explicație.

— Nu.

După vreo zece secunde de tăcere, i-a făcut

locului lui Emily să mă conducă spre ieșire. Și am știut că primisem postul.

— Mie nu mi se pare că ai obținut postul, mi-a spus prietenul meu, Alex, cu voce domoală, în timp ce se juca cu părul meu, căci îmi pusesem capul îndurerat pe genunchii lui, să mă odihnesc după ziua aceea infernală. De la interviu mă dusesem direct la apartamentul lui din Brooklyn, nemaivând eu nici un chef să dorm încă o noapte pe canapeaua lui Lily și pentru că simțisem nevoia să îi povestesc tot ce se întâmplase. La un moment dat mă gândisem să mă mut acolo de tot, dar nu voiam ca prezența mea să-1 sufoc.

— Și nici nu prea știu de ce ai vrea să-1 obții.

Dar, după o clipă-două, s-a răzgândit: De fapt, să știi că pare totuși o ocazie senzațională. Păi dacă fata asta, Alison, a început ca asistentă a

Mirandei și acum e redactor la revistă, ei bine, mi-ar plăcea să te văd și pe tine așa. Eu zic să accepți.

Se străduia din răputeri să pară încântat de treaba asta. Ne împrietenisem încă din primul an de facultate la Brown și îi cunoșteam fiecare intonație, fiecare privire, știam să îi prind fiecare subînțeles. El începuse serviciul cu câteva săptămâni în urmă la școala Școala 277 din Bronx, și' era atât de extenuat, încât abia mai putea să vorbească. Deși elevii lui aveau abia nouă ani fusese decepționat văzându-i deja atât de cinici ~ blazați. Il dezgusta faptul că discutau deja fără opreliști despre sex oral, cunoșteau zece expresii în argou pentru canabis și se laudau care îi mai șterpelise și care ce văr avea rezident imn pușcăriile de maximă securitate. „Specialiști în pușcării”, începuse Alex să îi numească, fi „dăuga; „Puștii ăștia ar fi în stare să scrie o ii ii; întreagă despre subtilele avantaje ale închisorii Sing Sing față de Rikers, dar nu sunt în inre să citească un cuvânt în limba engleză,,. Iar rtrum se străduia să găsească un mod de a-i „Juta.

Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul lui și am încoput să îl masez pe spate. Arăta, sărmanul, tft de nefericit, încât mă simțeam vinovată că îl duranjam cu amănuntele interviului, dar simțeam pur și simplu nevoia de a vorbi cu cineva.

— Știu. Îmi dau seama că în postul ăsta nu voi face muncă de redacție, dar sunt sigură că voi putea să scriu și eu câte ceva peste câteva luni, Bin zis. Tu crezi că e sub demnitatea mea să lucrez la o revistă de modal

M-a strâns încurajator de braț și s-a întins lingă mine.

— Iubito, ești o scriitoare strălucită și sunt nrvins că te vei descurca perfect oriunde. Și

lii neînțeles că nu e sub demnitatea ta. Se cheamă i'ă o iei pas cu pas. Parcă spuneai că un an de muncă la Runway te scutește de trei ani de i'fl caturi făcând-o pe asistenta prin alte părți, nu-i „șă?

Am dat afirmativ din cap.

— Așa spuneau Emily și Allison, că e un soi do compensație automată. Adică muncești pentru

Miranda fără a fi concediată și ea dă un telefon, l (i găsește serviciu oriunde.

— Atunci, cum ai putea să refuzi? Vorbesc

H-rios, Andy, du-te și lucrează acolo un an și pe ni mă te angajezi la The New Yorker. Doar asta ți-ai dorit dintotdeauna! Și chiar am impresia că așa o să reușești mult mai repede decât făcând orice altceva.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate.

— Și-apoi, asta ar însemna că va trebui obligatoriu să te muți la New York, ceea ce, mărturisesc, mi se pare extrem de atrăgător la ora actuală.

M-a sărutat, unul dintre acele săruturi lungi, leneșe pe care părea că le inventaserăm noi doi.

— Insă nu-ți mai face atâtea griji. Cum spuneai și tu, nu știi sigur că ai obținut postul. Om trăi și om vedea.

Am pregătit o cină frugală și am adormit cu ochii la Letterman Show.

Tocmai visam că niște nesuferiți de copii de nouă ani făceau amor pe terenul

de joacă în timp ce înghițeau vagoane întregi de cuvinte din engleza veche și zbierau la adorabilul și iubitorul meu prieten, când a sunat telefonul.

Alex a ridicat receptorul, și l-a dus la ureche, dar nu s-a oboșit să deschidă ochii sau să zică „Alo”. L-a aruncat imediat lângă mine. Nu eram prea sigură că dispun de energia necesară să îl ridic.

— Alo? Am bâiguit eu cu ochii la ceas, constatând că e șapte și un sfert dimineața. Cine naiba putea fi la ora asta?

— Eu sunt, a lătrat Lily cu o voce care părea furioasă peste măsură.

— Bună, e totul în regulă?

— Crezi că te-aș suna dacă totul ar fi în regulă? Am o mahmureală de mi vine să mor, și tocmai când terminasem de vomitat și eram cât pe ce să adorm, mă scoală o cucoană țâfnoasă, zicea că lucrează la resurse umane la Elias-Clark.

Pe tine te căuta. Cu noaptea-n cap, la șapte și-un gfttt Așa că sun-o. Și spune-i să facă pierdut numărul meu de telefon.

— Iartă-mă, Lil. Le-am dat numărul tău pentru i”t nu am încă mobil. Nu mi vine să cred că a iuiuit atât de devreme! Mă întreb dacă asta o fi de bine sau de rău.

Am luat telefonul și m-am strecurat afară din dormitor, închizând binișor ușa în urma mea.

— Mă rog. Succes. Să-mi spui cum stă treaba.

Par nu în următoarele două ore, bine?

Nici o problemă. Mersi. Și scuză-mă.

M-am uitat la ceas și nu mi-a venit să cred că tttft pregăteam să am o discuție de afaceri la ora

Rit.it. Am pus de-o cafea și am așteptat până a dat în clocot, după care mi-am luat ceașca cu mine pe canapea. Era timpul să sun. Nu aveam Inuotro.

Bună dimineața, sunt Andrea Sachs, am zis iu pe un ton hotărât, deși vocea mă trăda cu

— 1”< ifica răgușeală dogită de om abia trezit din imun.

— Andrea, bună dimineața! Sper că nu te-am unat prea devreme, a ciripit Sharon, iar vocea

I nuna de-a dreptul înșorită. Sunt sigură că nu, ii ii; a mea, mai ales că va trebui să devii cât de > mi md extrem de matinală! Am vești foarte bune (tnntru tine. Miranda a fost foarte impresionată

Ap tine și dorește să lucrezi pentru ea. Nu-i așa li e minunat? Felicitări, draga mea. Cum te

Imți în calitate de nouă asistentă a Mirandei l'riestly? Cred că ești de-a dreptul.

Mi se învârteau creierii. Am încercat să mă mulg de pe canapea să-mi mai torn o ceașcă de „dlua, sau niște apă, sau orice în stare să mă limpezească la cap și să facă în așa fel încât vorbele ei să sune din nou a engleză, dar nu am reușit decât să mă afund și mai adânc între perne.

Mă întreba oare dacă mi-ar plăcea postul? Sa îmi făcea o ofertă oficială? Nimic din ceea ce î spunea nu părea să aibă vreo noimă, exceptând faptul că Miranda mă plăcuse.

— Încântată de veste. În fond, cine nu ar fi?

Păi, să vedem, poți să începi serviciul de luni, da? Ea o să fie în concediu atunci, dar este un moment foarte bun să începi. Așa o să ai ceva timp să faci cunoștință cu celelalte fete – o, și sunt toate așa de drăguțe!

Să fac cunoștință? Ce? Să încep de luni? Feta| drăguțe? Tot ce auzeam refuza cu desăvârșire să-și afle logica în creierul meu năucit. O singură frază am înțeles și la ea am răspuns.

— Ăăă, păi nu cred că pot să încep de luni, am zis eu încet, în speranța că m-am exprima',,, cât de cât coerent.

Pronunțarea acestor cuvinte m-a zguduit sufi cient cât să mă trezească pe jumătate. Intrase pentru prima dată pe ușa Elias-Clark Buildin cu o zi în urmă, iar acum eram abia sculat dintr-un somn adânc ca să ascult pe cineva car îmi spunea că trebuie să mă prezint la luc peste trei zile. Era vineri – abia se crăpa ziuă, era ora șapte dimineața – și ei voiau să m prezint la lucru luni? Începeam să am senzați că evenimentele se precipită și îmi scapă de su control. Ce-i graba asta ridicolă? Era femeia ast atât de importantă încât avea așa mare nevoie mine? Și de ce oare părea până și Sharon a speriată de Miranda?

Era imposibil să încep de luni. Nu avea unde locui. Cartierul meu general era, la ace oră, la ai mei, în Avon, acolo unde mă mutasem cam cu inima îndoită, după absolvire, acolo und rămăseseră majoritatea efectelor mele personale în timpul călătoriei din vară. Toate hainele mei în ntru interviuri erau făcute vraf pe canapeaua iui Lily. Încercasem să îi spăl vasele, să îi golesc iurumierele și să cumpăr cutii de înghețată

Hlugen-Dazs ca să nu mă deteste, dar mi se pftrea corect să o scutesc din când în când de veșnica mea prezență, așa că stăteam la Alex în timpul weekendurilor. Ceea ce însemna că toate hainele mele pentru plimbările duminicale și

IriiHa de machiaj erau la el acasă, în Brooklyn, iuptopol și ținutele vestimentare desperecheate – amsă la Lily, în Harlem, iar restul – la ai mei, In Avon. Nu aveam un apartament în New York

11 nu înțelegeam cum de toată lumea știe că pe ladison Avenue o iei „în sus”, în vreme ce pe

Nroadway o iei „în jos”. Nici pe unde anume se fin partea „de sus” a orașului nu eram prea ilgură. Iar ea voia să mă prezint la lucru luni?

— Ăăă, păi nu cred că pot să încep de luni, Ittuitru că la ora actuală nu locuiesc în New York, „tu explicat eu cu mâna încleștată pe telefon, așa i ft itm nevoie de câteva zile ca să gălesc un aparttiiiiont, să cumpăr ceva mobilă și să mă mut.

— Bine, mă rog. Atunci, începi de miercuri, a pufnit ea.

După alte câteva minute de parlamentari, am tMinvenit în cele din urmă că o să încep pe 17 noiembrie, adică de luni într-o săptămână. Ceea tui

Îmi lăsa ceva mai mult de opt zile ca să găesc și „tft mobilez un apartament într-una dintre cele iubi demente piețe imobiliare din lume.

Am închis telefonul și m-am trântit pe cana-

(tttn. Îmi tremurau mâinile și am scăpat receptot ui pe covor. O săptămână. Aveam la dispoziție o sftptămână ca să-mi încep munca în postul pe l,,ro îl acceptasem, acela de asistentă a Mirandei hii'Htly. Ei, dar stai așa! Uite ce mă deranjase tlt> lupt tot timpul, fără să-mi dau seama. În fond, nu acceptasem postul, pentru că nu-mi fusese în mod oficial oferit. Sharon nici nu pronunțase cuvintele „Am dori să-ți facem o ofertă,, pentru că i se păruse normal ca orice ființă înze trată cu un dram de inteligență să îl accepte în mod firesc. Nimeni nu pomenise cuvântul „salariu

Aproape că am răs cu voce tare. Era oare asta u soi de tactică de război perfecționată? Să aștept ca victima să doarmă profund, să fie în acea stare în care globii oculari se mișcă rapid, după o zi extrem de stresantă, și atunci să o bombardezi cu vești care îi vor schimba radical modul de viață? Sau se presupunea pur și simplu că ar fi pierdere de timp și energie irosită să faci ceva atât de plicticos precum oferta unui loc de muncă și să aștepti acceptul, dat fiind că era vorba de revista Runway! Sharon era convinsă că, normal, o să dau năvală să nu scap asemenea ocazie și că o să fiu superîncântată de ideea unui asemenea loc de muncă. Și, cum se întâmpla întotdeauna la Elias-Clark, avea dreptate. Totul se petrecuse atât de rapid, atât de frenetic, încât nu avusesem timp să mă sfătuiesc și cu alții și să analizez lucrurile ca de obicei. Dar aveam plăcuta senzație că asta chiar era o șansă pe care aș fi nebună să o ratez, că asta chiar ar putea fi primul pas în drumul meu spre The New Yorker. I

Trebuia să încerc. Eram norocoasă că obținusem postul.

Încărcată cu această nouă energie, am dat pa gât restul de cafea, am pus un nou rând la fiert pentru Alex și am făcut rapid un duș fierbinte.

Când m-am întors în dormitor, el stătea în pat, în capul oaselor.

— Te-ai și îmbrăcat? A întrebat el, bâjbâincfi după ochelarii cu rame subțiri de metal fără de iiera aproape orb. A sunat cineva azi-dimiHonță, sau doar am visat?

N-a fost un vis, am zis eu și m-am strecurat iuipoi sub plapumă, deși îmi trăsesem deja pe mine jeansii și un pulover pe gât. Am avut grijă a părul meu să nu-i ude perna. Lily era la telefon, am continuat. Tipa de la resurse umane

I fie In Elias-Clark a sunat la ea acasă pentru că j le „m dat numărul ei de telefon. Ghici ce mi-a pus?

— Ai primit postul?

— Am primit postul!

— O, vino-ncoace, a zis el, s-a ridicat în capul

Melor și m-a îmbrățișat. Sunt atât de mândru de

Huo! E o veste minunată, zău.

— Chiar crezi că e șansa mea? Știu că am mni discutat despre asta, dar nici măcar nu mi n dat ocazia să decid eu însămi. Femeia aceea presupus că vreau postul.

— E o șansă incredibilă. Domeniul modei nu e cel mai rău pe lumea asta – s-ar putea să fie eh iar interesant.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ei da, mă rog, poate că exagerez. Dar dacă icrie Runway în curriculum vitae și capeți și o recomandare de la cucoana asta, Miranda, și mai crie și câteva articolașe între timp, la naiba, poți face orice. Cei de la The New Yorker or să-ți bată i liiar ei la ușă.

— Sper să ai dreptate, din toată inima sper.

Am sărit în picioare și m-am apucat să îndes 'liverse lucruri în rucsac.

— Poți să mai îmi împrumuți o dată mașina?

(! U cât ajung mai repede acasă, cu atât mai repede mă întorc. De fapt, nici nu mai contează, doar mă mut la New York. E chestie oficială!

Întrucât Alex mergea acasă la ai lui, în

Westchester, de două ori pe săptămână ca să aibă grijă de frățiorul lui mai mic atunci când mama lui lucra în tura de noapte, aceasta îi dăduse vechea ei mașină s-o aibă în oraș. Dar el nu avea nevoie de mașină până marți, iar eu urma să mă întorc până atunci. Avusesem oricum de gând să mă duc acasă în weekend, și acum măcar aveam și eu o veste bună să le dau alor mei.

— Sigur, nici o problemă. E parcată două străzi mai jos, pe Grand Street. Cheile sunt pe masa din bucătărie. Sună-mă când ajungi, bine?

— O să te sun. Sigur nu vrei să vii și tu? Oj să fie rost de mâncare bună – doar știi că mama comandă numai de la cele mai bune restaurante.

— Tentant. Știi bine că mi-ar plăcea să vin> dar i-am chemat pe câțiva dintre profesorii mai tineri să mergem undeva împreună mâine seară.

M-am gândit că asta ne-ar ajuta să lucrăm mai bine în echipă. Nu pot să lipsesc tocmai eu.

— Altruist afurisit. Îi ajuți întotdeauna p toți, împrăștii voie bună oriunde te duci. Zău c te-aș urî dacă nu te-aș iubi așa de mult.

M-am aplecat și l-am sărutat de rămas-bu

Am găsit Jetta din primă și în numai douăzece de minute am dibuit calea spre autostrada 9 spre nord, care nu era deloc aglomerată. Era o zi geroasă de noiembrie; erau vreo zero grade afară și pe străzile lateralnice se vedeau crâmpoșe de pământ acoperite de gheață alunecoasă. Da soarele era sus pe cer și împrăștia acea intensă lumină hibernală din cauza căreia ochii înc neobișnuți cu strălucirea puternică îți lăcrimează și clipești, și simțeam cum aerul curat și rece î: pătrunde în plămâni. Am mers tot drumul c geamurile deschise, ascultând muzica din film

Altiost Famous la casetofon. Am reușit să-m țiiind cu o mână părul umed într-o coadă de cal, i nu-mi întrec n ochi, și mi-am tot suflat în palme să le încălzesc suficient cât să pot ține vnlunul. La numai șase luni de la absolvirea

(„i uitații, viața mea era pe cale să facă un uriaș nit înainte. Miranda Priestly, o străină până mai dar o femeie cu adevărat puternică, mă alimose personal să lucrez la revista ei. Acum vum un motiv serios să plec din Connecticut, ft mă mut – singură, ca un adult în toată puteri” cuvântului – în

Manhattan și să am casa mau. Când am intrat pe alea casei în care copilă

Hmm, m-a cuprins o veritabilă surescitare. Îmi
VHilimm în oglinda retrovizoare obrazii îmbujorați i” frig și vânt și părul zburlit și ciufulit. Nu pinm machiată și jeanșii îmi erau murdari la tiv

În urma eforturilor din zilele precedente de a-mi

Mul drum pe străzile ude și noroioase ale orașului.

Ihu în clipa aceea mă simțeam frumoasă. Spontan A și înfrigurată și proaspătă, am dat ușa de turtite și am strigat-o pe mama. A fost ultima

lulft în viața mea când m-am simțit atât de lipsită fa griji.

— O săptămână? Scumpa mea, zău dacă-mi iau seama cum vei putea începe să lucrezi peste humai o săptămână, a zis mama în timp ce-și „miiBteca ceaiul cu lingurița.

Stăteam la masa din bucătărie pe locurile

Mimutre obișnuite, mama bea obișnuitul ei ceai

(torofeinizat cu zaharină, iar eu, obișnuitul meu mwi English Breakfast cu zahăr. Deși plecasem d* patru ani de acasă, tot ce îmi trebuia ca să limt că n-aș fi plecat vreodată era o uriașă cană li' mai încălzit la microunde și vreo două prăjiiiui-le Reese cu unt de arahide.

— Ei bine, nu prea am de ales și, sincer vorbind, am mare noroc că am și atâta timp. Să fi auzit ce dură a fost femeia asta la telefon, am zia eu.

Mama m-a privit cu ochi total lipsiți de expresie, iar eu am continuat: Dar, oricum, n-are rost să-mi fac griji pe chestia asta. Tocmai am căpătat un post la o revistă realmente celebră, voi lucra!

Cu cea mai faimoasă femeie din industria modei.;

Un post pentru care un milion de fete ar facă moarte de om.

Ne-am zâmbit, dar zâmbetul ei era trist.

— Sunt foarte fericită pentru tine, mi-a spu3l

Am o fată atât frumoasă și de matură. Știu că v (| fi începutul unei perioade minunate, absolut minvJnate din viața ta. O, îmi aduc bine aminte cura a fost când am absolvit și eu facultatea și m-an| mutat la New York. Singură-singurică în oraș acela mare și turbat. Însăpăimântător, dar în aci lași timp excitant. Vreau să te bucuri de fieca.

Clipă, de piese de teatru, de filme, de oameni, di magazine și de cărți. Va fi cea mai frumoasi perioadă din viața ta – știu eu că așa va fi.

Și-a așezat mâna peste a mea, ceea ce nu face prea des:

— Sunt foarte mândră de tine.

— Mulțumesc, mamă. Să înțeleg că ești sufi cient de mândră ca să-mi cumperi un apartament, mobilă și o garderobă nou-nouță?

— Ei da, ce să spun, a răspuns ea și mi-a trai în glumă una peste cap cu o revistă în drum sprl cuptorul cu microunde, spre care o pornise ca s!

Mai încălzească două cești de ceai.

Nu spusese nu, dar nici nu se repezise sădea un cec.

Am petrecut restul serii trimitând tutur* cunoscuților e-mail-uri în care îi întrebam dat nu au nevoie de o colegă de cameră sau dacă n știu pe cineva care ar avea nevoie de așa cev

Iur Am decis că singura soluție – ca să nu mă

Htut definitiv pe canapeaua lui Lily, ceea ce ne-ar fi distrus inevitabil prietenia, și ca să nu mă mut

Hlol la Alex, lucru pentru care nu eram încă

(Jit'Kfttiți - era să închiriez o cameră cu încă iinva pe termen scurt, până reușeam să îmi mmmajez ceva separat în oraș. Cel mai bine era ii găesc undeva o cameră separată, preferabil ptn mobilată, ca să nu mai am și asta de făcut.

Telefonul a sunat puțin după miezul nopții și mim năpustit să îl apuc, mai-mai să cad din

Ituțul meu în care dormisem de când eram mică.

ItKit înrămată și semnată de eroina copilăriei

Hwlu, Chris Evert¹, mi-a zâmbit din perete, de itili un panou pe care încă mai erau prinse tăie-

Înrl din reviste despre Kirk Cameron². Am zâm-
1*11 la telefon.

Bună, iubito, sunt eu, Alex, a zis el cu tonul icmlii care semnala că s-a întâmplat ceva. Dar iitii ora imposibil să-mi dau seama dacă era de ttânn sau de rău. Tocmai am primit e-mail de la tt fntă, Claire McMillan, care caută o colegă de

Minoră. O fată care a terminat la Princeton.

(Irnd că am cunoscut-o cândva. Prietenă cu

Andrew, o fată absolut normală. Te interesează?

Sigur, de ce nu? Ai numărul ei de telefon?

— Nu, am doar e-mail-ul, dar îți trimit mesajul și poți să iei legătura cu ea. Cred că o să vă tnțnlegeți bine.

L-am trimis un e-mail lui Claire de cum am terminat convorbirea cu Alex, după care am reușit „ adorm și eu în propriul pat. Poate, cine știe, iitul va fi bine.

Kiumoasă jucătoare de tenis în anii '80.

Actor american născut în 1970, remarcat mai ales c. niție unor filme pentru adolescenți.

Claire McMillan: nici vorbă. Locuia într-un apartament întunecos și deprimant, în mijlocul unei clădiri care aducea cu fundul iadului, și am dat și peste un drogat care se sprijinea de ușă când am ajuns acolo. Celelalte apartamente pe care le-am vizitat nu erau cu mult mai acătării.

Un cuplu voia să închirieze o cameră în plus di apartamentul lor și mi-au făcut apropouri voalat că va trebui să mă obișnuiesc cu desele și gălâ gioasele lor partide de amor; o artistă de vre treizeci și ceva de ani, care avea patru pisici ș ardea de dorința de a mai achiziționa câteva; u dormitor la capătul unui hol interminabil și întu necos, fără ferestre și fără dulapuri în perete; u homosexual de vreo douăzeci de ani, aflat întrautoproclamată „perioadă de curvășăreală”. Fia care dintre camerele astea mizerabile pe car le-am vizitat costa peste o mie de dolari pe lună or, salariul meu avea să se încadreze în enorm sumă de treizeci și două de mii de dolari pe ani

Și, măcar că nu fusesem niciodată tare la mata matică, nu era nevoie să fiu te miri ce geniu a să-mi dau seama că chiria o să-mi înghită pest douăsprezece mii pe an, iar impozitele – restuf

A, da, și părinții decisese să îmi confişte acu că devenisem adult, cartea de credit „special pentru situații de urgență”. Minunat.

După trei zile soldate cu eșecuri, Lily a deci să mă ajute. Dat fiind că avea și ea un intera personal, acela de a mă expedia pentru totde una de pe canapeaua ei, a trimis la rândul e-mail-uri tuturor cunoștințelor. O colegă de-a e de la cursurile pentru doctorat de la Universitate

Columbia, avea un șef care cunoștea două fete în flularea unei colege de apartament. Am sunat inimliat și am vorbit cu o fată foarte drăguță pe itiinic Shanti, care mi-a spus că ea și prietena ei, IWMiira, erau în căutarea unei persoane dispuse

! ie mute în apartamentul lor din Upper East

(litiu, într-o cameră care era cam micuță, dar

Mm avea fereastră, dulap în perete și chiar un fimtite de cărămidă aparentă. Cu o chirie de opt iuln de dolari pe lună. Am întrebat-o dacă apartamentul dispunea de baie și bucătărie. Dispuf” (nu avea mașină de spălat vase, cadă de baie

Inii lift, evident, dar nu e cazul să pretinzi așetânnoa lux când o pornești pentru prima dată de „ii singur în viață). Evrika! Shanti și Kendra

I Nit dovedit a fi două indience foarte drăguțe și

!”t ii te, erau proaspăt absolvente ale Universității jluko, lucrau zilnic un număr drăcesc de ore la m Imncă de investiții, două fete pe care în prima) I, fi nici în următoarea, nu le-am putut deosebi blin de cealaltă. Îmi găsisem și eu un cămin.

Dormisem deja trei nopți în noua mea camer și încă mă simțeam ca o străină care locuiește într-un loc foarte straniu. Camera era minuscul^

Ceva mai mare, poate, decât magazioara din curte casei alor mei din Avon, dar cu foarte puțin. Șr* spre deosebire de majoritatea spațiilor goale car par mai mari odată mobilate, odaia mea parc intrase la apă și se redusese la jumătatea dimen siunilor inițiale. Analizasem ochiometric cămăj ruta pătrătoasă și decisese, în naivitatea me că are cam jumătate din dimensiunile unei came normale și că aș putea achiziționa o garnitur obișnuită de mobilă de dormitor: un pat de mări medie, o comodă, poate chiar o noptieră sau dou

Lily și cu mine luasem mașina lui Alex și i dusesem la magazinul Ikea, paradisul absolvent lui de facultate care vrea să-și mobileze ap tamentul și alesesem o garnitură de mobi dintr-un furnir de culoare deschisă și un cov împletit în câteva nuanțe de albastru: bleu, ble marin, albastru regal și indijo. Repet, dacă mod nu era punctul meu forte, decorațiunile interioar nu erau nici atât: cred că Ikea era în „Perioad albastră”. Am cumpărat o cuvertură în picățel albastre și cea mai pufoasă plapumă pe care aveau de vânzare. Lily m-a convins să cumpăr veioză din aceea chinezească cu abajur din hârt de orez pentru noptieră, după care am ales câte desene alb-negru gata înrămate, care să se pot vească cu roșul aprins al multlăudatului me pernte

din cărămidă aparentă. Elegant și lejer și nu în mică măsură, stil Zen. Era perfect pentru

lăsa în camera mea de adult în marele oraș.

Adică, perfect până când au sosit. Se pare că

metrișca ochiometrică a unei camere nu echivalau y. n cu măsurarea ei.

Nimic nu se potrivea.

Alina a asamblat patul și, când l-a împins lângă pititele din cărămidă aparentă (numele codificat

(ii Manhattan pentru „perete nefinisat”), am eonii ui ut că acesta ocupase deja întreaga cameră. Ați uimit să retomez comoda cu șase sertare, cele tlmia superbe noptiere, ba chiar și oglinda înaltă

#*It un stat de om. Totuși, oamenii trimiși de azin, împreună cu Alex, au ridicat patul și șn am reușit să strecur sub el covorul în trei mianțe de albastru și câțiva centimetri albastrui în l^oau de sub gigantul de lemn. Nu aveam nici h rminodă sau noptieră pe care să pun veioza cu ilmjur din hârtie de orez, așa că am așezat-o pur și „implu pe podea, proptită în spațiul de vreo llncisprezece centimetri rămas între pat și ușa illHiintă a dulapului din perete. Și, cu toate că sui încercat cu bandă adezivă specială, cuie, sârme, uporglue, scoci dublu adeziv și numeroase blesNiiil', desenele înrămate au refuzat să se lipească

(Im peretele din cărămidă aparentă. După aproape hm ore de eforturi și după ce mi-am zgâriat la inuje degetele în cărămizi, am proptit în cele din iu mă tablourile de pervazul ferestrei. Cu atât unii bine, mi-am zis. Măcar așa desenele blocau ii de cât vederea directă pe care o avea spre apartamentul meu femeia de dincolo de minuscula nirte interioară. Dar nimic din toate astea nu

Nunta. Nu mă deranja nici faptul că vedeam pe toruastră o minusculă curte interioară în locul niMK'stuosului contur al orașului, nici că îmi lipsea n ni țiu necesar unei comode, nici faptul că dulapul din perete era prea neîncăpător ca să pot agă în el o haină de blană. Camera era a mea prima pe care o puteam aranja de una singur fără nici o sugestie din partea părinților sau prietenilor – și îmi plăcea la nebunie.

Era duminică seara, înaintea primei mele zi de muncă, și nu puteam face decât să mă dau d ceasul morții gândind la ce aveam să port a dou zi. Kendra, cea mai drăguță din cele două fete care împărțeam apartamentul, tot băga capul ușă și mă întreba cu voce domoală dacă mă poa* ajuta cu ceva. Ținând cont de faptul că amândo purtau zilnic la serviciu o ținută vestimenta ultraconservatoare, am refuzat orice ajutor materie de modă din partea lor. M-am tot pr umblat în sus și-n jos prin living în măsura po~ bilului, dat fiind că din patru pași îi acoperea întreaga suprafață, și m-am așezat pe canape în fața televizorului. Ce anume poartă cineva î prima zi de muncă pentru cel mai la modă redact al celei mai la modă reviste de modă din lume

Auzisem de Prada (de la puținele japoneze car purtau marca asta de rucsac la Brown) și d'

Louis Vuitton (pentru că ambelor mele bunici l plăcea să poarte pe genți faimoasa semnătur fără a realiza însă cât sunt astfel de șic) și poa chiar

de Gucci (cine nu a îzise de Gucci?). D' nu dețineam nici un fir de ață din asemenea vestimentație și, chiar dacă întregul conținut lanțurilor de magazine aparținând celor tr firme ar fi fost îndesat în minusculul meu dula tot n-aș fi știut ce să fac cu el. M-am întors î camera mea sau, mai bine zis, pe salteaua car se întindea de la un perete la altul și pe care numeam camera mea – și m-am prăbușit pe ac mare și minunat pat, după ce mi-am lovit intrare glezna de rama de lemn. Rahat. Ce f acum?

După ce mi-am stors creierii și mi-am luat
Initlrt garderoba la mână, am decis să port un
liulover albastru deschis și o fustă neagră până i genunchi, cu cizmele
mele negre trei sferturi, tllitm deja că o servietă nu avea să fie potrivită t
nit”, așa că nu-mi rămânea decât să port geanta
Hen^ră de pânză. Ultimul lucru pe care mi-1 amin-
!”< din noaptea aceea este tentativa de a naviga
Hi împrejurul masivului meu pat în cizmele cu
șM, cu fustă, fără bluză și cu dese pauze de
Mină în urma epuizantului efort.

'Ivebuie să fi leșinat din cauza anxietății, pentru t>i adrenalina a fost
cea care m-a trezit la ora linei și jumătate dimineața. Am sărit din pat.

Nervii îmi fuseseră încordați la maximum toată plftmâna și-mi simțeam
căpățâna pe cale să

Mplodeze. Aveam la dispoziție exact o oră și jmnflitate ca să fac duș, să
mă îmbrac și să îmi mhJobc drum de la clădirea mea stil dormitor

I unei frății studentești, aflată la intersecția intli Street cu 3rd Street,
până hăt în centru, și

ștu cu ajutorul transportului în comun, concept mie încă era pentru
mine sinistru și timorant.

Im „sta însemna că trebuia să aloc o oră pentru liniiHport și o jumătate
de oră pentru a-mi pune li punct propria înfățișare.

I) ușul a fost oribil. Scotea un șuier strident ca fluierile acelea folosite
la dresarea câinilor, iar i) i” u rămas abia călâie, asta exact până în clipa în
mie am ieșit din cadă în camera friguroasă de hule, moment în care a devenit
clocotită. Am mai

Mftit toată povestea asta încă vreo trei zile, după mi o am început să
sar din pat cu cincisprezece minute mai devreme, să dau drumul la apă și să

Btft bag rapid la loc sub plapumă. După ce deștul ii ii torul mai sună de
trei ori, mă întorc în baie i”ni iu runda a doua, iar la momentul respectiv
oglindea e deja aburită toată de la apa minunat de caldă – deși curgând într-un
jet cam anemic.

M-am vârat în hainele strimte și incomode și am ieșit din casă în doar
douăzeci și cinci de minute – un nou record pentru mine. Și am avut nevoie
de numai zece minute ca să găsesc cea mai apropiată gură de metrou, lucru
pe care ar fi trebuit să îl fac de cu seară, dar fusesem prea ocupată și
ridiculizasem sugestia mamei de a face drumul până acolo „dus-întors”, ca să
nu mă rătăcesc a doua zi. Cu o săptămână în urmă, când fusesem la interviu,
luasem un taxi, fiind convinsă că experiența unei călătorii cu metroul avea să

fie un coșmar. Dar, fapt remarcabil, am dat de o funcționară de la metrou care chiar vorbea limba engleză și care m-a sfătuit să iau trenul numărul 6 până la 59th Street, să ies pe

59th Street și să merg pe jos încă două intersecții spre vest, până la Madison Street. Nimic ma simplu. M-am urcat în trenul friguros și am mer în liniște, fiind una dintre puținele persoan suficient de țărănite să fie treze și în mișcare la o asemenea oră mizerabilă în miez de noiembrie.

Toate bune până aici - nici o problemă până când am ieșit în stradă.

Am urcat cele mai apropiate scări și am ieșit] în frigul de afară, unde singura lumină emana de la bodegile deschise non-stop. În spatele meu se vedea un magazin Bloomingdale, dar nimic altceva nu-mi părea cunoscut. Elias-Clark, Elias-Clark, Elias-Clark. Unde era oare clădirea aceea? M-am învârtit în jurul propriei axe până când, la o intersecție, am văzut numele străzilor:

60th Street și Lexington. Ei bine, 59th Street nu putea fi prea departe de 60th Street, dar încotro să merg ca să ajung acolo unde străzile o iau spre vest? Și unde se afla Madison, în raport cu i Bumgton? Nu mai recunoșteam nimic din cele

Vinile cu ocazia vizitei făcute acolo cu peste o i i i mână în urmă, dat fiind că atunci taxiul mă > io drept în fața clădirii. M-am mai plimbat iprejur câteva minute, bucuroasă că aveam linului timp să fiu atât de rătăcită cum eram, și

Io din urmă am intrat într-un local să beau

| 1'imă de cafea.

— Bună dimineața, domnule. Nu găsesc drumul l|"M' Elias-Clark Building. M-ați putea lămuri

(hiinvu încotro s-o iau? L-am întrebat pe bărbatul fcii Înfațșare neliniștită din spatele casei de

HINrcut. Am încercat să nu zâmbesc dulce, aminliinhi-mi ce-mi spusese toată lumea, și anume că hm mai sunt în Avon și că pe-aici nimeni nu is"t] iunde cu bunăvoință bunelor maniere. El s-a încruntat la mine și m-a impacientat gândul că, pun tu, m-a considerat obraznică. l-am zâmbit dulce.

— Marcă dolaru', a zis el și a întins mâna.

Trebuie să plătesc ca să-mi indicați direcția?

Marcă dolaru', neagră sau cu lapte, dă care

*n>i.

M-am holbat o clipă la el, după care mi-am „lat seama că știa numai atâta engleză cât să

4i*<'ute despre cafea.

— O, neagră e foarte bine. Mulțumesc foarte uit.

L-am înmânat un dolar și am ieșit înapoi în ilmdă, mai pierdută ca niciodată. Am întrebat

Ylti/. Ători de la chioșcurile de ziare, măturători, chiar și un boschetar ghemuit într-un soi de lilftpost mobil alcătuit din cutii de carton. Niciunul nu a înțeleș îndeajuns ce spuneam ca să mă îndrume spre intersecția 59th Street și Madison, și

Inii” mi-a readus în minte, în scurte flash-back-uri, (iftlnniile din Delhi, deprimarea, dizenteria. Nu! „.<) gădesc clădirea!

După încă vreo câteva minute de rătăcit aiurea prin centrul care se trezea încet-încet din somn, am ajuns și la intrarea în Elias-Clark

Building. Holul, văzut de după ușile de sticlă, părea un punct luminos în tenebrele de dinaintea zorilor și mi s-a părut, în acele prime clipe, un loc plăcut, plin de căldură. Dar când am împins ușa turnantă ca să intru, aceasta a rezistat. Am împins-o tot mai tare, până când întreaga mea greutate s-a concentrat asupra ei, iar fața aproape că mi s-a lipit de ușă, și abia atunci s-a urnit.

Când a început să se miște, a lunecat mai întBușurel, ceea ce m-a făcut s-o împing cu îndoițBputere. Dar de cum a prins ceva viteză, enorma ușă de sticlă a țâșnit pur și simplu din loc, s-al învârtit brusc în jurul axei, m-a izbit din spatel făcându-mă să mă împiedic în propriile picioare și să mă lupt vizibil ca să rămân în poziție vertMcală. Un individ așezat la biroul agenților dl pază a izbucnit în râs.

— Înșelătoare ușă asta, ce zici? Nu e prima oară când văd asta și n-o să fie nici ultima, chicotit el, iar obrazii cărnosi i se scuturau dșj râs. Te-a prins bine în gheare.

L-am analizat rapid din cap până-n picioare și am decis să îl urăsc, și am știut și că nici el nil avea să mă placă niciodată, indiferent ce-o sal spun sau cum o să mă port. Dar i-am zâmbit. 1

— Andrea este numele meu, i-am spus eu scoțându-mi mânușile și întinzându-i mâna peste biroul

Azi e prima mea zi de lucru la Runway. Sânl noua asistentă a Mirandei Priestly.

— Condoleanțe e numele meu! A hohotit el, aruncându-și capul rotund pe spate. Chiar așjfl poți să-mi și spui: „Condoleanțele mele!” Hal ha, ha. Hei, Eduardo, ascultă aici. Fata asta m una dintre noile slave ale Mirandei! De unda ui, l'ātuco, de ești așa din cale-afară de prietemifiNft? Din fundu' Kansasului? O să te mănânce i' vio, ha, ha, ha!

Dar înainte să gădesc un răspuns, un bărbat ml ui, purtând aceeași uniformă, s-a apropiat de

Hilnc și m-a măsurat fără nici o jenă din cap jiltiA-n picioare. Mă pregătisem să aud alte batiu uri și zeflemele, dar nici vorbă de așa ceva. În lin de asta, el și-a întors spre mine o față liini-voitoare și m-a privit drept în ochi.

Io-s Eduardo, iar cretinu' ăsta e Mickey, a

||n el, indicându-l printr-un gest pe primul paznic, care părea ofuscat că Eduardo se purta civillftitt și îi stricase lui tot cheful. Nu-l lua în seamă, i continuat el, îi place să facă glume pe socoteala

În, atâta tot. Avea un accent corcit, ceva între „imniol și newyorkez. Mi-a întins un registru.

I '„impietează datele astea aici și-ț dau cârd provizoriu de acces, să te poți duce' la etaj. Și zi-le li „lo la resurse umane că-ț trebe cârd cu poză.

'Ivebuie că îl privisem cu recunoștință, pentru ift ipărut jenat când mi-a împins registrul pe Itirou.

— Ei, hai, completează formularu' ăsta. Și Imita azi, fătuco. O să-ț trebuiește.

Hram prea agitată și extenuată în momentul (inia ca să-i cer să se explice, și-apoi, nici nu prim aveam nevoie. Cam singurul lucru pe care apucasem să-1 fac în săptămâna care trecuse de i lud acceptasem postul până în ziua în care urmam

A încep lucrul fusese să aflu câte ceva despre iniuu mea șefă. Căutasem pe Internet și aflasem i o surprindere că Miranda Priestly se născuse luli numele Miriam Princkek în East End, Londra.

I nmilia ei, ca mai toate familiile de evrei ortoilnrși din oraș, trăia într-o sărăcie lucie, dar era

Iun t te religioasă. Tatăl ei mai lucra câte ceva pe ici, pe colo, dar familia se baza în principal pe ajutorul comunității, dat fiind că el își petrece cea mai mare parte a zilelor adâncit în studiul textelor religioase evreiești. Mama lui Miriam murise la nașterea ei, așa că mama ei se mutase acolo și ajutase la creșterea copiilor. Și ce de copii! Unsprezece cu totul. Majoritatea fraților și surorilor ei începuseră să activeze în postu ocazionale, onorifice, ca și tatăl lor, și nu avea timp decât să se roage și să activeze; vreo do dintre ei reușiseră să intre și să termine o facultate, și asta numai ca să se căsătorească de foarte tineri și să pună, la rândul lor, bazele unor familii numeroase. Miriam era singura excepție de la tradiția familiei.

Adunând la ciorap mărunțișul pe care i-1 strecurau frații și surorile mai mari din ce agoniseau și ei, Miriam părăsise brusc liceul la împlinirea vârstei de șaptesprezece ani – cu numai trei luni înainte de a-1 absolvi – și se angajase ca asistentă a unui designer britanic de modă a cărui stea era în ascensiune și pe care 1-a ajutat să-și organizeze paradele sezon după sezon. După câțiva ani, timp în care și-a clădit, la rândul ei, propriul renume în lumea înfloritoare a modei londoneze și în care a studiat franceza la seral, a obținut un post de redactor începător la revista franțuzească Chic din Paris. La acel moment, păstra prea puține legături cu familia: ei nu-i înțelegeau modul de viață sau ambițiile, iar ea era jenată de religiozitatea lor demodată și de cumplita lor lipsă de rafinament. Totala înstrăinări de familie a intervenit la scurt timp după ce început să lucreze pentru Chic, când, la vârsta d douăzeci și patru de ani, Miriam Princkek devenit Miranda Priestly, dezinându-se astfel de un nume cu clare conotații etnice, în favoarea unuia mai pompos. Accentul ei cockney¹, neci- „nlnt, a fost curând înlocuit de unul bine gândit, i ullivat și educat și, înainte de a împlini treizeci

Mh tini, transformarea lui Miriam dintr-o evreică

Ariică într-o persoană din înalta societate era tluMftvârșită. După care a avut o ascensiune rapidă fi l'ftră scrupule în lumea revistelor de modă.

Petrecut zece ani la cârma redacției franceze „ revistei Runway înainte ca Elias să o transfere

! B redacția americană a respectivei reviste, cea

Hidi mare realizare a ei. Și-a mutat cele două flten și soțul de la acea vreme, o stea a muzicii fiirk (care ardea și el de nerăbdare să devină Hun cunoscut în America) într-un apartament Jhkoh de la intersecția lui Fifth Avenue cu 76th Utrect, și astfel a început o nouă eră în viața Wvlhtei Runway – anii Priestly, iar când m-am iimiyat eu, era tocmai pe cale să îl începem pe ml de-al șaselea.

Un fel de noroc chior a făcut să lucrez timp i” uproape o lună înainte ca Miranda să se

Ini nurcă la birou. Ea își lua concediu în fiecare ih înainte de Ziua Recunoștinței până imediat dtipft Anul Nou. De regulă, petrecea câteva săptătttlni în apartamentul ei din Londra, dar mi s-a ijhin că anul acesta își cărase soțul și fiicele la t uf „dința lui Oscar de la Renta din Republica jiiiinicană pentru două săptămâni, înainte de a

Întreze Crăciunul și Anul Nou la Hotelul Ritz

Im l'aris. Și fusesem prevenită că, deși era, teoi ii vorbind, „în vacanță”, avea să ne fie întrui im ui la dispoziție la telefon și va lucra tot timpul, iliept pentru care așa trebuia să procedeze întreg i nonalul din staful ei. Eu urma să fiu pregătită

Cockney – accentul celor din mediul necultivat al londrei.

Și instruită corespunzător fără ca înălțimea sa să fie prezentă. In acest fel, Miranda nu avea să sufere din pricina inevitabilelor greșeli pe care le-aș fi comis în timp ce îmi însușeam îndatoririle. Mie îmi convenea. Așa că, la ora șapte fix, am semnat în registrul lui Eduardo și am intrat, pentru prima dată, pe ușile cu închidere automat!

Ale liftului.

— Fă frumos! A strigat Eduardo în urma meaJchiar înainte ca ușile liftului să se închidă după mine.

Emily, care părea teribil de trasă la față și neîngrijită, îmbrăcată într-un tricou de un ala orbitor, bine mulat pe corp, dar cam mototolit, și cu niște pantaloni cu multe buzunare, mă aștept!

La recepție, cu o cană de cafea de la Starbucks!

Într-o mână și cu ediția din decembrie a revista în cealaltă. Tocurile înalte erau plantate ferm p!

Măsuța de sticlă din hol, iar sutienul negru dl dantelă se vedea clar prin țesătura de bumba!

Absolut transparentă a tricoului. Rujul cu cail era ușor mânjită buza cānii de cafea și părJroșu, cârlionțat, care i se revărsa pe umeri în dădeau senzația că petrecuse ultimele șapteze și două de ore în pat.

— Salutare și bun-venit, a murmurat ea am fost blagoslovită cu întâia privire oficială d' cap până-n picioare din partea altcuiva decât agenților de pază. Frumoase cizme.

Mi-a sărit inima din piept. Vorbea serios? Saii își bătea joc? Imposibil de apreciat judecind după

1. Cel mai cunoscut lanț de magazine specializate în vânzarea de cafea, în SUA.

Tun Mă dureau deja picioarele, ale căror degete mi urau îngrămădite în vârful cizmelor, dar dacă

Ini r adevăr primisem un compliment de la un ilin echipa Runway pe tema vreunui element i * vestimentația mea, s-ar putea să merite.

Kmily a continuat să mă analizeze preț de o i, după care și-a dat jos picioarele de pe

HiAHuță și a suspinat dramatic:

— Ei bine, hai să trecem la treabă. Ai mare

Ituioac că ea nu e aici, a zis ea. Nu că nu ar fi o fnânme grozavă, firește, pentru că într-adevăr tsIn, a adăugat într-un stil pe care aveam să fcjnng foarte curând să îl recunosc - și să îl adopt țjilnr eu - ca fiind Virajul Paranoic Runway.

Ff"nct când de pe buzele vreunui bârfitor scapă

lsvn negativ despre Miranda - oricât ar fi acel

l„vn de justificat - apare paranoia că Miranda ii putea să afle asta, iar vorbitorul panicat face în brusc stânga-mprejur. Una dintre preocupăFÎn mele preferate în zilele de lucru a devenit nuTotarea modului în care colegii se chinuiesc l" nege vreo blasfemie tocmai scăpată pe gură.

Kmily și-a trecut cărdul prin cititorul electronii' și am pornit-o amândouă în tăcere prin coridorul plin de coturi până în partea centrală, unde rn situat biroul Mirandei. Am urmărit din priviri cum deschide ușile franțuzești și își aruncă haina și geanta pe unul dintre birourile aflate în ihticamera încăperii cavernoase în care lucra

Miranda.

— Țsta e biroul tău, evident, a zis ea și a irfttat din cap spre o bucată netedă și lucioasă tte lemn în formă de L, în stilul mobilierului din uni melaminat, aflat vizavi de biroul ei.

Pe birou tronau un computer iMac nou-nouț tiH culoare turcoaz, un telefon, câteva suporturi

Miintru documente, iar în suporturi erau deja pixuri, agrafe de birou și câteva blocnotesuri.

— Ți-am lăsat mare parte din lucrurile mele, a continuat ea. M-am gândit că e mai simplu să comand pentru mine accesorii noi de birou.

Emily tocmai fusese promovată în postul d asistentă principală, astfel că postul de asistent secundară devenise vacant pentru mine. Miexplicat că avea să petreacă doi ani ca asistent principală a Mirandei, după care avea să fi catapultată într-un post extraordinar în redacția de modă a revistei Runway. Programul de trei ani pe post de asistentă pe care avea să îl încheie astfel urma să constituie garanția absolută că drumurile spre lumea modei îi sunt deschise, dar eu mă agățăm cu disperare de convingerea că sentința de un an îmi va fi suficientă pentru Th\parNew Yorker. Allison își părăsise deja postul din preajma Mirandei în favoarea unuia din depaii tamentul de frumusețe, la secția de preparat!

Cosmetice, unde avea să se ocupe de testare!

Noilor produse de machiaj, creme de față și loțiuni pentru îngrijirea părului și de lansarea lor în paginile revistei. Nu eram prea sigură în ce fel

activitatea ei în calitate de asistentă a Mirandei o pregătise pentru așa ceva, dar eram, totuși impresionată. Așadar, promisiunile se adevăreau!

Oamenii care lucrau pentru Miranda ajungeau* departe.

Restul personalului a început să apară pe la ora zece, vreo cincizeci de oameni în total. Cel mai consistent departament era, firește, cel dl modă, care avea cam treizeci de oameni, inclușii asistenței. Departamentele de îngrijirea corpului frumusețe și departamentul artistic completa!

Acest melanj. Aproape cu toții au făcut un popai la biroul Mirandei ca să stea un pic la taclale cu

Emily, să afle ultima bârfă despre șefa și să vadă cum stă treaba cu fata cea nouă. În acea primă uneață am făcut cunoștință cu zeci de persoane u toții și-au etalat dinții de un alb orbitor în iihote de la o ureche la alta, părând realmente nroștați de persoana mea.

Hârbații erau cu toții flamboaiant de homosem înveșmântați în pantaloni din piele și triiiii mulate, care le scoteau în evidență bicepsii itfluți și pectoralii perfecți. Șeful departamentului tltttic, un tip ceva mai în vârstă, cu păr rar și lumi, de culoarea șampaniei, care părea să-și fi minut viața imitării lui Elton John, și-a făcut

li"riția încălțat cu pantofi din blană de iepure ii muchiat cu dermatograf la ochi. Nimeni nici liAcnr n-a clipit. Avusesem și noi grupul nostru lt> homosexuali în campusul facultății și chiar ivnausem câțiva prieteni despre care aflasem în uit linii ani că ar fi homosexuali, dar niciunul nu etftn așa. Aveam impresia că sunt înconjurată

M toți actorii din Rent1 - dar, evident, purtând malume mai frumoase.

Kumeile, sau mai degrabă fetele, erau fiecare fb n frumusețe aparte.

Luata împreună, alcă-

ilmi o trupă de-ți lua mințile și mai multe nu.

Mai multe păreau a avea în jur de douăzeci țț cinci de ani, doar câteva păreau să aibă puțin

— Treizeci. Deși aproape toate purtau uriașe

Mante strălucitoare pe inelarul stâng, mi se pii nu imposibil ca vreuna dintre ele să fi dat „hmtriată naștere unui copil - sau că avea să facă țț”odată una ca asta. Intrau și ieșeau pe ușă, se jnt'lingeau grațios pe tocurile lor cui de zece mhi li metri până la biroul meu și întindeau mâini uliu,, ca laptele cu unghii lăcuite și se prezentau: i'ielyn, care lucrează cu Hope”, „Nicole, de la

M|) nctacol muzical care se joacă la New York, având i ii iernă moartea, SIDA și homosexualitatea.

Departamentul de modă,, sau „Stef, care răspunde de accesorii vestimentare”. Una singură, Shayna, avea ceva mai puțin de un metru șaptezeci și cinci, dar era atât de firavă, încât părea imposibil să poată ține pe picioare un singur centimetru în plus. Toate cântăreau sub cincizeci și cinci de kilograme.

Pe când stăteam pe scaunul meu rotativ do birou și mă căzneau să rețin numele tuturor, și-d făcut apariția cea mai frumoasă fată pe care ani văzut-o în viața mea. Purta un pulover delica din cașmir care părea tricatat din norișori roz, Părul uluitor de alb i se revărsa, buclat, pe umerii

Trupul, înalt de un metru optzeci, părea să aibă exact atâta greutate cât să-1 mențină în poziții verticală, dar pășea cu grația surprinzătoare unei dansatoare. Avea obraji strălucitori, iar intfl

lul de logodnă din diamante perfecte, de multl carate, emana o incredibilă luminescență. Crefl că mi-a surprins privirea așintită spre el, pentrl că și-a fluturat mâna pe sub nasul meu.

— E creația mea, m-a înștiințat zâmbind în1 direcția inelului, după care m-a privit.

M-am uitat la Emily ca să aud o explicație, o cât de vagă idee cu privire la persoana cu pricina dar ea vorbea din nou la telefon. Am crezut ci fata se referă la inel, că e propria ei creație, dai ea a continuat:

— Nu că e o culoare nemaipomenită? Un strai Marshmallow¹ și unul Ballet Slipper². De faptl am aplicat mai întâi Ballet Slipper și abia pi urmă stratul următor, pentru finisaj. E perfect Bezea. În text - referire la culoarea albă.

Poante de balet. În text - referire la culoarea de roz delicat a acestora.

E ii culoare deschisă, fără să pară că ți-ai dat pe unghii cu alb turbat. Cred că o să folosesc lacul littt ori de câte ori o să îmi fac manichiura!

După care s-a răsucit pe călcâie și a plecat. A, țiu, mă bucur și eu de cunoștință, i-am zis în

||n<l, cu ochii la spinarea care se îndepărta țanțoș.

Mi-a făcut plăcere să îi cunosc pe toți colegii; loțt, mai puțin frumusețea excentrică obsedată de

(arul de unghii, au părut foarte drăguți și amabili și doritori să mă cunoască. Emily nu m-a rlrUmit o clipă și a folosit orice prilej ca să mă hvnțe câte ceva. Mi-a oferit din mers câte un tmnuntariu cu privire la cine era important, pe să nu cumva să supăr și cu cine era util să înft împrietenesc pentru că organiza cele mai

Itmșnice petreceri. Când i-am descris-o pe Fata >u Manichiură, chipul lui Emily s-a luminat.

— O! A suspinat ea, mai surescitată decât o finisem cu privire la oricine altcineva până atunci.

Nu i așa că e absolut formidabilă?

Ăă, da, sigur, părea foarte drăguță. N-am prun avut ocazia să discutăm, n-a făcut altceva ilMt, mă-nțelegi tu, să îmi arate lacul de unghii.

Kmily a zâmbit larg, cu mândrie.

— Da, sigur, dar știi cine e, nu?

Mi-am muncit creierii în încercarea de a-mi „illice aminte dacă semăna cumva cu vreo stea tiu cinema, cu vreo cântăreață sau cu vreun fotoRuxlel, dar nu-mi aminteam defel. Era, deci, faiHttiHHă! Poate că de aceea nici nu se prezentase -

^itmupunea că o s-o recunosc. Dar, nimic.

Sincer vorbind, nu știu. E cumva faimoasă?

Privirea fixă pe care am primit-o drept rășttunu a fost în parte incredulă, în parte disprețuitoare.

Mda, a zis Emily plină de ifose, cu ochii ini'ustați, și acel „mda” suna de parcă ar fi spus:

Că tâmpită mai ești. E Jessica Duchamps.

După care a așteptat. Am așteptat și eu. Nimic.

— Știi cine e, nu?

Am trecut din nou în revistă liste întregi de nume în încercarea de a face o legătură între această nouă informație și ceva cunoscut, dar eram absolut sigură că nu auzisem în viața mea de fata asta. Începusem să mă plictisesc de jocul ăsta, zău așa.

— Emily, nu am văzut-o niciodată până acum și numele ei îmi este necunoscut. Vrei, te rog, să îmi spui cine e? Am întrebat-o, străduindu-mă să îmi păstrez calmul. Partea interesantă era că Mân fond, puțin îmi păsa cine era fata aceea, dan era limpede că Emily nu avea de gând să renunțe la toată povestea asta înainte de a mă face să simt o ratată totală și absolută.

Zâmbetul ei era deja de-a dreptul disprețuitor (tm)

— Bineînțeles. Trebuia să-mi fi spus de la butfl început că asta-i problema. Jessica DuchampaHe. Ei bine, e o Duchamps! Știi doar, cel mai buiifl restaurant franțuzesc din oraș! E al părinților ei - nu că e nemaipomenit? Sunt incredibil de bogați!

— Zău? Am făcut eu, prefăcându-mă entuziasBmată de faptul că această fată extrem de drăguțăHmerita să fie cunoscută numai pentru că părințiBei erau proprietari de restaurant. Grozav, anfl adăugat.

Am răspuns de câteva ori la telefon cu obliBgatoriul „Biroul Mirandei Priestly”, deși atât EmirjjBcât și eu eram îngrijorate că s-ar putea să suncfl însăși Miranda, iar eu nu o să știu ce să spun, B

M-a cuprins panica atunci când a sunat o femeie care nu s-a prezentat și care a lătrat ceva îiw receptor cu puternic accent britanic, iar eu i-am aruncat telefonul lui Emily fără măcar să îl pun mai întâi pe hold.

— Ea e, am șoptit speriată. Răspunde tu.

L'ontru întâia oară Emily mi-a aruncat primea aceea a ei. Nu era genul care să-și exteriorii< /, (! Emoțiile, dar era capabilă să-și ridice glirhicenele și să-și coboare bărbia într-un fel șam să exprime, fără nici un dubiu, dezgust și milă în proporții egale.

Miranda? Sunt eu, Emily, a zis ea, cu chipul lifllucind de zâmbet, de parcă Miranda ar fi fost

În „tare să se strecoare prin cablul telefonic și să îl vadă. Liniște. Încruntată: O, Mimi, îmi pare foarte rău! Fata cea nouă a crezut că ești Miranda!

Ha, da, știu, e foarte haios. Cred că va trebui să

H Învăț că nu orice accent britanic este neapărat

M și'feil

Mi-a aruncat încă o privire severă, iar sprâni-piinle exagerat de pensate i s-au arcuit mai iliitir.

A mai stat puțin la taclale, în timp ce eu am wntinuat să răspund la telefon și să notez mesaje pentru Emily, care avea ulterior să sune diverl”In persoane, în funcție de importanța pe care

H „veau – dacă aveau vreuna – în viața Mirandei.
I tun pe la prânz, tocmai când începusem să simt
În imele împunsături ale foamei, am ridicat receptorul și am auzit un
accent britanic la celălalt cnițat al firului.

— Alo? Allison, tu ești? A întreat o voce ca ilm gheață, dar
maiestuoasă. O să am nevoie de h fustă.

Am acoperit receptorul cu palma și am simțit mR mi ies ochii din orbite.

— Emily, e ea, sigur e ea, am șuierat și am ruturat receptorul ca să-i
atrag atenția. Vrea o foită!

Kmily s-a întors spre mine, mi-a văzut chipul „ păimântat și a închis
brusc telefonul ei, fără să se obosească să spună „Te sun eu mai târziu' sau
măcar „La revedere”. A apăsat pe buton și transferat apelul Mirandei pe
telefonul ei, dup care și-a lățit pe față un nou rânjet de la o urech la alta.

— Miranda? Sunt eu, Emily. Cu ce te pot ajuta

A înșfăcat un pix și a început să scrie ceva î mare grabă, timp în care
fruntea i se încruntas toată în efortul de a se concentra. Da, firește,
Bineînțele.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, convorjbirea s-a sfârșit. M-am uitat
la ea, curioasă. Și-a dat ochii peste cap, ca pentru a se scuza că păruse atât
de precipitată.

— Ei bine, se pare că te-ai ales cu prima tai misiune. Printre altele,
Miranda are nevoie de d fustă pentru mâine, așa că va trebui să i-o trimitem
cu avionul cel târziu diseară.

— OK, și de ce fel de fustă are nevoie? A întreat eu, în timp ce încă mă
străduiam sărevin din șoc la aflarea veștii că o fustă avea s călătorească
tocmai până în Republica Domini cană numai pentru că așa ceruse ea.

— Nu a precizat foarte exact, a murmurați

Emily în timp ce ridica receptorul.

— Bună, Jocelyn, eu sunt. Vrea o fustă și va trebui să o trimit cu avionul
cu care pleacă doamna de la Renta diseară, pentru că ea o să se întâl-i
nească acolo cu Miranda. Nu, n-am nici cea mai vagă idee. Nu, n-a spus. Zău
că nu știu. E-n regulă, mersi.

S-a întors către mine și mi-a spus:

— E foarte greu când nu spune exact ce vrea.

E prea ocupată să se mai complice și cu asemenea amănunte, așa că
nu a precizat ce material, ce culoare, ce stil sau ce marcă vrea. Dar nu face
nimic. Eu îi știu măsurile și îi cunosc foarte bine tulerile ca să-mi dau seama
exact ce vrea. Am n bit cu Jocelyn de la departamentul de modă.

Utole vor începe să ne parvină cât de curând.

Mi l-am închipuit pe Jerry Lewis prezidând tulevoting pentru fuste,
alături de un panou rlnș de punctaj, în uruit de tobe și – voilâ!

Hmci și un ropot de aplauze.

Nu tocmai. Fustele care aveau „să parvină”

În rnpresentat prima mea lecție de ridicol pracl tiuit, la Runway, deși
trebuie să mărturisesc că sul s-a desfășurat cu eficiența unei opemțtuni

militare. Fie eu, fie Emily urma să-i liiuițăm pe asistenții din departamentul de

Hniift – cam opt la număr, care aveau fiecare thiilnctele lor cu o anumită linie de designeri și

l” rtițele de magazine. Asistenții urmau să îi

liuw imediat pe toți oamenii lor de la PR din

l lăvnrHele case de modă și, dacă era cazul, pe cei țin magazinele din Manhattan, și să le spună că

l Mii unda Priestly – ei da, Miranda Priestly în țviMiiană, și, da, pentru ea personal – era în țthilnrea unui anumit articol de îmbrăcăminte.

l în iloar câteva minute, toți directorii departa-

(Muntolor de relații cu publicul de la Michael

Hm*, Gucci, Prada, Versace, Fendi, Armâni, l'himel, Barney's, Chloe, Calvin Klein, Bergdorf, ' rto Cavalli și Saks aveau să trimită prin iilnr special

(sau, în unele cazuri, să aducă prMiinal) toate genurile de fuste pe care Miranda frli'Htly le putea găsi cât de cât atrăgătoare. Am imărit cum se desfășoară întreg procesul – o lM”nlperfect regizată, în care fiecare actor știe ti precizie cum și când va veni următoarea replică.

În iimp ce se desfășura respectiva scenă, care se i*|u> (a aproape zilnic, Emily m-a trimis să ridic ii' câteva lucruri pe care urma să le tritem >a seară împreună cu fusta.

— Mașina ta e parcată pe 58th Street și te așteaptă, mi-a spus ea, vorbind concomitent în două receptoare și notând niște instrucțiuni pentru mine pe o bucată de hârtie cu antetul Runway. Afăcut o scurtă pauză, doar cât să-mi arunce un telefon celular, și mi-a mai zis: Ține, ia telefonul ăsta în caz că trebuie să te sun sau în caz că ai întrebări. Nu-1 închide niciodată. Răspunde întot* deauna.

Am luat telefonul și bucata de hârtie și am pornit-o spre accesul către 58th Street aflata într-o latură a clădirii, întrebându-mă cum aveam să găsesc „mașina mea”. Sau ce anume însemni asta mai exact. Abia pășisem pe trotuar și încel pusem să privesc cam timid în jur, când un om cu părul cărunt, care morfolea o pipă între dințBs-a apropiat de mine.

— Ești fata cea nouă a lui Priestly? A hârâit el printre buzele pătate de tutun, fără să scoată clipă din gură pipa de culoarea mahonului. Am dat afirmativ din cap. Eu sunt Rich, a continua!

El. Dispecerul. Vrei mașină, cu mine vorbești.

Priceput, blondo?

Am dat din nou din cap și m-am afundat pa bancheta din spate a unui Cadillac negru. El (tm) trântit portiera mașinii după mine și mi-a făcut cu mâna.

— Unde me'gi, don'șoară? M-a întrebat șofe” rul, iar întrebarea m-a readus la timpul prezent, Mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai vagă idee și am scos din buzunar bucata de hârtie. 1

Prima oprire: atelierul Tommy Hilfiger pe West 57th Street, numărul 355, etajul 6.

Întreabă de Leanne. O să-ți dea tot ce ne trebuie.

I ura dat șoferului adresa și m-am uitat pe iMimstră. Era ora unu fix, într-o zi geroasă de ianuarie. Aveam douăzeci și trei de ani și călătoream în pe bancheta din spate a unui Cadillac cu șofer, în drum spre atelierul lui Tommy Hilfiger.

Și uram, indubitabil, moartă de foame. Ne-au li uimit aproape patruzeci și cinci de minute ca li trecem de cele cincisprezece intersecții la ora la cure un oraș întreg iese în pauza de prânz, era pi linul meu contact cu un adevărat blocaj de ii „fie. Șoferul mi-a spus că o să tot facă înconjuriiul clădirii până ies, și am intrat în atelierul

Ihl Tommy. Când am întrebat de Leanne la

(„irupție, o fată adorabilă, care nu avea o zi peste n (. Lnprezece ani, a coborât grațios scările.

Bună! M-a salutat ea, cu o ușoară prelungire a lui „u”. Tu trebuie să fii Andrea, noua latentă a Mirandei. Nouă ne place la nebunie să it vedem pe la noi, așa că bun venit în echipa ei!

A rânjit. Am rânjit. Ea a scos o imensă pungă ia plastic de sub o masă și i-a deșertat conținutul

|| podea.

— Avem aici jeansii preferați ai lui Caroline, în trei culori, și am pus de la noi și niște tricouri

K„ni să meargă cu jeansii. Iar Cassidy adoră pur și „implu cămășile kaki ale lui Tommy – dar îi iilinit și pe olive și pe gri.

Kuste și jachete din denim și chiar câteva ijartichi de șosete s-au revărsat din punga aceea, lii ou am rămas holbându-mă la ele: erau acolo haine cât pentru întreaga garderobă a patru sau m”mulți preadolescenți. Cine dracu' erau Cassidy și (Uiroline? M-am întrebat eu cu ochii la catrafuse.

1 Ine e persoana care se respectă și poartă jeansi hnnmy Hilfiger în nu mai puțin de trei culori?

Probabil că aveam un aer total abulic, pentru ft I eanne s-a întors anume cu spatele în timp ce așeza toate hainele înapoi în pungă și mi-a spus:

— Sunt convinsă că fiicelor Mirandei or să lai placă toate chestiile astea. Le îmbrăcăm de ani de zile, iar Tommy insistă să le aleagă personal hainele.

Î-am aruncat o privire recunoscătoare și mi-anMazvârlit punga pe-un umăr.

— Succes! Mi-a strigat ea în timp ce ușil (Bliftului se închideau și un zâmbet sincer i sfl întindea pe mai toată fața. Ai mare noroc ciSlocul ăsta de muncă atât de grozav!

Înainte ca ea să o poată spune, m-am pomeniMterminând eu fraza în minte – pentru care utUmilion de fete ar face moarte de om. Și, în acel moment, după ce tocmai văzusem cum arată birouBrile unui faimos creator de modă și căram pe-uMumăr o pungă cu haine în valoare de mai multBmii de dolari, eram înclinată să cred că avefl dreptate.

O dată ce m-am prins cum merge treaba, restuSzilei a trecut ca-n zbor. M-am întrebat, timp dfl câteva minute, dacă voi supăra pe cineva în cazul în care opresc mașina pentru o clipă ca să-mi cumpăr un sandvici, dar nu

aveam încotro. Nfi mâncasem nimic de la croissantul de la șaptea dimineața și era aproape ora două. L-am certat șoferului să oprească la un chioșc cu gustări și Pam decis în ultima clipă să îi cumpăr și lui un sandwich. I s-a lungit fața când i-am înmănat sandwichul cu file de curcan și muștar dulce și m-am întrebat dacă nu l-am făcut cumva să se simtă prost.

— Mă gândeam că trebuie să-ți fie și ție foame, i-am spus eu. Dacă ești toată ziua la volan, probabil că nu prea ai timp să mănânci.

— Mulțumesc, don'șoară, îți foarte mulțumesc

Numai că duc fetele de la Elias-Clark cu mașint rolo-colo de doisprezece ani și nu sunt atât de luate. Tu ești foarte drăguță, a zis el cu un prmt pronunțat, dar greu de identificat, tvlndu-mă în oglinda retrovizoare. I-am zâmbit, ițirlnsă brusc de neliniște. Dar momentul a 'emit și am continuat să ne înfulecăm amândoi irulviciurile cu file de curcan în timp ce aștepta ni blocați în trafic și ascultam CD-ul lui pre- „ ut, pe care mie mi se părea că nu e înregistrat

lțHimpe nimic altceva decât glasul unei femei

lțiln (l încontinuu unul și același lucru într-o țtiulift necunoscută, totul pe un fel de muzică

Bir'

l rmătoarea instrucțiune scrisă de Emily zicea

l trebuie să ridic un șort alb de care Miranda

lvi>u nevoie disperată pentru partidele de tenis, li minam că o să mergem la Polo, dar ea scrisese lțmnel. Cbiar făcea Chanel șorturi de tenis?

lnlrnl m-a dus la un salon de modă particular,

(liuln o femeie mai în vârstă, ai cărei ochi semăH"u, din cauza prea multelor operații estetice, tm mște fante, mi-a înmănat un șort alb foarte iHirt, măsura 0, 50% bumbac, 50% lycra, agățat fm un umeraș căptușit în mătase și împachetat nti o gentuță de catifea, specială pentru haine.

M uni uitat la pantalonașii aceia scurți, care nu țiiitmu să poată intra nici măcar pe un copil de mn ani, după care m-am uitat din nou la femeie.

Ă. Ăă, cbiar credeți că Miranda o să poarte ceva? Am întrebat-o timid, convinsă că femeia ft deschidă gura ei ca de bulldog și o să mă

Uită cu cap cu tot.

H-a holbat la mine.

Sper că da, domnișoară, ținând cont de faptul li h fost croit și confecționat conform măsurilor luzică hindustană.

Exacte pe care le-am primit de la ea, a mârâit femeia în timp ce îmi înmâna șortul. Și spuneți-i că domnul Kopelman îi transmite toate cele bune.

Sigur, cucoană. Cine-o mai fi și ăsta.

Următorul popas a fost un loc desemnat dl

Emily ca „departe de tot, chiar în centru”, li

J&R Computer World, lângă Primărie. Se pari că acela era singurul magazin din tot orașva unde se vindea Warriors of the West1, un joc pi calculator pe care Miranda voia să îl cumperi pentru Moises, fiul lui Oscar și al lui Annette d la Renta. O oră mai târziu, înainte de a ajun chiar în centru, mi-am dat seama că celular putea fi folosit și pentru convorbiri interurban așa că

i-am sunat încântată pe ai mei și le-am povestit ce grozav era locul meu de muncă.

— Ăă, tată? Bună, sunt eu, Andy. Poți să ghil cești unde sunt acum? Da, bineînțeles că sunt în serviciu, numai că, întâmplător, asta e pe barul cheta din spate a unei mașini cu șofer care mă plimbă prin Manhattan. Am fost deja la Tommi

Hilfiger și la Chanel și, după ce cumpăr un joi pe calculator, mă duc la apartamentul lui Oscii de la Renta din Park Avenue să las toate cutrusele acolo. Nu, nu sunt pentru el! Miranda e în

RD și Annette pleacă acolo cu avionul și se întâlnește diseară. Cu un avion particular, da! Tatii

RD e prescurtarea de la Republica Dominicană bineînțeles!

Vocea îi suna cam circumspect, dar păret mulțumit că sunt fericită, iar eu am decis în cell din urmă că am fost angajată pe post de curieră cu studii superioare. Ceea ce nu mă deranja deloc, După ce am lăsat punga cu haine de la Tommy, șortul și jocul pe calculator în grija unui portar

1. Războinicii Vestului.

Am luat dintr-un elegant hol de la intrarea în clădire din Park Avenue (deci la asta se referea lumea când vorbea despre Park Avenue!), mi-am pornit-o înapoi spre Elias-Clark Building.

Îmi am intrat în birou, Emily stătea turcește

În covor și împacheta cadouri în hârtie albă și le

am înșirat în cutii albe și roșii, toate de formă iden-

(într-o parte, Hute, poate chiar mii, împrăștiate pe întregul birou dintre birourile noastre și revărsându-se

pe lângă biroul Mirandei. Emily nu și-a dat seama că

mi-am dat seama că mi trebuie doar două minute ca să împachetez perfect fiecare cutie în

într-o secunda și alte cincisprezece secunde ca să o lege în panglica albă de satin. Se mișcă eficient, fără

într-o singură secundă, și clădește cutiile gata

Într-o clipă în noi grămezi în spatele ei. Mor-

mișcările cutiilor împachetate creștea neconștient, la rîndul al cutiilor neîmpachetate nu părea să iustine câtuși de puțin. Am estimat că ar putea să-o tot așa încă patru zile și tot nu le-am terminat.

Am strigat-o în vacanța muzicii anilor '80 și o asculta de pe un CD pus la calculator.

Ăă, Emily? M-am întors.

H-a răsucit spre mine și, pește de câteva secunde, „mișcă” nu aibă nici cea mai vagă idee cine liniar total. Apoi însă, eticheta „fata cea nouă”

mi s-a revenit în minte.

— Cum a mers? M-a întrebat repede. Ai luat

într-o clipă ce era pe listă?

Am dat din cap.

Chiar și jocul pe calculator? Când i-am sunat, nu aveau unul singur. L-ai luat?

Am dat iarăși din cap.

Și ai predat totul portarului familiei de la

M"-ni: i din Park? Hainele, șortul, totul?

— Da. Nici o problemă. A mers foarte bine și am predat totul acum câteva minute. Dar mă întrebam: Miranda chiar o să poarte șortul. U

— Uite ce e, trebuie să fug până la toaletă și am așteptat să te întorci tu. Rămâi la telefon câteva minute, bine?

— Cum, n-ai fost la toaletă de când am plecat eu? Am întrebat-o, nevenindu-mi a crede. Dar au trecut cinci ore de atunci. De ce n-ai fostm

Emily a terminat de legat panglica pe cutia pe care tocmai o împachetase și m-a privit ci răceală:

— Miranda nu tolerează ca altcineva în afară de asistentele ei să răspundă la telefon și, cum tu nu erai aici, n-am vrut să mă duc. Probabil că al fi putut să fug un minut, dar știu că are o Minfernă și vreau să fiu sigură că îi sunt pe lângă ea la dispoziție. Așa că, nu, noi două ni mergem la toaletă – și nici altundeva – fără și ne asigurăm mai întâi că una din noi rămâne aici!

Trebuie să lucrăm împreună ca să fim sigure că o servim cât mai bine cu putință. Clar?

— Sigur, am zis eu. Du-te. Rămân eu.

S-a întors pe călcâie și a plecat, iar eu am pus o mână pe birou, pentru că mă clătinam pe picioare. Adică, noi nu mergem la toaletă fără să laborăm în prealabil o strategie de război? Chial stătuse ea în biroul ăsta în ultimele cinci ore își disciplinase vezica urinară numai pentru că fusese îngrijorată că o femeie aflată dincolo de

Atlantic avea să sune în cele două minute și jumătate cât i-ar fi trebuit să dea o fugă până la toaletă? Se pare că da. Suna cam dramatic, dar am presupus că Emily era doar prea zeloasă față de felul ei. Imposibil ca Miranda să pretindă așa ceva din partea celor două asistente. Eram sigură de asta. Dar dacă, totuși.

Am luat câteva hârtii din imprimantă și am

Mit că purtau titlul: „Cadouri de Crăciun priiți”. Una, două, trei, patru, cinci, șase pagini diferite la un rând, pe care erau trecuți expeditorul și beneficiarul primit – rândul și expeditorul. În total, tuft sute cincizeci și șase de cadouri. Semăna mi s-a părut cu cadourile de nuntă primite de regina taliei și nu mai pridideam să citesc toate câte mi nți scrise acolo. Un set de machiaj Bobby Brown

Un set de machiaj Bobby Brown, o geantă de umăr ' Spade de la Kate și Andy Spade, o agendă <) „ Burgundia de la Smythson of Bond Street, Mpi'diată de Graydon Carter, un sac de dormit

Un set de machiaj Bobby Brown, o geantă de umăr ' Spade de la Kate și Andy Spade, o agendă <) „ Burgundia de la Smythson of Bond Street, Mpi'diată de Graydon Carter, un sac de dormit

Mhh încrustat cu diamante de la Donatella

Vni tmce, o ladă de șampanie din partea Cynthiei

^ttwley, un set cu pulover fără mâneci și poșetă i” lu Mark Badgley și James Mischka, o colecție is pixuri Cartier de la Irv Ravitz, un șal de șiușila de la Vera Wang, o jachetă cu imprimeu țplnă de la Alberto Ferretti, o pătură cu impriMimi Burberry de la Rosemarie Bravo. Iar acesta m ii doar începutul. Citeai acolo despre poșete de limt. O formele și dimensiunile din partea tuturor iiritaților: Herb Ritts, Bruce Weber, Giselle Hundchen, Hillary Clinton, Tom Ford, Calvin Kl”in, Annie Leibovitz, Nicole Miller, Adrienne Vltudini, Michael Kors, Helmut Lang, Giorgio Ai mani, John Sahag, Bruno Magii, Mărio Testino ii Nnrcisco Rodriguez, ca să amintesc doar câțiva.

I'.mu zeci de donații făcute în numele Mirandei i ru diverse organizații caritabile, o nesfârșită care părea a conține sute de sticle de vin și imiipanie, opt sau zece poșete Dior, câteva zeci >! luminări parfumate, câteva vase orientale din timp ce luam o cutie și mă apucam să o împachete în hârtia albă, groasă.

— Mda. În fiecare an e la fel. Oamenii import tanti primesc sticle de Dom Perignon. Ast| înseamnă directorii de la Elias-Clark și marj creatori de modă care nu sunt și prieteni per” sonali. Avocatul și contabilul ei. Cei de importanți medie se aleg cu Veuve, iar categoria asta include aproape pe toți – profesorii gemeneloBhair stylist-ii, Uri etc. Cei mai mărunți capătă o sticlă de Ruffâno Chianti – de regulă, personal|de la relații cu publicul care trimit cadouri miql de uz general și care nu sunt gândite specii!

Pentru ea. Miranda ne pune să trimitem ChianSveterinarului, diverselor bone care țin uneorfi locul Cărei, personalului ajutor din magazineBunde-și face de obicei cumpărăturile și întregul” personal care se ocupă de casa ei din Connecticutj

În orice caz, eu am grijă să comand băuturi difl astea, în valoare de vreo douăzeci și cinci de mm de dolari, pe la începutul lui noiembrie, SherrM Lehman ni le livrează și îmi trebuie de reguHcam o lună să le împachetez pe toate. E bine cfl lipsește de la birou în perioada asta, altfel trebui să le luăm și să le împachetăm acas;

Bună treabă, mai ales că Elias-Clark plătești

— Ar costa, probabil, dublu dacă Sher

Lehman le-ar și împacheta, nu-i așa? Am întrd bat eu, în timp ce continuam să mă lupt spre 1 da de capătul încâlcitei ierarhii în oferirea de cadouri.

— Ce dracu' ne pasă nouă? A pufnit ea, Crede-mă, o să înveți repede că aici nu conteazl cât costă lucrurile. Chestia e că Mirandei nuf place hârtia pe care o folosesc ei. Le-am dat hârt: din asta albă anul trecut, dar nu arată așa drăguț ca atunci când o împachetăm noi.

Părea mândră de sine.

Am împachetat până pe la ora șase, iar Emily i tot explicat cum merg lucrurile, în timp ce

Hi. I căzneam să-mi împachetez în creier toate ștințele despre această nouă și interesantă

Tocmai când îmi explica exact cum îi place îlii (iudei cafeaua (latte, mică, două lingurițe de ir), o fată blondă de o frumusețe răpitoare, are am recunoscut-o ca fiind una dintre numeroasele asistente de la departamentul de ilt, s-a apropiat cu un coș de răchită în mână, cam cât un cărucior de copil. S-a oprit la jnli/irea în biroul Mirandei, părând a se teme că flim'liota cenușie și moale se va transforma în

Jtlaip mișcător sub pantofii ei Jimmy Choo dacă îndrăznește să treacă pragul.

Bună, Em, am aici toate fustele. Îmi pare

Mii că a durat așa de mult, dar e greu să găsești iMitu'u la lucru, e perioada asta proastă dinainte ifs Ziua Recunoștinței. În orice caz, sper să fie *!" i ceva care să-ți placă.

Și-a coborât privirea spre coșul plin cu fuste împăturite.

H'mily și-a ridicat ochii spre ea cu un abia iM (niut dispreț.

Lasă-le pe biroul meu. O să le returnez pe >hlm care nu se potrivesc. Probabil, majoritatea, fanl ne gândim ce gusturi ai tu în materie de hiluăcăminte.

I 'ltima parte fusese spusă printre dinți, ca să ml numai eu.

Mlonda părea intimidată. Poate nu era ea luiua cea mai luminoasă de pe firmament, dar iii'u fată de treabă. M-am întrebat de ce o

Aste Emily într-un mod atât de evident. Dar iiNesem și așa o zi extrem de lungă, cu atâtea plicații, cu drumuri făcute prin tot orașul și cu i' de nume și figuri pe care mă străduiam să „ (.in, așa că n-am mai întrebat-o.

Emily a așezat uriașul coș pe biroul ei și i-a privit conținutul de sus, cu mâinile în șolduri.

Din câte vedeam de pe covorul din biroul Mirandei, unde mă aflam, în coș erau vreo douăzeci și cinci de fuste într-o incredibilă varietate de materiale, culori și mărimi. Chiar nu spusese ce voia? Chiar j nu se ostenise să o informeze pe Emily dacă are nevoie de ceva pentru o cină festivă sau pentru o partidă de dublu la tenis, sau doar pentru a fi" trasă peste costumul de baie? Voia ceva din matei rial de blugi, sau îi convenea mai mult ceva din i sifon? În ce fel se presupunea că noi vom putea prezice ce anume ar putea să o mulțumească?

Tocmai eram pe punctul de a afla. Emily m cărat coșul de răchită în biroul Mirandei șiMpus, cu deferentă și mare grijă, pe covorul gros, lângă mine. S-a așezat și a început să scoatfl fustele una câte una și să le rânduiască într-u" cerc în jurul nostru. Erau acolo o fustă croșetată de un fuscia strident de la Celine, una gri-perleBparte peste parte, de la Calvin Klein, și o altfl neagră, din piele întoarsă, cu perle negre înșirate de-a lungul poalelor, care era chiar din colecții lui Oscar de la Renta. Erau acolo fuste în nuanțe de roșu, ocru, lavandă, unele din mătase, altele din cașmir. Unele erau destul de lungi ca sfl mângâie elegant gleznele, iar altele atât de scurte, că păreau bustiere. Am luat o fustă lungă până pe la jumătatea gambei și mi-am pus-o în dreptul taliei, dar materialul abia dacă îmi acoperea unul din picioare. Următoarea din vraf pe care am pus mâna se revârsa până la podea într-un vârtej de tul și sifon și părea că s-ar potrivi mai bine la o petrecere în

aer liber din Charleston. Una dintre fuste era din material decolorat de jeanși și avea gata prinsă la brâu o curea gigantică din piele maro, iar alta era confecționată dintr-un soi de material sclipitor, argintiu, cu dublură tot gigintie, dar ceva mai opacă. Ce naiba să facem hui cu toate astea?

— Sfinte Sisoe, s-ar zice că Mirandei îi plac flittele, nu-i așa? Am întrebat eu pentru că pur și „implu nu-mi venea nimic altceva în minte.

— De fapt, nu. Miranda are o ușoară obsesie litnitru eșarfe. Emily refuza să mă privească în în In, de parcă mi-ar fi mărturisit că ea însăși are i pes genital, și a continuat: Este una dintre „ huMtiile aparte și nostime pe care trebuie să le i iiiiști despre ea.

— Zău? Am întrebat eu și m-am străduit să (litr amuzată, și nu oripilată.

Obsesie pentru eșarfe? Îmi plac și mie hainul,,', și pantofii, și gentile, ca oricărei alte fete, ii hi nu cred că aș putea numi vreuna dintre ii In cerile astea „obsesie”. Și ceva din tonul lui i n. ily mă prevenea că spusele ei nu erau deloc iij'i'nte de importanță.

— Da, ăă, probabil are nevoie acum de o fustă jjuntru ceva anume, dar eșarfele sunt slăbiciunea li înțelegi, nu? Sunt un fel de semn distinctiv al puraonalității ei.

M-a privit. Fața mea trebuie să fi trădat faptul

Y& nu înțelegeam o iotă, așa că a continuat:

— Îți amintești când ai vorbit cu ea la intervi. I, nu?

— Bineînțeles, am răspuns eu repede, realittwt că nu ar fi înțelept să îi spun acestei fete el nbia dacă îmi mai amintisem numele Mirandei ttupft ce mă întâlнисem cu ea, darămite ce purta, fi Hm continuat: Dar nu țin minte dacă purta o işnrfă.

— Ea poartă întotdeauna, întotdeauna, întotMununa o singură eșarfă albă Hermes undeva în „i imentație. De cele mai multe ori în jurul gâtu-

— Dar uneori hair stylist-ul ei îi aranjează una în coc și uneori o poartă la brâu. Sunt, cum să-ți explic eu ție, un fel de însemn distinctiv, ca o semnătură. Toată lumea știe că, orice-ar fi, Miranda Priestly poartă o eșarfă albă Hermes.

Nu că-i grozav?

În clipa aceea am observat că Emily poartă, i petrecută prin găicile pantalonilor, o eșarfă verzuie care abia se ițea de sub tricoul alb.

— Uneori îi place să amestece stilurile și probabil că asta e una dintre acele ocazii, în orie” caz, tâmpiții de la departamentul de modă habar n-au ce-i place. Uită-te numai la asta, e oribilă 1

Și a ridicat o fustă absolut superbă, unduioasă, ceva mai elegantă decât celelalte, cu mici picâțeltl aurii sclipind de pe un fond maro închis.

— Mda, m-am declarat eu de acord, de o mani”!

Eră la care aveam să apelez de mii de ori da acum înainte ca să aprob orice-ar fi spus, numai să o fac să tacă din gură. Arată oribil, am adăugat eu.

Era atât de frumoasă, încât îmi ziceam că aș fi fericită să o port la propria mea nuntă.

Emily a continuat să turuie despre modele și materiale și despre ce voia și ce îi plăcea Mirandei, aruneând la răstimpuri câte o insultă usturătoare la adresa vreunei colege. A ales în cele din urmă trei fuste total diferite una de cealaltă și le-a pus deoparte să i le trimită Mirandei, și tot timpul a vorbit, a vorbit, a vorbit. Am încercat să ascult, dar era aproape șapte seara și încercam să mă hotărâsc dacă sunt moartă de foame, total îngreșoșată sau pur și simplu extenuată. Cred că eram toate trei. Nici n-am observat când cel mai înalt dintre pământeni a intrat pe ușă.

— TU DE COLO! Am auzit o voce de undeva din spatele meu. RIDICĂ-TE ÎN PICIOARE, SĂ TE POT VEDEA!

Vi-am întors tocmai la timp ca să văd bărbatul doi metri și zece centimetri înălțime, nv/.at și cu păr negru care arăta cu degetul în urția mea. Avea vreo sută douăzeci de kilo- „mc răspândite pe trupul incredibil de înalt și „ tttât de musculos și avea bicepsii atât de umflați, t'H părea că e pe cale să explodeze din. Catsuit1?

Uniune păzește! Purta un catsuit. Da, un catsuit

În denim, dintr-o singură bucată, cu pantaloni lirte mulați, cu cingătoare și cu mânecile sufleul n și o pelerină. Chiar purta o pelerină de nUturt mare cât o pătură, legată de două ori împreirul gâtului, și niște bocanci militari cât niște >hfte de tenis în picioarele de mamut. Părea sR Hibă vreo treizeci și cinci de ani, deși toată

Miimculatura aceea și pielea bronzată ar fi putut l de bine să ascundă zece ani sau să adauge

Yf „o cinci. Gesticula și îmi făcea semne desperatelin anini să mă ridic de pe covor. M-am ridicat, l (si ft să-mi pot desprinde privirea de la el, iar el l u upucat imediat să mă evalueze.

— EI BINE! CE VEDEM NOI AICI? A urlat li din toți bojocii, atât cât poate urla cineva în fulaut. EȘTI DRĂGUȚĂ, DAR PREA NORMALĂ, ți CE AI PE TINE NU-ȚI VINE BINE DELOC!

— Mă cheamă Andrea. Sunt noua asistentă a MI rundei.

Ochii i-au alunecat pe trupul meu din cap wmft-n călcâie și mi-au inspectat fiecare centimetru pătrat. Emily asista la întregul spectacol 'T' un rânjet întipărit pe față. Tăcerea era insuțnrtabilă.

— CIZME PÂNĂ LA GENUNCHI? CU FUSTĂ YĂ LA GENUNCHI? TU VORBEȘTI SERIOS?

< 'ostum dintr-o bucată, confecționat de obicei din piele uiagră, foarte mulat pe corp.

FETIȚO, ÎN CAZ CĂ NU ȘTIAI - ÎN CAZ CĂ NU AI OBSERVAT ÎNSCRISUL ACELA MARE ȘI NEGRU DE PE UȘĂSÂNTEM LA REVISTA RUNWAY, REVISTA CEL MAI AL DRACULUI DE EN VOGUE DE PE MAPAMOND! DAR NU-ȚI FACE GRIJI, SCUMPO, TE SCAPĂ EL, NIGEL, CÂT DE CURÂND DE ÎNFĂȚIȘAREA ASTA DE

ȘOARECE CARE SE ÎMBRACĂ DE LA MALL-UL
DIN JERSEY.

Și-a pus ambele mâini masive pe șoldurile mele și m-a învățat în jurul propriei axe. Simțeam cum privirea îmi sfredelește picioarele și partea dorsală.

— CÂT DE CURÂND, SCUMPETE, ÎȚI PROJ
MIT, CĂ AI MATERIE PRIMĂ DE CALITATE.
PICIOARE FRUMOASE, PĂR SUPERB ȘI NU
EȘTI GRASĂ. POT SĂ LUCREZ BINE CU J
FATĂ CARE NU E GRASĂ. CÂT DE CURÂND, SCUMPETE.

Voiam să mă simt ofensată, să mă eliberai din strânsoarea în care îmi prinsese partea inferioară a corpului, să mă gândesc câteva clipe la faptul că un individ total străin – fie el și coleg de serviciu – îmi prezentase o evaluare nesolicitată, dar absolut onestă privind vestimentația și corpul meu, dar nu am reușit. Mi-au plăcut ochii lui verzi și blânzi care păreau să râdă, nu să critice, dar încă mai mult mi-a plăcut faptul că trecusem examenul. Deci, acesta era Nigel – un nume de sine stătător, ca Madonna sau Prince – jautoritate supremă în domeniul modei, pe cartă o recunoșteam chiar și eu de la televizor, din reviste, de peste tot, iar el mă numise „drăguță”, și spusese că am picioare frumoase! M-am făcut că nu bag în seamă comentariul cu „șoarecele care se îmbracă de la Mall-ul din Jersey”. Chiar îmi plăcea tipul.

Auzit-o pe Emily spunându-i de undeva, lângă spatele meu, să mă lase în pace, dar eu nu niam ca el să plece. Prea târziu, se îndreptă spre ușă cu pelerina fluturând în urma lui.

Vrut să strig după el, să îi spun că mă bucur

(„ cunoștință, că nu mă simt jignită de ce-mi

! Mă simțeam și că mă încântă ideea că vrea să mă ține de mână. Dar înainte să apuc să spun ceva, Nigel s-a răsucit pe călcâie și a acoperit spațiul dintre noi din doi pași, fiecare de mărimea unei

lăptosuri olimpice în lungime. S-a proptit drept în fitul meu, mi-a învăluit întreg corpul în brațele țui masive, cu bicepsii umflați, și m-a apăsat de plămânilor lui. Capul meu îi ajungea cam până sub

(Hulorali și simțeam aromă înconfundabilă de copilărie. Și tocmai când mi-a trecut prin minte să îl îmbrățișez și eu, m-a împins la o parte, mi-a prins ambele mâini într-una de-a lui și mi-a zis:

— BUN VENIT ÎN CASA CU PĂPUȘI, m'UMPOI

— Ce zici că-ai zis? M-a întrebat Lily în timp ce-și lingea lingurița de înghețată de ceai verde, Ne întâlnisem la Sushi Samba la ora nouă ca să-i povestesc cum decurseseră prima mea zi de lucru. Părinții mei scosese din nou la iveală, mârâind, cartea de credit pentru situații de urgență până când aveam să încasez primul salariu. Sushi cu ton și salată de iarbă de mare reprezentau, cu siguranță, o situație de urgență, așa că le-am mulțumit în gând părinților că ne făcuseră cinsti mie și lui Lily.

— A zis: „Bun venit în casa cu păpuși, scumpo li

S-a holbat la mine cu gura căscată, iar lingurița i-a rămas suspendată în aer.

— Ai cel mai nemaipomenit loc de muncă, a declarat Lily, care spunea mereu că ar fi trebuit să lucreze și ea un an înainte de a se reapuca de studii.

— Sună, într-adevăr, nemaipomenit, nu-i așa*

Bizar, fără doar și poate, dar în același timp nemaipomenit. În fine, am zis eu și mi-am înfipt lingurița în prăjitura cu ciocolată îmbibată în sirop. Dar asta nu înseamnă că nu aș prefera să fiu din nou studentă decât să fac chestia asta.

— Mda, sunt convinsă că ți-ar plăcea la nebu” nie să lucrezi cu jumătate de normă ca să-ți plătești un doctorat care are un preț obscen și a utilitate îndoielnică. Ți-ar plăcea la nebunie, nu?

, și li geloasă pe mine, care fac pe chelnerița într-un m de mâna a doua unde se dau la mine studenții lin unul întâi până la patru dimineața, după care

Hft duc la cursuri toată ziua, nu-i așa? Și toate uliii știind foarte bine că și dacă – un „dacă”

Hiro și gras – reușesc cumva să termin cursurile

și un moment dat în următorii șaptesprezece

lții, n-o să reușesc în veci să-mi gădesc un job.

Nlrnieri.

Mi-a etalat un rânjet mare și fals, după care m nuii luat o lingură de înghețată Sapporo. Lily

Imlia la Columbia pentru a-și da doctoratul în

Imatură rusă și muncea pe ici, pe colo, pe unde

Imni, în fiecare secundă în care nu studia. Bunica

l nli>ia avea cu ce-și duce zilele, iar Lily nu avea lupt de credit înainte de-și lua masteratul, așa n faptul că reușise să vină cu mine la restaurant i aoara asta era remarcabil.

Acceptat momeala, cum făceam întotdeauna atunci când se plângea de viața ei.

— Și atunci, de ce faci toate astea, Lil? Am

l rebat-o, deși auzisem răspunsul de un milion ori.

Lily a pufnit și și-a dat ochii peste cap.

— Fiindcă îmi place la nebunie! A recitat ea arcastic.

Și chiar îi plăcea la nebunie ce făcea, deși

H ar fi recunoscut asta în ruptul capului, pentru l*(t ora mult mai plăcut să se văicărească. O apu- > iiii damblaua pentru cultura rusă încă de pe vit'mea când o profesoară de-a ei din clasa a opta li „pusese că arată exact așa cum și-o închipuise

(iii ljolita, cu fața ei rotundă și cu părul ei negru iillionțat. Lily se dusesse glonț acasă și citise „„: i capodoperă de depravare a lui Nabokov și ii deranjase niciodată aluzia profesoarei cu privire la asemănarea ei cu Lolita, după car,, citise tot ce scrisese vreodată Nabokov. Și Tolstoi, Și Gogol. Și Cehov. Când venise vremea să dea li facultate, ceruse să studieze la Brown cu ui profesor de literatură rusă, care, după ce discu” tase cu Lily, în vârstă

pe atunci de șaptesprezeci ani, declarase că este una dintre cele mai citiți și mai împătimate studente în materie de lital ratură rusă pe care le întâlnește vreodată – fie el din primii ani, absolvente sau de orice alt fel. Iplăcea în continuare ceea ce făcea, studia mal departe gramatica limbii ruse și putea să citească orice în original, dar cel mai mult îi plăcea să al văicărească.

— Mda, ce-i drept, sunt de acord că am con mai grozavă slujbă din oraș. Gândește-te numai

Tommy Hilfiger? Chanel? Apartamentul lui Oskal de la Renta? Trebuie să mărturisesc că am avial parte de o primă zi pe cinste. Nu prea știu el cum or să mă ajute toate astea să ajung mal repede la The New Yorker, dar poate e prea curâjsă-mi dau seama. Parcă nici nu prea seamănă a realitate, înțelegi ce vreau să spun?

— Nici o problemă, oricând îți vine cheful al iei din nou legătura cu realitatea, știi unde ml găsești, a zis Lily și și-a scos din poșetă abonai mentul de metrou. Dacă arzi de dorul ghetoului, dacă vrei cu ardoare să rămâi ancorată în realitatea Harlemului, luxoasa mea garsonieră da șaptezeci și șase de metri pătrați îți stă la dia* poziție.

Am achitat consumația și ne-am îmbrățișat) după care ea s-a străduit să-mi explice cum și ajung de la intersecția lui Seventh Avenue cu

Christopher Street până la mine acasă, adică da la un capăt al orașului la celălalt. M-am jurat po liiHtc cele că am înțeles exact de unde să iau iiiii' mul și de acolo autobuzul 6 și cum să merg

*Iihi pe jos de la stația de pe 96th Street până la fWlliu acasă, dar de cum a plecat, am sărit într-un tam

Doar de data asta, mi-am zis și m-am afundat lt< Imncheta călduță din spate, străduindu-mă să t,,u trag pe nas miasmele corporale emanate de țnft”r. Acum lucrez la Runway, în fond.

Am constatat cu plăcere că restul acelei prime „plrtmâni nu a fost prea diferit de prima zi.

Vltu'ri, Emily m-a întâmpinat, ca de obicei, în holul de un alb imaculat la ora șapte dimineața și Ho data asta mi-a înmânat propriul meu cârd

(! Identificare, pe care se afla o poză despre care

Hm ini aminteam să mi-o fi făcut.

A fost făcută de camerele de supraveghere, mm „ explicat ea când a văzut că mă holbez la

|ș”/A Sunt peste tot împrejurul nostru, ca să știi fi tu. Au fost mari probleme cu angajați care au șiMipelit diverse chestii, haine și bijuterii pregătite pentru ședințele cu fotomodele, se pare că unii curieri și uneori chiar și unii redactori s-au ii autoservit. Așa că acum toată lumea e ui mărită.

Și-a trecut cârdul prin cititorul de la ușa groasă ip sticlă, care s-a deschis cu un declic.

— Urmărită? Ce anume înseamnă „urmărită”?

I'ășea cu iuțeață pe coridorul care ducea spre biroul nostru, iar șoldurile i se legănau dintr-o parte în alta în pantalonii reiați maro, foarte hi ii lați, pe care îi purta. Îmi spusese în ajun că

— I rebusi să mă gândesc serios să-mi cumpăr și eu o pereche, poate chiar zece, acesta fiind unu dintre puținele genuri de jeansi sau reiați p” care Miranda accepta ca personalul ei să îi poartj

Reiații și M. J. erau OK, dar numai vinerea numai cu pantofi cu toc.

— M. J.?

— Marc Jacobs, m-a lămurit ea exasperata!

Ei bine, cu camerele și cu cârdurile de acces, cam știu ce face toată lumea pe aici, a zis ea și-a pus poșeta Gucci pe birou. A început să și descheie la jacheta din piele, și ea foarte strâns& pe corp, haină care părea total inadecvată pentru condițiile meteorologice ale unui sfârșit de noiena brie. Nu cred că se uită cineva pe material (tm) filmat, a continuat ea, decât dacă lipsește ceva, dar cârdurile spun totul. De exemplu, de fiecart dată când îl folosești la parter ca să intri, ei știi unde ești. În felul ăsta, ei știu și cine e la serv” ciu, așa că, dacă trebuie să lipsești – și nu o va face niciodată, dar în caz că se întâmplă ceva într-adevăr îngrozitor – va trebui să-mi dai milj cârdul să ți-1 trec prin cititor. Așa o să fii plătit& pentru zilele în care lipsești, chiar dacă nu fost aici. Iar tu ai să faci la fel pentru minei toată lumea face așa.

Mă străduiam cu greu să-mi revin din șocul provocat de cuvintele „și nu o vei face niciodată”, dar ea și-a continuat lămuririle:

— Și așa îți iei și de mâncare de la sala di mese. Ai un cârd de debit: îl alimentezi cu*I sumă oarecare și la casa de marcat ți se scade ci cumperi direct din suma respectivă. Sigur, în felul ăsta ei pot să afle și ce mănânci, a zis ea, a descuiat biroul Mirandei și s-a așezat pe covor.

A întins imediat mâna după o sticlă de vin și s-i pus pe împachetat.

Chiar le pasă ce mănâncă lumea? Am întremi, cu senzația că am plonjat direct într-o tiA din Sliver1.

Aă, nu știu. Posibil. Știu doar că pot să p și la sala de sport, de asemenea. Trebuie să

Inunți cârdul ca să intri și acolo, la fel și la loșc, ca să cumperi cărți sau reviste. Cred că ntă la o mai bună organizare, atâta tot.

< > mai bună organizare? Lucram oare pentru ti rină care înțelegea prin „organizare” a ști liHi-i ce etaje a vizitat fiecare angajat, dacă premm art mănânce supă de ceapă sau salată Caesar n jittuza de prânz și câte minute putea să suporte

Ițmiittura de antrenament? Ei da, eram o fată „Miroasă, cu adevărat norocoasă.

Kxtenuată după cea de-a patra dimineață în

Hi n mă sculase de la cincii și jumătate, mi-au uit. Încă cincii minute întregi ca să găsec i im necesară pentru a mă extrage din haină ti „ mă așeza la birou. M-am gândit să pun capul ie lilrou ca să mă odihnesc câteva clipe, dar Emily i dres vocea. Foarte sonor.

Ăă, ești bună să vii să mă ajuți? M-a întremi na, deși nu suna deloc a întrebare. Uite, ÎHi|'„<-hetează astea.

A aruncat un morman de hârtie albă spre

lȘțhm și și-a reluat activitatea. O melodie cântată

l”. Lowel urla în boxele atașate suplimentar la plftc-ul ei.

Taie, înfășoară, pliază, lipește: Emily și cu liw am muncit toată dimineața și ne-am oprit mi cât să dăm telefon la dispecerat de câte ori

Kilm realizat în 1993 după un roman de Ira Levin, li'Hpre un bărbat care urmărește cu ajutorul came- „lor de luat vederi ceea ce se petrece în apartamen- „ li' pe care le închiria unor femei.

Terminam douăzeci și cinci de cutii. Ei le păstrează până când le dăm undă verde să le împrăștie prin tot Manhattan-ul, pe la mijlocul lui decembrie. Terminasem deja de împachetat cutiile care urmau să fie trimise în afara orașului, itMacestea erau îngrămădite în Dulap, în aștepta” rea DHL-ului.

Ținând cont de faptul că fiecun dintre ele avea să fie expediată în sistem dl urgență și avea să ajungă la destinație în ca mai scurt timp posibil, adică în dimineața imfl diat următoare expediției, nu prea înțelegeam ce atâta grabă – doar nu era decât sfârșitul lțl noiembrie – dar învățasem deja că era mai biijfl să nu pui prea multe întrebări. Urma să trfl mitem prin FedEx aproximativ o sută cincizejMde sticle pe tot cuprinsul globului. Sticlele Priestly vor poposi la Paris, Cannes, Bordeaux, MilanB

Roma, Florența, Barcelona, Geneva, BruggeB

Stockholm, Amsterdam și Londra. Zeci și zeci fl

Londra! FedEx urma să le transporte cu avionul la Beijing, și Hong Kong, și Capetown, și Toi

Aviv, și Dubai (taman la Dubai!). Lumea va toasti în cinstea Mirandei Priestly în Los AngeleB

Honolulu, New Orleans, Charleston, HoustojH

Bridgehampton și Nantucket. Și toate astei înainte ca pachetele destinate persoanelor dfl

New York să plece – iar New York era orașl unde se aflau toți prietenii Mirandei, la fel doc,, torii, cameristele, hair stylist-ii, bonele, maketSartist-ii, psihiatrii, instructorii de yoga, antrenoMpersonali, șoferii și personalul folosit la cub paraturi. Firește, aici se aflau și personalitlHdin lumea modei: designeri, fotomodele, actori, editori, specialiști în publicitate, cei de la PR țl magnați de tot felul, care urmau cu toții și primească sticla corespunzătoare, în funcție d” gradul de importanță stabilit, sticlă livrată cu

P tlnre și căldură de către un angajat al firmei lniH-Clark.

— Cât crezi că pot să coste toate astea? Am ittitâbat-o pe Emily în timp ce legam ceea ce ivnum impresia că ar constitui coala de hârtie lllirt și grosă cu numărul un milion.

Ți-am spus, am comandat băuturi în valoare le douăzeci și cinci de mii de dolari.

Nu, nu – cât crezi că pot să coste în total?

l'u tot cu expediția lor peste noapte în întreaga

Imun; cred că, în unele cazuri, expediția costă

lliHi mult decât sticla în sine, mai ales dacă e tjnilm de o sticlă pentru vreun individ obscur.

Părea intrigată. Mă privea pentru prima oară titlul decât cu dezgust, exasperare sau indiferență.

Păi, să vedem. Dacă ne gândim că fiecare dintre pachetele trimise prin FedEx în țară costă în jur de vreo douăzeci de dolari, iar cele internaționale cam șaiszeci, totalul pentru FedEx ar fi de „hmi nouă mii de dolari. Parcă am auzit la un moment dat că și curierii încasează unsprezece

(faptul de pachet, așa că expedierea a două sute cincizeci de pachete s-ar ridica la vreo două mii șaptesprezece sute cincizeci de dolari. Plus timpul nostru, și noi, noi două petrecem o săptămână întreagă să împachetăm toate astea, deci două salarii săptămânile, ceea ce înseamnă încă patru miare.

În acel moment, m-am îngrozit în sinea mea, realizând că salariile noastre cumulate pe o săptămână întreagă de muncă reprezentau în mod clar Na mai semnificativă cheltuială dintre toate li enumerate.

— Mda, totalul e cam șaisprezece mii de dolari.

„Invărată nebunie, nu? Dar parcă ai de ales!

În fond, e vorba de Miranda Priestly.

IV la ora unu, Emily m-a anunțat că îi e f „ic și că se duce până afară să ia prânzul cu câteva fete de la departamentul de accesorii. Apresupus că merge numai să cumpere ceva de mâncare, doar asta făcuserăm amândouă toată săptămâna, așa că am așteptat zece minute, cincizeci sprezece minute, douăzeci, dar nu și-a făcut apariția cu mâncarea. Niciuna din noi nu luași prânzul la sala de mese de când începusem să servim, de teamă ca nu cumva să sune Miranda, dar chestia asta începea să fie deja ridicolă. Ori două a venit și a trecut, apoi două și jumătate și apoi ora trei și nu mă puteam gândi decât la cât îmi e de foame. Am încercat să o sun pe Emily pe celular, dar a intrat direct mesageria vocală

O fi murit în sala de mese? M-am întrebat. S-a fi înecat cu salata, s-o fi prăvălit la pământ după ce o fi dat pe gât un suc? M-am gândit să trimt pe cineva să-mi cumpere ceva de mâncare, dar mi se părea că ar fi un comportament prea primadonă să trimit un străin să-mi cumpere mâncare. În fond, eu eram aceea care al trebui trimisă după mâncare de către ceilalți, (m da, draga mea, eu sunt pur și simplu prea impomtantă ca să-mi pot abandona postul în care îmi cheterez cadouri, așa că m-am gândit: n-ai vrea să fii drăguță să-mi aduci un sandwich și un croissant cu gem? Splendid. Pur și simplu n-am putut să-o fac. Așa că, atunci când s-a facit de ora patru și Emily tot nu și-a făcut apariția și n-am primit nici un telefon de la Miranda, am făcut ceva de neimaginat: am părăsit biroul. 1

După ce am aruncat o privire rapidă pe coridor și m-am convins că Emily nu era nicăieri prin preajmă, am alergat, la propriu, în zona recepției și am apăsat de vreo douăzeci de ori pe butonul liftului. Sophy, splendida recepționeră asiatică, a ridicat din sprâncene și s-a uitat în altă parte, iar eu nu mi-am dat seama dacă nerăb-

*n>u mea sau faptul că realizase că biroul

lucrând fusese părăsit au făcut-o să mă prindă astfel. Dar nu aveam timp să aflu. Liftul s-a deschis, într-un sfârșit, și am reușit să mă arunc el exact în clipa în care un ins zâmbitor, emaciat

1 un morfinoman, cu păr țepos și îmbrăcat în

{tttto pantaloni Puma de culoarea lămâiei verzi, ft np&sat butonul de închidere. Nimeni nu s-a țnițiiit să-mi facă loc, deși liftul era suficient de țiu ftptator. Deși în mod normal chestia asta m-ar f”HM din sărite, nu mă puteam concentra decât

Ifeupra ideii de a-mi cumpăra ceva de mâncare și p mă întoarce cât mai curând posibil.

Intrarea în sala de mese, toată în sticlă și

It unit, era blocată de un grup de Tocătoare început mre, care se sprijineau cu toatele de pereți și șușoteau între ele, cu ochii după fiecare grup de

Uniuni care urca în sau cobora din lift. Prietene >ni angajaților de la Elias-Clark, le-am reculiimrut eu, după felul în care mi le descriesese

Șmily, iar faptul era foarte evident dacă judecai

(tunn surescitarea lor nedisimulată că se aflau milo, chiar în miezul tuturor lucrurilor. Lily mă

Implorase să o duc la sala asta de mese, dat fiind

lă ora menționată în toate ziarele și revistele din Manhattan pentru calitatea și diversitatea

lul urilor de mâncare - ca să nu mai vorbim de juiioiul de oameni senzaționali care o populau - >lm cu încă nu mă simțeam pregătită pentru așa

##v”. Și apoi, din cauza strategiei foarte complexe țit lvind paza biroului, pe care o negociam în fieMi o zi cu Emily, ar fi trebuit să petrec acolo mai piuit decât cele două minute și jumătate câte îmi

Iritu necesare pentru a comanda și plăti mâniBM'a, și nu eram prea sigură că voi avea vreoiintfi la dispoziție așa de mult timp.

Mi-am făcut loc pe lângă fete și am văzut of se întorc să se uite dacă nu sunt cumva vr celebritate. Fâs. Am planat repede și scurt pi lângă niște fripturi senzaționale de miel și cotlet!

De vițel și, cu un efort de voință, am virat pi lângă porția de pizza cu roșii uscate la soare brânză de capră (care se lăfăia pe o măsuță exilat!

Într-un colț al încăperii, pe care toată lumea Inumea „Colțul Hidrocarburilor”). Nu mi-a fost Mfel de ușor să navighez pe lângă la piece de resiUtence a sălii, și anume barul cu salate (cunosctBsub numele „Verdețuri”, adică: „Ne vedem In

Verdețuri,,), lung cât pista de aterizare a un aeroport, accesibil din patru direcții, dar hoafi dele m-au lăsat să trec când le-am asigurat efl glas tare că nu atentez la ultimele patru cubulețl de tofu. Taman în partea din spate, lângă masMcu covrigei, care aducea oarecum cu o măsuță qHmachiaj, se afla unicul și însinguratul raion tfl care se vindea supă. Însingurat, pentru că bucata” rul-șef al acestuia era singurul din întreaga sall de mese care refuza să gătească vreun fel dl mâncare cu cantități reduse de grăsimi, sau fără grăsimi, sau fără sodiu, sau cu cantități reduși de hidrocarburi. Refuza pur și simplu. Drept urmare, raionul lui era singurul din sală la cari nu era coadă, iar eu sprintam direct spre el în fiecare zi. Întrucât se pare că eram singura per,, soană din întreaga companie care chiar cumpărt supă - iar eu nu

eram aici decât de o săptămână. Mai-marii firmei îi redusese meniul la un
sin” gur fel de supă zilnic. M-am rugat în gând să aibă supă de roșii cu
cașcaval. În loc de asta, el mi-a oferit o caserolă gigantică cu supă-cremă de
moluște New England și a declarat cu mândrie că fusese preparată cu
smântână grasă. Trei oameni care așteptau la rând la Verdeturi s-au întors și
* holbeze la noi. Singurul obstacol care îmi rămăse de ocolit era
mulțimea care se adunase la ilimul bucătarului-șef al sălii, unde un alt
lurAtar, aflat în vizită, îmbrăcat în alb imaculat, țâșniște bucăți mari de
sashimi pentru imn ce părea a fi o trupă de fani în adorație. Am mhi
ecusonul de pe gulerul alb, scrobite: Nobu

JrtulHuhisa. Mi-am notat mental să aflu câte ceva liipre el, dat fiind că,
se pare, eram unicul angajat din întreaga clădire care nu saliva primpreiului
lui. Oare ce era mai rău: să nu fi auzit ții< uniată de domnul Matsuhisa, sau
de Miranda rlestly?

Când a tastat suma la casa de marcat, casiera iiiimonă s-a uitat mai
întâi la supă, apoi la șoldurile mele. Chiar s-a uitat oare? Mă obișnuisem
i,, m> ca lumea să mă măsoare din cap până-n l”ii mure ori de câte ori mă
duceam undeva, așa „ t”! J fi putut să jur că m-a privit cu aceeași

ș* prusie pe care aș arbora-o eu la vederea unui iim de vreo două sute
cincizeci de kilograme cu

Hjii lug Mac-uri în fața lui: adică ridicând ușurel rtin Hprâncene, ca
pentru a întreba: „Chiar crezi pt hune că ai nevoie de așa ceva?” Dar mi-am
lul. Paranoia la o parte și mi-am amintit că tipa

Htn nu era decât casieră într-o sală de mese, și nu consilier la asociația
Weight Watchers2. Sau vmun redactor de modă.

— Așa deci. Nu multă lume cumpără supă în
șlun de azi, a zis ea cu glas domol în timp ce imita cifrele la casa de
marcat.

— Mda, probabil că nu multă lume gustă nupa-cremă de moluște New
England, am murmurat eu în timp ce îmi treceam cârdul de debit
l l’este crud, delicată japoneză.

Asociație care oferă metode de slăbit bazate pe număi ui de „puncte”
conținute de diverse alimente.

Prin aparat și îmi doream ca mâinile ei miște mai repede, cât mai
repede.

S-a oprit din treabă și și-a întors spre ochii căprui, îngustați:

— Nu, cred că e din cauză că bucătarul de raionul de supe insistă să
prepare chestiile astea îngrozitor de grase – ai idee câte calorii sunt în supă
asta? Păi pune omul cinci kile numai uitându-se la ea.

Iar tu nu ești „omul” care își poate permittm să pună cinci kile, era, de
fapt, mesajul.

Au! Ca și când nu mi-ar fi fost și așa destuJB de greu să mă conving că
am greutatea normalM pentru înălțimea mea normală în timp ce toate
blondele înalte și mlădioase ca sălciile de lfl

Runway mă examinau fâțiș, acum și o casieri^Mâmi spunea – franc și
fără ocolișuri – că era flfl grasă? Am înhățat punga cu mâncare, mi-ajMfăcut

loc printre oameni și m-am dus la toaleta amplasată, foarte convenabil, chiar la ieșirea din sala de mese, acolo unde omul putea să elimine imediat orice excese culinare anterioare. Și, chiar dacă știam că oglinda nu avea să-mi dezvăluie nimic în plus sau în minus față de imaginea pe care mi-o reflectase de dimineață, am înfruntat-o cu fruntea sus. O față răvășită și mânioasă mă privea de acolo.

— Ce dracu' faci aici? S-a răstît Emily la imaginea mea din oglindă.

M-am răsucit în loc și am văzut-o trecându-și haina prin baierile poșetei Gucci și punându-și ochelarii de soare pe cap. Abia atunci mi-a trecut prin minte că Emily vorbește la propriu în urma cu trei ore și jumătate când spusese că se duce afară să ia prânzul. Adică ieșise din clădire. Adică, vreme de trei ore în cap, fără să spună o vorbă despre cât o să întârzie, mă lăsase singură, practic m-a se mină w țs|Btă de o linie telefonică, fără nici o speranță în 11 căpăta ceva de mâncare sau de a mă duce

la toaletă. De fapt, nimic din toate astea nu

Muitu, pentru că știam totuși că făcusem o greșeală părăsind biroul și că o fată de vârsta mea i să țipe la mine pe chestia asta. Din fericire, țihu H-a deschis brusc și a intrat editoarea de la t'ni/uetfe. Ne-a măsurat pe amândouă din cap până în picioare, iar Emily m-a înhățat de braț și

Hi ii condus spre lift. Am rămas acolo împreună; i" mă ținea în continuare de braț, iar eu mă limbam de parcă tocmai fusem prinsă făcând tol||ii în pat. Trăiam una dintre scenele acelea în lira un răpitor pune pistolul în coasta femeii

Mțntc și, în plină zi, o conduce spre subsol, unde (șt „re camera de tortură.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? A

Stitrat ea și m-a împins pe ușa recepției de la

Unway, de unde ne-am grăbit să ajungem în plriiu. În calitate de asistentă principală, eu sunt

!"! |mnzătoare de tot ce se petrece în biroul ăsta.

Știu că ești nouă, dar țu s-a spus încă din prima

și nu lăsăm biroul Mirandei nesupravegheat.

— Dar Miranda nu e aici.

<! Lașul mi-a sunat ca un chițcăit de șoricel.

Dar putea suna în timp ce ai fost plecată și nimeni nu a fost aici să răspundă la nenoi ui ăla de telefon! A urlat ea și a trântit ușa

În urma ei. Prioritatea noastră - unica noastră pi loritate - este Miranda Priestly. Punct. Și dacă ' ști în stare să accepți treaba asta, amintiși r -ți că pentru slujba asta un milion de fete „ t (ace moarte de om. Și acum, ascultă mesajele

|H! Robot. Dacă a sunat cumva, suntem termiii. li Tu ești terminată.

Îmi venea să mă târăsc înlăuntru calcula- „ilui meu iMac și să mor.

Cum putusem s-o f dau în bară în așa hal chiar în prima săptămână

Miranda nu venise încă la birou, iar eu o i dezamăgisem. Și ce dacă mi-era foame? Ast putea să aștepte. Oameni cu adevărat marcant se străduiau

să realizeze lucruri importante aici oameni care depindeau de mine, iar eu îi deza măgisem. Am ascultat mesajele.

JBună, Andy, sunt eu, Alex. Unde ești? Nu s-a întâmplat niciodată să sun și să nu răspund nimeni. Abia aștept să luăm cina diseară – n vedem azi, da? Oriunde vrei, alege tu un restaurant. Sună-mă când primești mesajul, o să fiu la cancelarie după ora patru. Te iubesc.”

M-am simțit imediat vinovată, și asta pentru că, după dezastrul cu masa asta de prânz, hotărâș răssem să reprogream cina cu el. Prima mea săptămână de lucru fusese atât de dementă, încât abia apucasem să ne vedem, așa că plănuisem și luăm cina în seara aceea, numai noi doi. Dar realizez că n-o să fie deloc plăcut dacă, de obo” seală, o să-mi cadă capul în paharul de vin, și cam simțeam nevoia să mă relaxez o seară și să fiu singură. Trebuie să îmi aduc aminte să-l sun, să văd dacă putem să ne vedem mâine seară. I

Emily mă privea; ea își verificase deja mesajele

Judecând după fața ei relativ calmă, am dedus că Miranda nu-i lăsase pe robot nici o amenințare cu moartea. Am clătinat din cap ca să o anunț că nici eu nu promisem nimic.

JBună, Andrea, sunt eu, Cară. Bona fetelofli

Mirandei. Voiam să-ți spun că Miranda a sunat aici ceva mai devreme – am simțit că mi se oprește inima în piept –și a zis că a încercat să sune la birou, dar că n-a răspuns nimeni. Mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva neobișnuit acolo, așa că i-am spus că vorbisem și cu tine, și cu Emily c doar un minut mai devreme, dar nu-ți face griji i (u să i se trimită prin fax un exemplar din vnta Women's Wear Daily și aveam eu un exempl”r chiar aici. A confirmat deja că l-a primit, și nu-ți face griji. Am vrut doar să-ți dau de) lrt>, în fine, îți urez un weekend plăcut. Vorbim la lirtiu. Pa!”

Mi-a salvat viața. Fata asta era o adevărată

Hulft. Greu de crezut că nu o cunoșteam decât

În o săptămână – și nici măcar în carne și oase, i numai prin telefon – pentru că aveam impresi”n m-am îndrăgostit de ea. Era exact opusul

lirii Kmily în toate privințele: calmă, echilibrată

și total indiferentă față de modă. Recunoștea că

Miiunda e absurdă, dar nu i-o lua în nume de

MU posedea acea rară și încântătoare calitate de n lua; haz de ea însăși și de toți ceilalți.

Nu, n-a fost ea, am mințit eu oarecum, cu m>/. Nn bet triumfător. Suntem în regulă.

— Tu ești în regulă, de data asta, a zis ea cu inexpresivă. Dar ține minte că, deși lucrăm împreună, eu răspund pentru tot ce se-ntâmplă.

V,,l „ta de veghe aici dacă eu voi dori să mă duc la mu prânzul din când în când – am dreptul. N-o li mai faci niciodată ce-ai făcut azi, bine?

Mi-am stăpânit impulsul de a-i da o replică usturătoare.

Bine, am zis. Bine.

Am reușit să terminăm de împachetat restul lUdelor și să le dăm în primire curierilor înainte

În ora șapte seara, iar Emily n-a mai adus în discuție tema abandon-birou. M-am prăbușit într-un sfârșit într-un taxi (doar de data asta) la ni opt, după care, la ora zece, m-am întins cât

= mm de lungă, încă îmbrăcată, peste plapuma de pe pat. Și încă nu mâncasem nimic, pentru ci nu puteam să sufăr ideea că trebuie s-o pornes?

Să caut ceva de-ale gurii și să mă rătăcesc iarăși așa cum mi se întâmplase în ultimele patru zile în propriul meu cartier. Am sunat-o pe Lily să-r^e plâng de milă de pe noul meu telefon Bang an' Olufsen.

— Bună! Parcă tu și Alex trebuia să vă vedeți astă-seară, a zis ea.

— Mda, trebuia, dar sunt terminată. El zice ci n-are nimic împotriva să ne vedem mâine seară că o să comand probabil ceva de mâncare. În fine. Tu ce-ai făcut azi?

— Într-un cuvânt: o mizerie. Mă rog, în două

Nici nu-ți poți închipui ce s-a întâmplat. De fapt poți, că se întâmplă tot.

— Treci la subiect, Lil. Sunt pe cale să dau în primire.

— OK. Cel mai drăguț tip din lume a venit în seminarul la care mi-am citit azi o lucrare. Mă ascultat de la cap la coadă absolut fascinat m-a așteptat după aceea. M-a întrebat dacă n-am putea să mergem undeva, la un pahar, ca li vorbim despre disertația pe care am publicata la Brown și pe care o și citise.

— Sună grozav. Ce gradație?

Lily ieșea cu diverși tipi aproape în fiecare seară după serviciu, dar trebuia mai întâi să mă calculeze gradația. Inventase așa-numita „Gradație fracționară a lubirii” într-o seară, după Mascultase cum niște prieteni de-ai noștri evaluad în stilul lor propriu, fetele cu care se întâlneră „Tipa era o șase, opt, B-plus”, spusese Jake despre o asistentă din publicitate cu care se culcase în noaptea precedentă. Era de presupus că toată lumea știe că există o evaluare de la unu la zece, în cadrul căreia fizionomia reprezenta prima cifră, nu pu - a doua, personalitatea venind pe ultimul

Jiltii și având parte de o evaluare ceva mai puțin 'Uată, în litere de la A la F. Dat fiind că, la

și va luarea unui bărbat, trebuiau luați în consi-

11 o mai mulți parametri, Lily divizase Gradația fracționară, care cuprindea un total de zece calități, fiecare reprezentată de câte un punct. Bărbatul Perfect ar fi avut, evident, toate cele cinci „hl. Ftți principale din prima jumătate: inteligență, simțul umorului, corp decent, o fizionomie

I tui nubilă și o profesiune care să încapă sub genei umbrelă a „normalului”. Întrucât era aproape

Imposibil să dai de Bărbatul Perfect, indivizii își i iimiu mări punctajul cu ceva elemente din cea

(În ii doua tranșă de cinci calități, care includea li pi”it absolută de foste prietene psihopate, de

”At iuți psihopați, sau colegi de cameră violatori, i unor ocupații sau hobby-uri extracuriculare, Hnlo decât sportul sau povestirile pornografice.

I'tnft acum, cea mai bună evaluare pe care o

(uimise vreodată un bărbat fusese de nouă din
1 iarnă, dar el se despărțise de Lily.

Păi, la început mergea puternic pe șapte flitii zece. A terminat facultatea
de teatru la Yale și e heterosexuat, și a discutat atât de inteligent pre politica
față de Israel, n-a sugerat măcar

Hilntă că ar trebui „să le dăm pur și simplu la, așa că la capitolul ăsta
era în regulă.

— Sună grozav. Abia aștept să aud poanta.

I-i-a dezumflat? Ți-a spus că jocul lui preferat e Nintendo?

— Mai rău, a suspinat ea.

E mai sfrijit ca tine?

Mai rău.

Avea o voce de om înfrânt.

Ce, Doamne iartă-mă, poate fi mai rău li lltât?

„ T> G -2 u; „ a -s *” ca o.

) CB „3 o 3

R „ f * § \$ S „

*~ „.” ss

R t” 3 H.

CB „ o

Q.2

O

— Locuiește în Long Island.

— Lily! Asta îl face indezirabil din punct de vedere geografic. Dar nu din
alte puncte de vedere.

Doar n-ai de gând să.

— Cu părinții, m-a întrerupt ea.

Oo!

— De patru ani încoace.

Oo, Doamne!

— Și chestia asta îi place la nebunie. Zice că; 1 nu-și poate imagina cum
și-ar dori să locuiască singur într-un oraș atât de mare, când mama și tatăl lui
sunt niște țipi așa de grozavi.

— Aoleu! Gata, am înțeles. Nu cred că mi s-ji întâmplat vreodată ca un
tip de șapte din zece să pice tocmai la zero de la prima întâlnire. Tipul tău a
stabilit un nou record. Felicitări. Ziua ta a mers mai prost decât a mea.

M-am întins cât să dau un șut ca să închid ușa camerei mele, când le-
am auzit pe Shanti și

Kendra intrând în apartament. Am auzit și o voce bărbătească și m-am
întrebat dacă vreuna din colegele mele de apartament are un iubit. Le
văzusem, cumulat, zece minute în decursul ultimii mei săptămâni și jumătate,
dat fiind că ele păreau să lucreze chiar până mai târziu decât mine.

— Chiar mai prost? Cum ar putea ziua ta să meargă prost? Doar lucrezi
în domeniul modei, a zis ea.

S-a auzit o bătaie discretă la ușă.

— Stai așa, a venit cineva. Intră! Am strigat eu spre ușă, mult prea tare pentru spațiul minuscul.

Mă așteptam ca una din liniștile mele colege să mă întrebe cu sfială dacă mi-am amintit să îmi sun pe administrator ca să-mi adauge numele pe contractul de închiriere (nu), sau dacă am mai cumpărat câteva farfurii de unică folosință (nu) iau dacă mi-am verificat mesajele de pe robot (nu), dar și-a făcut apariția Alex.

Pot să te sun eu mai târziu? Tocmai a venit

Kram atât de încântată să îl văd, fascinată de faptul că-mi făcuse o surpriză, numai că o mică, în din ființa mea își dorea să facă un duș și să se odihnească urgent în pat.

Nici o problemă. Salută-te din partea mea.

Îmi (în minte, ești norocoasă că ai nimerit punctul

maxim cu el, Andy. E un tip grozav. Nu-ți

blăstămă!

Știu foarte bine. Pustiu! ăsta e un afurisit

care (h nănt, zău așa.

Ți-am zămbit în direcția lui.

— Pa!

— Bună!

M-am străduit cu un efort de voință să mă

deplasez în picioare și apoi să mă deplasez spre el.

— Asta da, surpriză! Am zis și am vrut să-l surprind, dar el s-a dat înapoi, cu mâinile la înălțime. E ceva în neregulă?

Absolut nimic. Știu că ai avut parte de o surpriză! Îmi tîmănă teribil de lungă și, pentru că te cunosc, îți închipuiesc că nu te-ai obosește să te duci să te odihnești, așa că ți-am adus eu ceva de mâncare.

Îmi a dat la iveală o pungă mare din hârtie im, din cele pe care le găsești la magazinele de modă veche, pe care transpăreau idilic niște delicioase pete de grăsime. Și am realizat că bruscă mi-e o foame de lup.

Nu se poate! De unde ai știut că zac în i-lipit asta aici și mă chinuiesc să găsesc voința de a mânca? Hară ca să fac rost de ceva de mâncare?

1*” mai eram pe cale să mă las păgubașă.

Atunci, treci încoace și mănâncă!

Părut mulțumit și a deschis ușa, dar nu im loc amândoi pe podeaua dormitorului. M-am gândit să mergem să mâncăm în living, pentru și bucătăria era prea mică, dar Kendra și Shan se prăbușiseră amândouă în fața televizorului cu caserolele cu salată neatînse în fața lor. Acuzat că așteaptă să se termine episodul de

Real World la care se uitau, dar am observat pe urmă că adormiseră amândouă. Halal viață ducea' toate trei.

— Stai așa, am o idee, a zis el și a pornit înapoi vârful picioarelor spre bucătărie.

S-a întors cu două pungi mari de plastic pentru gunoi pe care le-a întins peste plapuma de pe pat. A înfipt o mână în punga cu mâncare și scos de acolo doi hamburgeri uriași în desăși o de toate și un pachet enorm cu cartofi

prăjiți. Ni uitase să pună și pliculețe de ketchup și tone de sare pentru mine, ba chiar și șervețele. De atât (încântare chiar am bătut din palme, deși în im* ginația mea a răsărit, pentru o clipită, expresii dezaprobatoare de pe chipul Mirandei, care spunea: „Tu? Tu chiar mănânci un hamburger?”

— Stai, că n-am terminat încă. Ia uite aici.

Și din punga lui maro au ieșit o mână de (luminări cu aromă de vanilie, o sticlă de vin roșu și două pahare de carton.

— Glumești, am zis cu voce domoală, neve nindu-mi a crede că făcuse toate astea pentru mine, după ce eu anulasem întâlnirea.

Mi-a dat unul din paharele cu vin și l-a ciocnit cu al lui.

— Nu, nu glumesc. Doar nu-ți închipui că n-voiam să aflu cum a decurs prima săptămână din restul vieții tale? În cinstea iubitei mele ului” toare.

— Mulțumesc, am spus eu aproape în șoaptă și am sorbit din pahar.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

|

— Măicuțică, Doamne, veni coana redactoreasă (tu modă în persoană?! A țipat Jill cu prefăcută (forțare când a deschis ușa. Hai încoa' și dă-i Viile sorții mai mari să se prosterneze oleacă (tânzinte-ți.

Redactoare de modă? Am pufnit eu. Aiurea, Hirti degrabă neștiutoare de modă. Bun venit

Într-o lume civilizată.

Am strâns-o la piept într-o îmbrățișare înfocată care mi s-a părut că a durat zece minute

Într-o clipă și abia m-am îndurat să mă descleștez.

Mi fusese destul de greu când plecase la facultate* la Stanford și mă lăsase singură cu părinții

(vârsta de nouă ani, dar îmi fusese încă și mai fixă când plecase după aceea împreună cu prietenul ei - care acum îi era soț - la Houston.

În Houston! Întreg acel oraș mi se păruse dintr-o dată insuportabil de înecat în umezeală și infestat de țânțari, dar, de parcă asta nu era problema, sora mea - sofisticată, frumoasă și mare mare care iubea arta

Hanclasică și care își topea sufletul când recita poezii - se preocupase și cu un accent sudic. Și nu

— Nu cu acea vagă și subtilă intonație încântătoare și melancolică, ci cu o pronunție lăbărită, evident rurală, ceva gen picamer-care-ți-găui c timpanele. Încă nu-l iertasem pe Kyle pentru că, o târâse în locul acela mizerabil, chiar dacă, în mie să recunosc, altminteri era un cumnat destul de acceptabil, dar nu înregistram nici un progres din partea lui când deschidea gura.

— Bună, Andy, draga mea, de câte ori ne vedem parcă ești tot mai frumoasă. Și câte ori ne vedem parcă ești tot mai frumoasă.” Da' cu ce te hrănesc ăia la Runway, ha?

Îmi venea să-i astup gura cu o minge de tenii ca să-l împiedic să vorbească, dar mi-a zâmbit, așa că m-am dus la el și l-am îmbrățișat. O fi vorbind el în sughițuri și o fi rânjind el prea lăbărțat, dar făcea săracul tot ce putea și o adora la modul absolut pe sora mea. Mi-am propus să fac un efort sincer și să nu mă strâmb chiar vizibil atunci când vorbește.

— Nu e un loc tocmai favorabil din punct de vedere alimentar, mă-nțelegi. Și dacă e să ni îmbolnăvim acolo, otrava e toată în apă, nu în mâncare. În fine. Kyle, și tu arăți grozav. O ții pe soră-mea ocupată în orașul acela mizerabil, nuli

— Andy, hai de ne fă o vizită, scumpo. Adă-l' și pe Alex și puteți să puneți toți d'o vacanță, Mi-a zâmbit mie, apoi lui Jill, care i-a zâmbit la rândul ei și și-a trecut mâna peste obrazul lui, Erau dezgustător de îndrăgostiți unul de altul.

— Zău, Andy, e un oraș cu o cultură bogată în care sunt multe de făcut. Amândoi ne dorim să vii mai des să ne vizitezi. Nu e-n regulă să na vedem numai când venim noi aici, a zis ea și a schițat un gest vag în direcția livingului părinților, Dacă poți să rezisti în Avon, rezisti în mod sigur și la Houston.

— Andy, ai și venit! Jay, a venit fata care face o carieră suitoare în marele New York, hai să-t dai ziua bună, a strigat mama, făcându-și apariția dinspre bucătărie. Parcă spuseseși că ne su din stația de metrou.

— Doamna Myers tocmai o lua din stație pe Ifii Ika, așa că m-a lăsat și pe mine în drum. Când ditncăm? Mor de foame.

— Acum. Nu vrei să te aranjezi? Te așteptăm. Și un pic cam ciufulită pentru un om ieșit din miirou. Să știi că nu e nici o problemă dacă.

Mamă! Am zis eu și i-am aruncat o privire știitmințătoare.

— Andy! Arăți trăsnet. Vino-ncoace și îmbrățișen-ți bătrânul tată. Tuta, înalt și încă frumos la cei cincizeci și plitei de ani ai lui, mi-a zâmbit din hol. Ținea la iftili! O cutie de Scrabble și mi-a arătat-o iute pe ținu A picior. A așteptat până când toți ceilalți și-au

Stors privirile de la el și mi-a șoptit: „Te fac jitiți, să nu spui că nu ți-am zis”.

Am zâmbit și am încuviințat din cap. În pofida filcArei logici, m-am pomenit că ideea de a-mi lăsa în următoarele patruzeci și opt de ore împreună cu familia îmi face mare plăcere, mai mare li în toți cei patru ani de când plecasem de intuit. Ziua Recunoștinței era sărbătoarea mea

Infiltrată, iar anul acesta eram hotărâtă să mă piiiMir cât mai mult de ea.

No-am adunat în sufragerie și am atacat masa imiiii'șugată pe care o comandase mama în chip btjmrt - varianta ei evreiască de cină în seara ilii Ajunul Zilei Recunoștinței. Cornuri și pâinici, i. iitt/. Rt topită, somn și latke1, aranjate toate protist pe platouri de unică folosință și care işluptau să fie transferate pe farfurii de unică plimință și consumate cu ajutorul furculițelor

și t uțitor de unică folosință. În timp ce liota dădea i i' de mâncare specific evreiesc, cu cartofi, ceapă, i uroi și ouă.

Năvală la mâncare, mama ne-a acordat un zâmbet plin de iubire, însoțit de o privire încărcată di mândrie, de parcă ar fi gătit o săptămână întregă ca să-și hrănească și să le poarte de grijă copi” lașilor.

Le-am povestit totul despre noul meu loc dl muncă, străduindu-mă din răspuțeri să descriu o activitate pe care nu o înțelegeam nici eu pi deplin. Mi-a trecut pentru o clipă prin minte ci sună de-a dreptul ridicol să le po^stesc cum au sosit fustele acelea de pretutindenii și câte ore am petrecut cu împachetatul și expedierea cadourilor, și cum există un cârd electronic de identificări care te urmărește pretutindenii. Mi-a fost grou să descriu în cuvinte câtă tensiune mă însoțise țfl îndeplinirea fiecăreia dintre sarcinile mele dl serviciu, ca și faptul că, atunci când mă aflam 1| birou, mi se părea că munca mea era extrem dl semnificativă, chiar importantă. Am tot vorbit fl vorbit întruna, dar nu m-am priceput să explji o lume care, măcar că se afla la numai două ori depărtare în plan geografic, făcea de fapt partl dintr-un cu totul alt sistem solar. Toți dădeau din cap aprobator, zâmbeau, unii mi-au pus întHB bări și s-au prefăcut interesați, dar mi-am daț seama că totul părea mult prea îndepărtat, pro” straniu și prea diferit de realitatea lor ca să aibl vreo noimă pentru niște oameni care – ca și mini până cu câteva săptămâni în urmă – nu auziseffl în viața lor de Miranda Priestly. Nici pentru mine nu avea cine știe ce noimă, ce-i drept: totul părea exagerat de dramatic, chiar aducea a Bij

Brother, dar era interesant. Chiar șic. Era mod clar și fără umbră de îndoială un loc dl muncă extra-super. Nu?

— Ei bine, Andy, crezi că vei fi fericită acol timp de un an? Poate chiar o să vrei să răn m mai mult acolo, ce zici? A întreat mama în timp

M ungea cu brânză topită un covrigel sărat.

(! Tnd semnasem contractul la Elias-Clark mă

NllgHsem să rămân asistenta Mirandei timp de w în – dacă rezistam și nu eram concediată, Htni ce în momentul de față mi se părea o evenlthlitute extrem de îndoielnică. Iar dacă îmi îndelânmtm îndatoririle cu noblețe și entuziasm și l ilo cât profesionist – ceea ce nu era stipulat în thtract, dar fusese menționat de o jumătate de

Mimuri de angajați de la resurse umane, precum

Îi iln Emily și de Allison – mă puteam afla în fluuVia de a numi postul pe care mi-1 dolesc. Se tililiițelegea, firește, că, oricare ar fi fost acela, ii fost la Runway sau cel puțin la Elias-Clark, lai „ram liberă să solicit orice – de la recenzor iiiA la postul de om de legătură între celebriHțll” Hollywoodului și Runway. Ultimele zece iluttmte care supraviețuiseră anului de muncă n ilijba Mirandei decisaseră, în procent absolut, M lucreze la departamentul de modă de la

Wunway, dar așa ceva nu se referea și la mine.

Pi'HNI termen minimal petrecut în biroul Mirandei ir considerat cea mai bună metodă pentru a tu peste trei, patru, sau chiar cinci ani de muncă i. Iltoare în calitate de asistentă și de a avansa

liinrl în poziții mai importante în locuri mai i igioase.

Sigur că da. Deocamdată toată lumea pare

*. M de drăguță. Emily e un pic cam. Ăă.

I iută, dar altminteri, totul a fost grozav. Nu

Ithi, dar când o ascult pe Lily povestind despre

Șininunele pe care le tot dă, sau pe Alex despre lltioiliile de rahat pe care le face la serviciu, li" > i' să realizez că am fost foarte norocoasă. În

I cine mai merge într-o mașină cu șofer încă din prima zi de muncă?

Zău așa, să fim serioși, Așa că, da, cred că o să fie un an grozav și abi,, aștept să se întoarcă Miranda. Cred că sunt pre" gătită.

Jill și-a dat ochii peste cap și mi-a aruncat o privire care voia să spună: Mai lasă tâmpeniile, Andy. Știm cu toții că lucrezi, mai mult ca sigur, pentru o vrăjitoare psihopată înconjurată de sti> liști anorexici și că te străduiești să colorezi tabloul ăsta în roz-bombon fiindcă ț.

— E teamă că te-al băgat în ceva din care nu mai poți ieși, dar în loe de asta a spus:

— Sună grozav, Andy, zău că da. Fantastici ocazie.

Ea era singura persoană dintre toți cei așezați acum la masă care mă putea înțelege, pentru ci înainte de a se muta în lumea a treia lucrași vreme de un an într-un mic muzeu particular din Paris, și acolo căpătase oarece interes față haute couture. Sigur, era mai degrabă un obser" vator al aspectului artistic și estetic decât un consumator, dar fusese cât de cât implicată în lumea modei.

— Și noi avem vești grozave, a continuat el și a întins mâna spre Kyle. El și-a pus pe mas!

Ceașca de cafea și a întins spre ea ambele mâini.

— O, slavă Domnului, a exclamat mama pil loc și s-a lăsat pe speteaza scaunului, să juri ci tocmai îi luase cineva din spinare greutatea di o sută de kilograme pe care o căra de doul decenii încoace, după care a continuat: Era șt timpul.

— Felicitări amândurora! Mărturisesc că o cam îngrijorasei pe maică-ta. Doar nu mai ești proaspăt căsătorită, nu-i așa? Chiar începusem să nt luăm de gânduri. A zis tata de la locul lui, din capul mesei, și a ridicat o sprinceană.

Oho asta e o veste mare. Era și timpul să

— Uno, a& i micuțul?

Kt „d^-ptutloSl dlbusolați, așa că, Amândoi au păru m. _ lt4 de câteva ^ *"LL că își construiau

H „i „* vestea rLT2 Xtina aia în care

IMă noua mai >+*L,, hotărâse în sfârșit i, nU> ST Ta' firma de avocatură a lui taică-său,, „cedelafimadea deschidă '* Ta răă la care visase întotdeauna. Poate IU) riadeartalacarevis fiind cu

JU, wesem noi la o concmzi v v gă prea dornici să -Z1^C^poCtaiceaPân ultima

UpelumeunnepoțeUaunepo^ ^ ', ' era rSS dLcau întruna motiva noastră: analuau și a _ ^ ^

U pentru care sora mea ș, L ^ ^

(N,, peste treizeci de „J „ P duseseră. De în Nifti ta urma lor - „*L^ Jricina ajunsese

^S reapărea îngri^a^ -Ky^s^ -

|„| Părinții păreau V* „„, „rii. Tensrr;! EPrcln s a dus la Kyle și jill s-a ridicat de pe^sca^ n' s lăcit braProțăpit p. genunchii ^J^*r”l de in3Uru
^^'^”reche Am aruncat o ' ° 5ă aVT5aa°S tama. Și s-au pornit

1, l; rŞS*aSMamaa55rit] npicioare cu atâta iuțeală, încât a dărâmat scaunul, care rându lui a lovit un ghiveci cu un cactus, care rămas proptit în ușa glisantă de sticlă. Tata înhățat-o pe Jill și a sărutat-o pe amândoi obraji și pe creștet și, pentru întâia oară de la nunta lor încoace, l-a sărutat și pe Kyle.

Am bătut cu furculița în cutia mea cu suc d| cireșe negre și am declarat că vreau un toast.

— Vă rog să ridicați toți paharele, ridicați paharele în cinstea pruncului fachs care va spori rândurile familiei.

Kyle și Jill mi-au aruncat o privire semnificativă, așa că am continuat:

— Ei da, tehnic vorbind, va fi un prunc Harrisott, dar știu că sufletește va fi un Sachs. În cinstei lui Kyle și și a lui Jill, viitori părinți perfecți m celui mai perfect copil de pe fața pământului. B

Am ciocnit cu pahare de suc și cești de cafel și am toastat în cinstea cuplului zâmbăreț și taliei de șaizeci de centimetri a surorii mele. Am strâns masa aruncând pur și simplu tot ce era pi ea în coșul de gunoi, timp în care mama se strft” duia să o convingă pe Jill să dea copilului numeli diverselor rude defuncte. Kyle sorbea din ceașci de cafea și părea mulțumit de sine și, puțin înainte de miezul nopții, tata și cu mine ne-am furișat în biroul lui, să jucăm Scrabble.

El a adus aparatul pentru zgomot de fond pi care îl folosea când primea pacienți în timpul zilei, ca să nu audă zgomotele din restul casei și ca să-i împiedice pe cei de afară să audă ce și vorbea în birou. Ca orice bun psihiatru, tați instalase o canapea cenușie din piele în colțul mai îndepărtat - și era atât de moale, îmi plăcea să-mi pun capul pe brațul ei - și trei fotolii gen hamac, în care stăteai ca-ntr-o pungă. Ca-n pânțele mamei, spunea tata. Biroul lui era negru și

D8, pe el trona un calculator cu monitor plat, lat „caunul se potrivea cu biroul: mare, negru, liiti piele, cu speteaza înaltă și foarte elegant.

I'crete întreg cu tomuri de psihologie protejate de geamuri, o colecție de tulpini de bambus

Inii'-o vază foarte înaltă de cristal, așezată pe

||Hvnr, și câteva afișe colorate înrămate - singura

MIA de culoare din toată camera - completau îi|itictul futurist. M-am așezat direct pe covor, Ini 11” canapea și birou, iar el a făcut același lucru.

Ei, și acum spune-mi care-i problema, de inutil. Andy, a zis el și mi-a întins plăcuța de

lșn/iit literele. Sunt sigur că te simți copleșită de

lhl ce e în jurul tău.

Mi-am luat cele șapte litere și le-am aranjat fea plăcuță.

Mda, ultimele două săptămâni au fost cam limite. Întâi mutarea, pe urmă începutul serviciului. E un loc ciudat, e greu de explicat. Toți lini frumoși, supli și poartă haine senzaționale.

li pur cu toții într-adevăr foarte drăguți - extrem

H” prietenoși. Mai că-ți vine să crezi că sunt li r'ndenți de ceva medicamente care se dau huiiui pe rețetă, zău așa. Nu știu, dar.

— Dar, ce? Ce vrei să spui?

— Nu pot să-mi dau seama exact care-i proma. E doar senzația pe care o am că totul nu

l docât un castel de cărți de joc pe cale să se ții rtbușească în jurul meu. Nu pot să scap de tuitimentul că e ridicol să lucrez pentru o revistă li modă, mă înțelegi? Ce am avut de făcut până inim nu mi-a cerut prea multă inteligență, dar nici nu-mi pasă. E suficient de interesant pentru t”l totul e atât de nou pentru mine, înțelegi?

A dat afirmativ din cap.

— Știu că e un loc de muncă „trăsnet”, dar '„ni tot întreb în ce fel mă pregătește el pentru

The New Yorker. Dar poate că nu fac decât s caut noduri în papură, pentru că totul pare deocamdată prea frumos ca să fie adevărat. Poati că totuși nu sunt decât nebună și gata.

— Nu cred că ești nebună, scumpo. Cred ci ești sensibilă. Dar trebuie să mă declar de acord cu tine, cred că a dat norocul peste tine cu slujbl asta. Alții trăiesc o viață întregă fără să aibl parte de tot ce vei avea tu anul ăsta. Gândește-tl și tu! Primul tău job după absolvire și lucrezi deja pentru cea mai importantă femeie de la cel mai rentabilă revistă de la cel mai mare trust editorial din lume! Vei avea ocazia să vezi cum se desfășoară totul, de la nivelul cel mai de sul până la cel mai de jos. Dacă ții ocbl deschiși șt ai grijă să-ți pui bine în ordine prioritățile, vm învăța într-un an mai mult decât învață în întreagi lor carieră majoritatea celor care lucrează în domeniu.

A etalat apoi primul lui cuvânt, JOLT1.

— Nu-i rău pentru primul cuvânt, am zis eu și i-am calculat punctajul, după care l-am dublat, pentru că forma primul cuvânt întotdeauna pi pătratul roz, adică se dubla, după care am înscrii punctajul pe o coală de hârtie. Tata: 22 de puneți, Andy: 0. Literele mele nu promiteau să formezi cine știe ce cuvinte. Am adăugat un A, un M șt un E la prima literă, L2, și am notat amărâtelile mele șase puncte.

— Vreau doar să fiu sigur că o să depui tot efortul care merită, a zis el învârtind de zor lit” rele pe plăcuță. Cu cât mă gândesc mai mult lft toată povestea asta, cu atât sunt mai convins ci slujba asta o să-ți aducă lucruri bune în viați,

1. Jolt - zdruncinătură.

2. Lame - imperfect, incomplet, defectuos.

Ei bine, sper să ai dreptate, că m-am tăiat

l”t ldrtia aia de împachetat cât să-mi ajungă pentru f>Hii tu multă vreme de acum înainte. Sper să mă

||tg cu ceva mai mult din toată povestea asta.

— O să te alegi, scumpo, o să te alegi. Ai să
Vn*î Ți s-o fi părând ție acum că faci chestii cam
Mupide, dar, crede-mă, nu e așa. E începutul iiiiM chestii fantastice,
simt eu. Și m-am dunimentat cu privire la șefa ta. Miranda asta țiHM” a fi o
femeie dură și nu mă îndoiesc că așa ți o, dar cred că până la urmă o s-o
placi. Și cred

|| și ea o să te placă.

A etalat cuvântul TOWEL1 după ce s-a servit litera E de la mine și a
părut îneântat.

Sper să ai dreptate, tată. Sper foarte mult r ni dreptate.

E editoarea de la Runway – știi tu, revista It* modă! Am șoptit eu
grăbită în receptorul telefonului și m-am străduit cu vitejie să nu-mi
trăita/uxtrema enervare.

A, da, știi care e! A răspuns Julia, asistentă la departamentul de
publicitate de la

Mi liolastic Books. Grozavă revistă. Îmi plac mai „u ii scrisorile în care
fetele povestesc treburi junnte despre menstruație. Sunt chiar adevăiiii? Ai
citit-o pe aceea în care.

— Nu, nu, nu e revista pentru adolescente. E

lii mod clar scrisă pentru adulți. Cel puțin teoi”hiam gândit. Chiar nu ai
văzut niciodată

Himway? E oare posibil să nu o fi văzut niciodată? M-am minunat eu. In
fine, numele se scrie ' inivel – prosop.

P-R-I-E-S-T-L-Y. Da, Miranda, am zis cu infinită răbdare. Și m-am întregat
cum ar reacționa

Miranda dacă ar ști că vorbesc la telefon cu cineva care n-a auzit
niciodată de ea. Nu prea bine, evident.

— Ei bine, dacă m-ai putea suna cât de urgent posibil, ți-aș fi cu
adevărat recunoscătoare, i-am spus Juliei. Și dacă redactorul-șef își face
apari” ția cât de curând, te rog, spune-i să mă sune.

Era într-o vineri dimineață, era mijlocul lui decembrie, și dulcea, dulcea
libertate a weekend” ului era la doar zece ore depărtare. Tocmai mi
străduisem să o conving pe Julia-cea-necunoscă< toare-într-ale-modei de la
Scholastic că Miranda

Priestly chiar era o persoană importantă, pentru care merita să încâlci
câteva reguli și elementa de logică. Treaba asta se dovedise cu mult mai
dificilă decât îmi închipuisem. De unde era și știu că trebuia să explic cuiva
care nu auziși niciodată de cea mai prestigioasă revistă de modl din lume –
sau de editorul ei – ce poziție importantă ocupa Miranda? In cele patru scurte
săptă* mâni de când lucram ca asistentă a Mirandei îmi dădusem deja seama
că exercitarea de presiuni și solicitarea unor favoruri făceau parte din slujba,
dar, de regulă, persoana pe care încercam să 0 conving, să o intimidez sau
asupra căreia exer* citam presiuni capitula imediat la simplul auz al
binecunoscutului nume al șefei mele.

Din păcate pentru mine, Julia lucra pentru 0 editură de manuale
școlare, unde cineva ca Nora

Ephron¹ sau Wendy Wasserstein² ar fi avut mai multe șanse să fie tratate ca niște VIP-uri decât

1. Scenaristă, regizoare, redactor de revistă și scriitoare americană.

2. Scenaristă, producătoare și actriță americană.

Într-o persoană faimoasă pentru gustul ei impecabil de materie de blănuri. În sinea mea, mi se părea

1. Înțeles. Am încercat să-mi readuc în memorie iluzii vremuri de mult apuse, când nu auzisem încă de Miranda Priestly – cu cinci săptămâni

în urmă – dar nu am reușit. Știam însă că astfel

! vremuri de legendă existaseră cândva. Am

Invidiat indiferența Juliei, dar aveam o treabă înălcuită și individă nu-mi era de nici un ajutor.

În ziua de-al patrulea volum din seria Harry Potter imi mușă iasă de sub tipar a doua zi, sâmbătă, iar nimic gemene ale Mirandei, în vârstă de zece

*” Îi voiau fiecare câte un exemplar. Primele exemplarii aveau să ajungă în librării abia luni, dar

eu trebuia să pun mâna pe cele două exemplare

În dimineața – la doar câteva minute după ce înșoau pe ușa depozitului. Ca atare, Harry și fMIul trupei lui trebuiau să prindă un avion hi icular spre Paris.

’telefonul mi-a întrerupt meditația. Am ridicat receptorul ca întotdeauna, acum că Emily mi-a destulă încredere să mă lase să vorbesc cu pili undă. Și le vorbeam, frățioare, de cel puțin

(juiânzeci de ori pe zi. Chiar și de la distanță, Mii tinda reușise să se strecoare în viața mea și

’ft pună total stăpânire pe ea; lătra ordine și iii uri și pretenții în ritm rapid de la șapte dimiții”ittn până când mi se permitea, în sfârșit, să plec

||fiM”ft, la nouă seara.

Ahn-dre-ah? Alo? E cineva acolo?

Âlm dre-ah!

Am sărit de pe scaun când am auzit-o strigându-mi numele. Mi-au trebuit câteva momente

și mi aduc aminte și să mă obișnuiesc cu ideea că nu se afla în biroul de alături – că nu se

’Iii nici măcar în aceeași țară cu mine și că, în acel moment, eram în siguranță. Emily mă asigurase că Miranda habar n-are că Allison fusese promovată sau că eu fusesem angajată, că astea erau amănunte total ne semnificative pe care nu avea nici un rost să i le pomenești. Atâta vreme cât cineva răspundea la telefon și procura lucrurile de care avea nevoie, identitatea reală a persoanei respective era total lipsită de însemnătate.

— Nu înțeleg și pace de ce-ți trebuie așa de mult timp până vorbești după ce ridici receptorul, a declarat ea. În gura oricui altcuiva, fraza ar fi putut suna ca o smiorcăială, dar într-o Mirând* suna rece și ferm, așa cum și intenționase. Așa cum era ea. În caz că încă n-ai observat de cânt* lucrezi aici, atunci când sun eu trebuie să răpunzi imediat. E foarte simplu. Înțelegi? E sun. Tu răspunzi. Crezi că poți să te descurci

Ahn-dre-ah?

Deși nu mă putea vedea, am încuviințat din cap ca un țânc de șase ani bruftuluit pentru o a aruncat cu macaroane pe plafon. M-am strădui, duit să nu uit că nu trebuie să îi zic „doamnă greșeală pe care o făcusem cu o săptămână ti urmă și din cauza căreia era cât pe ce să f (concediată).

— Da, Miranda, îmi pare rău, am răspuns cu cu voce domoală și cu fruntea plecată.

Și în clipa aceea chiar îmi părea rău, îmi părea rău că vorbele ei nu îmi rezonaseră creier cu trei zecimi de secundă mai devreme, întârziaseam să spun „Biroul Mirandei Priestly” fracțiune de secundă peste cât era absolut neci sar. Timpul ei era, după cum mi se reaminti fără încetare, mult mai prețios decât al meu

— Foarte bine. Iar acum, după ce am irosi atâta timp, putem începe? Ți s-a confirmat reze varea domnului Tomlinson? A întrebat ea.

Da, Miranda. Am făcut rezervare pentru filmul Tomlinson la restaurantul Four Seasons la ora unu.

’, il iam perfect ce urmează. Cu doar zece minute

Itt urmă mă sunase și îmi poruncise să fac o rezervare la Four Seasons și să-l sun pe domnul

Tomlinson, pe șoferul ei și pe dădacă pentru a le comunica planul, iar acum o să vrea cu siguranță „chimb totu.

— Ei bine, m-am răzgândit. Four Seasons nu

1 noi mai potrivit restaurant pentru prânzul lui

lui Irv. Rezervă o masă de două persoane la Le t'Hotel și nu uita să-i spui lui maîtrea d' că ei vor irt să stea în partea din spate a restaurantului, fiu la vedere, nu în față. În spate. Asta e tot.

La început, când am avut primele convorbiri

(„bionice cu Miranda, gândisem că atunci când

Hm nea „asta e tot” voia de fapt să spună ceva de nul „mulțumesc”. În cea de-a doua săptămână fnuft m-am răzgândit în privința asta.

Bineînțeles, Miranda. Mulțumesc, am zis

lu cu un zâmbet.

Am auzit tăcerea de la capătul celălalt al firului, ea se întreba ce să-mi răspundă. Își dădea

BHW seama că, în fond, îi atrăgeam atenția asupra faptului că refuză să spună „mulțumesc”? I se

— A oare bizar că eu îi mulțumesc pentru că-mi lut comandă ba una, ba alta? În ultima vreme itirnpusem să-i mulțumesc după fiecare dintre

Hinientariile ei sarcastice sau comenzile date răuffteios la telefon, iar tactica asta îmi producea o fi udată senzație de plăcere. Cred că-și dădea iivma că-mi bat joc oarecum de ea, dar ce putea ifl zică? Ahn-dre-ah, nu vreau să te mai aud >'uniată mulțumindu-mi. Îți interzic să-ți mai inimi recunoștința în acest fel! De fapt însă, dacă stau să mă gândesc mai bine, din partea mă puteam aștepta chiar și la așa ceva.

Le Cirque, Le Cirque, Le Cirque, mi-am tot repetat în gând, hotărâtă să fac rezervarea respectivă cât mai curând posibil, ca să-mi pot vedea apoi de problema, mult mai spinoasă, a lui Harry

Potter. Funcționarul cu rezervarea de la Le Cirque s-a declarat imediat de acord să aibă o masă pregătită pentru domnul Tomlinson și Irv di îndată ce aceia vor ajunge acolo.

Emily s-a întors dintr-o scurtă plimbare m-a întrebat dacă a sunat Miranda.

— Numai de trei ori și nu m-a amenințat o mă concediază în niciuna dintre convorbiri, am declarat eu cu mândrie. A făcut, firește, apăsări, dar nu m-a amenințat pe față. E și asta un pro” greș, nu?

A râs în felul acela în care râdea numai atunci; când făceam baz de propria-mi persoană, după care m-a întrebat ce voia Miranda, idolul ei.

— Voia doar să schimb rezervarea lui B-DAD pentru prânz. Nu prea știu de ce trebuie să faci eu treaba asta, câtă vreme el are propria asii” tentă, dar ce să-i faci, nu e cazul să-mi pun prei multe întrebări pe-aici.

Mr. Blind, Deaf and Dumb1 era porecla pe care i-o dădusem noi celui de-al treilea soț al

Mirandei. Deși pentru publicul larg nu părea deloc așa, noi, cei în cunoștință de cauză, eram convinși că avea toate cele trei deficiențe sus” menționate. Pentru că altminteri nu exista nici o explicație pentru faptul că un tip de treabă ca el putea suporta traiul alături de ea.

A venit apoi momentul să îl sun pe însuși

B-DAD. Dacă nu-l sunam acum, poate nu mai

1. Blind, Deaf and Dumb – Orb, surd și mut.

„v” cum să ajungă la restaurant în timp util. Își țulmrupsese vacanța pentru două zile de întâlniri rt,.. „Tăceri și prânzul acesta cu Irv Ravitz – director

lBirral executiv al firmei Elias-Clark – era cea țHal importantă dintre ele. Miranda voia ca toate înftnuntele să fie planificate perfect – de parcă pilit mai constituia pentru cineva o surpriză.

Numele adevărat al lui B-DAD era Hunter

%mlinson. El și Miranda se căsătoriseră în vara

Inului de dinaintea celui în care începusem eu i” lucrez acolo și a fost urmarea unui stil unic h f’Acut curte: ea îl urmărea, el se dădea sfios.

Îțlupa cum povestea Emily, îl fugărise fără preget țțuift când el cedase pur și simplu, pentru că se

lii urase să o tot evite. Ea își părăsise cel de-al il. Ili’u soț (solist principal al uneia dintre cele mai faimoase trupe de muzică pop de la sfârșitul anil”n ’ (50, tatăl gemenelor) fără să-i spună o vorbă, lviicntul ei îi servise aceluia doar actele de divorț, măritase după exact douăsprezece zile de la hnmunțarea definitivă a divorțului. Domnul

%mlinson se supusese ordinului și se mutase în

M,,i” ei luxoasă din Fifth Avenue. O văzusem o llunură dată pe Miranda și nu-l văzusem încă pe i ei soț, dar vorbisem atâtea ore la telefon cu iinlndoi, încât simțeam că, din păcate, fac parte „Hii’cum din familie.

Telefonul a sunat de trei ori, de patru ori, de
Hinci ori. Hmm, mă întreb pe unde o fi umblând
9"iHtenta lui? M-am rugat să dau peste un robot, t'wntru că nu aveam
deloc chef să stau la taclați alea aiurite și prietenoase care lui B-DAD îi
jiUceau atât de mult. Dar am dat de secretară.

— Biroul domnului Tomlinson, a ciripit ea cu tTtntul ei extrem de sudic.
Cu ce v-aș putea fi „lti folos? Cu ce v-aș putia fee dă fooloos?

Bună, Martha, sunt eu, Andrea. Uite ce e, ' nevoie să vorbesc cu
domnul Tomlinson, ai putea tu să-i transmiți un mesaj din partea mea 7

Am făcut o rezervare pentru.

— Scumpo, da' știi că domnul T. vrea întot< deauna să vorbească cu
tine. O clipă.

Și, până să protestez, m-am pomenit ascultâni varianta orchestrală a
melodiei Don't Worry, IU

Happy a lui Bobby McFerrin. Splendid. Se potrivea perfect cu stilul lui
alegerea celei mai enervant de optimiste melodii compuse vreodată pentru a-
i binedispune pe cei care așteptau să vorbească la telefon cu el.

— Andy, tu ești, iubito? A întrebat el cu voce| lui profundă, ușor de
recunoscut. Domnvi

Tomlinson o să creadă că vrei să îl eviți. Al trecut secole de când am
avut plăcerea să stau dl vorbă cu tine.

O săptămână și jumătate, mai precis. Pe lângl faptul că era orb, surd și
mut, domnul Tomlinson mai avea și obiceiul extrem de agasant de a al referi
la sine folosind persoana a treia.

Am respirat adânc.

— Bună ziua, domnule Tomlinson. Mirandt mi-a cerut să vă anunț că
prânzul va avea loc li ora unu la Le Cirque. A zis că o să.

— Iubito, a zis el cu voce domoală și calm&, Destul cu toate planificările
astea, măcar pentr o clipă. Oferă-i unui om bătrân un dram de plMcere și
povestește-i domnului Tomlinson totttj despre viața ta. Vrei să faci asta
pentru el

Spune-mi, draga mea, ești fericită că lucre" pentru soția mea?

Eram eu oare fericită că lucrez pentru soții lui? Hmm. Păi, să ne gândim
puțin. Sunt fericiți puii mamiferelor atunci când un animal de pradl le înghite
cu cap cu tot? Păi, da, bineînțeles, blegomanule, sunt cuprinsă de o veritabilă
fericire delirantă că lucrez cu nevastă-ta. Când noi mă nu suntem prea
ocupate, ne punem una măști de nămol pe față și stăm la taclale

Y"i>re idilele noastre. E ca un fel de petrecere utif fete, dacă vrei să
știi. Toată chestia e o unic și splendidă distracție, ce mai.

— Domnule Tomlinson, îmi place foarte mult l'. I ui meu de muncă și mi
se pare adorabil să

Im loz pentru Miranda.

Mi-am ținut răsufierea și am sperat să se

l*hi< păgubaș.

Ei bine, domnul T. e încântat că totul merge liravo ție, tâmpitule, dar
chiar ești încântat?

Minunat, domnule Tomlinson. Distracție planii ft la prânz, i-am tăiat-o eu înainte ca el să mă

lul i tibe, inevitabil, ce planuri am pentru weekend, diipft care am închis telefonul.

M-am lăsat pe spate în scaun și mi-am rotit
|i lvirea prin birou. Emily era adâncită în stu-
||”rna uneia dintre facturile Mirandei, în valoare >Udouăzeci de mii de dolari, de pe cârdul de undit American Express, cu sprâncenele ei bine îngrijite încruntate de extrema concentrare.

I i încetul Harry Potter se înălța amenințător la
lfUont și trebuia să trec imediat la acțiune dacă
(Milam să apuc s-o șterg de aici pe ziua de azi.

Uly și cu mine plănuisem un weekend conntcrnt exclusiv vizionării de filme. Eu eram exteitunta din cauza serviciului, iar ea, stresată din mui/. U orelor de curs, așa că ne promiseserăm îmi iproc să subzistăm două zile exclusiv cu bere li doritos¹. Nici un fel de Snackwells². Nici o < „lu light. Și absolut nici o pereche de pantaloni

Hundvici în stil mexican, cu carne, brânză și legume, învelite într-o crustă crocantă.

l'iscuiți cu cremă.

Negri. Deși vorbeam tot timpul, nu stătuserăm de fapt prea mult împreună de când mă mutasem în oraș.

Deveniserăm cele mai bune prietene încă din clasa a opta, când o văzusem pentru prima dată pe Lily plângând singură la o masă la cantină, Tocmai se mutase cu bunica ei și fusese înscrisă la școala noastră, după ce devenise clar că părinții ei nu aveau să revină prea curând să o ia. Ei o șterseseră cu câteva luni mai înainte, urmându,,i pe băieții de la Dead¹ (făcuseră copilul la vârsta de nouăsprezece ani și îi interesa mai mult muzici aiurită decât bebelușii), așa că pe ea o lăsaseră la niște drogați de prieteni de-ai lor care locuiau într-o comunitate din New Mexico (sau „în coleo,, tiv”, cum prefera să zică Lily). Când, un an mat târziu, bunica lui Lily a văzut că ei tot nu s-au întors, a luat-o din colectiv (sau „din cult”, cum prefera să zică bunica lui Lily) și a dus-o la ei acasă, în Avon. În ziua în care o găsisem plângând la cantină, bunica ei o silise să-și tundă lațeli murdare și să-și pună o rochie pe ea, iar Lily nu era încântată de chestia asta. Ceva din felul la care vorbea, felul în care mi-a spus „Asta-i ași

Zen din partea ta,, sau „Hai să ne decompresăm,, m-a umplut de încântare și am devenit imediat prietene. Am fost nedespărțite până la sfârșitul liceului și am fost colege de cameră toți cei patru ani la Brown. Lily încă nu se hotărâse dacă pre” feră rujul MAC sau colierele din cânepă și era și acum prea „zărghită” ca să ducă o treabă la bun sfârșit, dar ne completam bine una pe cealaltă, și mi-era dor de ea. Pentru că, ea fiind în anul întâi la doctorat, iar eu fiind, practic, o sclavă, nu ne prea văzuserăm în ultima vreme.

1. Trupa Dead Jesus.

Abia așteptam weekendul. Simțeam cum zilele ia muncă de paisprezece ore îmi apasă picioarele, brațele, spinarea. Ochelarii înlocuiseră lenlala de contact pe care le purtasem un deceniu luntrite de a veni aici, pentru că ochii îmi erau iiii uscați și prea oboșiți ca să le mai accepte, f iiniim un pachet de țigări pe zi și trăiam din pilulele de la Starbucks (plătite, firește, de firmă) li ni sushi la pachet (plătit tot de firmă). Înce-

(tsnin deja să slăbesc. Kilogramele pe care le „Biilusem în urma dizenteriei se puseseră, pentru

It ui t ft vreme, la loc, dar după cele câteva săptămăii.im petrecute laRunway începuseră să se topească la*Ați. Era ceva în aerul biroului probabil, sau jhHalti era obstinația cu care angajații evitau mânIhmui. Avusesem deja o infecție la sinusuri și

— Im foarte palidă, și toate astea după doar patru

ȘIplâmâni. Iar Miranda nici nu venise încă la i La dracu'! Meritam un weekend.

Mi n toată combinația asta dăduse buzna și

Mni i v Potter și eu nu eram câtuși de puțin mulțumită Miranda sunase azi-dimineață. Îmi spusese w ilour câteva secunde ce vrea, dar mie îmi treptian o veșnicie să îi interpretez instrucțiunile.

Im Învățat repede că în lumea Mirandei Priestly ti” mai bine să faci o greșeală și să cheltuiești

N urmă o grămadă de timp și de bani ca să o

Șui netezi, decât să recunoști că nu îi înțelegi junii acțiunile întortocheate, rostite cu puternic unt britanic, și să ceri lămuriri. Așa că, atunci

Mml u mormăit ceva despre procurarea cărților mp re Harry Potter pentru gemene și expedient! Lor la Paris, am știut, din pură intuiție, că ii asta avea să se amestece în planurile tin'li' de weekend. Când mi-a închis telefonul în < ileva minute mai târziu, m-am uitat panicată i Kmily.

— Ce, Doamne, ce-a spus? M-am smiorcăit eu și mi-a fost ciudă că am fost prea speriată ca 9i o rog pe Miranda să repete. De ce nu înțeleg un cuvânt din ce spune femeia asta? Nu e vina mea, Em, eu vorbesc engleza, am vorbit-o dintotdeauna. Știi că o face special, ca să mă înnebu” nească pe mine.

Emily mi-a aruncat privirea ei obișnuită, încă cată cu un amestec de dezgust și milă.

— Dat fiind că respectiva carte iese mâine sub tipar și ele nu sunt aici ca să o cumpere, e vrea să iei tu două exemplare și să le trimiți f

Teterboro. Avionul o să le ducă de acolo la Pari a recapitulat ea pe un ton rece, de parcă m-ar provocat să îndrăznesc vreun comentariu cu p vire la ridicolul unor asemenea instrucțiuni.

Mi-am amintit din nou că Emily ar face orice la propriu – dacă asta însemna să îi ofere o cil de mică plăcere Mirandei. Mi-am dat ocbii pestl cap și mi-am ținut gura.

Dat fiind că NU aveam de gând să sacrific nici măcar o fracțiune de secundă din weekend ca a| îi execut ordinele și dat fiind că aveam la dispo*

ziție resurse nelimitate de bani și putere (ale ei), am petrecut restul zilei făcând aranjamente pentru ca Harry Potter să-și ia zborul spre Paris. Întâi, câteva cuvinte adresate Juliei, de la Scholastic!

Draga mea Julia, Asistenta mea, Andrea, mi-a spus că ești o drăguță și că ție trebuie să-ți mulțumesc din suflet. Ea m-a informat că ești singura per>soană capabilă să facă rost de două exemplari din acea minunată carte pentru mâine. Am vrut să-ți transmit cât de mult apreciez strădania pe care ai depus-o în acest scop și istețimea ilc care ai dat dovadă. Fii convinsă că dragele mele fiice vor fi foarte fericite. Și nu ezita nă-mi spui dacă pot face vreodată o favoare unei fete excepționale ca tine.

Pupici, Miranda Priestly l-am falsificat numele cu o înfloritură pertu i fi (nenumăratele ore de exercițiu sub supra- #8glierea lui Emily, care îmi explicase cum să fac m,, ui de la coadă un pic mai buclat, începuseră ții „fârșit să dea roade), am prins biletul de lilitma ediție Runway – care nu apăruse încă la lilitncuri – și am cbemat un mesager rapid să li lmită pachetul la biroul din centru al editurii hi liolastic. Dacă nici asta nu avea să producă

Multate, altceva nu putea nici atât. Mirandei im i păsa că noi îi falsificam semnătura – o sculmt de mărunțisuri plictisitoare – dar s-ar fi învinețit probabil de furie dacă ar fi aflat că eu

Mimpusesem ceva atât de politicos, atât de adohilhl, în numele ei.

<'u abia trei scurte săptămâni în urmă mi-aș fi nnulat imediat planurile dacă m-ar fi sunat

Miranda și mi-ar fi cerut să fac ceva pentru ea

În weekend, acum însă eram destul de experiHiuntată – și blazată – ca să îndulcesc puțin ți”Hulile. Dat fiind că Miranda și fetele ei nu vnau să fie personal la aeroportul din New Jersey

Mml avea să ajungă Harry acolo, în ziua următoare, nu vedeam nici un motiv pentru care treltum să fiu eu cea care îl va duce acolo personal.

l'iHHupunând, și rugându-mă, că Julia o să reu-

l|pnKcă să facă rost de cele două exemplare, am pun la punct câteva amănunte. Am format și iar am format la numere de telefon și în mai puțin i' i oră s-a născut un adevărat plan de acțiune.

Brian, un inimos asistent de redacție de U

Scholastic – care m-a asigurat că va obține pești vreo două ore aprobarea Juliei – urma să ia cu el acasă cele două exemplare în această searl, ca să nu fie nevoit să se întoarcă sâmbătă li birou. Brian avea să lase cărțile la portarul clă,, dirii lui din Upper West Side, iar eu urma și trimit o mașină să le ia de acolo a doua zi, 1| unsprezece dimineața. Șoferul Mirandei, Uri, ml va suna pe celular ca să confirme că a preluj coletul și că e în drum spre aeroportul Teterboro, unde cele două cărți vor fi predate pilotului avio* nului particular al domnului Tomlinson și dl unde vor fi transportate la Paris. O clipă mi-i trecut prin minte să desfășor întreaga oper” țiune sub un nume secret de cod, ca să aducă fi mai mult a operațiune KGB, dar m-am lăsgl păgubașă, pentru că Uri și așa abia bălmăjol engleza. Verificasem cât de repede putea ajungă coletul cu cel mai rapid curier DHL, dar acolo nu puteau

asigura livrarea decât luni, ceea ce era, evident, inacceptabil. De aceea fusesem nevoită să recurg la ideea cu avionul particular. Daci totul se va desfășura conform planului, micili

Cassidy și Caroline se vor trezi din somn % apartamentul lor parizian duminică dimineață și își vor bea lăpticul la micul dejun citind noile aventuri ale lui Harry-cu o zi întreagă înaintea tuturor prietenelor lor. Mi se încălzea sufletul dl drag, zău așa.

La câteva minute după ce rezervasem mașini și îi pusesem pe toți cei implicați în gardă, Julia m-a sunat. Deși se dovedise o treabă extrem de dificilă și avea toate șansele să dea de necai din cauza asta, s-a declarat încântată să îi dea lui Brian două exemplare pentru doamna Priestly

Aleluia.

I

* * îți vine să crezi că s-a logodit? M-a întrebat m timp ce derula videocaseta cu Ferris

Pur/ler1. Păi nu avem decât douăzeci și trei de îmi, pentru numele lui Dumnezeu - ce atâta grabă?

Știu, pare foarte ciudat, am zis eu din purAtărie. Dar poate că maică-sa și taică-său m lasă să moștenească imensa avere decât după

||,, „ți așază la casa lui. Ei da, asta ar fi motiv să-i lliiiiA verigheta pe deget. Sau poate se simte și li lingur?

Lily s-a uitat la mine și a izbucnit în râs.

Firește, doar nu se poate să se fi îndrăăitit pur și simplu de ea și să vrea să-și petreacă litul vieții împreună, nu? Păi, am stabilit deja iflnitiv că așa ceva nici nu intră în discuție, „rect?

Corect. Așa ceva nici nu intră în discuție.

li nură altceva.

Ei bine, atunci mă văd nevoită să-ți relev și o n treia posibilitate. E homosexual. Abia acum

J fi ii dat și el seama de chestia asta - deși eu am f Mut-o dintotdeauna - și realizează că părinții hl nu se vor împăca în veci cu ideea, așa că mporă totul dând buzna să se însoare cu prima hih ieșită în cale. Ce zici de asta?

Casablanca era următorul film pe listă și Lily

11 irocut cu „repede înainte” peste distribuție, în inip ce eu îmi încălzeam ceașca de cacao în minuscula bucătărie din garsoniera ei din

Morningside Heights. Lenevisem amândouă toată diiprt-amiaza de vineri - ne oprisem din vizionat mm mai ca să fumăm și să tragem o fugă până la i medie din 1986.

Blockbuster să închiriam alte filme. După-amiazHde sâmbătă ne găsise cam agitate, așa că am dat o raită prin SoHo pentru câteva ore. Ne-am cumpărat fiecare câte un top scurtuț pentru petra” cerea de Anul Nou de la Lily și am băut câte o cană uriașă de lichior de ouă la o cafenea în aer liber. Când ne-am întors, sâmbătă seara, eram extenuate și fericite și am petrecut restul serii urmărind când filmul Când Harry a întâlnit-o p#

Sally pe TNT, când Saturday Night Live. Totul l' fost atât de relaxant, atât de departe de nefa> ricirea care devenise pentru mine rutină cotidiană, încât am uitat cu totul de misiunea Harry

Potter până a sunat telefonul - duminică. Doamni sfinte, era Ea! Apoi însă am auzit-o pe Lily vor,, bind rusește la telefon, probabil cu un coleg dl cursuri. Mulțumescu-ți Ție, mulțumescu-ți Ți", Doamne: nu era Ea. Dar cu asta încă nu scăpa* sem. Era deja duminică dimineața și nu aveam nici cea mai vagă idee dacă romanele alea tâmpita găsiseră drumul spre Paris. Mă bucurasem atli de mult de weekend, mă relaxasem atât de total, încât uitasem să verific treaba asta. Sigur, telefonul meu era conectat și soneria dată la volum maxim, dar n-ar fi trebuit să aștept ca cineva și mă sune cu vreo problemă, pentru că atunci af fi fost prea târziu să mai repar ceva. Ar fi trebuit să-mi iau măsuri de prevedere și să am încă din ajun confirmarea tuturor celor implicați, ca și mă asigur că toți pașii din coregrafia aceea atât de sofisticată fuseseră executați.

Am făcut, disperată, săpături în geantă îa căutarea celularului, pus la dispoziție de cei ds la Runway tocmai ca să fie siguri că eram în permanență la doar șapte cifre depărtare du

Miranda. L-am descâlcit, într-un sfârșit, dintru desuurile de pe fundul genții și m-am prăbușii

Ki pat. Micul ecran m-a înștiințat imediat că letonul se deconectase din greșeală și am știut e Inc, instinctiv, că ea sunase și dăduse numai le cftsuța vocală. Am simțit că urăsc telefonul mIn din tot sufletul. Uram deja până și noul

Htt'H Bang and Olufsen de acasă. Uram telefonul

Ml l. ily, publicitatea pentru telefoane, fotografiile litelefoanelor din reviste și îl uram și pe

AliKiinder Graham Bell. Munca în slujba Mirandei l'i wHtly produsese o mulțime de nefericite efecte

|mi ii udare în viața mea de zi cu zi, dar cel mai

Mirese dintre acestea era aversiunea mea totală

|i prttimașă față de telefoane.

l'entru majoritatea oamenilor, sunetul telefoi'u este binevenit. Cineva încearcă să dea de ii, „ft le dea binețe, să-i întrebe de sănătate sau „h nt anjeze să meargă undeva împreună. Pentru

Hilim el era generator de teamă, adâncă neliniște

Șt n panică ce-mi oprea inima-n loc. Unii oameni i'H'iiderau toate acele servicii oferite în ziua de hm du rețelele de telefonie ca fiind ceva nou, i ii mi' amuzant. Pentru mine nu erau decât o obli-

— Înainte de a lucra pentru Miranda nu avuismim nici măcar apel în așteptare, dar la câteva ud' după angajarea mea la Runway îmi actinu<iră apelul în așteptare (pentru ca ea să nu „i. l niciodată semnalul de ocupat), caller ID ii ti Hă pot evita să vorbesc cu ea), apel în aștepi. lif cu caller ID (ca să pot evita să vorbesc cu

În timp ce vorbesc pe cealaltă linie cu altMmwa) și mesageria vocală (pentru ca ea să nu-și „!” seama că evit să vorbesc cu ea, pentru că riniitc lăsa mesaje). Cincizeci de parai pe lună -

IrA să punem la socoteală convorbirile interni Imne - părea un preț mult prea mic pentru

liriiHtea mea sufletească. Mă rog, nu tocmai liniștea ilitească, mai degrabă înștiințarea din timp.

Celularul însă nu-mi permitea astfel bariere. Sigur, dispunea de aceleași facilități și telefonul fix, dar, din punctul de vedere al

Mirandei, nu exista absolut nici un motiv pentru ca celularul să fie vreodată închis. Indiferent de circumstanțe, îmi era interzis să nu răspund.

Puținele motive pentru care s-ar fi putut face așa ceva și pe care i le înșirasem lui Emily când îmi înmânase celularul - obiect standard pentru toți angajații Runway - și îmi spusese să răi> pund întotdeauna, fuseseră eliminate rapid.

— Dar dacă dormi? Pusesem eu întrebam prostească.

— Te scoli și răspunzi, răspunsese ea în timp ce-și pilea o unghie ruptă.

— Și dacă ești la o cină festivă?

— Faci ca orice alt newyorkez și vorbești li masă.

— Sau dacă ești la un examen ginecologic?

— Ei asta-i, ce, la un examen ginecologic ti caută-n urechi?

Foarte bine. Pricepusem. Uram cu patimi împuțitul ăla de celular, dar nu-1 puteam ignora, Mă ținea legată ca un cordon ombilical de Miranda și refuza să mă lase să mă detașez sau să ml îndepărtez de această sursă de sufocare. Mă sun încontinuu și, ca într-un soi de experiment eșua de-al lui Pavlov, corpul meu începuse să ră pundă visceral la țârâitul^ telefonului. Țâr-țâr

Extrasistole cardiace. Țâr. Încleștare automată pumnilor și încordare a umerilor. Țâââââââr. O, d ce nu mă lasă o dată în pace, o, te rog, te rog, uită pur și simplu că trăiesc - sudoarea îmi brobonește fruntea. În tot acest minunat weekend nici prin minte nu-mi trecuse că telefonul putea deconecta și presupusesem că o să suni dacă se ivesc probleme. Greșeala numărul unu i cuplat aparatul și am așteptat până când npunia AT&T a decis să îmi ofere din nou viciile sale, după care, cu răsufierea tăiată, i lurnat numărul la care puteam să ascult vocală.

Muma îmi lăsase un mesaj drăgălaș în care l ura distracție plăcută cu Lily. Un prieten din an Francisco venise în acest weekend la New i k și voia să ne vedem. Sora mea sunase să-mi nuntească să-i trimit soțului ei o felicitare de uit lui. Și iată, aproape pe neașteptate, deși nu

*mai, mi-a răsunit nesuferitul accent britanic urechi: „Ahn-dre-ah. Sunt eu, Mir-ahnda. E ora nouă mlneața la Pahris și fetele încă nu și-au primit rțlle. Sună-mă la Ritz ca să mă asiguri că vor st în curând. Asta-i tot”. Clic.

Florea a început să-mi urce spre cerul gurii.

„ de obicei, mesajul era lipsit de orice amabiStțuri. Nu tu bună ziua, nu tu la revedere, nu

! T mulțumesc. Normal. Dar cel mai rău era că

IkHivjul fusese lăsat cu aproape o jumătate de zi
|”i urmă și eu încă nu o sunasem. Era, știam
|!,,, bine, un motiv suficient pentru a fi conceântft și nu puteam face
nimic. Presupusesem, ca
M amatoare ce mă aflam, că planul meu va funcții mu perfect și nici nu-
mi dădusem seama că

|l (l nu mă sunase ca să confirme ridicarea și Inrea coletului. Am căutat
prin carnețelul de

|linne și am sunat la celularul lui Uri, un alt nlii'it cumpărat de Miranda
ca să-i fie și el la iUpoziție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru,
șapte zile pe săptămână.

Bună, Uri, sunt eu, Andrea. Iartă-mă că te d”i nnjez duminica, dar mă
întrebam dacă ai ridi- >i ieri cărțile alea de la intersecția 76th Street
Amsterdam?

— Bunî, Andy, mă buucur și-ți auud vuocea, a îngânat el cu accentul
acela pronunțat rusest care mi se părea întotdeauna foarte liniștitor, îmi
spusese Andy, ca un fel de unchi blajin, încă de când ne văzusem pentru
prima dată și, rostit de el – spre deosebire de B-DAD – nu ml deranja. A
continuat:

— Bunînțielies cî am luat cărțile, cuum mi-ai spus. Criezi că nuu
vriauu și ti ajuut?

— Nu, nu, sigur că nu cred așa ceva. Numai că am primit mesaj de la
Miranda în care îmi spune că încă nu le-a primit și mă întrebam o| s-a
întâmplat.

A tăcut o clipă, după care mi-a spus numelu și numărul de telefon ale
pilotului care zburaai ieri după-amiază cu avionul particular.

— O, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, i-am spus în timp ce notam
grăbită numărul și mu rugam în sinea mea ca pilotul să fie amabili

Trebuie să plec. Îmi pare rău că nu pot să stau mai mult de vorbă cu
tine, dar îți urez un week” end plăcut în continuare.

— Da, da, weekend plăcuut și ție, Andy. Crie| cî piluotu o să ti ajuuti și
gasioști cărți. Nuorol bun, a zis el cu voioșie și a închis.

Lily făcea niște clătite și voiam din toată inim” să o ajut, dar trebuia să
mă ocup de treaba astî acum, altfel mă pomeneam șomeră. Sau, mai știi
poate fusesem deja concediată și nimeni nu ostenise să mă anunțe. Chestie
care nu ar | neobișnuită la Runway, dacă ne gândim că o tipa, redactor de
modă, fusese concediată în timp Qt se afla în luna de miere. Și aflase asta
absolvi întâmplător, răsfoind un exemplar al revist

Women's Wear Daily, în Bali. Am sunat repede numărul pe care mi-1
dăduse Uri și mi-a venit leșin când am dat de robot.

Bună, Jonathan. Sunt Andrea Sachs de la, t”v. Runway. Sunt asistenta
Mirandei Priestly

1 și trebuie să te întreb ceva despre cursa pe care i pi lrtcut-o ieri. Aă,
de fapt, dacă mă gândesc bine, j In niți probabil încă la Paris sau poate
tocmai te

Iul urci de acolo. Voiam doar să aflu dacă romalftulo și, ăăă, și tu, firește, ați ajuns cu bine la il'hi ih. Poți cumva să mă suni pe celular? Numărul meu e 917-555-8702. Te rog, cât poți de urgent.

Jul^umesc. La revedere.

M-am gândit să sun la Ritz ca să-1 întreb pe țpnționer dacă își amintește cumva de o mașină

||lio Hă fi adus cărțile de la aeroportul particular

lingă Paris, dar mi-am adus aminte că nu pot

|vi>ti convorbiri internaționale de pe celularul

Hmti Era, foarte posibil, singurul serviciu pe care

(iu fusese programat să-1 ofere și era, firește, ui^urul care conta acum.

În acel moment, Lily i inunțat că terminase de făcut clătitele și iii mă. M-am dus la bucătărie și m-am așezat

|l masă. Ea sorbea dintr-un pahar de Bloody

M,,iy. Brrr. Era duminică dimineața. Cum putea i" boa la ora asta?

Ai o criză-Miranda? M-a întrebat ea și mi-a unicat o privire plină de simpatie.

Am dat afirmativ din cap.

De data asta, cred c-am dat-o rău de tot în irâ, am zis, acceptând recunoscătoare farfuria.

|*" chestia asta s-ar putea să fiu concediată.

— O, scumpo, tu întotdeauna spui așa. N-o să

|ș concedieze. Nici n-a văzut încă în ce hal muniișt i. Cel puțin, sper că n-o să te concedieze - ai i"l mai mișto loc de muncă din lume!

L-nm aruncat o privire încărcată de suspiciune fi m-am străduit să-mi păstrez calmul.

Vorbesc serios, zău, a continuat ea. Ei da, i^ida pare greu de mulțumit și e cam într-o ureche. Dar cine nu e? Oricum, te alegi cu toate alea pe gratis: pantofi, cosmetice, coafuri și haine. Haine! Cine naiba mai primește haine da firmă numai pentru că se prezintă zilnic la se-" viciu? Andy, lucrezi la Runway, chiar nu-ți da seama ce înseamnă asta? Un milion de fete a face moarte de om pentru slujba asta!

Îmi dădeam seama. Îmi dădeam limpede seama că Lily, pentru prima dată în cei nouă ani da când ne cunoșteam, nu își dădea seama. Ea, ci și toți ceilalți prieteni ai mei, se amuza ascultând poveștile mele aiurite despre serviciu pe care la acumulasem în cele câteva săptămâni de munci)

— Toată acea bârfă și strălucire - dar nu-și dădal de fapt seama cât de grea era fiecare zi petrecut!

Acolo. Nu-și dădea seama că motivul pentru cam continuam să mă prezint acolo zi după zi n-ai erau hainele primite gratis, nu-și dădea seama că toate hainele gratis din lume n-ar fi fost tn stare să facă slujba asta cât de cât acceptabili, Era timpul să o aduc pe una dintre cele mai buni prietene ale mele în lumea mea, unde, eram sigură, avea să-și dea seama. Trebuia doar să ti povestesc totul. Da! Era momentul să dezvălui cuiva ce se petrece acolo de fapt. Am deschil gura să-i vorbesc, încântată de ideea că voi aval o aliată, dar tocmai atunci mi-a sunat celularul, Dracu' să-1 ia! Mi-a venit să dau cu el

OJ perete, să-i spun persoanei de la celălalt capăt al firului să se ducă dracului. Dar o părticică din mine spera că era Jonathan cu ceva informații, Lily a zâmbit și mi-a spus că nu e nevoie să mă grăbesc. Am clătinat cu tristețe din cap și ai!

Răspuns.

— Alo, Andrea?

— Da, eu sunt. Jonathan?

— Da. Am sunat adineauri acasă și mi-ai ascultat mesajele de pe robot. Sunt chiar acum tu

|" tun dinspre Paris, undeva deasupra Atlanticului, stai aveai o voce atât de îngrijorată, încât m-am

Șnilit să te sun imediat.

Mulțumesc! Mulțumesc! Ți sunt foarte recunșătoare. Da, sunt puțin îngrijorată pentru că

M primit un telefon de la Miranda azi-dimineață

Ți nu H-a părut ciudat că n-a primit coletul. I l-ai pi șoferului la Paris, nu?

Bineînțeles. Mă înțelegi, domnișoară, în țihumia mea nu e cazul să pui prea multe întrebări. Eu nu fac decât să pilotez avionul acolo tu mi se cere și-mi dau silința să transport ,, în lumea cu bine la destinație. Dar, ce-i drept,

%i mi se întâmplă prea des să fac o cursă transatlantică fără nimic altceva la bord decât un colet.

Ilmie să fi fost ceva important, de bună seamă, nu e un organ pentru transplant sau ceva eufemisme secrete. Așa că, da, am avut mare grijă de pachet și i l-am înmănat șoferului așa cum mi s-a comandat. Un tip amabil de la Ritz.

Ți i o problemă.

! Iam mulțumit și am închis. Recepționerul de bună seamă aranjase ca un șofer să aștepte avionul

I rucular al domnului Tomlinson la aeroportul meu (Inușe și să-l ducă pe Harry la hotel. Bine, Mi dacă totul se desfășurase conform planului, lăsat să fi trebuit să primească romanele btHinte de ora șapte dimineața, ora locală și, dat

Ți că acum acolo era deja seară, nu-mi puteam să înțeleg unde se împotmolise operațiunea. Nu ,,m de ales: trebuia să-l sun pe recepționer și să fiind că celularul meu nu putea realiza

Țivnribiri internaționale, trebuia să găsesc un

Țftnn care putea.

Am dus la bucătărie farfuria cu clătitele care n ăseră între timp și am deșertat-o în coșul ,, noi. Lily zăcea din nou pe canapea și moțăia.

Am îmbrățișat-o de rămas-bun și m-am grăbit plec, să fluier după un taxi care să mă ducă birou.

— Și cum rămâne cu ziua de azi? S-a plâns en

Am Președintele american pe țeava. Nu se poate să pleci - weekendul nostru nu s-a terminat încă l

— Știu, îmi pare rău, Lil. Trebuie să rezolv treaba asta acum. Nu-mi doresc nimic altceva decât să rămân aici, dar ea mă ține într-o perioadă foarte scurtă. Te sun eu mai târziu, bine?

Biroul era, bineînțeles, pustiu, toate fetețf luau de bună seamă masa la Pastis cu prietenii lor bancheri. M-am așezat în semiîntuneric li biroul meu, am inspirat adânc și am format numBrul. Din fericire, Monsieur Renaud, recepționeniil meu preferat de la Ritz, era acolo.

— Andrea, draga mea, ce mai faci? Sântom încântați să le avem din nou aici pe Miranda f pe gemene, a mințit el.

Emily îmi spusese că Miranda trăgea atât di des la Ritz, încât întreg personalul hotelului cunoștea numele ei și al fetețelor.

— Da, Monsieur Renaud, și știu că și ea | încântată să stea acolo, am mințit la rândul me

Oricât de mult se străduia bietul recepționtf să-i facă pe plac, Miranda îi găsea mereu nod Mpapură. Dar, spre meritul lui, recepționerul ni înceta nicicum să se străduiască din răspuțm să-i facă pe plac și nici nu înceta să mintă cât df mult o iubea.

— Uite ce e, mă întrebam dacă mașina pș care ai trimis-o să aștepte avionul particular l

Mirandei s-a întors la hotel.

— Bineînțeles, draga mea. Cu multe ore!

Urmă. S-a întors înainte de ora opt dimineața

Am trimis cel mai bun șofer pe care îl avem, declarat el cu mândrie.

Mă

Hă fi știut el ce plimbase cel mai bun șofer al

lul prin tot orașul!

— Păi, e foarte ciudat că am primit un mesaj l> lu Miranda care zicea că nu a primit coletul, ti uni vorbit cu șoferul de aici, care jură că 1-a pitulat la aeroport, cu pilotul, care jură că 1-a

Și „importat la Paris și 1-a predat șoferului tău,

l i uium tu spui că a sosit la hotel. Cum e posibil m ',ii să nu-1 fi primit?

Se pare că singura metodă de a rezolva „Interul e să vorbești chiar cu doamna în cheslliiin, a ciripit el cu prefăcută veselie în glas.

IA ți fac legătura?

Sperasem din tot sufletul că nu se va ajunge nuta, că o să fiu în stare să identific și să w”olv problema fără a fi nevoită să vorbesc cu țiț <! E-i puteam spune dacă ar fi insistat și acum

M nu a primit coletul? Trebuia oare să îi sugerez

M ie uite pe masa din apartamentul ei, unde

Rutine cu siguranță lăsat cu câteva ore în urmă?

Ti trebuia să o iau de la capăt cu șoferii și cu ivliinul particular și să obțin alte două exemplare kțialnte de sfârșitul zilei? Sau, poate, data viiLituo ar trebui să angajez un agent secret care

U întovărășească romanele, să se asigure că nu

l i șn întâmplă nimic pe drum? Ei da, era ceva piinn de luat în considerare.

Sigur că da, Monsieur Renaud. Mulțumesc țiiilru ajutor.

('tteva declicuri, apoi am auzit telefonul sunând.

Li mu ușor transpirată din cauza tensiunii, așa

* nii-am șters palmele de pantalonii de trening
— lin încercat să nu mă gândesc la ce ar spune ii unda dacă ar ști că port trening în biroul ei.

F -almă, fii sigură pe tine, m-am autoinstruit ih>ar nu te poate dezmembra prin telefon.

— Da? Am auzit vocea care, de la mare depă tare, m-a smuls din gândurile mele de autoîmb bătare.

Era Caroline, care, la cei doar zece ani ai c.

Reușea deja să imite perfect maniera abruptă dl a răspunde la telefon a mamei. Cassidy macat avea politețea de a răspunde cu „Alo”.

— Bună, scumpo, am ciripit eu și mi-a fost silă de mine însămi pentru că lingușesc un copil, Sunt Andrea, de la birou. Mami e acolo?

— Vrei să spui mamat m-a corectat ea, cum făcea întotdeauna când auzea accent americaal

Sigur, ți-o dau imediat.

— Da, Ahn-dre-ah? Sper că e vorba de ceva important. Știi cât îmi displace să fiu deranjat!

Când îmi petrec timpul cu fetele, a declarat ea lfl stilul acela al ei, rece și arogant.

Știi cât îmi displace să fiu deranjată când îmi petrec timpul cu fetele? Mi-a venit mie să țin

Trebuie că glumești, cucoană, băga-te-aș în mă-tal

Crezi că te sun pentru că-mi face bine la sănm tate? Pentru că nu pot rezista să petrec un singiu weekend fără să-ți aud împuțita aia de vocct

Dar cum rămâne cu mine și cu fetele mele? Aa crezut că o să leșin de furie, dar am inspirMadânc și am plonjat direct în miezul problernw

— Miranda, îmi pare rău dacă nu e momentul cel mai potrivit, dar sun ca să mă asigur că || primit cărțile cu Harry Potter. Am primit mesWjul în care îmi spuneai că nu le-ai primit, dar aflu vorbit cu toată lumea și.

M-a întrerupt în mijlocul propoziției și mi-| vorbit calm și măsurat.

— Ahn-dre-ah. Ar trebui să ascuți mai atent, N-am spus deloc așa ceva. Am primit pachetul azi-dimineață. Întâmplător, a venit atât de devrem”, încât ne-a trezit pe toate din cauza acestei prosti <

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Doar nu „om că lăsase mesajul respectiv, nu? Eram „, tânără ca să am deja Alzheimer, nu?

Ceea ce am spus a fost că nu am primit

Mrt exemplare, așa cum cerusem. Pachetul a ținut unul singur, și sunt sigură că îți poți fliipui ce dezamăgite sunt fetele. Ele și-au dorit aibă fiecare exemplarul propriu, așa cum îți

Htuem. Vreau să-mi explici de ce ordinele mele

|| au fost executate întocmai.

Nu era posibil. Așa ceva nu era posibil. Mă 'Rin acum cu siguranță într-un vis, într-un ivnra alternativ în care orice aducea cât de cât logică și rațiune fusese suspendat pe termen limitat. Nu mi-am permis nici măcar să mă iiiiHC la absurditatea celor ce se petreceau.

Miranda, îmi amintesc perfect că ai cerut „in exemplare și două am comandat, m-am

Mit eu și mi-a fost ciudă pe mine că îi făceam ui Am vorbit cu fata de la Scholastic și a „lim că ai nevoie de două exemplare, sunt sigură,

!h 'A îți dai seama că.

Ahn-dre-ah, știi cât îmi displac justificările.

I im mă interesează nici justificările tale din liMtiimtul de față. Sper să nu se mai întâmple lli-Indată așa ceva, ai înțeles? Asta-i tot.

Hi a închis.

Am rămas pironită locului preț de vreo cinci ținute întregi, cu telefonul, în care se auzea

|mil, lipit de ureche. Mintea mea se învârtea glumește, doldora de întrebări. Era oare posibil

|ii omor? M-am întrebat eu, luând în cosiderare

| (probabilitatea de a fi prinsă. Ar presupune inimii în mod automat că eu am ucis-o? Binelițiiili's că nu, am concluzionat în cele din urmă -

4 „i toată lumea, cel puțin cei de la Runway, ar ut. Motive întemeiate să o facă. Dar dispun eu de tăria sufletească de a o vedea murind de cea mai lungă, lentă și agonizant de dureroa”!

Moarte? Ei bine, da, de asta eram sigură - d”f care o fi cea mai agreabilă modalitate de a a scăpa de mizerabila ei existență?

Am pus încet receptorul la loc. Chiar am înțM

les eu greșit mesajul când îl ascultasem mul devreme? Am înhățat celularul și am derulai mesajul: „A/m-dre-a/i. Sunt eu, Mir-ahnda. E ora noudf dimineața la Pahris și fetele încă nu și-au primit cărțile. Sună-mă la Ritz să mă asigur că vom sosi în curând. Asta-i tot”.

Nu era nimic în neregulă. O fi primit un sin,, gur exemplar în loc de două, dar mă lăsase n mod intenționat cu impresia că făcusem o gtMșeală imensă, din cele care duc la încheiertă carierei. Mă sunase durând-o în cot că telefonul dat de ea la nouă dimineața avea să sune li mine la trei dimineața, în mijlocul celui m”i minunat weekend al meu de luni de zile încoaQM

Mă sunase doar ca să-mi mai dea un mic ghionl pe calea nebuniei, să mă sâcâie și mai tare. MI sunase ca să mă provoace să o sfidez. Mă sunaMca să o urăsc cu îndoită putere.

L'atrecerea de Anul Nou de la Lily a fost foarte lentă și modestă - doar o mulțime de pahare i i urton umplute cu șampanie, servite la Lily tâ*h unor prieteni de la facultate și altor câtorva tș t pe care aceștia reușiseră să îi aducă după ei.

Ju n-am fost niciodată un fan al nopții de Anul

luti. Nu mai țin minte cine a fost cel care a

|ținut-o pentru prima dată „Noaptea Amatorilor” llugh Hefner, cred), tipul a zis că el ieșea în

) tnif în toate celelalte trei sute șaizeci și patru

(v/. Ile ale anului, iar eu sunt tentată să mă

liM lur de acord cu el. Toată pileala și toată dis-

(i mția aceea cu de-a sila nu reprezentau nici un ful du garanție că o să te simți neapărat bine.

Așii că Lily o lăsase mai moale și organizase o fattl rucere modestă, ca să ne scutească de plata a u mită cincizeci de dolari pentru bilete la vreun tlnli sau, mai rău, de ideea încă și mai ridicolă i îngheța bocnă în Times Square. Adusesem

(Witre câte o sticlă de băutură - nu prea otrăvilimru - iar ea ne confecționase trompetele din

Ni tun și coifuri lucioase, și ne-am îmbătat criță, iți, și am toastat în cinstea Anului Nou cocope acoperișul ei cu vedere spre Harlem. Deși băut băuserăm cu toții, după ce restul au iWut, Lily se vădise a fi singura beată turtă.

Vuinitase deja de două ori și nu m-am îndurat să lun singură în apartament, așa că Alex și cu „i” i-am împachetat una-alta și am târât-o după

Mi intr-un ^: ZZ P-anapea^, talent„! Meu, U* am ieșit împreuna >„ living, iar, a, în oraș. - =ărbătorUji să încep - Pe uu, n deceniu, temu Szația că lucrez ^^”urfspp^^ abiaâncepuseni^JunatâțeaSCă^La ^ 0* rile aveau sa se im lucrăm impr^ dj

* CU ^fiTa S>n un monstru cu^ ^ cine putea n ia căruia n d”pi dj Io. Angele„, un comp ^ . ^ „ „ va rSe^Kr^riur-o- „coridorului, un tip „a nU știau lui că era redactor ^ ^ culc&i de iaPrevistă de modo? Ttai tero|, bărbațO chiar nu vrei să vîi cu „nne- ^J

Lpterossexuali superbi. Lfdespr am lume, nu? Ți° b tial si„ D (tm), „tâ lumea o sa arate o roal taou ' „f. mplu convin, ca „ *(tm) Doar „ otBanit': P Sere din -”L.

— DUOmeMU

„fim” Harnaon & Shn da

— B„ „VS ut SȘtePocfii exagerat de '„^ecl^a. acan-anipntut. A

— Cta ti ar face mare, foarte-re^; „^ Ta” fct codata la *”LL

„ SThm” Planurileto^* de lângă

„! Ltf^trcumta. Cnimfiere, e, „.”rtamentul lui și n ^ ^ tocmai în seara petrecerii. Citisem despre ea în ziare toată săptămâna trecută: se pare că întreit

Manhattan-ul aștepta în extaz ca Marshall

Madden, colorist extraordinare în materie da vopsele de păr, să dea anuala petrecere-monstru de după Anul Nou. Se zvonea că de data asta | să fie chiar mai ceva ca de obicei, pentru ci

Marshall tocmai publicase o nouă carte, Colorează-mă Marshall. Dar eu nu aveam de gând și ratez ocazia de a fi cu prietenul meu numai ci să mă duc la nu știu ce petrecere de-a starurilor.

— Mă rog, cum vrei, dar să nu spui că nu bl invit nicăieri. Și să nu-mi vîi plângând când o ii citești în Page Six mâine dimineață că am foMvăzut împreună cu Mariah sau J-Lo. Uite-așal

Și s-a îndepărtat, jumătate făcând pe furiosul, jumătate pe seriosul, el și așa fiind veșnic Msusul în jos.

Până una alta, săptămâna de după Anul Nou fusese lejeră. Eram încă în faza de despachetai și catalogat cadouri – eu fusesem cea care descoperise azi-dimineață cea mai uluitoare perech” de pantofi cu cristale Swarovski cu toc cui – dur nu mai aveam nici un cadou de expediat, iif telefoanele tăceau, majoritatea oamenilor fiind încă în vacanță. Miranda urma să se întoarcă di la Paris la sfârșitul săptămânii, dar la birou avoi să vină abia luni. Emily se simțea pe deplin convinsă că acum eram pregătită să lucrez m

Miranda – și așa mă simțeam și eu. Trecuseif toate aspectele în revistă și umplusem aproape un carnet întreg cu notițe. Am aruncat o privire prin el și am sperat că-mi voi aminti totul. Cafea | numai de la Starbucks, cu lapte, mică, două cubu lețe de zahăr, două șervețele, o linguriță. Mdejun: comandat de la Mangia, telefon 555-3948 o felie cașcaval moale Danish, patru felii slăninuțl

I i i-îrnați. Ziare: de la chioșcul din holul tlni'ipal, The New York Times, Daily News, New jPost, The Financial Times, The Washington fi. W, USA Today, The Wall Street Journal, H <n. -n's Wear Daily, precum și The New York țllmi-rver miercurea. Reviste săptămânale care lulmiu fi procurate în zilele de luni: Time, fifWHweek, U. S. News, The New Yorker (!), Time țiuł New York, New York, The Economisi. Și tot

Ișit. Liste întregi – florile preferate și florile detesJfli', numele doctorilor ei și adresele și numerele

Iții ili> telefon de acasă, menajera de acasă, gustătl” preferate, apa preferată la sticlă, mărimea

Mitt.ru toate articolele vestimentare, de la lenkt ii” intimă până la botine de schi. Făcusem liste

Iți immenii cu care era dispusă să vorbească ntotdeauna) și liste separate cu oamenii cu care m voia să vorbească (Niciodată). Am scris și am i Hcris întruna, pe măsură ce Emily mi-a relat despre treburile astea în decursul săptămâm* petrecute împreună la birou și, odată acestea prAvite, am simțit că nu îmi rămăsese nimic știut din viața Mirandei Priestly. Cu excepția, teste, a motivului pentru care era atât de imporiită încât trebuise să umplu un întreg carnet cu

Uțe despre ce îi plăcea și ce îi displăcea ei. Și te, în fond, se presupunea oare că mie ar „îmi să-mi pese câtuși de puțin de toate astea.

Mda, tipul e uluitor, a oftat Emily și și-a flauetit firul telefonului în jurul unui deget. Cred „i fost cel mai romantic weekend din viața liing! Ai primit un nou e-mail de laAlexander man. Apasă aici să-l deschizi. Ooo, ce drăguț Klias-Clark instalase un sistem pentru filtranoilor mesaje e-mail, dar, nu se știe de ce, eu i primeam notificare instantanee când îmi ; i un nou e-mail. L-am deschis.

Bună, iubito, ce faci? Lucrurile sânl nebunești pe aici, ca întotdeauna. Mal ții minte, ți-am povestit că Jeremiah le-a amenințat pe toate fetițele cu un cuțitaș pentru deschis cutii pe care îl adusei* de acasă. Ei bine, se pare că a vorbit serios – azi 1-a adus din nou la școală și a tăiat-o pe mână pe o fetiță în timpul recreației și a făcut-o cățea. Nu e o tăi” tură adâncă, dar când profesorul de serviciu 1-a întrebat de unde i-a venit o as* menea idee, a zis

că amantul maică-sii ti zice așa maică-sii. Nu are decât șase ani, Andy, îți vine să crezi așa ceva? Ei, ti fine, directorul a convocat o ședință dl urgență la catedră, așa că mă tem că m> ne putem vedea diseară la cină. Îmi para rău! Dar trebuie să-ți mărturisesc că ml bucur că se face totuși ceva în privința asta – e mai mult decât sperasem. Înțelegi, nu? Te rog, nu fi supărată. O să te sun mai târziu și-ți promit că o să mă revan șez. Cu dragoste, A.

Te rog, nu fi supărată? Sper că înțelegi? Unul dintre elevii lui din clasa întâi își tăiase cu cuțitul o colegă, iar el spera să nu mă supăr că a contra mandat întâlnirea noastră? Eu o contramanda sem în prima mea săptămână de lucru pentru o| mi se păruse că o săptămână de plimbări Mlimuzina și de împachetat cadouri fusese piti obositoare. Mi-a venit să plâng, să îl sun și bh spun că nu numai nu mă supăr, dar că itfl mândră de el, de faptul că îi păsa de copiiiăștli, că acceptase un asemenea loc de muncă. Am dl!

Reply și eram pe punctul să scriu toate a într-un e-mail de răspuns, când mi-am auzit stfl gat numele.

— Andrea! E pe drum. E aici în zece minute, ti „ anunțat Emily cu glas tare, străduindu-se titirte evident să-și păstreze calmul.

— Ăăă, poftim? N-am auzit ce ai.

— Miranda e în drum spre birou chiar în clipa ist”. Trebuie să ne pregătim.

— In drum spre birou? Parcă ziceai că nici nu Vluu în țară până sâmbătă.

— Ei bine, s-a răzgândit. Și acum, fuga! Du-te liiH, cumpără ziarele și așază-le pe urmă exact fum te-am învățat. După ce termini, șterge-i jilmul și pune în stânga un pahar cu apă San l'wllogrino, cu gheață și lămâie. Și ai grijă să fie

|*”Iulă hârtie igienică în toaleta ei, OK? Fugi!

~ț< ilnja în mașină, așa că ajunge aici în mai puțin

(!„/.”ce minute, în funcție de trafic.

IV. Când ieșeam din birou, am auzit-o pe Emily

I fui mând nebunește numere de telefon pe interior și itproape zbierând în receptor: „Vine – spune la

(mtlA lumea!” Mi-au trebuit nu mai mult de trei

I imunde să mă năpustesc prin coridoare și să i ilepftșesc departamentul de modă, apucasem deja

||K „ud țipete împanicate: „Emily a zis că e pe

\$111111,, și „Miranda vine!,, și, mai ales, un urlet mânnesc: „S-a întoooooors!” Asistenții aranliu de zor hainele din miniexpoziția vestimen-

|aift de pe coridor, iar redactorii dădeau fuga în

Ipliuurile lor, unde am văzut o fată care își schimba

|ktHtl. Ofii cu toculeț gingaș cu alții cu toc cui, în ii ce o alta se ruja, se rimela și își aranja

I Iul ionul fără măcar să-și încetinească goana frenetică. In timp ce redactorul-șef ieșea în fuga no din toaleta bărbaților, am aruncat o privire nlo de el și l-am văzut pe James, cu o expreii' nftitată, verificând dacă are scame

pe puloverul iu de cașmir și umplându-și gura cu bom- „'io de mentă. Afară doar de cazul în care erau instalate boxe în toaleta bărbaților tocmai pentru asemenea situații, nu-mi prea dădea seama cum de aflaseră.

Tare m-aș fi oprit ca să urmăresc toate acele scene, dar aveam la dispoziție mai puțin de zeci de minute ca să mă pregătesc pentru prima întâlnire cu Miranda în noua mea calitate de asistentă și nu aveam de gând să-o dau în bară. Inițial, încercasem să nu dau impresia că alerg, dar după ce fusesem martora acelei desăvârșite lipse de demnitate de care dădeau dovadă toți ceilalți, am rupt-o la fugă.

— Andrea! Știi că Miranda vine încoace, n-ai mi-a strigat Sophy de la recepție, în timp ce etf zburam pur și simplu pe lângă ea.

— Da, știu, dar tu de unde știi?

— Scumpete, eu știu tot. Iar acum îți sugerez să prinzi ceva viteză. Un lucru e sigur: Mirând*

Priestly NU îi place să aștepte.

Am sărit în lift și am aruncat un „mulțumesc* în direcția ei.

— Mă întorc în trei minute cu ziarele!

Cele două femei aflate în lift mi-au aruncat privire încărcată de dispreț și mi-am dat seama că urlasem.

— Mă scuzați, am zis în timp ce mă străduiau să-mi recapăt răsuflarea. Tocmai am aflat o editorul nostru e în drum spre birou și nu erai!

Pregățiți, așa că toată lumea e un pic cam agii tată. De ce mă justific față de femeile astea 1 '

— Dumnezeu, trebuie să lucrezi pentru

Miranda! Stai să ghicesc. Ești noua asistentă!

Mirandei, nu? Te cheamă Andrea, nu-i așa?

Bruneta cu picioare lungi mi-a zâmbit cu cobi ce trebuie să fi fost vreo patru duzini de dinți a înaintat spre mine ca un piranha. Prietena i s-a înșeninat pe loc.

— Aă, da, Andrea, am zis eu și mi-am rostit numele ca și când nu eram prea sigură că e alii" a. Și da, sunt noua asistentă a Mirandei.

În clipa aceea ușile liftului s-au deschis spre linul din marmură albă de la intrare. Am trecut hm lângă cele două femei și m-am năspustit afară liiiiiite ca ușile să se deschidă de tot și am auzit-o

Jim una din ele strigându-mi din urmă:

Ești o fată norocoasă, Andrea. Miranda e o

Jkttinie uluitoare și un milion de fete ar face poarte de om pentru slujba ta!

M-am străduit din răputeri să nu nimeresc

În mijlocul unui mic grup de avocați cu expresii irte nefericite și am ajuns aproape în zbor „pt la chioșcul de ziare din hol, unde un mic voitian pe nume Ahmed prezida o mare varietate „ de titluri sclipitoare de ziare și o varietate mltor mai mică de bomboane și sucuri dielro. Emily mă prezentase lui Ahmed înainte

(Irăciun, prezentarea făcând și ea parte din

Iruirea mea, și acum speram să-1 pot câștiga „ partea mea.

Stai așa, a strigat el văzând că m-am pus în hățat diverse ziare din vrafurile de la martâiiii Ești fata cea nouă a Mirandei, nu? Vino toace.

M-am răsucit pe călcâie și am observat cum

^luiiod se apleacă și se vâără cu totul sub chioșc, i*t l'uța îi devine stacojie de efort.

Aha! A strigat el din nou și a sărit în picioare

Îm tntă agilitatea de care ar fi în stare un bătrân îi i mbele picioare fracturate. Uite-aici, pentru t"tu> Așa că nu-mi face dezordine în ziare, pășire* nici tot ce-ți trebuie în fiecare zi. Și, poate,

Îi 'i să mă asigur că nu se epuizează cumva nul din ziare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ahmed, îți mulțumesc. Nici nu pot să-ți spun ce mult mă ajută chestia asta. Crezi că ai trebui să iau acum și revistele?

— Sigur că da. Uite, e deja miercuri, și astei au apărut toate încă de luni. Șefei tale probai m că n-o sâ-i placă prea mult, a zis el cu un an" atoateștiutor.

Și s-a vâără iarăși sub chioșc, și iarăși s<t ridicat cu un braț întreg de reviste care, după; i 1 scurtă analiză, am constatat că erau într-adev|| cele de pe lista mea - nici mai multe, nici ram puține.

Cârdul de acces, cârdul, unde dracu' era afuri,, situl ăla de cârd? Am băgat mâna în buzunartjl bluzei mele albe apretate, cu guler prins în ntfli turi, și am găsit cârdul agățat de o bentiță d| mătase pe care Emily mi-o confecționase dintr-uflij din eșarfele Hermes ale Mirandei. „Nu-1 porți niciodată când ea e aici, firește, îmi spusese m atunci, dar, în caz că uiți să-1 scoți de la fjhmacar n-o să-1 porți pe un lanț din plastic.” Rofl tise ultimele trei cuvinte cu atâta dispreț, mai ol le scui-pase.

— Uite cârdul pentru decont, Ahmed. Îți mulțU' mese foarte mult pentru ajutor, dar mă grăbelf foarte, foarte tare. Ea e pe drum.

El mi-a trecut cârdul prin cititorul din pârlia laterală a casei de marcat și mi-a pus apoi bn> tița de mătase în jurul gâtului, ca pe o zgardti

— Gata, hai, fugi!

Am înhățat punga de plastic care dădea pi dinafară de plină ce era și am rupt-o la fugă, ilf când am ajuns la ușile turnante am scos din flfl cârdul să-1 trec prin cititor, ca să intru în hui cu lifturile firmei Elias-Clark. Am trecut cardu și am împins ușa. Nimic. L-am trecut din nou ț* un Împins din nou, ceva mai tare de data asta.

Nimic.

„Some boys kiss me, some boys hug me, I

lthink they're okay-ayu, a început să fredoneze cu

Vum pițigăiată, de după biroul lui, Eduardo, agentul de pază cel rotofei și veșnic transpirat. La

Mi ucu'.

Ytiam deja, fără să mă uit la zâmbetul lui pirativ lățit de la o ureche la alta, că voia ilin nou - ca în fiecare zi din ultimele câteva iptămâni - să-i țin isonul. Se pare că dispunea de un stoc nelimitat de melodii enervante pe l"t o îi plăcea să le cânte și nu mă lăsa să trec de

HfiW) turnante până nu-i intram în joc. În ziua pim'odentă fusese I'm too sexy. Pe când el freătimit: I'm too sexy for Milan, New York and Japan, tu fusesem nevoită să mă plimb afectat ca un fiilomodel care pozează. Chestia asta putea fi limizantă când mă aflam într-o pasă cât de cât

Ni i „ptabilă. Uneori mă făcea chiar să zâmbesc.

liu azi era prima mea zi de lucru alături de

Mu unda și nu puteam să întârzii cu organizarea

și uluirilor sus, la birou, pur și simplu nu puteam, lini venea să îl lovesc pentru că mă ținea pe loc

Iu timp ce toți ceilalți, de-a dreapta și de-a stânga i intrau în hol.

— Jf you don't give me proper credit, I just

Wtilk away-ay”, am bombănit eu și am lungit luvintele, ca să sune cam cum le cânta Madonna.

Ridicat din sprâncene.

— Dar unde ți-e entuziasmul, fată dragă?

Mi-am dat seama că voi comite o violență im'h-i mai aud o dată vocea, așa că am pus jos

(jlupta cu ziare, mi-am aruncat brațele în aer și un tjold spre stânga și mi-am țuguat dramatic

Ini/ele:

— A material! A material! A material! Amaterial! WORLD!,, aproape am urlat eu, li care el a chicotit, a apăsă butonul și, clic, mi”| dat drumul înăuntru.

De ținut minte: A discuta cu Eduardo cind și unde e cazul să mă facă de băcănie. Am sărit din nou în lift și am dat năvală pe lângă Sophy, cari mi-a deschis binevoitoare ușile de pe etaj înainta de a apuca eu să o rog. Mi-am amintit chiar fi să mă opresc într-una dintre chichinete, ca să pun niște gheață într-unui dintre paharele de cristMj

Baccarat care erau păstrate într-un dulăpior spi cial, deasupra cuptorului cu microunde, numai pentru Miranda. Cu paharul într-o mână, cu zid rele în cealaltă, am cotit în goană nebună f m-am ciocnit nas în nas cu Jessica, alias Fata of

Manichiură. Arăta iritată și panicată.

— Andrea, știai că Miranda e în drum sp birou? M-a întrebat ea și m-a măsurat din ci< până-n picioare.

— Bineînțeles. Am ziarele și apa aici și tr” buie doar să le duc în biroul ei. Scuză-mă.

— Andrea! M-a strigat în timp ce fugeam p| lângă ea cu paharul din care un cub de gheață Isărit și a aterizat pe covor, lângă departamentul artistic. Schimbă-ți neapărat pantofii!

Am stopat brusc și m-am uitat în jos. PurtaUo pereche de adidași haiși de stradă, genul dl încălțări care nu aveau altă funcțiune decât aceal de a arăta șmecherește. Regulamentul în domit niul vestimentar – tacit sau altminteri – cin firește, mai relaxat când Miranda era plecați, dar, cu toate că toți angajații arătau fantast Ifiecare dintre ei purta câte ceva despre care juri

că nu ar purta niciodată și sub nici o formă li fața Mirandei. Adidașii mei împlețiți, de un roj” țipător, erau un exemplu perfect în acest seni

(! Înd am ajuns înapoi în birou mă treceau

Cn toate apele.

— Am adus toate ziarele și am ridicat și revista în caz că le vrea. Mai e o singură problemă: h” cred că pot să port adidașii ăștia, nu?

K. Mily și-a smuls căștile din urechi și le-a

||#v1rlit pe birou.

Nu, bineînțeles că nu poți purta așa ceva.

A ridicat telefonul, a format patru cifre și a „rut:

— Jeffy, adu-mi o pereche de pantofi Jimmy

I 'Imn, mărimea.

B-a uitat la mine.

Treizeci și nouă și jumătate, am anunțat u In timp ce scoteam o sticlă de apă San Ilfi^rino din dulap și turnam în pahar.

Treizeci și nouă și jumătate, a repetat ea lin riiceptor. Nu, acum. Nu, Jeff, vorbesc serios.

În rlipa asta. Andrea poartă adidași, pentru titțiiinle lui Dumnezeu, adidași roșii, iar Ea ajunge [firi dintr-o clipă în alta. OK, mersi.

Abia atunci am observat că în cele patru minute w fusesem plecată Emily reușise să-și schimbe

|kmmjii prespâlați pe care îi purtase până atunci

M nitje pantaloni din piele și adidașii cu pantofi ț” vtrf decupat și cu toc. Făcuse, de asemenea, iillne în tot biroul, aruncase prin sertare tot ce ftiiime pe birourile noastre și îndesase în dulap

|tiNtn cadourile care nu fuseseră încă transportate

U upartamentul Mirandei. Își dăduse un strat fhjtlimentar de ruj strălucitor, mai împrăștiase

|*v” pudră pe obraji, iar acum îmi făcea semn

|l iui termin treaba.

Am înhățat punga cu ziare și le-am scuturat

Smadă pe o măsuță din biroul Mirandei, un fel „Inrouaș luminat separat, unde Emily îmi spu- < a Miranda stătea uneori cu orele și examina pozele făcute la ședințele cu fotomodelele. Dtot acolo îi plăcea să-i fie puse și ziarele, și miconsultat din nou carnetul de notițe, să mă aii> gur că respect întocmai ordinea stabilită. Înttt

The New York Times, urmat de Wall Street Journal, apoi Washington Post. Și tot așa, într-o ordine care nu părea să urmeze o logică anume, fiecaif pus deasupra celuiilalt, cu mici spații între el”, așa fel încât până la urmă să formeze un fel dl evantai. Women's Wear Daily era singura excepți ție de la regulă: acesta trebuia pus în mijlocul biroului ei.

— A venit! Andrea, vino încoace! E în lifl am auzit-o pe Emily șuierând din încăperea al” turată. Uri tocmai m-a sunat și mi-a spus ca | coborât din mașină.

Am pus Women's Wear Daily pe birou, ap|

San Pellegrino pe un colț al biroului, pe un servii țel de mătase (pe care colț? Nu-mi mai aminteai de care parte a biroului trebuia să pun paharul) și am ieșit în goană din birou, după ce am aruflf cat o ultimă privire ca să mă asigur că totul er| în regulă. Jeffy, unul dintre asistenții de li departamentul de modă, care ajutase la amenaja) rea așa-numitului Dulap al modei, mi-a aruncat o cutie de pantofi legată cu elastic și s-a lamiii pe ușă afară. Am deschis-o rapid. Înăuntru elf o pereche de sandale Jimmy Choo cu toc, ou bretelețe din păr de cămilă care porneau în toatt direcțiile și cu catarama dispuse delicat în mijloi, sandale care valorau probabil în jur de vreo opt sute de dolari. La naiba! Trebuia să le încaii

Mi-am smuls din picioare adidașii și șosetele îmbl bate de transpirație și am azvârlit totul sub biroul meu. Picioarul drept a intrat ușor, dar nu reușeam sub nici o formă să deschid cu unghiile nub scurte catarama de la cea stângă, până când grtiu! Am reușit să o descleștez ușor, mi-am stre-

(ttittt piciorul, iar bretelele au început imediat li ini între în carnea deja umflată. Câteva secunde

Unii târziu am închis catarama și mi-am reluat titlția verticală în scaun exact în clipa în care

Wl runda intra pe ușă.

Înghețată. Rămăsesem înghețată locului, iar

Itiiiitea îmi lucra suficient de rapid ca să-mi dau imuna cât de ridicol arătam, dar nu suficient de

Mpicl ca să mă și mișc. Ea m-a observat imediat, jiuilmbil pentru că se aștepta ca Emily să fie la vftfhiul ei birou, și a venit spre mine. S-a aplecat jwnto birou, tot mai aproape de mine, până când

I tnHt în măsură să îmi vadă întreg corpul, în timp ce eu stăteam acolo, încremenită în scaun.

Ochii ei, de un albastru strălucitor, s-au mișcat fo sus până jos și dintr-o parte în cealaltă, peste

Muza mea albă, peste fusta roșie mini din catifea idltită de la Gap, sandalele Jimmy Choo cu cataiBinele de-acum prinse. Am simțit cum îmi examinează fiecare centimetru: piele, păr, haine, Ni'hii i se mișcau repede, dar fața îi rămânea

Imobilă. S-a aplecat încă mai mult, până ce fața

I ,, ajuns la treizeci de centimetri de a mea și am liuțit mireasma fantastică a șamponului de salon du coafură și a parfumului scump, atât de aproape, Incit i-am văzut ridurile fine din jurul gurii și al hi hilor, altminteri invizibile de la o distanță mai ipociabilă. Dar n-am reușit să-i privesc mai mult fața, pentru că ea o examina cu mare atenție pe a mea. Nu dădea nici cel mai mic semn că ii nr fi dat seama că a) ne mai văzusem o dată; hi eram noua ei angajată sau c) nu eram Emily.

— Bună ziua, doamnă Priestly, am rostit eu

Itiatinctiv, deși undeva, în fundul minții, ceva îmi spunea că ea încă nu scosese o vorbă. Dar iunea era insuportabilă și nu mă puteam stăpâni să nu îi dau înainte: Sunt atât de încântatft să lucrez pentru tine. Iți sunt foarte

recunoscătoare pentru ocazia pe care mi-ai oferit-o de a., Taci din gură! Taci naibii din gura aia! Și m ziceam de alții, că nu au demnitate.

S-a îndepărtat de mine. A terminat cu examinația mea de sus până jos, s-a retras de lângă biroul meu și s-a îndepărtat pur și simplu, în timp ce eu mă poticnisem în mijlocul frazei. Am simțit cum mă îmbujorez din cauza unui amestec de confuzie, durere și umilință, iar faptul că simțeam cum Emily se holbează la mine nu-mi era de nici un folos. Mi-am ridicat fața stacojii spre Emily și mi-am dat seama că, într-adevăr, se holba la mine.

— Buletinul e la zi? A întrebat Miranda, fără să se adreseze cuiva anume, în timp ce intra în biroul ei, îndreptându-se, spre satisfacția mea, drept spre masa unde îi aranjasem ziarele.

— Da, Miranda. Poftim, a zis Emily cu mari deferință, a năvălit în urma ei și i-a înmănat carnetul în care notam toate mesajele pentru

Miranda, pe măsură ce veneau.

Am rămas acolo tăcută și am urmărit-o din priviri pe Miranda, care pășea agale prin biroul ei, dacă mă uitam la fotografiile înrămate care atârnavă pe pereți îi vedeam silueta reflectată în geamurile lor. Emily s-a apucat de ceva treabă în biroul ei și s-a lăsat o tăcere mormântală. Nai chiar nu vorbim între noi sau cu altcineva în timpul citirii ei în birou? M-am întrebat eu. I-am trimis întrebarea asta lui Emily într-un scurt e-mail, pe care am văzut cum îl primește și îți citește. Răspunsul ei a venit prompt: „Exact, înscris ea. Dacă noi două trebuie să ne spunem ceva, o facem în șoaptă. Altminteri, nici păs. Și nu vorbești NICIODATĂ cu ea decât dacă ea îți permite. Și să nu-i mai spui NICIODATĂ nimic Priestly - îi zici Miranda. Înțeles?”

M-am simțit din nou palmuită, dar am ridicat privirea spre ea și am dat afirmativ din cap.

Am atunci am observat haina. Era chiar acolo, în grămadă de blană fenomenală pe marginea scaunului meu, cu o mânecă bălăbăindu-se în gol.

M-am uitat spre Emily. Ea și-a dat ochii peste mine, a făcut semn cu mâna spre dulap și a șoptit în urechea mea: „Agaț-o”. Era grea ca o saltea udă, lun scoasă dintr-o mașină de spălat și am avut

M-am vădit de amândouă mâinile ca să-o pot agăța, fără să o târăsc pe jos, de un umeraș captușit cu

înțepături, după care am închis ușa, în liniște, în

Nici nu apucasem să mă așez la loc, că Miranda

mi reapărut lângă mine și, de data asta, ochii ei îmi destul spațiu ca să îmi analizeze întregul corp. Poate părea imposibil, dar am simțit că tu mă mădularile îmi iau foc pe măsură ce ea mi

mi analiza, dar rămăsesem din nou pironită în locul meu, incapabilă să plonjez înapoi în scaunul meu.

Am act în clipa în care părul meu era pe punctul să îmi iu foc, ochii aceia albaștri, nemiloși s-au oprit

Îmi afirmă într-ai mei.

Aș dori să îmi dai haina, a zis ea cu glas

mi-am uitat drept prin mine, iar eu mă întrebam dacă ea se întreba cine sunt, dacă m-a

1 'Tvat sau dacă îi păsa că o persoană relativ iliană se află aici pe post de asistentă a ei. Pe tatu sa nu puteai sesiza nici un semn că m-ar fi Montificat, deși interviul avusese loc cu numai Hli<va săptămâni în urmă.

Sigur că da, am reușit să articulez și am it-o din nou spre dulap, manevră foarte difi- „*In. dat fiind că ea se postase drept între mine ilap. Mi-am sucit corpul într-o dungă, ca să nu mă ciocnesc de ea, am încercat să mă streco pe lângă ea și am întins un braț ca să deschii ușa pe care tocmai o închiseseam. Ea nu s-a urmi nici un centimetru ca să-mi facă loc și am simțit cum ochii ei continuă să mă cutreiere.

Într-un sfârșit am reușit, din fericire, să înșfao blana și să o trag cu grijă spre mine. M-a încercat impulsul de a o arunca spre ea ca să văd daci o prinde, dar m-am stăpânit în ultima clipă și an,, ținut-o desfăcută precum un gentleman pentru o lady. Ea s-a strecurat în haină cu o mișcare gr” țioasă și și-a luat telefonul mobil, singurul obiect pe care îl adusesese cu ea la birou.

— Aș vrea să primesc Cartea diseară, Emily, a aruncat ea în timp ce pășea încrezătoare sprt ușă și probabil că nici nu a observat cum uft grup de trei femei care se aflau pe coridorul dt afară s-a disipat urgent, la vederea ei, cu bârbiil” în piept.

— Da, Miranda. O s-o pun pe Andrea să ți” aducă.

Și asta a fost tot. Iar vizita care semănau panică generalizată în tot biroul, preparativt frenetice, chiar și ajustări de garderobă și machiaj, durase mai puțin de patru minute și nu avusesi

— După cum erau în stare să discearnă până ți ochii mei lipsiți de experiență - nici un fel dt motiv plauzibil.

— Nu te uita acum, a rostit James fără să-și

Uiiștc buzele, ca un ventriloc, o văd pe Reese jWHherspoon la dreapta ta.

M-am răsucit imediat să mă uit, iar el s-a

Uniiirjat de jenă - într-adevăr, era chiar ea, sorntiit dintr-un pahar de șampanie și își repezea liiriil pe spate râzând. Nu voiam să par prea iim|ii (jsionată, dar n-am putut să mă stăpânesc: una dintre actrițele mele preferate.

— James, dragule, mă bucur atât de mult că ii vimit la mica mea petrecere, a ciripit un bărl|bl Huplu și frumos care s-a apropiat din spate.

Picine avem noi aici?

H-au sărutat.

Marshall Madden, guru al culorilor, ți-o l|Hti/.int pe Andrea Sachs. Andrea e, de fapt.

— Noua asistentă a Mirandei, a terminat

|M”ishall fraza și mi-a zâmbit. Am auzit totul l<M|>re tine, micuțo. Bun venit în familie. Sper < mi vei face o vizită. Iți promit că împreună ilimti să. Ăăă. Iți aranjăm puțin aspectul.

M-a mângâiat afectuos pe cap și a apucat între linșote o șuviță de păr, după care a pus-o lângă liiiiftcini:

Mda, doar un strop de vopsea culoarea mierii

| ți fuc din tine un supermodel. la numărul meu ' la James, OK, scumpo, și vino să mă vezi când ii.1 clipă liberă. E probabil mai ușor de zis decât ' i.'icut! A fredonat el și a plutit spre Reese.

M <a o ca a 3 ca ^3 cSctf 81
_ q -3.2. fi L fi <2? „ U 3 „ ' ^ rn „ ol fl ^ >ca
|
* ca cs °
03 lu
8 g”
— E a <u fi -Aaș ta ca o
! B
_i.2 43 *î ' _2 x31 ci s. ii fi 45 cn p- 13 o S ei rQ fi fi fi '<„ fi; B fi fi'SS^g c
ța 6^ a - 6 „ fi -r c/> * a a w.2 L
& fi 2
Q) CS
>ca to cS o
Ct>, _i fi o>
l 8 5 s -a <„ p, P- *.2 fi fi p6 Lr rf o) h
4j +> ftPiC, „ L -^ 43 S „ '- tntocS ' „ <„ g „S fi o ^ b fe o P.45 <Bo 'fi, n3
>*

O. „ „ (c) -
l „ - fi ă Îs 5 s a -a p.
Co a> ifrw p. ^, p g^ fi -5b„S r cs - „fl.9 „ „ fi ci >o3 „§§”>fs >ca.
— Gi, 2 w ' „1
H i, ^ „* ffl 5^ os ca ai
— B S „a m ca „i p ^ ^ jj o jă „^ * ca -c
(r) ^, bs „fi. T-1
P-tl °tl ca ca v o o fi p. cs fi mfiBtahSS2eS” ^
SS. Fi'filă'Ş fi<^ S”?
— S ^ -5 „^ B ' „3 - -S (r) ca P. V cn r-n
—*.* fi a e

4j proaspăt sosite, iar redactorii corectau și printau orice articol care obținuse, într-un lung-așteptat final, aprobarea Mirandei – literele MP, lătăreț” și cu înflorituri, trântite peste toată pagina întâi, Fiecare redactor urma să trimită toate modificările operate în cursul zilei asistentului de la departamentul artistic, care, vreme de câteva ors după ce toți ceilalți plecau acasă, trecea toata fotografiile și articolele printr-o mașinărie cam ceruia dosul fiecărei pagini și o imprima la locul potrivit în Carte. Eu aveam sarcina de a duca

Cartea la apartamentul Mirandei indiferent da ora la care se termina – ceea ce putea fi oricând între orele opt și unsprezece seara, în funcție dl felul în care decurgea procesul de producție <* când se primea aprobarea finală. Ea urma să o aducă înapoi în ziua următoare și întreg perso” naiul o lua de la capăt cu toate.

Când Emily m-a auzit spunându-i lui Jamel că am decis în cele din urmă să mă duc cu el In petrecere, a sărit imediat ca arsă.

— Ăă, știi că nu te poți duce nicăieri înainta, să se termine Cartea, nu?
Am înțepenit. O clipă am avut impresia ci
James are de gând să dea cu ea de pământ.

— Mda, trebuie să recunosc că e treaba dl care mă bucur cel mai mult
că scap și că ți „ pasez ție. Uneori se lungește până foarte târziu, dar Miranda
trebuie să vadă Cartea în fiecare seară, să știi. Lucrează acasă. În fine, în
seara asta o să stau cu tine și îți arăt care-i treaba, dur pe urmă te descurci
pe cont propriu.

— OK, mulțumesc. Ai idee când o să fie gata
Cartea diseară?

— Nu. În fiecare seară e altfel. Trebuie să i întrebi pe cei de la artistic.
('urtea a fost terminată destul de devreme în u ii aceea, pe la opt și
jumătate, și, după ce am dhl o de la un asistent care părea totalmente
(jtui/.at, Emily și cu mine am pornit-o pe 59th
lțmnt. Emily căra un braț întreg de haine luate
l U curățătorie, puse pe umerase și vârate în ungi de plastic, și mi-a
explicat că hainele luate

l li” curățătorie însoțeau întotdeauna Cartea.

În unda își aducea hainele murdare la birou, de mie eu, spre marea
mea fericire, urma să telennn/. la curățătorie, pentru a cere să vină cineva
H l” ridice. Ei trimiteau imediat pe cineva la
lja”-Clark să ia hainele și le expediau înapoi în iifnctă stare o zi mai
târziu. Noi le aranjam în

Im lup până când fie i le puteam înmâna lui Uri, i l lo duceam noi înșine
la apartament. Pe clipă m lrucea, activitatea mea devenea tot mai
intettditală!

Bună, Rich, i s-a adresat Emily cu un zâmi. lls dispecerului care își
molfăia de zor pipa n” care îl cunoscusem în prima zi. Ți-o prezint

l r Andrea. Ea o să ducă în fiecare seară Cartea, lșh că ai grijă să fie
întotdeauna o mașină pre-

1,1 A, OK?

— Nici o problemă, roșcovano.

Țyi-a scos pipa din gură și a arătat din cap în hrncția mea:

— O să am eu grijă de blondina asta.

Splendid. A, da, vrei să aranjezi să vină

lw fl o mașină după noi până la Miranda? Andrea fi i ii mine ne
despărțim după ce lăsăm Cartea.

l) ouă mașini uriașe au tras la scară imediat, ți un șofer masiv a coborât
de pe locul din față fi nea deschis portiera din spate. Emily s-a urcat mu, și-a
scos imediat mobilul din buzunar și

5 k cerut șoferului: „Acasă la Miranda Priestly, <] '„. El a dat din cap, a
băgat mașina în i și duși am fost.

— E întotdeauna același șofer? Am chestii” nat-o, întrebându-mă de
unde știe respectivul unde să meargă.

Ea mi-a făcut semn să tac în timp ce tasta un mesaj pentru colega ei de
cameră. După car” mi-a răspuns:

— Nu, dar există un număr de șoferi cari lucrează pentru firmă. Am mers cu fiecare dintr,, ei de cel puțin douăzeci de ori, așa că ei știu dej” unde să meargă.

A început să formeze un nou număr pe telefon. M-am uitat în urma noastră și am văzut i doua mașină venind după noi fără pasageri ț imitându-ne cu grijă fiecare viraj și oprire.

Am tras în fața unei clădiri cu portar, tipiei pentru Fifth Avenue: trotuar lună, balcoane perfect întreținute și un hol care părea superb și bine încălzit. Un ins în frac a venit imediat Umașină și ne-a deschis portiera, iar Emily a cobți rât. M-am întrebat de ce nu lăsam pur și simplu

Cartea și hainele la el. Din câte știam eu - și nu știam prea multe, mai ales despre acest ortț ciudat - pentru asta existau portarii. Cu alUcuvinte, pentru așa ceva erau plătiți. Dar Emily a scos din geanta Gucci un port-chei Louis Vuitton și mi 1-a înmânat.

— Eu aștept aici. Duci toate la ea, la apart” mentul A. Deschizi ușa, lași cartea pe masa din hol și atârni hainele pe umerășele de lângă dulap

Nu In dulap, lângă dulap. Pe urmă pleci imediat

Orice-ar fi, nu bați și nu suni la ușă. Nu-i plalf să fie deranjată. Intri și ieși și nu faci gălăgia!

Mi-a înmânat grămada de țoale așezate i>„- umerășe de sârmâ și învelite în pungi de plastii și a început iar să vorbească la telefon. Nici u problemă, mă descurc eu. În fond, ce atâta tevatm pentru o carte și niște nădragi1?

Liftierul mi-a zâmbit cu blândețe și a apăsat

11 tăcere butonul ca să cheme liftul, după ce a i „licit o cheie.

Descurajat și trist cum era, semăna ni o nevestă bătută care nu mai are putere să

luțite și care s-a obișnuit cu ideea nefericirii sale.

Te aștept aici, a zis el, cu ochii în pământ.

I vii înapoi într-un minut.

Mocheta de pe coridor era de un roșu Burgundia

Inttms și mai să cad în nas din cauza ei, pentru l>i mi-a agățat tocul.

Pereții aveau un tapet porlm uliu gros, cu dungi în relief de aceeași culoare,

|>Nm se întindeau cât era coridorul de lung, și o

(iliuută, tot portocalie, era lipită de perete. Pe

Uși* franțuzească din fața mea scria „Apt. B”, dar

Hi nm răsucit pe călcâie și am văzut o ușă ideni pe care scria „Apt. A”.

A trebuit să-mi fololett și ultimul dram de stăpânire de sine ca să

Pil min la ușă, dar mi-am amintit sfatul lui Emily și mu băgat cheia în broască. Ușa s-a deschis

Immliat și, până să apuc să-mi aranjez părul sau ift mă întreb ce e dincolo de ea, m-am pomenit

ji” < i-un hol mare, aerisit și în nări mi s-a strehii ut cea mai apetisantă aromă de pulpe de miel.

Ți int-o chiar acolo, ducând delicat furculița la imn, în timp ce două fetițe cu chipuri identice

Și ru păr negru urlau una la cealaltă la capătul
Nlftlalt al mesei, iar un bărbat înalt, cu figură liră, păr argintiu și un nas
care se lățea pe

Imită fața citea ziarul.

Mamă, spune-i că nu poate intra pur și

Umplu în camera mea să-mi ia jeansii! Nu vrea mă asculte, se ruga una
din fetițe de Miranda, Mu* lăsase furculița și lua o înghițitură dintr-un

lmlmr în care știam deja că e apă San Pellegrino ni lftmâie, așezat în
partea stingă a mesei.

Caroline, Cassidy, destul. Nu vreau să mai „i nici un cuvânt. Tomas, mai
adu niște mari Mă de mentă, a cerut ea.

Un om, pe care l-am bănuțit a fi bucătarul, s | precipitat în încăperea cu
un bol de argint pe tavă de argint.

Abia atunci mi-am dat seama că stăteam acolo de aproape treizeci de
secunde și mă uitam cufl luau cina. Încă nu mă zăriseră, dar o vor fai lădată
ce aveam să mă îndrept spre masa din hol. Am pornit ușurel, dar am simțit
toți ochii îndreptându-se spre mine. Când eram pe punctul de a le adresa un
salut oarecare, mi-am amintii cum mă făcusem total de băcănie la prima m„|
întâlnire cu ea, azi-dimineață, când mă bâlbâis”Hși mă împleticisem ca o
tâmpită, așa că mi-am ținut gura. Maso, masa, masa. A, da, iat-o. A Kdepune
cartea pe masă. Acum hainele. M-m uitat agitată de jur-împrejur ca să găsesc
locul unde trebuia să agăț hainele aduse de la curății torie, dar nu mă
puteam concentra. Familia amil' tise și îi simțeam pe toți privindu-mă. Nimeni
nu m-a salutată. Pe fete nu părea să le deranjow că o persoană absolut străină
se afla în ap., tamentul lor. În cele din urmă, am văzut un mii dulap pitit în
spatele ușii și am reușit să a”ft\par toate acele umerase alunecoase și
încâlcite dl sârmă pe vergeaua lui.

— Nu în dulap, Emily, am auzit-o pe Mirandi strigând încet, cu
malițiozitate. Pe umerasele caft sunt puse alături tocmai în acest scop.

— Ăă, da, bună.

Tâmpito! Tacă-ți fleanca! Ea nu vrea un nUpuns, fă numai ce spune! Dar
nu mă pute„Hstăpâni. Mi se părea bizar peste măsură că nimtql nu mă
salutase și nu se întrebasese cine sunt și i” nimeni nu luase notă de prezența
cuiva < intrase cu cheie proprie în apartamentul lor și se foia de colo-colo.
Dar Emily? Glumea? Eri oarbă? Chiar nu-și dădea seama că nu eram l care
lucra pentru ea de mai bine de un an?

— Sunt Andrea, Miranda. Sunt noua ta asistent*.

l ftcere. Tăcere atotcuprinzătoare, insuportaltlft, nesfârșită,
înnebunitoare.

Știam că n-ar fi trebuit să vorbesc, știam că i|„H m”p singură groapa,
dar pur și simplu nu mă butaiim stăpâni.

Ăă, îmi pare rău pentru încurcătura. O să hii hainele astea pe umerase,
cum mi-ai spus, și ii xă plec.

Termină odată cu pălăvrăgeala! Femeia asta mu dă doi bani pe ce faci.
Fă ce ai de făcut și ieși

!M/ui.

E-n regulă, poftă bună. Mi-a părut bine de cunoștință.

M-am întors ca să plec și mi-am dat seama că ltn doar simplul fapt că vorbisem era ridicol în li no, dar și ce spuseseam fusese de-a dreptul stu-

l*ii Mi-a părut bine de cunoștință? Nu-mi făcuse
(Minimi cunoștință cu niciunul dintre ei.

Emily! Am auzit exact când mâna mi se iirlnatase pe clanță. Emily, ai grijă să nu se i,,ln"te asta și mâine. Nu vrem să fim întrerupti.

< Hanța a acționat aproape singură și m-am

Miinionit în sfârșit afară, pe coridor. Toată povest"n nu durase mai mult de un minut, dar aveam iHii/. Ația că tocmai parcursesem înot un întreg tm*in olimpic fără să ies la suprafață să respir.

M-am prăbușit pe băncuță și am făcut exerițn ile respirație profundă. Cățeaua! Prima dată

Inii îmi spusese „Emily” putuse fi o greșeală, iar a doua oară o făcuse anume, fără îndoială.

PitlHtă metodă mai bună de a umili și marginalia pe cineva decât să-i spui altfel decât îl imă, după ce ai refuzat chiar și să-l bagi în

3> iiniă în propria casă? Știam că sunt cea mai iu să formă de viață animală de la revistă – după cum Emily nu pierdea nici o ocazie să îmi bage în cap – dar chiar fusese necesar ca tt

Miranda să se asigure că eram pe deplin con știentă de treaba asta?

N-ar fi fost ceva total ieșit din comun să rămtil acolo toată noaptea și să trag gloanțe mentale în direcția „Apt. A”, dar am auzit pe cineva dif gându- și vocea, am ridicat privirea și l-am văzut pe micul și tristul liftier, care se uita la mine și mă aștepta răbdător.

— Scuză-mă, am murmurat în timp ce ttă urcam în lift.

— Nici o problemă, a răspuns el aproape în șoaptă, analizând atent podeaua de lemn. <'> timpul o să fie mai ușor.

— Poftim? Îmi pare rău, dar n-am auzit 0# ai.

— Nimic, nimic. Iată, am ajuns, domnișoart<
O seară plăcută.

Ușa s-a deschis și am ieșit în holul de li intrare, unde Emily pălăvrăgea tare la telefon

Când m-a văzut, l-a închis.

— Cum a mers? Nici o problemă, da?

Mi-a trecut prin cap să-i spun ce se petrecuie, îmi doream cu ardoare ca ea să fie o colegă ami> bilă, îmi doream să formăm cu adevărat o echipă, dar știam că nu aș face decât să mă aleg cu Inouă porție de abuz verbal. Ceea ce nu-mi don cătuși de puțin în clipa aceea.

— A fost perfect. Nici o problemă. Luau mau și am lăsat toate exact acolo unde mi-ai spui.

— E-n regulă. Ei bine, o să faci treaba asta în fiecare seară. Pe urmă te duci cu mașina acnHA și ai terminat. A, da, distracție plăcută la pet 11 cerea lui Marshall diseară. Mi-ar face mare pil cere să vin și eu, dar am oră la cosmetică, trebui” să mă epilez inghinal și pur și simplu nu pot ii

Muitramandez – îți vine să crezi că n-au nici o ni liberă două-luni de acum înainte? Și suntem

În mijlocul iernii. Probabil din cauza celor care țin concediu iarna. Nu? Zău dacă pricep un se face că toate femeile din New York au ttMvoie să se epileze inghinal exact acum. E bizar, dar ce să-i faci? Asta e.

Inima îmi bătea cu putere în tactul fiecărui tmvInt rostit de ea și aveam impresia că, indibtnt ce făceam sau ce răspundeam, eram silită

!A o ascult la nesfârșit vorbind despre epilarea inghinală. Poate era mai bine s-o aud zbierând la

Htino pentru că întrerupsesem cina Mirandei.

Mda, ce să-i faci? Ei bine, ar trebui s-o iau lin loc. I-am spus lui James că ne vedem la nouă

Și u deja nouă și zece. Ne vedem mâine, da?

— Da. E-n regulă. A, da, ca să știi, acum, că ii foBt complet instruită, o să vii în continuare

\$ la șapte, dar eu o să vin de la opt. Miranda și iu – e de la sine înțeles că asistenta principală

Viu” mai târziu, dat fiind că muncește mult mai iiiult.

Mi-a venit s-o strâng de gât, dar ea a continuat:

Așa că dă-i înainte cu rutina zilnică așa

Kim te-am instruit. Sună-mă dacă e necesar, dar mimi că știi deja ce ai de făcut. Pa!

Și a sărit pe bancheta din spate a celei de-a ilimim mașini care aștepta în fața clădirii.

— Pa! Am ciripit eu, cu un uriaș rânjet fals lt|ilt pe figură.

Șoferul a făcut o mișcare ca pentru a ieși din

WHBină ca să-mi deschidă portiera, dar eu i-am gțniH să nu se deranjeze, că pot urca și singură

(te bancheta din spate.

— La Piaza, te rog.

Lames mă aștepta pe treptele de afară, deși i ni ie că temperatura coborâse binișor sub zero.

Se dusese acasă să se schimbe și părea foarte, foarte slăbănog în pantalonii lui negri din piele întoarsă și în puloverul lui alb fără mâneci, cari scotea la iveală bronzul de miez de iarnă obținut artificial, dar foarte reușit. Eu arătam în con tinuare ca o amatoare, în fusta mea mini marct

Gap.

— Bună, Andy, cum a mers cu dus-și-pn* dat-Carte?

Am stat la coadă să ne lăsăm hainele și l-am văzut imediat pe Brad Pitt.

— Doamne sfinte, tu glumești. Brad Pitt chif e aici?

— Mda, sigur, Marshall se ocupă de părul lui

Jennifer. Așa că și ea trebuie să fie pe aici. Zău

Andy, poate data viitoare o să mă crezi când lți spun că e bine să stai prin preajma mea. Hai „l luăm ceva de băut.

Pe Reese și pe Johnny îi văzusem imediat după aceea, iar pe la ora unu dimineața bău88< deja patru pahare și stăteam încântată la taclul” cu un asistent din departamentul de modă de li

Vogue. Vorbeam despre epilatul inghinal. C\patimă. Și nici măcar nu mă deranja. Sfinte SiaotAam gândit eu, în timp ce îmi făceam loc prin mulțime în căutarea lui James și i-am aninm un imens rânjet măgulitor lui Jennifer Anistoi când am trecut pe lângă ea – asta nu e nici pi departe o petrecere nereușită. Dar începusem il fiu cam neliniștită: trebuia să fiu la serviciu ti mai puțin de șase ore și nu mai trecusem pi acasă de aproape douăzeci și patru, așa că, atum când l-am văzut pe James făcându-i curte unu specialist în materie de vopsele de păr de | salonul lui Marshall, eram pe punctul de a porni spre el să-1 anunț că vreau să plec, când ani simțit o mână pe partea de jos a spatelui meu

— Bună, mi-a spus tipul senzațional pe care-1 vUusem mai devreme, cel care părea că se iicunde într-un ungher. M-am așteptat să realică mă abordase din greșeală, că semănăm probabil din spate cu prietena lui, dar el a zâmbit ' și a continuat: Nu ești prea vorbăreață, im '

Aha, iar dacă spui „bună”, se cheamă că
Iști locvace, presupun?

Andy! Tacă-ți fleanca! Am monologat în sinea l^iitt, Un bărbat absolut superb te abordează din

\$t>nin la o petrecere plină de celebrități și tu îi i>int, așa, scurt pe doi? Dar el nu a părut ilUiut și, deși nu putea fi posibil, zâmbetul i s-a llțit, încă mai mult, până a devenit un rânjet de ureche la alta.

Lartă-mă, am murmurat, cu ochii la pahameu aproape gol. Numele meu e Andrea. Așa.

Hxl că este o modalitate mult mai adecvată de
l luce cunoștință.

l am întins mâna și m-am întrebat ce vrea.

De fapt, modalitatea ta mi-a plăcut foarte

Mtitll. Mă cheamă Christian. Încântat de cunoșliu^ft, Andy.

Și-a dat la o parte o buclă castanie care-i intra

În ochiul stâng și a tras un gât din sticla de bere

Hudweiser. Mi-am zis că figura lui îmi pare vag

Hinoscută, dar nu-mi dădeam seama unde îl mai

Yi/. Usem.

— Budweiser? Am întrebat eu și am arătat cu mii nest spre sticla din mâna lui. Nu credeam că i” aorvește ceva atât de plebeu la o asemenea țttM rccere.

Râs, un râs profund, din toată inima, nu un flttcotit, cum mă așteptasem.

Tu chiar spui ce gândești, nu-i așa? Trebuie wătam îngrozită, căci a continuat: Nu, nu, asta e bine. Și este o raritate în domeniul ăst

Nu aveam chef să beau șampanie cu paiul dintr sticluță, mă-nțelegi? Nu mi se pare ceva b bătesc. Așa că barmanul a făcut săpături și găsit chestia asta pe undeva.

Și-a dat iarăși din ochi bucla, care a căz imediat la loc în clipa în care și-a luat mâna pe ea. A scos un pachet de țigări din buzuna jachetei negre sport și mi l-a întins. Am luat țigară și am scăpat-o imediat pe jos, ca să ocazia de a-l analiza când se apleacă să o ridi

Țigara a aterizat la câțiva centimetri de p tofii lui lustruiți, cu vârf pătrat, care purtau inc fundabila marcă Gucci, și când s-a ridicat observat că jeansii Diesel, prespălați exact u trebuia, erau lungi, largi în partea de jos, așa încât atingeau ușor podeaua în spatele pantofi lustruiți, iar marginile lor erau ușor destram din cauza contactului repetat cu tălpile pantofi filor. O centură neagră, probabil Gucci, dar, difj fericire, de nerecunoscut, îi ținea blugii la looiBpotrivit, exact sub talie, unde vârase poalele un' simplu tricou alb din bumbac - tricou care, dt ar fi putut la fel de bine să fie Hanes, era în m" clar Armâni sau Hugo Boss, și pe care și-l pustf numai ca să-i scoată în evidență tenul minunii

Jacheta neagră părea la fel de scumpă și îi stăt,,| la fel de bine, fusese de bună seamă făcută comandă pentru a se mula perfect pe corpul Mde statură mijlocie, dar inexplicabil de sexy, dm ochii lui erau cei care atrăgeau cel mai mulSatenția. Spuma mării, am concluzionat eu, n gândul la culorile J. Crew care ne plăcuseră af de mult în liceu, sau poate, pur și simplu, alba tri-verzui. Înălțimea, conformația, întreg pachet aducea întrucâtva cu Alex, dar cu un stil oarecu mai Euro decât Abercrombie. Ceva mai la mod v" mai arătos. În mod sigur mai bătrân, în jur

11 i-izeci de ani. Și probabil mult mai superficial.

Kl a scos imediat o brichetă și s-a aplecat n mine să se asigure că țigara mi s-a aprins.

Și atunci, ce te aduce la petrecerea noastră, ilrea? Sau ești una dintre puținele persoane rocoase care pot spune că Marshall Madden e lUtul lor?

Nu, mă tem că nu. Cel puțin, nu încă, deși mi-a spus fără prea mare subtilitate că așa ar îmi. Am râs și mi-am dat brusc seama că doream disperare să îl impresionez pe acest străin, i it'Z la Runway. Unul dintre tipii de la coșul icg m-a târât aici.

A, revista Runway 1 Bun loc de muncă, dacă interesează sado-masochismul. Cum îți place?

Nu îmi dădeam seama dacă vorbește despre

Im ui de muncă sau despre sado-masochism, dar ni n trecut prin minte că știe ceva, că e relativ în i unoștință de cauză privind mersul treburilor

Im „colo ca să-și dea seama că nu erau așa cum lf pftrea celor din afară. Poate că ar trebui să-l „in/, povestindu-i coșmarul reprezentat de lăsați" Cărții din cursul acelei seri? Nu, nu, nu „i l-am nici cea mai vagă idee cine era tipul ăsta.

Illn câte știam eu, putea să lucreze și el la Runway

lii vreun departament pe undeva, în capătul coridorului, de care nu auzisem încă, sau pentru vi mo altă revistă de la Elias-Clark. Sau poate - punte - era unul dintre reporterii băgăreți de la ruge Six, în privința cărora Emily mă avertizase hi utâta atenție. „Ei apar pur și simplu, mă anunțmieu ea

pe un ton sinistru, apar și încearcă să te jincâlească, să te facă să spui ceva interesant li'ipre Miranda sau despre Runway. Ai grijă.”

I lin cauza avertismentului și a cărdurilor de idenlilicare care mă monitorizau, eram convinsă că sistemul de supraveghere al revistei Runway ar fi făcut până și Mafia să se rușineze. Virajul

Paranoic Runway își făcuse din nou apariția.

— Mda, am zis eu și m-am străduit să pa,, indiferentă și evazivă. E un loc cam ciudat. Eu nu prea le am pe astea cu moda - aş prefera și scriu, dar presupun că nu e un loc prea „ pentru un început de carieră. Tu cu ce te ocupi

7

— Sunt scriitor.

— Zău? Trebuie să fie foarte frumos.

Am sperat ca fraza să „nu fi sunat pe cât du condescendent mi se păruse mie că a sunat, dar începuse să devină de-a dreptul enervant că toi poporul din New York se autoproclama de zor scriitor sau actor sau poet sau artist. Eu am scris cândva la revista facultății, am gândit eu, și, la naiba, un eseu de-al meu a ajuns chiar aă fie publicat într-o revistă lunară când eram la liceu. Asta mă îndreptățește să mă dau drept scriitoare?

— Ce anume scrii?

— In principal, beletristică. Acum lucrez li primul meu roman istoric.

A mai tras un fum și și-a dat din nou la o parte șuvița aceea încăpățânată, dar adorabilă.

„Primul roman istoric” dădea de înțeles ci celelalte fuseseră non-istorice. Interesant.

— Despre ce e vorba?

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— E o poveste spusă din perspectiva unei tinert femei despre viața în timpul celui de-al doilea război mondial. Sunt încă în faza de cercetare, transcriu interviuri și alte chestii de genul ăsta, dar puținul pe care l-am scris progresează bini” șor. Cred că.

El a continuat să vorbească, dar eu nu-l mai auzeam. Fir-ar să fie. Am recunoscut imediat descrierea subiectului dintr-un articol pe care 11 i: m în The New Yorker. Se pare că întreaga lume publicistică îi aștepta cu nerăbdare urmăiroa contribuție la tezaurul literar și nu se ii sătura admirând realismul cu care dădea i

Ittted lejer la taclale cu Christian Collinsworth, i'ilul-minune care publicase prima carte la înainta iu vârstă de douăzeci de ani, când încă se afla pe băncile Universității Yale. Criticii literari militaseră pe tema primei lui cărți și o procla- <Tă una dintre cele mai semnificative realiiftri literare ale secolului XX; scrisese apoi încă două cărți și fiecare din ele petrecuse chiar mai mult timp pe lista de bestselleruri decât cea de dliutinte. Articolul din The New Yorker conținuse și un interviu, în care autorul îl definise pe i'hristian ca fiind „nu doar o forță în anii care viu urma” în lumea literară, ci și ca fiind un

Itlrbat „cu un look pe cinste, cu un stil mortal și iu Huficient farmec cât să-i asigure - în situația ihi probabilă că succesul lui literar nu o va face - h viață întregă de succes la femei”.

— Aha, e chiar grozav, am zis eu și m-am imțit brusc prea obosită ca să mai fiu amuzantă iau drăguță sau sarcastică.

Tipul ăsta era un scriitor de prim rang – ce naiba voia de la mine, în fond? Probabil avea

Hivn timp de pierdut până când prietena lui își

ș rmina ședințele ei de fotomodel cu zece mii de ilulrtri pe zi și venea să îl ia. Și în fond, și dac-ar așa, care-i problema, Andrea? M-am întrebat hm cu asprime. În caz că ai reușit, la modul „ivenabil, să uiți, amintește-ți că ai, înțimplător, ftni'tenul cel mai incredibil de bun, de blând și th adorabil. Destul cu prostiile astea! Am bălții ftjit o poveste cum că trebuie să plec imediat „nisă, iar Christian a părut amuzat.

— Ți-e frică de mine, a constatat el cu simplitate și mi-a aruncat un zâmbet provocator.

— Frică de tine? De ce, Doamne iartă-mă, să-mi fie mie frică de tine? Exceptând cazul în care știi tu vreun motiv pentru care ar trebui să-mi fie.

Nu m-am putut stăpâni să nu răspund tot flirtând; dar el făcea ca totul să pară atât de ușor, M-a luat de cot și m-a întors în loc.

— Hai, îți găsesc eu un taxi.

Și până să-i spun că nu e cazul, că mă descurc bine mersi și singură să ajung acasă, că mi-t părut bine de cunoștință, dar că visează dacă-și închipuie că vine acasă cu mine, m-am pomenit împreună cu el pe treptele acoperite cu mochetă roșie ale intrării în Hotelul Piaza.

— Aveți nevoie de un taxi, oameni buni? Ne-t întrebat portarul când am ieșit.

— Da, te rog, cheamă unul pentru domnișoara, a răspuns Christian.

— Nu, am o mașină. Ăăă, chiar acolo, am zii eu arătând spre parcare de pe 58th Street, îl) fața teatrului Paris, unde se aliniaseră taxiurile, Nu mă uitam la el, dar simțeam că zâmbesto.

Unul dintre zâmbetele acelea. M-a condus lm mașină, mi-a deschis portiera și a arătat printr-ufl gest foarte galant spre bancheta din spate.

— Mulțumesc, i-am zis eu politicoș și destul de jenată și i-am întins mâna. Mi-a părut bine cunoștință, Christian.

— Și mie, Andrea.

Mi-a luat mâna, pe care credeam că are intenția să mi-o strângă, și și-a apăsato de buzo, ținând-o astfel cu o fracțiune de secundă mm mult decât ar fi fost cazul, și a continuat:

— Sper că ne vom reîntâlni curând.

Reușisem de-acum să mă instalez pe banchetă fflră să mă împiedic sau să mă fac de baftă în vreun alt fel și mă străduiam din răspuțeri să liu mă îmbujorez, dar simțeam că e deja prea in/. lu. El a trântit ușa și a privit mașina îndeje>Artându-se.

Deja nu mi se mai părea cătuși de puțin straniu faptul că eu, care cu două luni în urmă nici nu văzusem cum arată un taxi pe dinăuntru, umblam acum toată ziua bună ziua într-o mașină eu șofer și că, deși înainte nu cunoscusem niciodată pe cineva cât de cât faimos, stătusem o seară întregă în compania unor celebrițăți de la

Hollywood, iar mâna mea fusese adu[m]ecată – dtt, ăsta era cuvântul potrivit, mi-o adu[m]ecase – dt” către cel mai râvnit burlac din New York City.

Nu, nimic din toate astea nu contează, îmi repel ii ni eu întruna. Toate astea fac parte dintr-o uită lume, o lume din care nu ai vrea, de fapt, să

Imi parte. Din perspectiva ta prezentă, pare ceva plăcut, am gândit eu, dar te-ai pomeni vâ[r]ătăpână nte cap în ceva din care n-ai mai putea ieși.

Ilar m-am holbat, totuși, la mâna mea, încercând ii-mi reamintesc fiecare amănunt în legătură cu

Mul în care el mi-o sărutase, după care am vâ[r]at mina cea păcătoasă în poșetă și am scos de acolo mobilul. Am format numărul lui Alex și m-am

Ini rebat ce anume o să-i spun – dacă o să reușesc

IA i spun ceva.

Mi-au trebuit douăsprezece săptămâni până și mă înfig și eu în proviziile, se pare fără de sfârșit, de haine de firmă pe care Runway se ruga pur și simplu să mi le dea de pomană. Douăsprezec,, săptămâni imposibil de lungi, cu zile de munci de paisprezece ore și niciodată cu mai mult dl cinci ore neîntrerupte de somn. Douăsprezece săptămâni mizerabil de lungi, în care m-au an”lizat cu toții, zi de zi, din cap până-n picioare, îft caTe nu mi-a fost adresat măcar un compliment și în care nu mi s-a dat măcar vaga impresie c] am trecut examenul la care am fost supusă. Dou]”.

Sprezece săptămâni în care m-am simțit proastlj incompetentă și totalmente cretină. Așa că, li începutul celei de-a patra luni (mai am numw nouă luni de îndurat!) m-am hotărât să devin ffl altă femeie și să mă îmbrac corespunzător rolu”, lui pe care îl am de jucat.

Înainte a acestei epifanii de după cele douăspr* zece săptămâni, faptul de a mă trezi, îmbrăca ieși pe ușă mă secătuisse total de puteri – până eu a trebuit să recunosc că ar fi fost mai bine >| posed un întreg șifonier numai cu haine „adeo” vate”. Până în acel moment, a pune haine p]i mine reprezentase partea cea mai stresantl unei rutine matinale și așa mizerabile. Deșteptft torul suna atât de devreme, încât nici nu ml înduram să spun cuiva la ce oră mă scol de fapl, de parcă simpla rostire a acelor cuvinte mi-ar țk provocat durere fizică. Să mă prezint la serviciu

Iu ora șapte dimineața era un lucru atât de greu, încât părea aproape amuzant. Sigur, mă scula- „ttm și plecasem de acasă înainte de ora șapte de șlteva ori în viață: de exemplu, când trebuise să mă duc la aeroport cu noaptea-n cap ca să prind un avion sau când aveam de terminat de citit țmntru vreun examen din ziua respectivă. Dar iln cele mai multe ori aveam ochii deschiși la o „omenea oră doar când încă nu apucasem să mă mile în noaptea de dinainte, iar asta nu era prea tnu, doar aveam înaintea mea o zi întreagă de iomn. Dar acum era altceva. Acum mă confruntam cu o privare constantă, nemiloasă, inumană ti” somn și, ori de câte ori încercam să mă culc

Înainte de miezul nopții, nu reușeam nicicum.

Ultimele două săptămâni fuseseră cu precădere dificile, pentru că tocmai se pregătea numărul ti,, primăvară, așa că fusesem nevoită să stau uneori la birou, în așteptarea Cărții, până la mmprezece noaptea. Până

apucam să o duc și să „inng acasă se făcea deja de miezul nopții, și mai trebuia să și mănânc ceva și să mă extrag tlln haine înainte de a mă prăbuși.

Țârâitul continuu – singurul zgomot pe care nu l puteam ignora – începea la ora 5:30 a.m.

Ra Mă străduiam să scot un picior gol de sub

l) Inpumă și să-1 întind în direcția aproximativă deșteptătorului (plasat, în chip strategic, la

(slftlalt capăt al patului, ca să mă oblige să mă pișe), loveam în toate părțile până când îl nimeinm și țârâitul înceta. Scena asta se repeta conitant și previzibil la fiecare șapte minute, până la ura 6:04 a.m., moment în care mă lovea o inevllubilă panică și săream direct din pat sub duș.

Urma o scurtă luptă cu dulapul, de regulă

I Inirc 6:31 și 6:37 a.m. Lily, care nu era nici ea îtx L rev,„a Rj-Jj *LL, aie onlt”-„ „^tr nimic *> ^der°ba rarei alte fete, Anay, nu e demn de BimuW. Dată după luni nU Nu i-am spus că, P^J^i devreme, hotăântregi, mă sculam ac^*Rurlu, av din dulapul rităsttnicompununlookalaK bUc. Im tot încălzeam și reinca^ fătate de ori în fiecare dimineața și ago lăneturi și microfibre^ | nerechi de cizme și centuri i on pinfc f^schimbam dresurii^de ci ^^* nimeream culoarea P0^'^ stil sau culoare „n sunt deloc OK. Locu groase. N” totdeauna ba prea scurte^ Pru ^ &

Im nici măcar un singur ^ str&.

A”Vam la modul obsesiv fficea aeJt

STcare se vedea P^J^auzele de cafea,

^^^V^ (tm) mâ puHjocul acesta mă obosea pu ^ nta

Din punct de vedere emo^. ^^ energie. Pâna cmd renunț dg 1& pnma zl „rsSn ^ ^jS Ire alta și stăteam mUncă. Fusesse o zi ca o rima mea galbenă, pe care scria „1 v Providence, i io mână, în timp ce cu cealaltă prefiram hainele mele preferate de la Abercrombie. De ce titâta îndârjire? M-am întrebat. A purta ceea ce vor ei nu ar însemna că m-am vândut lor cu totul, nu-i așa? Și-apoi, comentariile cu privire

Iu garderoba mea actuală deveneau din ce în ce mai frecvente și mai obraznice și începusem să inâ întreb dacă nu cumva din cauza asta îmi este l>us în primejdie chiar locul de muncă. M-am uitat în oglinda mare înaltă și mi-a venit să râd: fttta cu sutien ca de cameristă (beah!) și chiloți iln bumbac (beah la pătrat!) voia să-și afle loc la

Hunway? Ha! Nu cu asemenea rahaturi pe ea.

În fond, lucram la revista Runway, pentru numele lui Dumnezeu – era inacceptabil să mai pun pe mine haine rupte, șifonate, pătate sau care mi-au iftmas mici. Am dat deoparte bluzele mele obișnuite, cu guler prins în nasturi, și am scos la tvnală fusta Prada din tweed, puloverul negru ȓm gât Prada și cizmele trei sferturi Prada, pe p„ro Jeffy mi le dăduse într-o seară, pe când „t tii-ptam Cartea.

— Ce-i asta? Întrebasem eu desfăcând fermoarul sacoșei.

— Asta, Andy, este ceea ce trebuie să porți încă nu vrei să fii concediată.

A zâmbit, dar nu m-a privit în ochi.

— Poftim?

— Uite ce e, cred că ar trebui să știi că, ăă, „poetul tău nu prea place nimănui de pe aici.

F^t ut că toate chestiile astea pot să fie cam scumpe, Aur asta se poate evita în diverse moduri. Am atu de multe haine în Dulap, încât nimeni nu va

Hlmorva dacă vrei să, ăă, împrumuți una-alta uri.

I Oraș din statul Rhode Island.

Făcuse cu degetele semnul ghilimelelor înaintt și după cuvântul „împrumuți”, după care a confltinuat:

— Și, bineînțeles, ar trebui să suni la PR ci să-ți dea cârdul de rabat pentru hainele designerilor lor. Eu am rabat de numai treizeci la suta, dar, cum tu lucrezi pentru Miranda, m-aș miri să-ți ia vreun ban pentru ceva. Nu văd nici un motiv ca stilul tău Gap să continue.

Nu i-am explicat faptul că a purta Nine Wert în loc de Manolo, sau jeanși care se vând la seo* torul pentru copii de la Macy's, dar care nu puteau fi găsiți nicăieri la etajul opt în paradisul gard* robei sportive de la Barney's, reprezentase modul meu de a arăta lumii că nu fusesem sedusă da stilul Runway. În loc de asta, m-am mulțumit doar să încuviințez din cap și să observ că părț| lextrem de jenat că era nevoit să-mi explice el mă făceam de răs în fiecare zi. M-am întreb ui cine îl pusese să îmi spună toate astea. Emily r

Sau chiar Miranda? Oricum, nu conta. La naiba, supraviețuisem deja aici trei luni întregi - ilf dacă a purta un pulover pe gât Prada în locul unuia cumpărat de la Urban Outfitters avea „Imă ajute să supraviețuiesc următoarele noul, atunci așa fie. Am hotârât să mă apuc imediat dl alcătuirea unei garderobe noi, îmbunătățite.

Am reușit să ies pe ușă înainte de 6.50 a. nv și eram grozav de mulțumită de propria-mi înfl țigare. Tipul de la chioșcul ambulant cu gus de lângă locuința mea chiar a fluierat, iar o femeii m-a oprit înainte să fac zece pași și mi-a spus rl ea își dorea de vreo trei luni cizme ca ale mH<

M-aș putea obișnui cu așa ceva, am gândit ou

Toți oamenii trebuie să pună ceva pe ei, iar | pusese eu îmi plăcea cu siguranță mult mul mult decât toate țoalele mele. După cum îmi lăcusem deja obiceiul, m-am dus pe jos până la intersecția cu Third Avenue și am luat imediat un taxi, după care m-am cufundat pe bancheta călduță din spate, prea obosită să mai fiu recunoscătoare că nu trebuie să mă alătur oamenilor de rând din metrou, și am zis cu voce răgușită:

— Madison 640. Repede, te rog.

Taximetristul m-a privit în oglinda retrovizoare - cu oarecare milă, aș putea să jur - și a tis:

— A, da. Elias-Clark Building.

Am luat-o la stânga pe 97th Street și din nou la stânga pe Lex, am trecut ca-n zbor de semafoare, toate pe verde, până pe 59th Street, de unde am luat-o spre vest pe Madison. După exact tuse minute, dat fiind că la ora aceea nu prea nra trafic, a oprit cu un scrâșnet în fața monolitului înalt, suplu

și elegant, care dădea un exemplu atât de bun din punct de vedere fizic celor dinăuntru. Costul călătoriei a fost de șase dolari și patruzeci de cenți, ca în fiecare dimineață, și i am înmănat taximetristului o bancnotă de zece dolari, tot ca în fiecare dimineață.

— Păstrează restul, am ciripit eu cu același „îmțământ de bucurie cu care, în fiecare dimineață, vedeam șocul și fericirea provocate de cuvintele mele. Runway face cinste.

Nici o problemă în privința asta, în mod sigur.

Nu-mi trebuise decât o săptămână ca să-mi dau „cama că problema contabilității nu era chiar punctul forte al firmei Elias, ba nu era nici măcar prioritară. Nu a fost niciodată o problemă să 'lecontez plimbările de zece dolari cu taxiul în fiecare dimineață. O altă firmă s-ar fi putut întreba

11> îți dă dreptul să iei un taxi ca să ajungi la „serviciu; dar Elias-Clark se întreba doar de ce dă iei un taxi când existau mașini de serviciu. Fie

*tp zece parai de ^640 Deși clădirea se numea ^oa9.

Madison64U. U =? T ceie mai P^ din!

15 r Knd d" ora, r^^Mvoitoare, iar ^^ aceea, nu ma lasă P

^"ldrlt ^pe Beniara^-^,

185,,^"ffi- ^en! OTdr „rieteni (tm) toS. Nu njai.'orbuem cu el, întins cit era Q" iji o contraltistă, niște țipe tăcute ca niște șoricei, rure n-au mai reușit în veci să o privească pe l. ily în ochi. Am încercat să o conving că nu lusesse decât o farsă ca între colegi de facultate, ilar nu m-a crezut. A plâns zile la rând și m-a pus na-i promit că nu voi spune numănu ce descoperise. Dar n-a fost nevoie să spun eu ceva, a l'ftcut-o chiar el – mai bine zis, se lăuda oricui ntătea să-l asculte cum „le-o trăsese el la două tocilare de cântărețe” în timp ce „a treia se uita”.

Relatarea lui lăsa impresia că Lily fusese de față lot timpul, așezată comod pe canapea și privind nim iubitul ei cel tare și dat dracului făcea nebunii cu altele. Lily își jurase că nu-și va mai îngădui v reodată să simtă așa ceva pentru un alt bărbat și, deocamdată, părea să se țină de cuvânt. Se nilca ea, ce-i drept, cu destui bărbați, dar nu-i

lfcBa să i se învârtă prea mult prin preajmă, ca să nu riște să descopere ceva plăcut despre ei.

L-am mai privit o dată și am încercat să regăsesc trăsăturile binecunoscutului Benji pe chipul i ipului ăștuia. Fusese un tip athletic și frumușel.

Un individ normal. Dar banca Bergman îl transl urmase într-o veritabilă umbră a propriei persoane. Purta un costum șifonat, prea mare pentru t*, și dădea impresia că nădăjduiește să tragă o gură de cocaină din țigara Marlboro care-i atârna în colțul gurii. Părea deja epuizat, deși nu era ilncât șapte dimineața, iar asta mă făcea să mă uimt mai bine. Pentru că mi se părea că așa e ilrept după cât de ticălos se purtase cu Lily și

(„intru că nu eram singura care se târa la serviciu

lu o asemenea oră obscenă. Probabil era plătit cu u sută cincizeci de mii de dolari pe an ca să fie „Ut de nefericit, dar nu conta, măcar nu eram nngura.

Benji m-a salutat, iar țigara aprinsă lumina ireal acea semiobscuritate matinală de iarnă, și mi-a făcut semn să mă apropii. Eu eram cam neliniștită la gândul că o să întârzii, dar Eduard mi-a aruncat privirea lui „nici o grijă, n-a veni încă, toate sunt bune și frumoase”, așa că m-am dus să vorbesc cu Benji. Avea ochii încercănați și goi de speranță. Probabil își închipuia că el are un șef tiranic. Hal Să fi știut! Mi-a venit și râd în gura mare.

— Bună, bag de seamă că ești singura car” vine așa devreme în fiecare zi, a murmurat el în direcția mea, în vreme ce eu făceam săpătun prin poșetă să-mi găsesc rujul înainte de a intra în lift. Care e treaba?

Părea atât de obosit, așa bătut de soartă, încHam simțit un val de simpatie pentru el. Pe urmă însă am simțit că mi se taie picioarele de ext”nuare și, colac peste pupăză, mi-am amintit cum, arăta Lily când tâmpiții lui de amici o întrel dacă îi făcuse plăcere să privească doar, sau fi vrut să se alăture partidei de sex, așa că mi-m pierdut sângele rece.

— Ei bine, chestia e că lucrez pentru o femti foarte pretențioasă și trebuie să ajung aici 6 două ore și jumătate înaintea tuturor celorlal angajați de la afurisita asta de revistă, ca să pregătită pentru sosirea ei, am zis eu, iar vocea” era plină nânâ la refuz de mânie și sarcasm.

— Au! Întrebam și eu. Scuză-mâ, dar s foarte rău. Pentru care dintre ele lucrezi?

— Lucrez pentru Miranda Priestly, am zis și m-am rugat să nu văd vreo reacție.

Idee a că există vreun profesionist bine e cat, cu o carieră de succes, care să nu fi a vreodată de Miranda mă făcea foarte, foarte cită. Aproape încântată. Și, din fericire, el m-a dezamăgit. A ridicat din umeri și m-a pri curios.

— E editorul revistei Runway, am zis eu roborându-mi vocea și am început, plină de încânlure, să mă descarc: și e cea mai mare cățea pe cure am văzut-o în viața mea. Nici măcar nu cred că e Ființă omenească.

Aveam o litanie întreagă de plângeri pe care rnv-ar fi plăcut să i-o înșirui lui Benji, dar Virajul

Paranoic Runway a dat năvală cu nimicitoare putere. M-a cuprins brusc o neliniște vecină cu țmranioia, convinsă că acest om neștiutor, indiferent, era unul dintre lacheii Mirandei, trimis

An The Observer sau Page Six să mă spioneze.

Uoalizam că asta e ridicol, total absurd. În fond, Il cunoșteam personal pe Benji de ani de zile și eram sigură că nu lucrează în nici un fel pentru

Miranda. Doar că nu eram absolut sigură. În fond, cum puteam fi absolut sigură? Și de unde

A știu eu cine stătea pitit în spatele meu chiar

În clipa aceea, trăgând cu urechea la fiecare dintre i uvintele mele răutăcioase? Repararea eventualelor daune produse până acum era imperios și urgent necesară.

— Sigur, ea ESTE cea mai importantă femeie ăln lumea publicisticii și a modei și nu ai cum să jungi în vârful acestor două domenii majore din

Nu York împărțind bombonele toată ziua. E, Ift, de înțeles că e cam greu să lucrezi pentru ea, înțelegi? Și eu aș fi la fel în locul ei. Da, așa că, Ift, trebuie să plec acum. Mă bucur că te-am i „văzut.

Și am șters-o, așa cum făcusem adesea în

Im-ursul ultimelor câtorva săptămâni când mă jmmeneam vorbind cu altcineva decât cu Lily, cu

Mnx sau cu părinții mei și nu mă puteam stăpâni

A nu o bârfesc pe vrăjitoarea aia.

— Hei, nu e cazul să fii prea jenată, a strigat el In urma mea în timp ce mă îndreptam spre lift. Eu lucrez aici abia de joia trecută.

Și cu asta a aruncat mucul încă fumegând al țigării și 1-a strivit cam fără entuziasm de pavaj.

— Neața, Eduardo, am zis eu și i-am aruncat cea mai obosită și mai jalnică privire pe care Qavusesem vreodată. Urăsc împuțita asta de zi do luni.

— Nici o problemă, fetică dragă. Cel puțin ai ajuns aici înaintea ei în dimineața asta, a zâmbit el.

Se referea, bineînțeles, la acele dimineți ori,, bile în care Miranda își făcea apariția la ora cinci dimineața și trebuia condusă la etaj, dat fiind că refuza să poarte cu ea un cârd de acces, După care umbla de la un capăt la celălalt al biroului și ne tot suna pe Emily și pe mine, până când una din noi reușea să se trezească, să s” pregătească și să alerge într-un suflet la birou, de parcă ar fi fost vorba de vreo situație de urgență privind securitatea națională.

Am împins ușile turnante și m-am rugat ci luna asta să facă o excepție, să mă lase să intru fără reprezentatie. Ei aș!

— You, teii me what you want, what you really, really want”, a cântat el cu rânjetul lut larg și dințos și cu accent hispanic.

Și toată plăcerea de a-1 fi făcut fericit pe taxi metrist și de a fi aflat că am ajuns înaintea

Mirandei s-a risipit pe loc. M-am pomenit, ca în fiecare dimineață, dorindu-mi să întind mâna până la ghereta lui și să rup mutra lui Eduardo fâșii-fâșiuțe. Dar, întrucât eram așa o fată de comitet, iar el era unul dintre foarte puținii mul prieteni din clădire, m-am supus cam fără vraga.

— J'll teii you what I want, what I really, really want, I wanna. I wanna. I wanna. I really, really, really wanna zigga zig ttaaaahh”, am cântat cu umilință, într-un jalnic tribut adus nitului din anii '90 al grupului Spice

(lirls. Și, din nou, Eduardo a rânjit și a apăsat pe buton ca să pot intra.

— Hei, nu uita: șaisprezece iulie! A strigat el

În urma mea.

— Știu, șaisprezece iulie, am strigat eu. Era un apropo la ziua noastră comună de naștere.

Nu știu cum aflate când e ziua mea de naștere, ilnr îi plăcea la nebunie că era aceeași cu a lui.

Și, din motive neștiute, chestia asta devenise piirte din ritualul nostru matinal. În fiecare afuHuită de zi.

Erau opt lifturi în partea de clădire ocupată de Elias-Clark, jumătate pentru etajele unu-șaptesprezece, și cealaltă jumătate pentru cele de la șaptesprezece în sus. Numai prima jumătate conta li> fapt, pentru că toate firmele faimoase își aveau liirorile la primele șaptesprezece etaje; iar aceștia mu își anunțau prezența mulțumită unor panouri luminoase, dispuse chiar deasupra ușilor liftului.

În etajul al doilea ființa, numai pentru angajați, o sală de sport gratuită ultimul răcnet, cu un rlrucit complet Nautilus, cu cel puțin o sută de „parate de urcat scări, benzi de alergare și biciclete eliptice. Vestiarele erau dotate cu saună, elzi de baie cu vibromasaj și personal auxiliar alcătuit din femei îmbrăcate în uniforme de monajere, și exista chiar un salon de cosmetică, unde puteai beneficia de manichiură, pedichiură

Îl tratament cosmetic în regim de urgență. Ba „ti oferea chiar și masaj gratuit, sau cel puțin ușa auzisem – nu numai că nu aveam eu timp de

Nța ceva, dar locul era veșnic prea al naibii de aglomerat între șase dimineața și zece seara, n-aveai loc nici să te miști prin zonă. Scriitori și redactori și agenți de vânzări sunau cu trei zile înainte ca să facă rezervare pentru orele de yoga sau kick-boxing, dar chiar și așa riscau să-și piardă rândul dacă nu ajungeau acolo cu cincisprezece minute mai devreme. Ca aproape orice serviciu inventat pentru a ușura viața celor de la Elias-Clark, pe mine toate astea nu făceau decât să mă streseze mai abitir.

Circula zvonul că ar exista și o creșă la subsol, dar nu cunoșteam pe nimeni care să fi avut într-adevăr copii, așa că nu eram absolut siguri de asta. Activitatea interesantă începea la etajul al treilea, cu sala de mese, dar până la ora actuală

Miranda refuzase să mânânce în mijlocul vulgului, afară de cazul în care lua masa împreună cu l

Irv Ravitz, directorul executiv al firmei EliaB, căruia îi plăcea să mânânce acolo ca să facă paradi de solidaritatea sa cu angajații.

Sus, sus, tot mai sus – am trecut pe lângă toate celelalte faimoase nume de firme. Majorita,, tea coexistau, probabil, pe același etaj unele cu altele, dar fiecare cu recepționerele ei, dincolo de uși separate de sticlă. Am ieșit din lift la etajul șaptesprezece cu o privire aruncată spre partea dorsală a fustei. Într-un impuls de amabilitate și geniu, arhitectul plasase, din fericii” oglinzi în lifturile de pe Madison 640. Ca da obicei, îmi uitasem cârdul de acces – cel care ne lmonitoriza toate mișcările, achizițiile și absențele din clădire – așa că a trebuit să intru prin efracție. Sophy nu venea decât la ora nouă, drept care m-am aplecat sub biroul ei să găsesc butonul care deschidea ușile de sticlă și am tras o goană nebună din mijlocul zonei de recepție până la uși și le-am prins înainte de a se închide în loc. Uneori eram nevoită să fac treaba asta de trei sau patru ori până să le prind, dar azi am reușit din a doua tentativă.

Pe etaj era întotdeauna beznă totală când ajungeam eu și am urmat ruta pe care o parcurgeam pre biroul meu în fiecare dimineață. Pe partea mea stângă era departamentul de publicitate, cu lulele cărora le plăcea la nebunie să se gătească

În tricouri Chloe și cizme cu toc cui în timp ce înmânau cărți de vizită care strigau de la o poștă

„Runway”. Ele erau ținute, la modul absolut și alegoric, la mare distanță de orice activitate, și de neînsemnată, care se desfășura în zona „editorială de pe etaj: cei de la editorial alegeau articolele de îmbrăcăminte pentru prezentările de modă, recrutau redactorii buni, asortau accesoriile cu vestimentația, interviewau fotomodelele,

11 tmu ambianța pentru parade și ședințe foto și

12 angajau pe fotografi. Cei de la editorial călătoreau în locuri interesante din lume ca să facă fotografii, primeau cadouri și rabaturi de la tiimigneri, analizau tendințele modei și mergeau

13 petreceri la Pastis și Float, pentru că „trebuie să vadă ce poartă lumea”.

Departamentul vânzări vindea spațiu publicitar. Uneori organiza petreceri promoționale, dar

14 în ele nu venea nici o celebritate, așa că erau plicticoase pentru protipendada newyorkeză, ahtiată după staruri (sau, cel puțin, așa îmi spuseși! Plină de dispreț, Emily). Telefonul meu suna într-o veselie în zilele în care urma să aibă loc o petrecere a departamentului vânzări și vorlmm cu oameni pe care nu îi cunoșteam prea

15 Bl no și care voiau să fie invitați. „Păi, ăăă – zicea i lilunul – aud că e o petrecere laRunway diseară.

16 I i de ce n-am fost invitat?„ Aflam întotdeauna „ (> lu cineva din afară că avea să fie o petrecere în seara respectivă: cei din redacție nu erau niciodată invitați, că oricum nu veneau. Și, ca și cum nu era destul că fetele de la Runway ti batjocoreau, îi marginalizau și îi îndepărtau p> toți cei care nu făceau parte din grupul lor, acum creaseră și linii interne de demarcație.

După departamentul vânzări urma un coridor lung și îngust. Părea să se întindă la nesfârșit înainte de a se termina într-o chicinetă, situată pe partea stângă. Aici aflai un vast sortiment de cafele și ceaiuri, un frigider, pentru ca angajații să-și păstreze gustările de prânz – toate aste” însă erau inutile, dat fiind că Starbucks deținea, un adevărat monopol asupra dozelor zilnice de cofeină indispensabile angajaților, iar mesele de prânz puteau fi comandate la oricare dintre miilt de mici restaurante amplasate peste tot prin centru. Dar era un fleac plăcut, aproape dragălaș; ceva care parcă spunea: Alo, ia uită-te în noi, avem ceai Lipton și pachetele de zaharină și chiar un cuptor cu microunde, în caz că vrvn careva să-și încălzească resturile de la cina de aseară! Suntem și noi ca toți ceilalți!

Am ajuns, în sfârșit, la enclava Mirandei în ora șapte și cinci – atât de obosită, că abia mi puteam mișca. Dar, cum se întâmpla adesea, aveam de îndeplinit o altă activitate de rutină pe car,, nu m-am gândit niciodată să o pun sub semnul întrebării sau să o schimb, așa că m-am apuci i de treabă. Am descuiat biroul ei și am aprin” toate luminile. Era încă întuneric afară și îmi plăcea ideea teatrală de a sta pe întuneric în biroul unui magnat al puterii, de a privi pe geam un New York fascinant și neliniștit și de a mi

închipei într-unui dintre filmele acelea (oricam, la alegere, în care niște amorezi se îmbrățișeau pe terasa vastă a unui apartament de șase milioane de dolari, cu vedere spre fluviu), simțindu-mă pe Hopperul lumii. După care se revărsa lumina și fantezia mea lua sfârșit. Simțământul că orice timp posibil în New York la revărsatul zorilor se lipea, și mutrele identice și zâmbărețe ale lui Caroline și Cassidy erau tot ce mi se oferea privirii.

După aceea am descuiat dulapul din zona exterioară, locul în care îi atârnam haina (și pe a mea, dacă ea nu purta o blană în ziua aceea -

Mirandei nu-i plăcea ca hainele noastre de doi nuni să spânzure lângă vizoanele ei) și în care prăveam și ceva provizii: haine care nu îi mai erau necesare și care costaseră zeci de mii de dolari, haine luate de la curățătorie, aduse la birou dar încă neduse la apartamentul Mirandei, fi cel puțin două sute dintre afurisitele alea de

Bluze albe Hermes. Auzisem că Hermes se hotărâse să nu mai producă, încă de anul trecut, genul acela de eșarfe - un pătrat alb și elegant în mătase. Cineva de la firmă se simțise dator

și îi oferise Mirandei o explicație și chiar o sunase „fii prezinte scuze. Deloc surprinzător, ea îi declară une cu răceală că e foarte dezamăgită de decizia lor, drept care cumpărase prompt toate eșarfele pe care le mai aveau în stoc. Vreo cinci sute de

Bluze îi fuseseră livrate la birou cu vreo doi ani

Înainte de a ajunge eu acolo, iar acum rezerva „lunsese la mai puțin de jumătate. Miranda le

lăsa peste tot: la restaurante, la filme, la preluări de modă, la întruniri săptămânale, în lixiuri. Le lăsa prin avioane, la școala fetelor, pe trenul de tenis. Avea, firește, întotdeauna câte unu prinsă stilat pe undeva, prin haine - încă nu ti văzusem în afara casei fără una. Dar asta nu suplica unde-i tot dispăreau. Poate-și închipea și sunt batiste? Sau îi plăcea să ia notițe pe mătase în loc de hârtie? Așa sau altfel, fapt e că ea părea să-și închipeie că sunt de unică folosință, iar noi nu ne înduram să îi spunem că nu sunt. Elias-Clark plătitise vreo două sute de dolari per bucată, dar ce conta: noi i le tot înmânam ca pe niște batiste. În ritmul în care le făcea praf, în mai puțin de doi ani Miranda avea să le termine.

Aranjasem cutiile portocalii pe un raft, de unde puteam distribui eșarfele rapid, dar ele nu rămâneau niciodată acolo prea mult. În fiecare a treia sau a patra zi, ea se pregătea să ia prânzul pe undeva și suspina: „Ahndre-ah, dă-mi o eșarfă”.

Mă consola gândul că eu aveam să fiu plecată de mult când eșarfele acelea aveau să se termine.

Nefericita care va fi prin apropiere va trebui să-i spună că nu mai există nici o eșarfă albă Hermei și că nimeni nu mai putea fabrica, trimite, crea, forma, expedea, comanda sau produce vreuna.

Simpla idee era cumplită.

Tocmai pe când deschideam dulapul și biroul, m-a sunat Uri.

— Andrea? Bună, bună. Sunt eu, Uri. Poți al viei pânî jos? Sunt pe 58th Street, pe partea cu

Park Avenue, chiar în fața clubului New York Sports. Am cieva pentru tine.

Telefonul era o metodă bună, deși imperfectă, de a-mi comunica faptul că Miranda avea să vina cât de curând. Probabil. În majoritatea dimineților îl trimeea înainte pe Uri cu toate lucrurile ei, un amalgam de haine murdare care trebuiau duse la curățătorie, numere din revistă pe care le luase acasă să le citească, alte reviste, pantofi sau poșete care trebuiau reparate și Cartea. În acest fel putea aranja ca eu să vin la mașină, să car toate chestiile alea neimportante dis-de-dimineată și să le rezolv înainte ca ea să vină la birou. De regulă, venea la vreo jumătate de ora tipa sosirea catrafuselor, pentru că Uri, după ce i lftsa la birou, se ducea să o ia de pe unde se icundea în dimineața cu pricina.

Ka putea fi cam oriunde, dat fiind că, după

(tusele lui Emily, nu dormea niciodată. N-am t,*ut asta pânâ nu am început să vin la birou ht”intea lui Emily și să ascult mesajele de pe 'liot. În fiecare noapte, fără excepție, Miranda imt între opt și zece mesaje ambigue pentru noi, luate între ora unu și șase dimineața. Chestii de

H*tmil: „Cassidy vrea o poșetă din cele de nylon, mi în au toate fetițele. Comandă-i una mărime mntlie, într-o culoare care i-ar plăcea” și „O să-mi hulmiască adresa și numărul de telefon al magaMmilui acela de antichități de pe 70th Street sau

H|ti ceva, unde am văzut un dulap vintage”. De pnrcă noi am ști ce poșete de nylon erau în mare

Vutfn printre prichindeii de zece ani, sau la care dintre cele patru sute de magazine de antichități itn pe 70th Street sau așa ceva - și, apropo, în (nu tea de est sau vest a orașului?

— Se nimerise „ft vadă ea ceva care îi plăcuse la un moment dat iu decursul ultimilor cincisprezece ani. Dar în lineare dimineață ascultam cu conștiinciozitate limte mesajele, le transcriam, și iar le ascultam, și iur le ascultam, în încercarea de a deduce ceva

AUaccentul ei și de a găsi sensul ascuns al cuvintelor, ca să evit să-i cer Mirandei înseși llmuriri suplimentare.

O dată făcusem greșeala de a sugera să o niKăm pe Miranda însăși să ne dea niște amănunte despre nu mai știu ce, dar primisem una illntre privirile ucigătoare ale lui Emily. Se pare

A u o întreba pe Miranda nici nu intra în discuția. Era mai bine să ne căznim cu ghicitul și să țteptăm până ni se va spune cât de departe ftwesem de ceea ce voise ea. Pentru a găsi dulapul vintage care atrăsese privirea Mirandei petrecu sem două zile și jumătate într-o limuzină, umblând prin tot Manhattan-ul din magazin în magazin, de ambele părți ale parcului. Am eliminat din calcul York Avenue (prea rezidențial), așa că am pornit-o pe First, apoi pe Second, pe Third și tfl jos, pe Lex. Am sărit peste Park (din nou, pro” rezidențial), dar am mers mai departe pe Madison, după care am repetat procedul în West Side. Cu pixul în mână, cu ochii cât cepele, cu cartea dt

telefon în poală, gata să sar din mașină la ce] mai mic indiciu că ar exista prin apropiere ufl magazin de antichități. Am onorat toate magazl* nele de antichități - și un număr deloc neglijabil de magazine obișnuite de mobilă - cu o viziMpersonală. Când am ajuns la magazinul numărul patru, transformasem întreaga procedură într-| adevărată artă.

— Bună ziua. Vindeți cumva dulapuri vintage î aproape că strigam eu îndată ce îmi deschidea\ușa.

De pe la magazinul numărul șase nici ntt m-am mai ostenit să trec pragul. Unii vânz|tori mai obraznici mă analizau din cap pân; i n picioare - nu puteam evita așa ceva - și încercuu să mă evalueze, ca să decidă dacă sunt cinevi pentru care merită să-și bată capul. Majoritatou observau mașina care mă aștepta afară și mh gratulau, cam morocănoși, cu un da sau un nut iar unii voiau chiar o descriere detaliată a dulapu lui pe care îl căutam.

Dacă recunoșteau că au de vânzare ceva ca; să se potrivească descrierii mele eliptice, conți nuam imediat cu un prompt: „A fost cumva p aici Miranda Priestly în ultima vreme?” Da până atunci își închipuiau că sunt nebună, în ac moment păreau cel puțin gata să-și sune agen

Im pază. Câțiva dintre ei nu auziseră în viața lor m-ust nume, fapt fantastic de încurajator, pentru i ft îmi dădea prilejul să constat că există oameni i ii ie funcționau în mod normal și ale căror vieți nu erau controlate de ea, dar și pentru că asta

Imi permitea s-o iau imediat din loc, fără alte

41 „cutii suplimentare. Jalnica majoritate a celor

Mire o cunoșteau după nume devenea imediat

Mirioasă. Unii se întrebau pentru care ziar de rndal lucrez. Dar, indiferent ce poveste invenlnin, nimeni nu o văzuse în magazinul lui (cu ixcepția a trei magazine, în care nu o văzuseră [ii] „domnișoara Priestly de luni de zile și, o, ce dor ne e de ea! Vă rog să-i comunicați că Frank/liarlotte/Sarabetsb îi trimite toată dragostea lui/

Când a văzut, la mijlocul celei de-a treia zi, că tui reușesc să găsesc magazinul, Emily mi-a dat, In „fârșit, permisiunea de a veni la birou și de a u ruga pe Miranda să clarifice problema. M-a podidit sudoarea în momentul în care mașina a

11 us în fața clădirii. Am amenințat că sparg ușile turnante dacă Eduardo nu mă lasă să trec fără licctacol. Când am ajuns la etajul nostru, transpirația îmi trecuse deja prin bluză. Mâinile au început să-mi tremure când am intrat în biroul nostru și discursul pregătit cu grijă {Bună, Miranda. Mă simt bine, mulțumesc de întrebare.

Ice mai faci? Uite ce e, voiam doar să te anunț eă am încercat foarte serios să găsesc magazinul i/e antichități pe care mi l-ai descris, dar fără nicces. Ai putea cumva să-mi spui dacă e în partea de est sau de vest a Manhattan-ului? Sau poate îți amintești chiar numele?) s-a risipit ca

Un fum prin unghere ascunse ale creierului meu xtrem de agitat. Nu am trecut întrebarea în

Huletin, după cum obliga protocolul; am cerut permisiunea de a intra în biroul ei și - probabil fiind atât de șocată de tupeul meu de a-i vorbi fără să

mi se fi adresat - a aprobat. Ca să scurtez povestea, Miranda a suspinat și m-a umilit și m-a insultat în toate felurile care îi stăteau în minunatu-i caracter, dar și-a deschis în cele din urmă carnețelul ei Hermes cu coperte din piele neagră (care fusese legat cam incomod, dar foarte șic, cu o eșarfă albă Hermes) și a scos de acolo.

O carte de vizită luată din magazin.

— Am lăsat informația asta pe robot, Ahn-dre-ah. Presupun că ar fi fost prea mart osteneala să-ți notezi toate astea, nu?

Și, cu toate că dorința de a-i face tăieturi decorative pe față chiar cu respectiva carte da vizită mi-a năpădit întreaga ființă, am dat doar din cap și m-am declarat de acord. Abia când m-am uitat pe cartea de vizită am observat adresa;

East 68 Street numărul 244. Firește. Care est, care vest, care Second Avenue sau Amsterdam - toate astea nu aveau nici o importanță, pentru că magazinul pentru a cărui identificare îmi petrecusem ultimele treizeci și trei de ore da muncă nici măcar nu era pe 70th Street sau așa ceva.

Mi-am amintit astea toate în timp ce notam ultimele ordine ale Mirandei, lăsate pe robot în ore târzii din noapte, înainte de a porni în goana mare spre lift să mă întâlnesc cu Uri în locul nostru obișnuit. În fiecare dimineață îmi explica în amănunt unde parcase ca să îl pot întâlni, teoretic vorbind, la mașină. Dar în fiecare dimineață, indiferent cât de repede ajungeam la parter, el era deja înăuntru, ca să nu trebuiască să alerg eu de colo-colo pe străzi să îl găsesc. Am conștientizat, încântat, că ziua de azi nu reprezenta o excepție: se sprijinea de perete lângă ușa nămol, cu brațele încărcate de plase și haine

și cărți, ca un bunic binevoitor și generos.

— Să nu alergi tu la mine, da? A zis el cu un zâmbet acela pronunțat rusesc. Toată ziua alergi, alergi, alergi. Ia te pune la muncă din griu, te griu. Di aceia îți aduc lucrurile astiea

Iri, a zis el și m-a ajutat să apuc cum trebuie

și lucrurile pline ochi și cutiile grele. Să fii fată bună și îți doriesc o zi frumoasă.

L-am aruncat o privire recunoscătoare, m-am

mulțumit, mai în glumă, mai în serios, la Kduardo - era felul meu de a-i spune: „Te

încredințez dracului dacă îți trece măcar prin cap să

încredințezi A pui să-ți cânt în clipa asta,, - și m-am mai liniștit când a apăsător pe buton și m-a lăsat să merg fără nici un comentariu. Mi-am amintit, în clipa aceea, de-a dreptul miraculos, să mă opresc la chioșcul de ziare, acolo Ahmed mi-a încredințat pe

Undeva, peste plase și cutii, toate ziarele pe care

mi-a dat Miranda. Deși cei de la departamentul de distribuție aduceau toate ziarele la biroul Mirandei înainte de ora nouă în fiecare zi, eu tot trebuia să cumpăr un al doilea set complet în fiecare dimineață, pentru a reduce riscul ca ea să petreacă

An ți o singură secundă în birou fără ziarele ei ținferate. La fel, revistele săptămânale. Nimănui

Ini părea să-i pese că noi decontam nouă ziare ctildiene și șapte reviste săptămânale pentru va care nu citea decât rubrica de scandaluri It paginile de modă.

Am azvârlit toate catrafusele pe covor, sub biroul meu. Venise momentul primei comenzi

Iftiufonice. Am format numărul pe care îl memoitaom de mult, cel de la Mangia, un restaurant fln centru care livra mâncare la pachet, și, ca de Nliiceii, a răspuns Jorge.

—”t eu am zis Și am4

— Bună, scumpete s l umă> ca să po cineva părea sa duca de doi oameni.

Unei legături ^ P (tm)*^ imediat unul^dm

— Bună, drăguțe, tnm cu dephn oăieți. Ea a-nit deoaj a intrmnam ^ înțelegere că prin, ea o Kunu; ay) „ mea de sera și ca ea b*cra P anUme avea.

S5 a întreg P^^re îl comand^

C0^-^r: u°idSdr^t:

Săcut zilelor mele. Ei erau dintre e, OTe Madison 640 ^ „teya Miran (|” pS să trebuiascăa-^JW unsuro^

^mca în fiecare dimineaj^ ^ cârnați ș* „

Te slănină *,*L g^, după care bc felie de cașcava moale (două cubulețe < cafea mică de la Start eu> cel de zahăr, ține minte 0 Din - L q parte cei - birou erau împărțiți rn-? Ul cura de slttffl credeau că ea urmef „^*L ^ceau ^ ”

Atkins, și, Pf de ț^et dispune de un metab pur și simplu bafta de * P ^ unor ene ft”

Lm supraomenesc re. Nu pareă rt tastice. Oncarearfifo ^^ celor m deranjeze cituși Q” v gruse și grețos de nesănătoase mâncăruri - deși nouă, celorlalți, nu ne era permis un asemenea lux. Dat fiind că nimic nu rămânea cald mai mult ili> zece minute după ce ajungea aici, eu comandam întruna același meniu până apărea ea. Puteam ft încălzesc mâncarea în cuptorul cu microunde ii dată, dar asta nu-mi oferea decât cinci minute suplimentare, iar ea își dădea seama de regulă ft ii făcusem. („Ahn-dre-ah, mâncarea asta e orilulft, comandă-mi imediat un mic dejun proasjiftl,”) Așa că eu comandam și re-comandam cam

|| liecare douăzeci de minute, până când ea mă tuna de pe celular și îmi spunea să-i comand micul dejun. („Ahn-dre-ah, ajung la birou cât de niiând. Comandă-mi micul dejun”.) Sigur, asta iu petrecea cu numai două sau trei minute înainte n ea să ajungă, așa că a i-1 comanda mai devreme m absolut necesar din cauza timpului prea scurt și pentru că se întâmpla ca adesea să nu se obonitHcă deloc să sune. Dacă eu îmi făceam treaba mm trebuie, în momentul în care ea suna și mm ca micul dejun eu aranjaseam deja ca două anii trei mic dejunuri să fie deja pe drum.

A. sunat telefonul. Trebuia să fie chiar ea, era lumi devreme să fie altcineva.

— Biroul Mirandei Priestly, am ciripit eu în mi'tâptor și m-am pregătit sufletește pentru răceala tiu gheață a vocii ei.

— Emily, ajung în zece minute și aș dori ca „ticul dejun să fie acolo. Începuse de la o vreme încoace să ne numească și pe Emily și pe mine „Emily”, sugerând în acest

M, altminteri foarte corect, că noi două eram nmliferențiabile și întru totul interschimbabile.

I ludeva, într-un colț al minții mele, chestia asta

H”A jignea, dar mă obișnuisem deja. Și apoi, eram prea obosită ca să-mi pese de ceva atât de puți important cum era numele meu.

— Da, Miranda, imediat.

Dar ea închisese deja telefonul. Adevărat

Emily a intrat în birou.

— A venit deja? A șoptit ea, furișându-și privirea spre biroul Mirandei, cum făcea mereu] fără măcar un „Bună” sau un „'Neața”, la fel ca „mentora” ei.

— Nu, dar a sunat și a zis că vine în zeci minute. Mă întorc imediat.

Mi-am pus rapid celularul și țigările în buzu,, narul hainei și am luat-o la goană. Aveam 1 dispoziție doar câteva minute ca să ajung la par” ter, să traversez strada Madison și să intru îfl fața celor care stăteau la coadă la Starbucks - să trag câteva fumuri din prima mea neprețuit!

Țigară pe ziua de azi, în timp ce eram pe stradl, Am strivit în picioare mucul, am dat năvală ta

Starbucks la intersecția dintre 57th Street și Ltl și am analizat coada. Dacă erau mai puțin de opt sau zece persoane, preferam să stau la coadă ol tot omul. Dar, așa cum se întâmpla în majorității zilelor, coada de azi era formată din mai bine dl douăzeci de bieți oameni ai muncii, care așteptau chinuiți să-și cumpere doza necesară și scumpi de cofeină, și am fost nevoită să le-o iau înaintfj

Nu era ceva care să-mi facă cine știe ce plăcerij dar Miranda nu părea să priceapă că faimoasi cafea pe care i-o prezentam în fiecare dimineața nu numai că nu putea fi livrată la birou, dar, In oră de vârf, putea bine mersi să dureze o jumft' tate bună de oră ca să i-o cumpăr. După doul săptămâni de telefoane mânioase și aspri

(„Ahn-dre-ah, nu înțeleg și pace. Te-am sunat o mai bine de douăzeci și cinci de minute în urm ca să-ți spun că vin, iar micul meu dejun tot r i (nta. Este inacceptabil”), vorbisem cu managera

Htwnazinului.

— Ăă, bună ziua. Vă mulțumesc că mi-ați acor- „îteva minute, i-am zis eu negresei mignone hi1 răspundea de magazin. Știu că sună aiurea,

(Im mă întrebam dacă n-am putea să rezolvăm

Itttr-un fel ca să nu stau la coadă.

M-am apucat să-i explic, pe cât m-am priceput urni bine, că lucrez pentru o persoană foarte

Importantă și nerezonabilă, căreia nu-i place să tțlupte ca să-și bea cafeaua, și că aș dori să sar ppde coadă, la modul subtil, firește, și să fie

(tiiHva care să i-o prepare imediat. Printr-un mure noroc, Marion, managera, frecventa niște înrâuri serale în domeniul comercializării artiwlului vestimentare.

— Doamne sfinte, tu glumești? Lucrezi pentru

Mlrunda Priestly? Și ea bea cafea de la noi? În fmmre dimineață? Incredibil. A, da, da, bineînțeles O să spun tuturor să te ajute imediat. Să ti ui nici o grijă. Păi ea e, cum să spun eu, cea mni importantă persoană din lumea modei, s-a

NiMcit Marion, în timp ce eu mă screameam să tl”u entuziasmată din cap.

Și așa se face că eu puteam, oricând voiam, să iar peste o coadă lungă de newyorkezi oboșiți, agresivi și încrezuți și să comand înaintea celor mie așteptau de multe, multe minute. Asta nu mu făcea să mă simt bine, sau importantă, sau ttiftear interesantă, și aveam întotdeauna oroare il”/. Iele în care trebuia să fac așa ceva. Când coada fiu terifiant de lungă, ca astăzi de exemplu - clișerpuia de jur-împrejurul tejghelei și o poriiitu îndărăt - m-am simțit încă și mai prost și lin știut că o să plec cu urechile împuiate de pipete. Inima îmi bătea cu putere și-mi simțeam ilnja ochii grei și uscați. Am încercat să uit că

Ill nd n nu patru am}(tm) & rezultatul notelor Dși un Garam ^ jumătate a doufc plasa mea, lao Totalul s-and* cenți ^ cr01SSalt de dolari și ^f^f ^buzunarașu

Z6C1 *vufĂ Bă P^ *L*L: chitanțel0 am avut grij”, pocm tpecial desemnat - de ^ & ^ de care aveau sa fie* î Ebas-Clark. | (veșnic buna derptat trecuseră de3a J

Trebuia sa * g d Mixanda ji ș j^

^tt^abÂS acolo, se zborș ș* LnU */L' teStot ce. Co-andaX (nima din iau de pe te3g obicel> ^-a saridgf

CelUfLiam câera ea, știa* „LLtcran mii pi6P periată. Numărul de P voC9ș Itot eram fPe” am auzit surp confirmat bănuiala de pe linia *Wtai Emil* c! F/^pârâtă foc, a șoptit a străduiam? >^ U*„*in cea1^ cuSe între Em*^ „ eU eram de tap care trebuia sa-i a „4 ajute copiii ia temeta P-ț^ „^

— Trist* * sslâss ' '; ulP: rp„5onal, ii Bcea „L? LL„* lul el 7”cru cel ma. (tm)! >ort8„teva luni. AȘ” r^Sx dura de obicei mai mult ' „ OrunrvJ de întoarcere dura de rf ^ j ^nnl snre StarbuckS, y ' sa ie micelor fără adapoat; un|ruPBaii „rfChaseprimeaL. J*^, dar L cu el cu tot - atunci când făceam al doilea druj după cafea, câteva ore mai târziu.

Bătrânica proptită în căruciorul ei, care ținim în față un carton pe care scria NU AM CASA/

FAC CURĂȚENIE/AM NEVOIE DE MÂNCAIUI primea un Caramel Macchiato. Am aflat curând după aceea că o cheamă Theresa și i-am cum,, parat la început o cafea latte, ca a Mirandei. Îid mulțumea întotdeauna, dar nu făcea nici un gei| să o guste cât era caldă. Când am întrebat”|Mântr-un sfârșit, dacă ar prefera să nu îi mai adui lcafea, a scuturat cu putere din cap și a muri murat că nu vrea să pară mofturoasă, dar că ut j îi place de fapt ceva mai dulce și că era prea tari lcafeaua pe care i-o dădeam eu. În ziua

următoarea i-am adus o cafea cu aromă de vanilie și cu frișcă deasupra. Așa era mai bine? O, da, era mult mai bine, dar acum era un pic cam prea dulce. După încă o zi am găsit în sfârșit ceva perfect: am constatat că Theresei îi place cafeaua fără nici o aromă, cu frișca și cu sirop de caramel.

Așa că mi-a adresat un zâmbet aproape fără dințuri și a început să o soarbă cu nesăț în fiecare zi timp de clipa în care i-o înmânam.

A treia cafea mergea la Rio, nigerianul care vindea CD-uri așezate pe o pătură. Nu părea să fie un ins fără adăpost, dar a venit spre mine într-o dimineață, când îi aduceam cafeaua. Therese și-a zis, sau mai bine zis a fredonat: „Yo, yo, yo, tu ești cumva zâna Starbucks? Dar cafeaua met unde e?” I-am adus o Amaretto Cappuccino | două zi și de atunci am rămas prieteni.

Decontam vreo douăzeci și patru de dolari peste ce era necesar în fiecare zi pentru Starbucks”

(cafeaua latte a Mirandei n-ar fi costat decât patru dolari) numai că să dau o nouă lovitură pasiv-agresivă companiei, era răzburarea mea personală pentru risipa deșantată a Mirandei în celebritate. Le dădeam celor împușiți, răumiroșitori, nebuni, pentru că asta – și nu banii risipiți – era

Unea ce ar fi scos-o de fapt din pepeni dacă ar fi
Hat.

Când am ajuns în hol, Pedro, băiatul cu pronunțat accent mexican care livra mâncarea de la

Mingia, stătea la palavre în spaniolă cu Eduardo lângă lift.

— Hei, iat-o și pe fatuca noastră, a zis Pedro și câțiva care se-nvârteau pe-acolo s-au holbat la noi. Am adus totul, ca de obicei: slănină, cârnați și un soi scârbos de cașcaval. Ai comandat un îngur mic dejun astăzi! Nu știi cum mănânci toate porcăriile astea și rămâi atât de subțire, futiță dragă.

M-am stăpânit să-i spun că n-are nici cea mai bună idee despre ce înseamnă de fapt subțire.

IVdro știa foarte bine că nu eu mâncam micul îngur pe care îl aducea, dar, ca toată duzina de oameni cu care stăteam de vorbă înainte de ora opt în fiecare dimineață, nu prea era la curent cu amănuntele. I-am înmânat, ca de obicei, o

Imnotă de zece dolari pentru un mic dejun care valora trei dolari și nouăzeci și nouă de cenți și „m pornit-o spre etaj.

Vorbea la telefon când am intrat în birou, iar liana ei Gucci din piele de șarpe zăcea azvârlită pe biroul meu. Mi s-a urcat sângele la cap. Chiar or muri dacă ar face încă doi pași până la dulap, l-ar deschide și și-ar agăța haina acolo? Am pus

Job cafeaua latte, am aruncat o privire în direcția lui Emily, care era prea ocupată, vorbind la telefon, ca să mă observe și am atârnat pielea de șarpe în dulap. Mi-am scos propria haină și lo-am aplecat să o arunc sub birou, pentru că a mea ar infecta-o pe a ei dacă ar atinge-o cumva

În dulap.

Am înhățat două cubulețe de zahăr și un șervețel din rezerva secretă pe care o păstram într-un sertar al biroului meu și le-am luat pe toate într-o

mână. Mi-a trecut o clipă prin cap să scuipe în cafea, dar am reușit să mă stăpânesc.

După aceea am scos o farfurioară de porțelan dintr-un sertar aflat deasupra dulapului și am pus pe ea carnea slinoasă și cașcavalul unsuros, după care m-am șters pe mâini de hainele ei murdare, ascunse sub biroul meu pentru ca ea să nu afle că nu fuseseră încă ridicate. Teoretic, eu ar fi trebuit să îi spăl farfuria în fiecare zi în chicineta noastră, dar nu mă puteam hotărî nicicum să fac și așa ceva. Umilința de a-i spăla vasele în fața celorlalți mă făcea să i-o șterg doar cu un șervețel după fiecare mic dejun și să râcăi cu unghiile bucățelele de cașcaval care rămâneau lipite de farfurie. Dacă era prea murdară sau stătuse prea mult în biroul ei, deschideam o sticlă de San Pellegrino pe care o țineam mereu la îndemână și vărsăm câțiva stropi pe ea. Îmi ziceam că ar trebui să se bucure că nu șprițuiam pe farfurie un pic de soluție de curățat mobila.

Eram îndeajuns de convinsă că mă prăbușisem spre un nou record moral negativ - și ceea ce mă îngrijora era faptul că mă scufundasem până acolo cu atâta naturalețe.

— Și ține minte, vreau ca fetele mele să zânv bească, spunea ea în receptor.

După tonul ei, mi-am dat seama că vorbea cu

Lucia, directoarea departamentului de modă caro avea să răspundă de ședințele foto din Brazilia, și că vorbește despre cum trebuiau să apară fotomodelele:

— Fericiți, vreau să văd mulți dinți, feti curate, sănătoase. Fără încruntări, fără mânie, fără melancolie, fără machiaj întunecat. Vreau nil strălucească. Vorbesc serios, Lucia: n-o să itcept nimic altceva.

Am așezat farfuria pe marginea biroului ei și „m pus cafeaua latte și șervețelul cu toate accesoriiile necesare alături. Nici nu m-a privit. M-am oprit o clipă să văd dacă nu cumva are să-mi lumineze vreun vraf de liste cu documente de pe biroul ei, care trebuiau trimise prin fax, găsite unu îndosariate, dar m-a ignorat cu totul, așa că „m ieșit. Ora opt și jumătate dimineața. Eram trează de trei ore, mă simțeam de parcă aș fi muncit deja de douăsprezece și puteam în sfârșit

A stau jos pentru prima dată pe ziua de azi.

Încă mai când deschideam Hotmail-ul în speranța unor mesaje interesante de la diverse persoane. Îm afară, ea a ieșit din birou. Jacheta strânsă în nirea îi scotea în evidență silueta, oricum foarte iveltă, și se asorta perfect cu fusta strimță de iludesubt. Arăta trăsnet.

— Ahn-dre-ah. Cafeaua latte e rece-gheață.

Nu înțeleg de ce. Doar ai fost plecată destul de multă vreme! Adu-mi alta.

Am inspirat adânc și m-am concentrat să nu nimeresc pe care o resimțeam. Miranda a pus în biroul meu cafeaua latte care forma obiectul ilnlict și a început să răsfoiască noua ediție a revistei Vanity Fair pe care un angajat o pusese pe masă pentru ea. O simțeam pe Emily privindu-mă și știam că privirea pe care mi-o aruncă t'ra una de simpatie și ură: îi părea rău

că trebuie s-o iau de la capăt cu coșmarul de iad prin care tocmai trecusem, dar mă ura pentru că îndrăzneam să fiu supărată pe chestia asta. În tînd, un milion de fete ar face moarte de om pîntru slujba asta, nu?

Și așa, cu un perceptibil suspin – artă în care mă perfecționasem de la o vreme, adică să fie destul de tare ca Miranda să-1 audă, da nicidecum destul de tare ca să poată obiecta l mi-am pus din nou haina pe mine și mi-am mișc|prin puterea voinței picioarele în direcția liftului.

Avea să fie din nou o zi foarte, foarte lungă.

Al doilea drum după cafea a mers mai ușori coada la Starbucks se rărise binișor, iar Marion venise deja. S-a apucat să prepare persor” cafeaua latte a Mirandei imediat ce am intrat pi ușă. De data asta nu m-am obosit să cheltuieli mai mult decăt era necesar, eram prea disperat!

Să ajung înapoi la birou și să stau jos, dar am cumpărat cîte un cappuccino pentru Emily ț pentru mine. Tocmai cînd plăteam cafeaua | sunat telefonul. Naiba s-o ia, femeia asta er| imposibilă. Nesătulă, nerăbdătoare, imposibilii

Eram plecată doar de vreo patru minute; imposable s-o fi apucat din nou pandaliile. Din nou am apucat punga cu o mână și am scos cu ceala telefonul din buzunarul hainei. Hotărâsem d că un asemenea comportament din partea justifică pe deplin fumarea încă unei țigări – și numai ca să întârzii cîteva minute livra cafelei – dar am constatat că era Lily, care suna de acasă.

— Bună, te sun într-un moment nepotrivit”?

Întrebat ea și părea foarte veselă.

M-am uitat la ceas și am constatat-că ar trebuit să fie la curs.

— Ăă, așa ceva. Fac a doua cursă după cafea ceea ce e grozav. Mă distrez nemaipomenit, ca „ știi și tu. Ce-i cu tine? Nu ai cursuri azi?

— Ba da, dar am fost din nou în oraș asem i cu Băiatul-Cu-Cămașă-Roz și am tras la măsni” cam multe pahare de mîrgărita. Cu vreo op mai mult decăt s-ar fi convenit. El încă doarm (dus, așa că n-am putut să-1 las baltă aici și t| plec. Dar nu de asta te sun.

— Zău? Am zis eu, dar abia dacă ascultam, întrucât una din cafelele cappuccino începuse să ut; scurgă și țineam telefonul proptit între gât și umăr, pentru că îmi foloseam mîna liberă ca să pescuiesc o țigară din pachet și să o aprind.

— Administratorul meu a avut tupeul să-mi

Imtă la ușă azi-dimineață la ora opt ca să-mi „pună că mă evacuează, a zis ea cu mare entuziasm.

— Te evacuează? Lil, de ce? Ce-o să te faci „cum?

— Se pare că s-au prins în cele din urmă că nu sunt Sandra Gers și că ea nu mai stă aici de șnse luni. Dat fiind că ea nu-mi e de fapt vreo rubedenie, nu avea voie să-mi predea mie aparânmentul pe care îl închiriasse pe numele ei.

Știam treaba asta, evident, de-aia le-am tot spus că eu sunt ea. Nici nu știu cum au aflat pînă la urmă. În fine, nu contează, că acum noi două o „ă putem locui împreună! Pentru apartamentul

Iftu, cu Shanti și Kendra, plătești chirie lunar, nu? Te-ai dus acolo numai pentru că nu aveai tinde altundeva să te duci, nu-i așa?

— Exact.

— Ei bine, acum ai! Putem să închiriem un npartament împreună unde vrem noi!

— Grozav!

Vocea mi-a sunat golită de emoție, deși eram < ii adevărat entuziasmată.

— Ei, te tentează ideea? A întrebat ea, iar pasiunea a părut să i se mai domolească puțin.

— Lil, absolut. Zău, cred că e o idee splendidă.

N-am vrut să par neinteresată, dar plouă cu

Ktllleata, sunt afară și îmi curge cafea clocotită pe lirațul stâng.

Bip-bip. A sunat linia cealaltă și, cu toate că i-ra cât pe ce să mă ard la gât cu capătul aprins al țigării în încercarea de a îndepărta telefonul de ureche, am reușit până la urmă să văd că era numărul lui Emily.

— La naiba, Lil, mă caută Miranda. Trebuia s-o iau din loc. Dar felicitări pentru evacuare!

Sunt încântată pentru amândouă. Te sun eu mal târziu, OK?

— OK, o să vorbesc cu.

Dar eu cuplasem deja cealaltă linie și ml pregăteam de asalt.

— Sunt eu, a zis Emily furioasă. Ce dracu' st petrece cu tine? E vorba doar de o împutită do cafea, pentru Dumnezeu. Uiți că și eu am făcui treaba asta până nu de mult, așa că știu că nu durează mult ca să.

— Ce? Am zis eu cu glas tare și am pus câteva degete pe receptor. Ce-ai spus? Nu te aud. Dacă mă auzi, să știi că vin în câteva minute!

Am închis telefonul și l-am îngropat adânc în buzunarul hainei. Și, deși mai aveam jumătat” de țigară Marlboro de fumat, am aruncat-o pi trotuar și am fugit înapoi la muncă.

Miranda a catadicsit să accepte acest latti ceva mai călduț și chiar ne-a lăsat câteva moments în pace, între ora zece și unsprezece, cât a stat în biroul ei cu ușile închise, gângurind cu B-DAD, Făcusem cunoștință oficial cu el în urmă cu o săptămână, când lăsasem Cartea, într-o miercuri, în jurul orei nouă seara. El își scosese haina di dulapul din hol și petrecuse următoarele zec minute referindu-se la el însuși la persoana treia. De la întâlnirea cu pricina, îmi acorda mere o atenție sporită în fiecare seară când intram î apartament, mă întreba mereu cum îmi mersest în ziua aceea sau mă complimenta pentru o treabă bine făcută. Firește, nevastă-sa nu se molipsea de nici un aspect al acestui comportament amabil, dar cel puțin îmi făcea plăcere prezența lui.

Eram pe punctul de a suna câțiva inși de la departamentul de PR ca să văd dacă pot face iimt de la ei de niște haine ceva mai acătării puntru serviciu, când vocea Mirandei m-a smuls din visare.

— Emily, doresc să iau masa de prânz.

Strigase din biroul ei fără a se adresa cuiva uniune, dat fiind că oricare din noi putea să fie, In nevoie, Emily. Adevărata Emily s-a uitat la mine și a

dat din cap și așa mi-am dat seama că „cazul să intru în acțiune. Numărul de telefon du la Smith and WoUensky era programat pe telefonul de pe biroul meu și am recunoscut vocea da la capătul celălalt al firului ca fiind a fetei

Miei noi.

— Bună, Kim, sunt Andrea, de la biroul

Mirandei Priestly. Sebastian e acolo?

— Bună, ăă, cum spuneai că te cheamă?

Deși sunam mereu la aceeași oră de două ori

„t” săptămână și mă prezentasem deja, ea se purta d” fiecare dată de parcă n-am fi vorbit niciodată jdnă atunci.

— De la biroul Mirandei Priestly. De la Runway.

Uite ce e, nu vreau să par nepoliticoasă – ba da, >/r fapt, exact așa vreau să par – dar mă cam grăbesc. Vrei să mi-1 dai, te rog, pe Sebastian?

Dacă ar fi răspuns oricine altcineva, îi puteam „pune persoanei respective să pregătească prânmil obișnuit al Mirandei, dar cum fata asta era prea proastă ca să mă pot încrede în ea, mă duprinsesem să îl cer la telefon chiar pe șeful localului.

— Ăă, OK, stai să văd dacă poate veni.

Crede-mă pe mine, Kim, poate. Miranda Priestly, viața lui.

— Andy, scumpa mea, ce mai faci? A suspinat

Hobastian în receptor. Sper că mă suni pentru că editorul nostru preferat în materie de modă dorește să ia prânzul astăzi, nu?

M-am întrebat ce ar zice dacă i-aș spune într-o zi că nu Miranda vrea prânzul, ci eu. De fapt, localul lui nu livra mâncare, dar făcea o excepția pentru regina însăși.

— O, da, într-adevăr. Tocmai îmi spunea adineauri ce poftă ar avea de ceva delicios de lu restaurantul tău și m-a rugat să-ți transmit toată dragostea ei.

Nici sub amenințarea morții sau a schilodirii trupești Miranda n-ar fi fost capabilă să-și amintească măcar numele localului care îi prepara prânzul în fiecare zi, darămite pe cel al șefului de tură din ziua respectivă, dar el părea întotdeauna extrem de fericit când îi spuneam ceva de genul ăsta. Astăzi a fost atât de entuziasmat, încât s-a pus pe chicotit.

— Superb! De-a dreptul superb! O să pregătim prânzul să îl ai aici pe când ajungi, a zis el cuprins de un nou val de entuziasm. Abia aștept.

Și transmite-i toată dragostea mea, firește!

— Firește. Ne vedem curând.

Era obositor să îi tot gâdil orgoliul cu atâta entuziasm, dar el îmi ușura mult treaba, așa că merita efortul. Când Miranda nu lua masa în oraș, îi serveam întotdeauna în biroul ei același prânz, pe care ea îl consuma în voie în spatela ușilor închise. Păstram o provizie de farfurii da porțelan în sertarele de deasupra dulapului special în acest scop. Majoritatea erau mostre promoționale ale unor linii de accesorii abia apăruta pe piață, iar pe altele le luasem direct din sala de mese. Ar fi fost prea de tot să păstrez grămezi de chestii precum tăvițele pentru sos, sau cuțitele pentru tăiat friptura, sau

șervețele de pânză, așa că Sebastian îmi dădea mereu toate astea împreună cu mâncarea.

Și din nou mi-am pus haina de lână neagră, im îndesat în buzunarul ei țigările și celularul

Ît nm pornit-o afară în ziua aceea de februarie, mm părea să devină tot mai cenușie pe măsură i1 ceea timpul. Nu aveam de mers decât cincii| irozece minute până la restaurantul de la interMt'ția dintre 49th Street și Third Avenue, dar

(n tim gândit să chem o mașină de serviciu; m-am ilf. KÂndit însă când am simțit aerul curat în platului. Am aprins o țigară și am tras adânc fumul

(ti piept, iar când am expirat nu am fost prea iaură dacă am scos din mine fum, aer rece sau

Iritare, dar mi-a făcut al naibii de mare plăcere.

Îmi era din ce în ce mai ușor să-i evit pe hu Iștii care hoinăreau aiurea pe străzi. Pe vremuri mă uitam cu dispreț la trecătorii care vorkenu la celular, dar acum, din cauza programului haotic, devenisem o adevărată mașinărie mbulantă de vorbit. Mi-am scos telefonul și

I „in sunat pe Alex la școală, unde, conform aminlirilor mele cam încețoșate, era posibil ca la ora moa el să ia prânzul la cantina de la catedră.

A sunat de două ori, după care am auzit vocea jiițigăiată și spartă a unei femei.

— Bună ziua. Ați sunat la Școala 277, la telefon doamna Whitmore. Cu ce vă pot fi de folos?

— Alex Fineman e cumva acolo?

— Pot să întreb cine e la telefon?

— Sunt Andrea Sachs, prietena lui Alex.

— A, da, Andrea! Am auzit cu toții atât de multe despre tine!

Cuvintele îi sunau atât de disparat, încât aveam impresia că e pe punctul de a se sufoca.

— Da? Asta e. ăă, foarte bine. Și eu am auzit multe despre dumneavoastră. Alex spune mereu lucruri minunate despre toți cei de la școală.

— Da, foarte frumos. Dar vorbesc serios, Andrea, am impresia că te-ai ales cu o slujbă p” cinste! Ce interesant trebuie să fie să lucrezi pentru o femeie atât de talentată. Chiar că ești o fată norocoasă.

A, da, doamnă Whitmore. Chiar că sunt o fată norocoasă. Nici idee n-ai cât de norocoasă. N/n nu pot să-ți explic cât m-am simțit de norocoasii ieri după-amiază, când am fost trimisă să cumpăr tampoane pentru șefa mea, numai ca să mj se spună că nu am cumpărat marca pe care o voia și să fiu întrebată de ce nu sunt în stare st fac nimic ca lumea. Și norocul ar fi probabil singura explicație pentru faptul că sunt nevoită să sortez în fiecare dimineață hainele pătate d” transpirație și mâncare ale unei străine și să 1\$ duc la curățătorie. A, da, stai așa! Cred că îm fapt motivul pentru care sunt cea mai norocoasă (t> fată din lume este că vreme de trei săptămâni In cap am vorbit cu toți crescătorii de câini din întregul New York în căutarea unui pui perfeei

de bulldog pentru ca două fetițe incredibil de răsfățate și neprietenoase să-și poată avea fiecare animalul ei. Da, asta trebuie să fie!

— A, da, sigur, este o ocazie nemaipomenită, am recitat eu pe dinafară. O slujbă pentru cari un milion de fete ar face moarte de om.

— Chiar așa, draga mea, chiar așa! Ghici of s-a întâmplat: Alex tocmai a intrat în birou. Ți l dau.

— Bună, Andy, care-i treaba? Cum îți mern” pe ziua de azi?

— Nu mă-ntreba. Sunt în drum spre restaurant să cumpăr prânzul Ei. Ție cum îți merge?

— Deocamdată, bine. Elevii mei au oră <Umuzică imediat după pauza de prânz, așa că am o oră și jumătate liberă, ceea ce e plăcut. Pt urmă mai am de făcut cu ei niște exerciții de fonetică! A zis el cu o voce care părea cam dezamăgită. Deși încep să cred că nu vor învăța niciodată să citească ceva.

— Ei bine, a mai fost careva înjunghiat azi?

— Nu.

— Atunci, ce altceva ți-ai mai putea dori? Ai vut parte de o zi relativ nedureroasă, neînsângerentă. Bucură-te de ea. Rezervă-ți plăcerea cititului pentru mâine. Ghici ce s-a întâmplat? M-a unat Lily azi-dimineață. A fost, în sfârșit, evaluată din apartamentul ei din Harlem, așa că ne mutăm împreună. O să fie plăcut, nu?

— Felicitări! Nici că se putea un moment mai potrivit pentru tine. O să vă distrați bine împreună. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, Ideea mă cam sperie. Să ai de-a face tot timpul iu Lily. Și cu bărbății lui Lily. Îmi promiți că o wă stăm mai multă vreme la mine?

— Bineînțeles. Dar o să te simți bine cu noi o să fie din nou ca în ultimul an de facultate.

— Păcat că pierde apartamentul acela ieftin.

Altminteri, e o veste grozavă.

— Mda, sunt încântată. Shanti și Kendra sunt li<t. E de treabă, dar m-am cam săturat să locuiesc ni persoane străine.

Îmi plăcea mâncarea indiană, dar nu-mi plănu cum mirosul de curry luase obiceiul să se insinueze în toate lucrurile mele, așa că am continuat:

— O sun pe Lil mai târziu, să văd dacă nu ar vrea să ne întâlnim diseară la un pahar, ca să aftrbătorim. Te interesează? O să ne vedem pe undeva prin East Village, nu e prea departe de tine.

— Da, sigur, sună bine. Trebuie să fug diseară l>ină la Larchmont ca să stau cu Joey, dar mă

— Da, foarte frumos. Dar vorbesc seriosi, Andrea, am impresia că te-ai ales cu o slujbă cinste! Ce interesant trebuie să fie să lucr”|| pentru o femeie atât de talentată. Chiar că flHo fată norocoasă.

A, da, doamnă Whitmore. Chiar că slnt o falit norocoasă. Nici idee n-ai cit de norocoasă. Ni> > nu pot să-ți explic cit m-am simțit de norocoirut ieri după-amiază, cind am fost trimisă să cum* păr tampoane pentru șefa mea, numai ca să im se spună că nu am cumpărat marca pe care o voia și să fiu întrebată de ce nu slnt ln stare „4 fac nimic ca lumea. Și norocul ar fi probabil singura explicație pentru faptul că slnt nevoitti să sortez ln fiecare dimineață

hainele pătate de transpirație și mâncare ale unei străine și să duc la curățătorie. A, da, stai așa! Cred că de fapt motivul pentru care sînt cea mai norocoasă fată din lume este că vreme de trei săptămîni în urmă am vorbit cu toți crescătorii de cîini din întregul New York în căutarea unui pui perfect de bulldog pentru ca două fetițe incredibil de răsfățate și neprietenoase să-și poată avea fiecare animalul ei. Da, asta trebuie să fie!

— A, da, sigur, este o ocazie nemaipomenită, am recitat eu pe dinafară. O slujbă pentru doi un milion de fete ar face moarte de om.

— Chiar așa, draga mea, chiar așa! Ghici o! S-a întîmplat: Alex tocmai a intrat în birou. Ți l-au.

— Bună, Andy, care-i treaba? Cum îți merge pe ziua de azi?

— Nu mă-ntreba. Sunt în drum spre restaurant să cumpăr prînzul ei. Ție cum îți merge?

— Deocamdată, bine. Elevii mei au o oră de muzică imediat după pauza de prînz, așa că o oră și jumătate liberă, ceea ce e plăcut. În urmă mai am de făcut cu ei niște exerciții de muzică! A zis el cu o voce care părea cam dezamăgitor. Deși încep să cred că nu vor învăța niciortit să citească ceva.

— Ei bine, a mai fost careva înjunghiat azi?

— Nu.

— Atunci, ce altceva ți-ai mai putea dori? Ai avut parte de o zi relativ nedureroasă, neînșingată. Ft. Bucură-te de ea. Rezervă-ți plăcerea cititului pentru mâine. Ghici ce s-a întîmplat? M-a „unat Lily azi-dimineață. A fost, în sfîrșit, evapvată din apartamentul ei din Harlem, așa că ne tînim împreună. O să fie plăcut, nu?

— Felicitări! Nici că se putea un moment mai potrivit pentru tine. O să vă distrați bine împreună. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, tîm mă cam sperie. Să ai de-a face tot timpul „u Lily. Și cu bărbatul lui Lily. Îmi promiți că

11 na stăm mai multă vreme la mine?

— Bineînțeles. Dar o să te simți bine cu noi o să fie din nou ca în ultimul an de facultate.

— Păcat că pierde apartamentul acela ieftin.

Altminteri, e o veste grozavă.

— Mda, sunt încântată. Shanti și Kendra sunt fete de treabă, dar m-am cam săturat să locuiesc cu persoane străine.

Îmi plăcea mîncarea indiană, dar nu-mi plăimi cum mirosul de curry luase obiceiul să se

Insinueze în toate lucrurile mele, așa că am continuat:

— O sun pe Lil mai târziu, să văd dacă nu ar vrea să ne întîlnim diseară la un pahar, ca să ne întîlnim. Te interesează? O să ne vedem pe undeva prin East Village, nu e prea departe de tine.

— Da, sigur, sună bine. Trebuie să fug diseară pînă la Larchmont ca să stau cu Joey, dar mă întorc în oraș înainte de opt. Tu oricum nu termini serviciul înainte de opt, așa că mă întîlnesc cu Max și ne vedem pe urmă cu toții. Apropo, Lily are prieten la ora actuală? Nu de alta, dar lui Max nu i-ar strica o. În fine.

— O ce? Am râs eu. Ei haide, spune. Crezi că prietena mea e o ușuratică? E doar liber-cugetătoare, atâta tot. Și dacă are vreun prieten la ort actuală? Ce întrebare mai e și asta? Cineva căruia îi zice Băiatul-cu-Câmașă-Roz a dormit li ea noaptea trecută. Nici nu cred că știu cum 11 cheamă de fapt.

— În fine. A sunat de intrare. Dă-mi un tele* fon când termini de dus Cartea.

— E-n regulă. Pa!

Eram pe punctul de a vârî la loc telefonul când a sunat din nou. Numărul nu-mi era cunoscut și am răspuns, atât eram de fericită că nu e Mirând” sau Emily.

— Biro. Ăă, alo?

În mod reflex, răspundeam și la celular, și la telefonul meu de acasă cu: „Biroul Mirandel

Priestly”, ceea ce era extrem de jenant atunci când suna oricine altcineva în afara părinților mei sau a lui Lily. Trebuia să mă străduiesc și scap de obiceiul ăsta.

— Vorbesc cumva cu încântătoarea Andrea

Sachs, pe care am îngrozit-o fără să vreau lu petrecerea lui Marshall? A întrebat o voce cam spartă și foarte sexy de la capătul celălalt al firului.

Christian! Fusesem aproape ușurată că el nu-și mai făcuse apariția în viața mea după ca îi făcuse mâinii mele un adevărat masaj cu buzele, Dar toate simțămintele pe care le încercasem în seara aceea, când voisem să îl impresionez cu istețimea și șarmul meu, mi-au revenit în mintă și mi-am propus rapid să îmi păstrez sângele rece.

— Da. Dar pot să întreb cu cine stau de vorbă?

În număr destul de mare de bărbați m-au îngroitt în seara respectivă din varii motive.

OK, toate bune deocamdată. Inspiră adine, litintrează-ți sângele rece.

— Nu mi-am dat seama că am avut asemenea

l nucurență, a zis el cu voce suavă. Dar probabil i ft nu ar trebui să fiu prea surprins. Ce mai faci, Andrea?

— Bine. Chiar grozav, aș putea spune, am mințit eu urgent, cu gândul la un articol din

Vunmo, în care se spunea că trebuie păstrată o t inosferă „lejeră, aerisită și fericită” atunci când vorbești cu o nouă cunoștință, pentru că majorillții bărbaților „normali” nu le place cinismul dur, așa că am continuat: La serviciu, toate merg foarte bine. Îmi place la nebunie slujba mea! Afo,,t interesant la birou în ultima vreme - multe f)” învățat, mii de chestii care s-au tot întâmplat.

D”, e grozav. Dar tu?

Nu vorbi prea mult despre tine, nu domina itversația, fâ-l să se simtă suficient de confortnibil pentru a aborda tema lui preferată și cea mm familiară de conversație: propria-i persoană.

— Ești o mincinoasă destul de abilă, Andrea.

Pentru un ascultător neavizat, toate astea ar ținea chiar să sune credibil, dar știi zicala, nu?

Nu vinzi castraveți grădinarului. Dar nu-ți face griji. Las de la mine de data asta.

Am deschis gura ca să neg acuzația, dar în loc (Im asta am izbucnit pur și simplu în râs. Aveam li' a face cu un tip înzestrat cu mult simț de „linervație).

— Hai să trec la obiect, pentru că tocmai mă îmbarc într-un avion spre Washington D. C. și cei tui la securitate nu par îneântați să mă vadă încând prin detectorul de metale în timp ce vorbesc la celular. Ai ceva planuri pentru sâmbătă seara?

Nu puteam să sufăr când oamenii își formulau întrebările în acest fel, adică întrebau dacă am planuri înainte de a-ți spune ce intenționează ei, Avea cumva iubita lui nevoie de cineva care săfacă niște comisioane și eu eram cea potrivit pentru așa ceva? Sau poate avea nevoie de cineva care să-i plimbe câinele în timp ce el dădea un alt interviu de opt ore pentru New York Timeal

Tocmai mă gândeam cum aş putea răspundt într-un fel care să nu mă angajeze la nimic, când el a continuat:

— Am făcut o rezervare la Babbo pentru sânv bată. La ora nouă. Or să vină și niște prieteni p| acolo, majoritatea redactori la diverse reviste fi niște oameni foarte interesanți. Un redactor df la The Buzz, vreo doi de la The New Yorker. O trupă de calitate. Te interesează?

Exact în clipa aceea o salvare a vâjâit în goană nebună pe lângă mine, cu toate sirenele urlând și cu luminile aprinse, în încercarea nereușită de * trece prin traficul total blocat. Ca de obicei, șof,, rii au ignorat salvarea, care a fost nevoită să a” oprească și ea la semafor, ca toate celelalte auto* vehicule.

Îmi dăduse cumva o întâlnire? Da, așa mi lt păruse. Îmi dăduse o întâlnire! Îmi dăduse întâlnire. Christian Collinsworth îmi dăduse întâlnire – și încă o întâlnire de sâmbătă seara, ș încă la Babbo, unde făcuse din întâmplare o rezer vare super pentru un grup de oameni inteligenți interesanți, oameni aidoma lui. Ca să nu mii vorbim de redactorii de la The New Yorker! Mi-affl stors creierii ca să-mi aduc aminte dacă îi pomeni' sem cumva la petrecere că Babbo era restau< rantul newyorkez la care-mi doream cel mai muHsă mă duc, că îmi plăcea mâncarea italieneasca ji știam cât îi place acolo Mirandei și muream să vâd și eu cum e. Îmi trecuse chiar prin minte „a-mi cheltuiesc salariul pe o săptămână pentru o masă acolo și sunasem chiar să fac o rezervare pentru mine și Alex, dar mi se spusese că au i (țzervări deja pe cinci luni înainte. Și de trei ani mcoace nu mă invitase nimeni altcineva în oraș în afară de Alex.

— Ăă, Christian, măculiță ce mi-ar mai plăi na să vin, am început eu și am încercat să uit instantaneu că tocmai rostisem cuvântul „măi- < uliță”. Măculiță! Cine spune așa ceva? Scena

În care Baby îl anunță cu mândrie pe Johnny că n adus un pepene1 mi-a venit în minte, dar am ignorat-o cu desăvârșire și m-am străduit să îi tluu înainte, în pofida umilinței: Zău că mi-ar plăcea să vin – da, tâmpito, ai mai

spus asta o dată, încearcă să progresezi puținel – dar nu pot. Eu, ăă, am deja planuri pentru sâmbătă.

Un răspuns destul de bun, ținând cont de împrejurări, am gândit eu. Țipam ca să acopăr itunetul sirenei, dar am reușit să păstrez anume ilciranitate. În fond, nu era nevoie să fiu disponibilă pentru o întâlnire care ar fi avut loc peste mimai două zile și nu era nevoie să dezvălui existența unui prieten. În fond, asta nu era treaba lui. Corect?

— Chiar ți-ai făcut planuri, Andrea, sau crezi că prietenului tău n-o să-i placă să te duci undeva cu un alt bărbat?

Întreba și el la întâmplare, îmi dădeam seama clar.

— Oricum ar fi, asta nu are nimic de-a face cu tine, am răspuns eu cu demnitate și chiar mi-am dat ochii peste cap.

I Scenă din filmul Dirty Dancing, cu Jennifer Gray și Patrick Swayze.

Am traversat Third Avenue fără să observ ci semaforul se făcuse roșu și a fost cât pe ce să fiu aplatizată de o dubită.

— Mă rog, în fine, de acum ai scăpat. Dar o să te invit din nou. Și cred că data viitoare o și spui da.

— Zău? Ce te face să crezi asta?

Încrederea în sine care îl făcuse să pară atât de sexy înainte începea acum să aducă foarte mult a aroganță. Singura problemă era că asta îl făcea să pară și mai sexy.

— O simplă bănuială, Andrea, o simplă bănuială. Și nu e nevoie să îți frământăi căpșorul cu prea multe probleme – tu sau prietenul tău. Nu am făcut decât să te invit la o masă bună, în compania unor oameni interesanți. Poate că i-ar plăcea și lui să vină, Andrea? Mă refer la prietenul tău. Trebuie să fie un tip ca lumea, mi-af plăcea foarte mult să-l cunosc.

— Nu! Aproape am țipat eu, îngrozită la idee* ca ei doi să se cunoască, fiecare fiind atât do diferit de celălalt. M-aș jena să-l văd pe Christian studiind integritatea morală a lui Alex, profilul lui de „bun samaritan”. Lui Christian, Alex i s-ar părea un tocilar naiv. Și m-aș simți încă ț.1 mai jenată să-l văd pe Alex observând personul toate trăsăturile urâte pe care eu le găseam inert” dibil de atrăgătoare la Christian: stilul lui, obrăznicia, încrederea în sine atât de solidă, încât păroa imposibil de jignit.

— Nu, am râs eu, sau mai degrabă m-am silit să râd, în încercarea de a face ca tonul meu al pară lejer. Nu cred că e o idee prea bună. Doșt sunt sigură că și lui i-ar face plăcere să te cunoascl, A râs și el, dar râsul lui a devenit batjocorit și disprețuitor.

— Glumeam, Andrea. Sunt sigur că prietenul tău e un tip grozav, dar nu sunt foarte interesat nă-1 cunosc.

— Nu, bineînțeles. Sigur, adică, știam ce voiai tu să.

— Trebuie s-o iau din loc. Sună-mă dacă te răzgândești. Sau dacă îți schimbi „planurile”, lune? Invitația rămâne valabilă. A, da, și îți urez o zi bună.

Și, până să mai scot o vorbă, a închis.

Ce naiba se petrecuse? Am derulat mental toată scena: Scriitorul-Cel-Mai-în-Vogă-Și-Mai-Inteligent îmi aflase cumva numărul mobilului, mă sunase și îmi dăduse o întâlnire în toată legea „îmbată seara la un Restaurant-La-Modă-Ultimultăcnet. Nu-mi era prea clar dacă știuse deja că t”m un prieten, dar nu părea prea afectat de informație. Singurul lucru pe care îl știam sigur nra că stătusem mult prea mult la taclale, fapt confirmat de o scurtă privire aruncată pe ceas.

Trecuseră treizeci și două de minute de când plecasem de la birou, mai mult decât îmi trebuia „le obicei să cumpăr prânzul și să ajung înapoi.

Am îndesat la loc telefonul în buzunar și mi-am dat seama că eram deja la restaurant; am împins ușile masive din lemn și am intrat în încăperea cufundată în semiîntuneric și tăcere. Deși toate mesele erau ocupate de bancheri și avocați care își înfulecau fiecare friptana preferată, abia dacă ne auzea vreun zgomot, ai fi zis că mocheta groasă iji „decorul” masculin absorbiseră orice sunet.

— Andrea! L-am auzit pe Sebastian strigându-mă ile la recepție.

S-a repezit spre mine ca și când aș fi fost în posesia ultimului medicament capabil să-i salveze viața și a continuat:

— Ne bucurăm atât de mult că ești aici!

Două fete în uniforme cenușii cu fuste mini au dat serioase din cap în spatele lui.

— Zău? De ce?

Nu mă puteam niciodată stăpâni să nu îl tachinez pe Sebastian, măcar așa, un pic. Era incredibil de lingău.

S-a aplecat conspirativ spre mine, surescitarei lui era aproape palpabilă:

— Ei bine, știi ce gândește întreg personalul aici, la Smith and Wollesky, despre domnișoaru

Priestly, nu? Runway e o revistă așa de nemaipomenită, cu pozele acelea superbe, atât de stilată și, evident, cu articole atât de fascinante și de erudite. Noi o adorăm cu toții!

— Articole erudite, zici? L-am întrebat eu și mi-am stăpânit zâmbetul care amenința să mi se lățească pe toată fața.

El a încuviințat cu mândrie din cap și s-a întors, pentru că una din chelnerițe l-a bătut pe umăr și i-a înmânat o sacoșă. A strigat – la propriu – de bucurie.

— Ah-ha! Iată-l, un prânz preparat perfect pentru un editor perfect – și o asistentă perfectă, a adăugat el și mi-a făcut cu ochiul.

— Mulțumesc, Sebastian, îți suntem amândouă recunoscătoare.

Am deschis sacoșă din bumbac natural, care aducea foarte mult cu cele iioer-trăsnet de la

Ștrand pe care și le atârnav pe umăr toți studenții de la New York University, dar fără marca firmei, și am aruncat o privire înăuntru ca să mă conving că totul e-n regulă. O friptură de un kilogram de carne din care se scurgea la sânge de înecase vasul de tot, carne atât de crudă, do ziceai că abia dacă atinsese grătarul. Present.

Doi cartofi copti, fiecare cât un pisoi, fiecare aburind. Present. Un vas mai mic cu o porție de piure cu smântână și unt. Opt tulpini perfecte de „paranghel, cu vârfuri care păreau moi și zemoase și capetele de jos curățate perfect, de li se vedea „lbeața. Present. Și mai era și un vas plin de unt topit, o cutiuță plină ochi cu sare grunjoasă cușer, un cuțit special, cu mâner de lemn, pentru friptură și un șervețel din pânză curat și apretat, ture azi era împăturit ca o fustă plisată. Adorabil. Sebastian aștepta să vadă dacă îi place.

— Foarte frumos, Sebastian, am zis eu, de purcă aș fi lăudat un cățeluș pentru că se ceruse ii tară. Te-ai întrecut pe tine însuși astăzi.

El a zâmbit plin de mândrie și și-a plecat privirea, cu un aer studiat de umilință.

— Ei, mulțumesc. Doar știi ce cred eu despre domnișoara Priestly și, ei bine, e o adevărată onoare pentru mine să. Mă înțelegi tu.

— Să îi pregătești masa de prânz? I-am oferit „mi explicația ajutoare.

— Ei da. Exact. Știi tu ce vreau să spun.

— Da, bineînțeles că știu, Sebastian. O să-i placă foarte mult, sunt sigură.

Nu m-am îndurat să-i spun că eu urma să despachetez imediat toată creația lui, pentru că domnișoara Priestly, pe care o adora atâta, s-ar mteriza ca o pisică furioasă dacă s-ar pomeni luță în față cu un șervețel în oricare altă formă decât cea de șervețel – darămite în formă de iincoșă de bowling sau pantof cu toc. Mi-am îndesat sacoșa sub braț și m-am pregătit să plec, dar locmai atunci a sunat telefonul.

Sebastian m-a privit curios, în speranța arzătoare că vocea de la celălalt capăt era cea a iubirii lui, a rațiunii lui de a exista. Speranța nu i a fost în zadar.

— Emily? Tu ești, Emily? Abia te aud! A venit vocea Mirandei, furioasă și pițigăiată.

— Bună, Miranda. Da, sunt eu, Andrea, an declarat calm, în vreme ce Sebastian a sărit ti sus de fericire la auzul numelui ei.

— Îmi gătești cumva personal masa de prâni

Andrea? Pentru că, după ceasul meu, ți 1-a 11 cerut cu treizeci și cinci de minute în urmi

Nu-mi vine în minte un singur motiv pentn care – dacă ți-ai fi făcut treaba cum trebuie < mâncarea mea nu se află deja pe biroul meu. Ți (îți vine vreunul?

Îmi rostise numele corect! Un mic succes, ca” drept, dar n-aveam timp să jubilez.

— Aă, păi, ei bine, îmi pare foarte rău că durat atât de mult, dar a fost o mică încurcături cu.

— Știi doar cât de puțin mă interesează amă nuntele astea, nu?

— Da, bineînțeles că înțeleg și nu mai dureail mult și.

— Te-am sunat ca să-ți spun că vreau maia de prânz și o vreau acum. Nu prea e loc de nuanța subtile. EMILY-ÎMI-VREAU-MASA-DE-PRÂNI, ACUM!

Și cu asta mi-a închis telefonul în nas, itp mâinile îmi tremurau atât de tare încât am scăpai celularul pe podea. Nu l-aș fi putut scăpa m] repede nici dacă mi-ar fi luat foc.

Sebastian, care părea gata să leșine din cauză celor petrecute, s-a aplecat imediat, a ridicat telefonul și mi l-a înapoiat.

— S-a supărat pe noi, Andrea? Sper că nu consideră că am dezamăgit-o! Așa consideri?

Chiar așa consideră?

Gura i s-a strâns punga, venele, și așa proeml> nente, de pe frunte au început să-i pulseze, iar eu mi-am dorit să-l urăsc cât o uram pe ea, dai n-am reușit să simt pentru el decât compasiunea, De ce oare îi păsa omului ăstuia, care se remarcă doar prin faptul că nu se remarcă prin nimic, de ce oare îi păsa lui atât de mult de Miranda

Priestly? De ce depunea atât de mult efort pentru a o mulțumi, în a o impresiona, în a prepara ntatea pentru ea? Poate ar trebui să preia slujba mea, am gândit eu, pentru că eu aveam de gând h& îmi dau demisia. Da, chiar așa. Voi intra în birou în pas de defilare și îmi voi da demisia. În fond, ca ce chestie să înghit rahatul ăsta din partea ei? Ce anume îi dădea ei dreptul să-mi vorbească – să vorbească oricui – în halul ăsta?

Poziția? Puterea? Prestigiul? Afurisitele de țoale

Prada? Unde, în tot universul ăsta, un asemenea comportament putea fi considerat acceptabil?

Chitanța pe care trebuia să o semnez zilnic pentru ca prânzul de nouăzeci și cinci de dolari na fie inclus în factura plătită de Elias-Clark era pe măsura și am mâzgălit la repezeală o semnătură nedeslușită. Era semnătura mea, sau a

Mirandei, sau a lui Emily, sau a lui Mahatma

(îndhi, nimeni nu și-ar fi putut da seama în momentul ăsta a cui era, dar nu conta. Am inhalat sacoșa cu alimentul care dădea o nouă definiție produsului numit „carne friptă” și m-am năpustit afară, lăsându-l pe Sebastian, aflat într-o „tare de spirit foarte fragilă, să se descurce singur cu propriile simțăminte. M-am aruncat rapid

Într-un taxi în clipa în care m-am pomenit în stradă, după ce aproape că am dărâmat un bătrânel. N-aveam timp să mă ocup de așa ceva. Trebuia să-mi dau demisia. Cu tot traficul de la ora prânzului, am parcurs cele câteva străzi în zece minute și i-am aruncat taximetristului o bancnotă de douăzeci de dolari. I-aș fi dat una de cincizeci dacă aș fi avut, și aș fi găsit o cale de a o deconta la Elias, dar nu am găsit niciuna în portofel. El a început imediat să îmi numer,, restul, dar eu am trântit portiera și am luat-o l.” fugă. Fie ca acei douăzeci de dolari să-i folosească pentru îngrijirea vreunei fetițe pe undeva, sau pentru repararea vreunui boiler, am decis eu, Sau chiar pentru câteva beri după serviciu, în vreo circiumă de-a șoferilor de prin Queens – orice ar fi botărât taximetristul să facă cu banii ăștia ar fi reprezentat o activitate mai nobili decât a cumpăra încă o cană de cafea Starbuckn încărcată de disprețuitoare indignare, am năvălit în clădire, fără să acord vreă atenție privirilm dezaprobatoare ale unui grup de Tocători dintr-un colț. L-am văzut

pe Benji coborând dintr-unul dintre lifturile Bergman, dar m-am întors reped,, cu spatele, ca să nu mai pierd timpul și cu el, mi-am trecut cârdul prin cititor și am dat cu șoldul în ușile turnante. La dracu'! Bara metalici a rămas înțepenită, mi-a izbit din plin osul pol" vian și am realizat instantaneu că o vânătaii mare și neagră avea să mi se ivească pe piele în câteva minute. Am ridicat privirea și am dat peste două șiruri de dinți albi și o mutră trana pirată lăbărțată împrejurul lor. Eduardo. Tra" buie că glumea. Sigur că glumea.

I-am aruncat cea mai încruntată expresie dl care eram în stare, una care spunea, foarte simplu, ceva de genul Mori naibii! Dar azi n-a avut nici un fel de efect. Cu ochii în ochii lui am dat fug,, la ușa următoare, am trecut cârdul prin ea iuta ca fulgerul și m-am năpustit să intru. Dar el | reușit să o blocheze la timp, iar eu am rama" acolo în timp ce el dădea drumul înăuntru tuturor Tocătorilor, unul după altul, pe prima ușa pa care o încercasem eu. Șase inși în total, iar eu stăteam tot acolo, ațjt de frustrată, încât ml podidea plânsul. Eduardo nu era câtuși de puțin înțelegător.

— Prietenă dragă, nu fi atât de tristă, chestia „Hta nu e o tortură, e ceva amuzant. Te rog. Și „cum, fii atentă aici, pentru că. „I think we're alone now. There doesn't seem to be anyone n-rou-ound. I think we're alone now. The beatin' of our hearts is the only sou-und”.

— Eduardo, cum naiba vrei să-ți dansez pe chestia asta? N-am timp acum de așa ceva, la dracu'!

— OK, OK. Nu-mi dansa, cântă doar. Eu încep, tu termini. „Children behave! That's what they „ay when we're together. And watch how you play. They don't understand, and so we're.”

M-am gândit că oricum trebuia să-mi dau demiHia dacă mai întârziam mult, sau că aveam să fiu dată afară. Măcar să fac altcuiva o bucurie.

— Jiunning just as fast as we can,, am continuat eu imediat. Jâoldin' on to one another's hand. Tryin' to get away into the night and then you put your arms around me ont we tumble to the ground and then you say.”

M-am aplecat puțin, că l-am văzut pe Mickey, licălosul pe care îl cunoscusem în prima zi, mcercând să asculte, iar Eduardo a terminat i-întecul:

— J think we're alone now. There doesn't seem to be anyone a-rou-ound. I think we're alone now.

The beatin' of our hearts is the only sou-und!”

S-a fandosit și și-a avântat un braț în sus.

L-am făcut un semn aprobator și am auzit declicul de deschidere al ușii metalice.

— Poftă bună, Andy! Mi-a strigat el, încă rânlind.

— Și ție la fel, Eduardo, și ție la fel.

Drumul cu liftul a fost liniștit și lipsit de evenimente și abia când am ajuns la ușa biroului nostru am decis că nu-mi puteam da demisia.

Sigur, era înspăimântător să o fac așa, pe nepusă masă, și era pe de-a-ntregul posibil ca ea să st uite doar la mine și să-mi spună: „Nu, nu îți permit să demisionezi” - și atunci ce puteam spune? Și, în afară de asta, trebuia să nu uit ci era vorba doar de un an din viața mea. Un singur an care urma să

mă scutească de mulți ani da nefericire. Un an, douăsprezece luni, cincizeci și două de săptămâni, trei sute șaiszeci și cinci da zile de acceptare a rahatului ăsta, pentru a fac” apoi ceea ce îmi doream cu adevărat. Nu era mare lucru, și-apoi eram prea obosită ca să mă gândesc măcar la căutarea unu alt loc de muncă.

Mult prea obosită.

Emily m-a privit când am intrat pe ușă.

— Se întoarce imediat. S-a dus până în biroul domnului Ravitz. Zău așa, Andrea, ce ți-a trebuit atât de mult? Știi foarte bine că se repede! mine de câte ori întârzi tu, și eu ce pot să-i spun?

Că fumezi în loc să-i cumperi cafeaua sau ci vorbești la telefon cu prietenul în loc să îi aduci prânzul? Nu e drept, zău că nu e drept.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra calculatorului, cu o expresie resemnată pe față.

Avea dreptate, firește. Nu era drept. Față do mine, față de ea, față de orice ființă omenească, fie ea și semicivilizată. Și m-am simțit prost pentru că îi făceam și ei viața mai grea, căci astă făceam de fiecare dată când întârziam câteva minut” ca să mă relaxez și să mă liniștesc. Pentru ci fiecare secundă în care eu lipseam nu era dectt o nouă secundă în care Miranda își aținea atenția necruțătoare asupra lui Emily. Mi-am jurat că voi încerca să mă port mai bine.

— Ai absolută dreptate, Em, și îmi pare rău, O să încerc să mă port mai bine.

A părut realmente surprinsă și chiar oarecum mulțumită.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, Andrea. Doar am făcut și eu treaba pe care o faci tu acum. Și știi cât e de împuțită. Crede-mă, nu puține au fost zilele în care a trebuit să mă duc pe zăpadă iji zloată să-i cumpăr cafea de cinci, șase, șapte ori pe zi. Eram atât de obosită că abia mă mai puteam mișca – știu foarte bine cum e. Uneori mă suna să mă întrebe unde e ceva anume – cafeaua latte, prânzul, ceva special, de exemplu pasta pentru dinți sensibili – și era plăcut să constat că măcar dinții ei sunt sensibili – iar eu nici nu apucasem bine să ies din clădire. Nici nu ajunseseam pe stradă! Așa e ea, Andy. Așa stau lucrurile și gata. Nu poți să te-ncontrezi la nesfârșit, în felul ăsta n-o să rezști prea mult nici. Nu vrea să jignească pe nimeni, zău că nu vrea. Dar așa e ea, pur și simplu așa e ea.

Am dat din cap și am înțeles, dar nu puteam deloc să accept așa ceva. Nu lucrasem niciodată

În altă parte până atunci, dar nu puteam crede că peste tot șefii se poartă în halul ăsta. Sau așa „e purtau toți?

Am pus sacoșa cu mâncare pe biroul meu și „m început preparativele. Am scos cu mâinile „oale toată mâncarea din cutiile, închise ermetic pentru a o păstra caldă, și am aranjat-o (stilat, „peram eu) pe una dintre farfuriile de porțelan din sertarul de deasupra dulapului. M-am oprit numai cât să-mi șterg mâinile deja slinoase de o pereche de pantaloni de-ai ei Versace, pe care mcă nu apucasem să-i trimit la curățătorie, după care am pus farfuria pe tava de tek și ceramică, ni cărei loc era sub biroul meu. Lângă farfurie ura pus vasul

cu unt, sarea și tacâmurile învelite în șervețelul-care-nu-mai-era-în-formă-de-fustăplisată. O rapidă examinare a capodoperei mele m-a dus la concluzia că lipsea apa San Pellegrino.

Trebuia să mă grăbesc – ea se putea întoarce din clipă în clipă! M-am repezit într-una dintre chicinete și am înhățat cu mâinile câteva cuburi da gheață, suflând în ele să nu-mi înghețe palmele, Suflatul era doar la un mic, micuț, mititel pat spre a le linge -să o fac? Nu! Ridică-te deasupra, ridică-te deasupra unui asemenea comportament.

Nu îți scuipa în mâncare și nu-i linge cuburile dt gheață. Doar ești o persoană superioară, nu poți face așa ceva!

Biroul ei era încă pustiu când m-am întors și nu-mi mai rămăsese decât să torn apa din sticli în pahar și să-i pun tava aranjată cu atâta măiestrie pe birou. Ea avea să se întoarcă, ave” să se așeze la biroul ei gigantic și să zbiere să-i închidă careva ușa. Iar asta avea să fie unica dată când aveam să sar fericită și entuziasmată din scaun, pentru că asta însemna nu numai ci ea urma să stea potolită în spatele acelor uși vreme de o bună jumătate de oră vorbind la telefon cu B-DAD, dar și că puteam și noi două să mân căm. Una din noi se putea repezi până jos, și înhațe primul aliment care-i cădea sub ochi, alergând înapoi într-un suflet, pentru ca și cealaltă să poată pleca. Apoi ne străduiam să ne ascundem mâncarea sub birou sau pe după monitoare, pentru cazul în care ea ar fi ieșit pe neașteptate din birou. Dacă exista vreo regulă nescrisă, dar nesmintită, aceea spunea că personalul de la

Runway nu mănâncă în fața Mirandei Priestly, Scurt.

Ceasul meu zicea că e ora două și un sfert

Stomacul îmi zicea că e seara târziu. Trecuseră șapte ore de când înfulecasem un croissant cu ciocolată, în drum de la Starbucks spre birou, și mi-era așa foame, că-mi venea să mușc din friptura Mirandei.

— Em, mă ia cu leșin de foame. Cred că mă irped până jos să cumpăr ceva. Vrei să-ți aduc și

Vie ceva?

— Ai înnebunit? Nu i-ai servit încă prânzul.

Ne întoarce dintr-o clipă în alta.

— Vorbesc serios. Zău că nu mi-e bine. Nu i ied că pot să aștept.

Lipsa de somn combinată cu procentul scăzut do glucide îmi provoca amețeli. Nu eram sigură cft sunt în stare să-i car tava cu friptură în birou, rliiar dacă avea să se întoarcă în secunda următoare.

— Andrea, fii rațională! Dacă dai nas în nas cu ea în lift sau la recepție? O să-și dea seama că ai ieșit din birou. Ar sări în sus! Nu merită riscul. Stai un pic, mă duc eu să-ți aduc ceva.

Și-a înhățat portofelul și a ieșit din birou.

După nici patru secunde am văzut-o pe Miranda venind pe hol. Orice gând la amețeală, sau foame, „nu extenuare a dispărut în clipa în care am i-am văzut fața crispată și încruntată și am zbumt de pe scaunul meu să îi pun tava pe birou înainte de a mă zări.

Am aterizat la loc pe scaunul meu cu capul mvârtindu-mi-se, cu gura uscată și total dezorientată exact în clipa în care primul pantofior Jimmy

(’hoo trecea pragul. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire și, din fericire, nici n-a observat că adevărata Emily nu se afla la biroul ei. Aveam impresia că întâlnirea cu domnul Ravitz nu mersese prea bine, deși era posibil să fie vorba doar de veșnicul ei resentiment față de ideea de a fi nevoită să plece din biroul său pentru a se întâlni cu cineva în biroul aceluia. Domnul Ravitz era, din câte observasem până acum, singura persoană din întreaga clădire pe care Miranda se grăbea întotdeauna să o mulțumească.

— Ahn-dre-ah! Ce e asta? Te rog să-mi spui ce Dumnezeu e asta?

M-am repezit în biroul ei și am rămas încremenită în fața mesei, având amândouă ochii ațintiți spre ceva care reprezenta, cât se poate de evident, prânzul pe care îl servea ori de câte ori nu ieșea în oraș. O rapidă recapitulare mentală a dus la descoperirea că nimic nu lipsea, nimic nu fusese pus în alt loc decât cel obligatoriu, nimic nu fusese gătit incorect. Care era problema ei?

— Păi, ăă, e prânzul tău, am zis eu cu glas domol, în efortul sincer ca tonul meu să nu pară sarcastic, lucru extrem de dificil, ținând cont de faptul că declarația în sine era evident săreai” tică. E ceva în neregulă?

Dacă e să fiu sinceră, cred că buzele ei abia dacă s-au întredeschis ușurel, dar mie, în stare” aproape de delir în care mă aflam, mi s-a părut că și-a dezgolit niște colți ascuțiți.

— E ceva în neregulă? M-a imitat ea în batjocură, cu glas pițigăiat, care nu aducea câtuși de puțin cu glasul meu sau cu vreun alt glas omenesc, și-a îngustat ochii până au ajuns niște fanta și s-a aplecat mai spre mine, vorbind tot fără să ridice vocea:

— Da, e ceva în neregulă. Ceva foarte, foarte în neregulă. De ce a trebuit să mă întorc în biroul meu ca să gădesc asta pe masă?

Era ca atunci când te chinuiești să dezlegi unul dintre rebusurile acelea supersofisticate.

Chiar așa, m-am întrebat eu, de ce a trebuit să se întoarcă în biroul ei ca să găsească asta pe masă? Evident, faptul că ceruse toate astea cu numai o oră în urmă nu reprezenta răspunsul corect la întrebare, dar era singurul de care dispuneam. Nu îi plăcea tava pe care era servit?

Nu, asta era exclus: o văzuse de un milion de ori

(întă atunci și nu se plânsese niciodată de ea.

I trimiseseră din greșeală un alt fel de carne?

Nu, nici asta nu era. Cei de la restaurant mă nxpediaseră o dată cu un fileu care arăta senzațional, gândind că ei o să-i placă mai mult decât carnea aia crudă și tare ca talpa, dar ea mai să facă infarct. Mă pusese să-1 sun pe bucătarul-șef

În persoană și să urlu la el, în vreme ce ea stătea lingă mine și îmi spunea ce să-i zic.

„îmi pare rău, domnișoară, îmi pare foarte rău”, răspunsese el cu voce stinsă și mi se păruse col mai de treabă om din lume. „M-am gândit tloar că, dat fiind că domnișoara Priestly este un client minunat, ar prefera să servească ce avem noi mai bun. Nu am cerut mai mulți bani, dar nici o grijă, nu mai fac așa ceva. Promit.” Mi-a venit să plâng atunci când ea mi-a ordonat

să-i apun că nu va mai fi în veci bucătar-șef în alt restaurant decât unul de mâna a doua, dar i-am i>us. Iar el se scuzase din nou și se declarase de acord cu ea, iar de atunci ea își căpătase mereu rurnea ei crudă înecată în sânge. Deci, nici asta nu era problema. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să spun sau ce să fac.

— Ahn-dre-ah. Nu ți-a spus asistenta domnului Ravitz că am servit prânzul împreună cu el în nenorocita aceea de cantină cu numai câteva clipe în urmă? M-a întrebat ea răspicat, de parcă se utrăduia din răputeri să nu-și piardă de tot cumpătul.

Ce? După toată nebunia aceea, după toată alergătura, după spaima trasă de Sebastian, după telefoanele furioase, după facturarea a nouăzeci, ii cinci de dolari, după cântecul lui Tiffany de la ușă și după aranjarea mâncării, și amețeala, și așteptarea întoarcerii ei ca să pot mânca și eu, aflu că ea mâncase deja?

— Ăă, nu, nu ne-a sunat deloc. Păi, ăă, înseamnă că nu vrei asta? Am întrebat și am arătat spre tavă.

M-a privit de parcă i-aș fi sugerat să-și mănânci una din gemene.

— Ce crezi că înseamnă asta, Emily?

La naiba! Și în ultima vreme se descurcase atât de bine cu numele meu.

— Cred că, ăă, că nu o vrei.

— Ai un bun simț de observație, Emily. Am mare noroc că înveți așa de repede. Și acum, ia toate astea de aici. Și vezi să nu se mai întâmpale.

Asta e tot.

M-a străfulgerat o scurtă viziune - una în care, ca în filme, se făcea că întindeam mâna și trimiteam în zbor tot conținutul tăvii până în capătul celălalt al încăperii. Și se făcea că ea privea asta șocată, după care, cuprinsă de remușcări, își cerea din suflet iertare pentru că îmi vorbise pe un asemenea ton. Dar țăcănitul unghii* lor ei în masă m-a readus rapid la realitate, așa că am ridicat în grabă tava și am ieșit cu grvjl din birou.

— Ahn-dre-ah, închide ușa! Am nevoie da puțină liniște! A strigat ea.

De bună seamă, faptul că pe biroul ei își făcuse apariția un prânz îmbelșugat pe care ea nu avusese chef să-1 consume reprezentase un eveniment extrem de stresant pentru ea.

Emily tocmai se întorsese cu o cutie de Cola light și un pachetel cu stafide pentru mine. Sa presupunea că astea aveau să mă ajute să rezist până la prânz, deși, firește, nu exista în toata astea măcar o calorie, măcar un gram de grăsime, măcar o uncie de zahăr. Ea a pus pachetul pe biroul meu tocmai când Miranda zbiera și s-a repezit să îi închidă ușile franțuzești.

— Ce s-a-ntâmplat? A șoptit ea cu ochii la tava și îi mâncarea neatinsă pe care o țineam, încremenită locului, în mâini.

— Păi, se pare că încântătoarea noastră șefă m servit deja masa de prânz, am șuiert eu printre ilinții încleștați. Și mi-a făcut o scenă pentru că nu am prevăzut, nu am ghicit, nu am fost în „tare să mă uit direct în stomacul ei și să-mi dau itama că nu-i mai e foame.

— Glumești, a zis ea. S-a rățoit la tine pentru > i ai fugit să-i aduci prânzul – așa cum îți ceruse și pentru că, pe urmă, nu ai avut de unde să știi că ea mâncase deja în altă parte? Ce cățea!

Am dat din cap. Era o schimbare fenomenală, do data asta Emily îmi ținea mie partea, în loc na-mi țină un discurs despre cum Nu-Pricep-EuȘi-Pace. Dar, stai așa! Era prea frumos ca să dureze mult. Ca soarele care coboară brusc după linia orizontului, lăsând în urmă-i numai dungi roz și bleu acolo unde strălucise cu numai câteva clipe în urmă, expresia de pe chipul lui Emily a trecut de la cea de mânie la una de remușcare.

Virajul Paranoic Runway.

— Ține minte ce am discutat mai înainte, Andrea. (Mda, iată-1, VPR, o sută optzeci de grade:) Ea nu face toate astea ca să te jignească po tine. Nu e deloc rău intenționată. Atâta doar nft e o persoană prea importantă ca să își piardă vremea cu mărunțișuri. Așa că nu te enerva.

Aruncă mâncarea și hai să ne vedem de treabă.

Emily și-a întipărit pe chip o expresie de hotărî re și s-a așezat în fața calculatorului. Sunt convinsă că se întreba în clipa aceea dacă Miranda nu pusese cumva microfoane în biroul nostru și auzise totul. Era roșie la față și părea foarte nemulțumită de lipsa de autocontrol de care ilftduse dovadă. Nu știu cum rezistase în postul

Anta atât de mult.

Mi-a trecut prin minte să mănânc chiar eu friptura, dar ideea că fusese pe biroul Mirandri cu câteva clipe mai devreme mi-a provocat repulsia, Am dus tava la bucătărie și am înclinat-o în ați fel încât tot ce se găsea pe ea a alunecat direct în coșul de gunoi – toată mâncarea gătită și con,, dimentată cu grijă, farfuria de porțelan, bolul metalic cu unt, cutiuța cu sare, șervețelul A” pânză, tacâmurile, cuțitul de friptură și paharul

Baccarat. Duse au fost toate. Ce conta? O să 1” văd din nou pe toate în ziua următoare, sau cântl i s-o face iar foame de vreun prânz.

Când am ajuns, în sfârșit, la Drinkland, Alo,, părea enervat, iar Lily – terminată. M-am între” bat imediat dacă Alex aflase cumva că îmi dăduw astăzi o întâlnire un tip care nu numai că eri faimos și mai vârstnic ca mine, dar mai era și un nenorocit absolut. Își dădea el seama cumva?

Simțea? Să-i spun eu? Nu, nu era cazul să deschid o discuție pe o temă atât de insignifiantă. Doa nu admiteam că mă interesează un alt bărbat, doar nu aveam să ies vreodată cu el. Așa că nil aveam nimic de câștigat pomenind despre con” versația cu respectivul.

— Bună sseara, modissto, a bolborosit Lily și și-a vânturat paharul cu gin tonic în direcți” mea, în chip de salut. Parte din conținutul paharului i s-a vărsat pe vestă, dar n-a părut al observe: Ssau ar trebui ssă sspun, viitoare colega de cameră? Comandă ceva de băut. Trebuie sal toastăm!

De fapt, sunase mai mult a „toatăm”.

L-am sărutat pe Alex și m-am așezat lângă el.

— Arăți trăsnet astăzi! Mi-a zis el și a aruncat o privire admirativă asupra hainelor mele Prada.

I’ând s-a petrecut transformarea?

— O, astăzi. Foarte aproape de momentul în ire aproape că mi s-a spus răspicat că dacă nu

Îmi ajustez look-ul s-ar putea să rămân fără serviciu. Chestii destul de jignitoare, dar trebuie să mărturisesc că dacă tot trebuie să te îmbraci cu iova în fiecare zi, Țoalele astea nu sunt rele deloc.

Uite ce e, îmi pare foarte rău că am întârziat.

I'regătirea Cărții s-a lungit astăzi la nesfârșit și
I'mediat după ce i-am adus-o, Miranda m-a trimis

În magazinul din colț să-i cumpăr niște busuioc.

— Parcă spuneai că are bucătar, a remarcat

Mex. Nu putea să-1 trimită pe el?

— Într-adevăr, are bucătar. Și mai are și menajară, și bonă, și doi copii.

Așa că n-am nici cea mai vagă idee de ce eu am fost cea expedită după mirodenii. Și a fost cu atât mai agasant cu ctt pe Fifth Avenue nu există magazine pentru „șă ceva, și nici pe Madison sau Park, așa că a trebuit să mă duc tocmai pe Lex ca să dau de un magazin. Dar, firește, acolo nu aveau busuioc, nșă că a trebuit să iau nouă străzi la picior până nm dat de un D'Agostino's deschis. Și uite-așa tim petrecut încă patruzeci și cinci de minute. Ar trebui să cumpăr un raft întreg de mirodenii și ia umblu peste tot cu el în sacoșă. Dar dă-mi voie să-ți spun că a meritat din plin să fac aceste patruzeci și cinci de minute de muncă suplimentară! Gândește-te numai ce multe am învățat în timp ce am umblat după busuioc, ce pregătită sunt acum pentru viitorul meu în lumea publicisticii! De-acum sunt pe drumul cel bun pentru cariera de redactor, am zis eu cu un zâmbet triumfător.

— În cinstea viitorului tău! A zbierat Lily fără a detecta vreo urmă de sarcasm în diatriba mea.

— S-a abțiguit rău, a zis Alex cu glas domol și a privit-o pe Lily cu aerul cuiva care se uit* la o rubedenie care zace bolnavă pe un pat du spital. Eu am ajuns aici împreună cu Max la fix, el a plecat deja, dar ea trebuie să fi venit cu ort întregi înaintea noastră. Iar dacă nu, înseamnă că bea foarte repede.

Lily băuse întotdeauna în stil mare, dar asta nu era deloc bizar, dat fiind că Lily făcea totul în stil mare. Ea fusese prima care fumase marijuana în școala generală, prima care își pierdui* virginitatea în liceu și prima care sărise cu parașuta în facultate. Iubea orice și pe oricine, chim dacă iubirea nu-i era întoarsă, cu condiția ca asta să o facă să se simtă vie.

„Zău că nu înțeleg cum poți să te culci cu el, când știi foarte bine că n-o să se despartă nici> odată de iubita lui”, îi spusese eu despre un tip cu care se întâlnea pe furiș în primul an de liceu, „Iar eu nu înțeleg cum poți tu să trăiești dupl atâtea reguli”, replicase ea instantaneu. „Cum poți să te distrezi când ai viața perfect planificată, trasată și regularizată? Trăiește și tu puținel, Andy! Simte și tu ceva! E atât de bine și trăiești!”

Poate că în ultimul timp începuse, într-adevăr, să bea ceva mai mult ca de obicei, dar știam ci acest prim an din programul ei postuniversitar era deosebit de stresant chiar și pentru ea și ci profesorii de la Columbia erau mai pretențioși și mai puțin înțelegători decât cei pe care îi învărtise ea pe

degete la Brown. Poate că nu e o idet rea, am gândit eu și i-am făcut un semn cheme” riței. Poate că a bea e cea mai bună cale pentru a te descurca. Am comandat un Absolut cu suc rie grapefruit și am sorbit lung. Mi s-a făcut și mai rău, pentru că tot nu avusesem timp să bag

În stomac altceva în afara cutiei de Cola light și a pachetelului cu stafide aduse de Emily pe la prânz.

— Sunt sigură că nu e nici o problemă, doar că „, avut parte de două săptămâni foarte grele la p/coală, i-am zis eu lui Alex, de parcă Lily n-ar fi „lat chiar lângă noi.

Ea nu lua notă că vorbeam despre ea, fiind mlânc preocupată să-i arunce unui golănaș de la

Imr niște priviri ademenitoare de vino-ncoa'. Alex ți-a petrecut brațul pe după umerii mei și eu in-am ghemuit mai aproape de el pe banchetă.

('a bine era să fiu din nou aproape de el - aveam

Impresia că trecuseră săptămâni întregi de când nu mai stătusem așa.

— Nu vreau să sparg cheful, dar trebuie să plec acasă, a zis Alex și mi-a dat părul după ureche. Te descurci cu ea?

— Trebuie să pleci? Așa repede?

— Repede? Andy, sunt aici de două ore și mă uit cum bea prietena ta cea mai bună. Am venit

*ft te văd pe tine, dar tu nu erai aici. Iar acum „i aproape miezul nopții și mai am de corectat niște compuneri.

A spus toate astea calm, dar mi-am dat seama r/l e supărat.

— Știu, îmi pare rău, zău că-mi pare rău. Știi bine că aș fi venit dacă ar fi fost posibil. Știi cum.

— Știu toate astea. Nu zic că ai făcut ceva rău sau că ai fi putut să procedezi altfel. Înțeleg.

Dar încearcă să înțelegi și tu cum e viața mea, Itine?

Am dat din cap și l-am sărutat, dar m-am umțit foarte prost. Mi-am jurat să mă revanșez față de el, să aleg o seară anume și să organizo/.

Ceva deosebit numai pentru noi doi. In fond, „1 acceptase multe situații neplăcute din partea mea.

— Atunci, nu vrei să rămâi la mine pești noapte? Am întrebat eu plină de speranță.

— Numai dacă ai nevoie de ajutor cu Lily, Chiar că trebuie să ajung acasă și să corectei lucrările alea.

M-a îmbrățișat de despărțire, a sărutat-o pe

Lily pe obraz și a pornit spre ușă.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, a zis el el a ieșit.

— De ce a plecat Alex? A întrebat Lily do parcă n-ar fi fost de față la întreaga conversație.

E ssupărat pe tine?

— Probabil, am oftat eu și am strâns la piepl geanta mea de poștaş din pânză de cort. În ultimul timp m-am purtat ca un rahat cu el.

M-am dus până la bar să cer niște aperitive și pe când m-am întors golănașul-de-Wall-Street se ghemuise deja pe banchetă lângă Lily. Părea să

aibă până în treizeci de ani, dar părul începuse să i se rărească, așa că era cam greu să-i apreciezi vârsta.

Am apucat haina ei și i-am aruncat-o.

— Lily, pune asta pe tine. Plecăm chiar acum, am zis cu ochii la el.

Era cam scund, iar pantalonii kaki lăbărțați nu îl făceau să pară mai înalt. Iar faptul că limba lui se afla acum la trei centimetri de urechea prietenei mele celei mai bune nu mă făcea să îl plac mai mult.

— Ei, ce atâta grabă? A întrebat el cu voce plângăreață, nazală.

Prietena ta și cu mine suntem pe cale să ne cunoaștem mai bine.

Lily a rânjit și a dat din cap, după care a încercat să mai tragă o dușcă, nedându-și seama că paharul ei e gol.

— Foarte frumos, dar acum trebuie să plecăm. Cum te cheamă?

— Stuart.

— Încântată de cunoștință, Stuart. Ce-ar fi

Nă-i dai lui Lily numărul tău de telefon ca să te poată ea suna dacă vrea atunci când o să se simtă mai bine? Ce zici? Am întrebat eu și i-am aruncat un zâmbet.

— Mda, mă rog. Nici o problemă. Vorbim mai lîrziu.

S-a ridicat în picioare și a pornit-o imediat

Mpre bar, atât de repede că Lily nici n-a apucat iă bage de seamă că plecase.

— Sstuart și cu mine tocmai ssântem pe cale

Msă ne cunoaștem mai bine, nu-i așa, Sstu?

S-a întors spre locul ocupat de el o clipă mai devreme și a părut nedumerită.

— Stuart a trebuit să plece, Lil. Hai s-o luăm din loc.

I-am tras haina verde spălăcit peste pulover, u am ridicat-o în picioare, iar ea s-a clătinat nesigură până și-a recăpătat echilibrul. Afară, norul era rece și înțepător și m-am gândit că asta ii va ajuta să se dezmeticească.

— Nu mă-mă ssimt prea bine, s-a bâlbâit ea.

— Știu, scumpo, știu. Hai să luăm un taxi până la tine acasă, bine?

Crezi că poți?

A încuviințat din cap, după care s-a aplecat cu un gest firesc și a început să vomite. Pe cizmele ei maro și puțin și pe jeanși. Dacă m-ar vedea fetele de la Runway cu prietena mea cea mai bună, am gândit eu aproape involuntar.

Am așezat-o pe un pervaz care nu părea să ii bă sistem de alarmă și i-am ordonat să nu se miște. Am văzut o bodegă deschisă non-stop vizavi, căci era clar că fata asta avea nevoie de apă. Dar când m-am întors am constatat că vomase din nou - de data asta pe toate hainele - și că aven ochii apoși. Cumpărasem două sticle de apă Poland

Spring, una ca să o bea și cealaltă ca s-o spăl, dar era deja prea grețos. I-am deșertat o sticlă pe picioare, să curăț voma, și jumătate din cealaltă pe haine. Mai bine udă flească decât plină de vomă. Era atât de beată că nici n-a observat.

A trebuit să duc ceva muncă de lămurire cu să conving un taximetrist să mă lase să urc cu

Lily, care arăta în asemenea hal, dar i-am promis un bacșiș gras peste ceea ce avea în mod sigur să se ridice oricum la o sumă considerabilă. Doar mergeam din Lower East Side până la capătul

Upper West, iar eu îmi făceam deja socotelile cum voi putea deconta călătoria care avea să coste cu siguranță douăzeci de dolari. O să pol spune probabil că am făcut un drum să caut ceva” pentru Miranda. Da, o să țină.

Călătoria pe scări până la etajul patru a fost încă și mai puțin plăcută decât cea cu taxiul, dar după douăzeci și cinci de minute de plimbaru devenise mult mai cooperantă și a reușit chiar să se spele singură sub duș, după ce am dezbrăcat-o. Am arătat spre pat și m-am uitat cum se prăbușește pe el cu fața în jos și cum genunchii i s-au izbit de marginea metalică. Am privit-o zăcând în stare de inconștiență și m-a cuprini nostalgia după anii de studenție, după toate cât” le făcusem împreună. Și acum ne distram, sigur, dar niciodată nu mai aveam să fim atât de lipsito de griji ca atunci.

M-am întrebat în treacăt dacă nu cumva Lily a început totuși să bea prea mult în ultimul timp

Ce-i drept, chiar părea a fi beată mai tot timpul

Dar cu o săptămână în urmă, când Alex pomenise

(ie treaba asta, eu îl asiguraseam că totul se datora numai faptului că ea era încă studentă și nu trăia în lumea reală, cu răspunderi reale, de adult (de exemplu, cum să torni la perfecție un pahar de apă San Pellegrino). La naiba, doar trăseserăm multe beții la Sefior Frog's în vacanța de primăvară, și dăduserăm gata trei sticle de vin roșu când sărbătoriserăm ziua în care ne cunoscuserăm în clasa a opta. Lily îmi ținuse părul în timp ce eu vomam cu fața lipită de closet, după orgia de după examenele finale, și trăsesese pe dreapta de patru ori pe când ne întorceam la cămin după o noapte în care băusem opt pahare de rom și cola și interpretasem karaoke, nbsolut oribil, cântecul Every Rose Has Its Thorn¹.

Iar eu o cărasem la mine acasă în seara în care împlinise douăzeci și unu de ani, o vârașem în patul meu, asigurându-mă la fiecare zece minute că respiră, după care, într-un final, adormisem pe covor, lângă pat, când m-am simțit cât de cât sigură că ea avea să supraviețuiască până dimineața. Se trezise de două ori în timpul nopții.

IVima dată, ca să vomite de partea cealaltă a patului – cu un sincer efort de a o face în coșul do gunoi pe care i-1 pusesem acolo, dar prea amețită ca să reușească, drept care vomitase pe peretele meu – iar a doua oară, ca să își ceară „incer iertare și ca să-mi spună că mă iubește și vii sunt cea mai bună prietenă pe care și-ar putea-o dori vreo fată. Că doar asta făceau prietenele: se îmbătau împreună și făceau chestii trăsnite și „veau grijă una de cealaltă, nu? Sau toate astea trebuiau să se întâmple doar la petrecerile din

11 mpul facultății, ca un fel de ritualuri de maturii ire cu loc și timp strict stabilite? Alex insistase

1 Cântec interpretat de trupa Poison.

Că acum ceea ce se întâmplă este altfel, că ea esto altfel, dar eu nu vedeam lucrurile în acest fel.

Știam că ar fi trebuit să rămân la ea peste noapte, dar era aproape ora două dimineața și eu trebuia să fiu la serviciu peste cinci ore. Hainelu mele puteau a vomă și nu exista nici cea mai mică șansă de a găsi în șifonierul lui Lily ceva cât de cât acceptabil pentru Runway, mai ales dt” când mă hotărâsem să îmi îmbunătățesc look-ul.

Am oftat, am tras o pătură peste ea și i-am pus deșteptătorul la ora șapte, ca să aibă oarece șanșă să ajungă la ore în timp util, în cazul în care nu ar fi fost mahmură peste noapte.

— La revedere, Lil. Trebuie să plec. Ești bine?

I-am pus telefonul pe pernă, lângă cap.

A deschis ochii, s-a uitat drept la mine și a zâmbit.

— Mulțumesc, a murmurat și pleoapele i s-au închis la loc.

Sigur, nu ar fi fost în stare să alerge maratonul, sau să tundă iarba cu mașinuța de tuns, dar putea foarte bine să doarmă singură.

— Cu plăcere, am reușit să îngaim, deși era prima dată în douăzeci și una de ore când numm aveam de alergat, adus, rearanjat, mutat, curățat sau ajutat în vreun alt mod. Te sun eu mâine, am mai spus și, cu toată puterea voinței, am continuat să stau pe picioare. Dacă vreuna din noi va mai fi în viață mâine.

Și atunci am plecat, în sfârșit, în sfârșit, acasă.

— Mă bucur că te-am găsit, am auzit-o pe

(! Ara la celălalt capăt al firului.

De ce găfâia la ora opt fără un sfert dimineața?

— Oh. Nu mă suni niciodată așa devreme. Ce

K-a-ntâmpat?

În secunda de care am avut nevoie ca să rostesc cuvintele astea mi-a trecut prin minte cel puțin o jumătate de duzină de scenarii despre lucruri de care Miranda ar putea avea nevoie.

— Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. Am vrut iloar să te previn că B-DAD e în drum să-ți facă i” vizită și că e cât se poate de vorbăreț în dimineața asta.

— Ei, da, asta-i într-adevăr o veste grozavă.

I) oar a trecut o săptămână întregă de când m-a ihestionat cu privire la toate aspectele vieții mele private. Chiar mă întrebam unde e cel mai devotat fan al meu.

Am terminat de scris o scrisoare și am apăsat pe „Print”.

— Ești o fată norocoasă, trebuie să mărturisesc.

Și-a pierdut total interesul pentru persoana mea, i a plâns ea cu un aer comico-dramatic. Nu mai ure ochi decât pentru tine. L-am auzit spunând că vine să discute cu tine detalii despre petrecerea de la Met.

— Strașnic, asta e de-a dreptul strașnic. Abia nștept să fac cunoștință cu fratele lui. Deocamdată un vorbit doar la telefon cu el și mi s-a părut un tăntălău prima-ntâi. Și ești sigură că vine înco nu e posibil să existe vreun spirit pe undeva pt* sus care să mă scutească de nefericirea asta pi” ziua de azi?

— Nu, nu pe ziua de azi. Vine sigur. Mirând” are oră la pedichiurist la opt și jumătate dimi neața, deci nu cred că vine cu el.

Am aruncat o privire rapidă de verificare a programului Mirandei, aflat pe biroul lui Emily, într-adevăr, azi era în program o dimineață fără Miranda.

— Fantastic. Nici că mi-aș fi putut închipui pe cineva mai de vis pentru o relație spirituală cu noaptea-n cap decât pe însuși B-DAD. Dar du ce vorbește așa de mult?

— Nu-ți pot oferi drept răspuns decât un fapt evident: s-a însurat cu ea, ceea ce înseamnă că nu e în toate mințile. Sună-mă dacă spune ceva mai caraghios ca de obicei. Trebuie să plec, Caroline tocmai a turtit unul dintre rujurile Stila ale Mirandei pe oglinda din baie fără vreun motiv logic.

— Viețile noastre sunt de pomină, nu-i așa?

Suntem cele mai super fete. În orice caz, mulțumesc că m-ai prevenit. Vorbim mai târziu.

— OK, pa.

În așteptarea lui B-DAD, am aruncat o privire peste scrisoarea pe care tocmai o printasem. Era o cerere adresată consiliului de conducere al Muzeului Metropolitan de Artă, din partea

Mirandei. Cerea permisiunea de a organiza o petrecere, în luna martie, în onoarea cumnatului ei, un om pe care îmi dădeam seama că îl disprețuia total, dar care făcea, din păcate, parte din familie. Jack Tomlinson era fratele mai tânăr și mai zglobiu al lui B-DAD și tocmai anunțase că își părăsește nevasta și cei trei copii și se însoară cu maseuza lui. Deși el și B-DAD reprezentau chintesența aristocrației din școlile preparatoare de pe Coasta de Est, Jack își abandonase personalil atea gen Harvard cu puțin înainte de a împlini treizeci de ani și se mutase în South Carolina, unde făcuse avere din afaceri imobiliare. După cum îmi spusese Emily, tipul se transformase într-un sudist sadea, care molfăia paie și scuipa tutun, chestie care, firește, o oripila pe Miranda, veritabilă personificare a femeii rasate și sofisticate. B-DAD o rugase pe Miranda să organizeze o petrecere de logodnă pentru frățiorul lui mai mic, iar Miranda, orbită de amor, nu avusese fncotro și îi făcuse pe plac. Și dacă era să facă ceva, era hotărâtă să facă la perfecție. Iar perfecțiunea era reprezentată de Met.

Onorați membri, bla, bla, bla, am dori să vă cerem permisiunea de a organiza o mică serată extraordinară, bla, bla, bla, vom comanda numai de la cele mai bune restaurante și florării, firește, bla, bla, bla, am dori să știm care e părerea dumneavoastră, bla, bla. După o ultimă privire, ca să mă asigur că nu există vreo eroare bătătoare la ochi, i-am falsificat rapid semnătura și am chemat un mesager s-o ducă la destinație.

Bătaia în ușa biroului – pe care o țineam închisă la ora asta, dat fiind că nu era nimeni altcineva pe întreg etajul – a urmat aproape imediat și am rămas impresionată de viteza cu care a sosit mesagerul, dar ușa s-a dat de perete ca să-i facă loc lui B-DAD, care afișa un rânjet mult prea entuziast pentru ora opt fără un pic dimineața.

— Andrea, a ciripit el și a venit la biroul meu cu un zâmbet atât de sincer, încât m-am simțit chiar vinovată pentru că nu-l plăceam.

— Bună dimineața, domnule Tomlinson. Ce vă aduce aici atât de devreme? L-am întrebat eu. Vă informez cu părere de rău că Miranda nu a venit încă.

A chicotit, iar nasul i-a tremurat ca unui rozător.

— Da, da, nu vine decât după prânz, cred. Andy, a trecut prea mult timp de când noi doi am stat de vorbă. Spune-i tu domnului T: Cum merg treburile?

— Stați să iau lucrurile astea, am zis eu și am preluat sacoșa cu monogramă, îndesată cu hainele murdare ale Mirandei, pe care ea i le dăduse lui ca să mi le dea mie.

L-am ușurat de asemenea și de sacoșa Fendi cu mărgeluțe, reapărută de curind. Era o sacoșă unicat, pe care se cususeră manual niște mărgeluțe, cu un model elaborat, în formă de cristal, realizată special pentru Miranda de firma Silvia

Venturini Fendi în semn de mulțumire pentru sprijinul oferit, iar una dintre asistentele de la departamentul de modă declarase că valorează puțin sub zece mii de dolari. Dar am observat astăzi că unul din mânerile de piele se rupsesse din nou, deși departamentul de accesorii îl returnașe de nu știu câte ori firmei Fendi ca să fie cusut de mână. Mânerile fuseseră gândite ca să susțină portofelul delicat al unei doamne, poate și o pereche de ochelari de soare sau, hai, în cat de forță majoră, chiar un mic telefon celular.

Mirandei nu-i păsa câtuși de puțin de treaba asta. Ea îndesase în sacoșă o sticlă uriașă de parfum Bulgari, o sanda cu bareta ruptă, pe care probabil eu trebuia să o dau la reparat, o agendă

Hermes, care cântărea mai mult decât un laptop, o imensă lesă de câine, care fie-i aparținea lui

Madelaine, fie urma să fie folosită pentru o ședință loto, plus Cartea pe care i-o dusesem în seara precedentă. Eu, una, aș fi amanetat o sacoșă în valoare de zece mii de dolari ca să plătesc chiria pe un an, dar Miranda prefera să o folosească pe post de coș ambulant de gunoi.

— Mulțumesc, Andy. Ești de mare ajutor tuturor. Așa că domnului T. tare i-ar plăcea să afle mai multe despre viața ta. Ce mai faci?

Ce mai fac? Ce mai fac? Hmm, păi să ne

XÂndim. Nu cine știe ce. Mă străduiesc să supraviețuiesc unui an de servitute contractuală pentru sadica ta de nevastă. Dacă există măcar rlteva minute în timpul zilei în care să nu-mi ceară ceva umilitor, apoi în acele minute mă chinuiesc să uit propaganda aiurită pe care mi-o servește cu lingurița asistenta ei principală. În ocaziile din ce în ce mai rare în care mă aflu în nfara sediului acestei reviste, încerc să mă conving că e OK să consum mai mult de opt sute de calorii pe zi și că faptul de a purta haine mărimea

(I nu mă plasează în categoria XXL. Așa că răspunsul corect ar fi: nu cine știe ce.

— Ei bine, domnule Tomlinson, nu cine știe ce. Muncesc foarte mult. Și când nu muncesc, petrec ceva timp cu prietena mea cea mai bună și cu prietenul meu. Și încerc să mă văd și cu familia.

Și obișnuiam să citesc mult, am vrut să spun, dar acum sunt prea obosită. Și sporturile de tot li; lul jucaseră un rol important în viața mea, dar acum nu mai aveam timp.

— Și, deci, ai douăzeci și cinci de ani, nu? A ris el cu un aer nonșalant. Nu-mi puteam închipui în ruptul capului de ce îl interesa chestia asta.

— Ăă, nu. Am douăzeci și trei. Am terminat liicultatea anul trecut, în mai.

— Aha! Douăzeci și trei? Părea că stă în cumpănă dacă să spună ceva sau nu, iar eu m-ai pregătit să aud ceea ce am auzit: Atunci, spune-1 domnului T. ce fac tinerii de douăzeci și trei d” ani din orașul ăsta ca să se distreze? Se duc în restaurante? La cluburi? Ceva de genul ăsta?

A zâmbit din nou și m-am întrebat dacă ave” într-adevăr nevoie de atenție, așa cum bănuiam eu; nu era nimic sinistru în spatele interesului pe care mi-1 arăta, doar o manifestă și impe> rioasă nevoie de a vorbi.

— Păi, ăă, tot felul de lucruri, probabil. Nu prea mă duc pe la cluburi, dar mă duc pe în baruri și restaurante și alte asemenea locuri, Mai cinez în oraș, mă duc la filme.

— Da, pare plăcut. Am făcut și eu chestii din astea la vârsta ta. Acum nu mai fac decât treburi legate de serviciu și de străngeri de fonduri. Aș” că bucură-te de toate astea cât mai poți, Andy, Mi-a făcut cu ochiul ca un tată pisălog.

— Mda, mă străduiesc, am reușit să spun.

Te rog, pleacă, te rog, pleacă, te rog, pleacă, m-am rugat eu și m-am uitat cu dor la covrigelul care parcă mă striga pe nume. Aveam și eu trei minute de liniște și pace pe zi, și omul ăsta mi le fura pe toate.

A deschis gura să spună ceva, dar ușile s-au dat de perete și a intrat Emily. Avea căștile pe urechi și mergea în pas de dans. Am văzut cum îi cade falca atunci când a dat cu ochii de el.

— Domnul Tomlinson! A exclamat ea, și-a smuli căștile din urechi și a îndesat casetofonul iPod în sacoșa Gucci. Totul e OK? Nu e nimic în nereguli cu Miranda, sper?

Înfățișarea și vocea păreau amândouă adâno și sincer preocupate. O performanță de nota zeci cu felicitări: întotdeauna asistenta total devotată și veșnic politicoasă.

— Bună, Emily. Nu, nimic în neregulă. Miranda o să vină cât de curând. Eu am venit doar să-i las lucrurile. Ce mai faci astăzi?

Emily a strălucit de fericire. M-am întrebat dacă îi face cu adevărat plăcere prezența lui.

— Excelent. Mulțumesc foarte mult de întrebare. Și dumneavoastră? V-a ajutat Andrea cu tot ce ați avut nevoie?

— O, da, m-a ajutat, a zis și mi-a adresat un

/ . Îmbet de milioane. Voiam să discut câteva lucruri legate de petrecerea fratelui meu, dar îmi dau

Heama că e cam devreme pentru așa ceva, nu?
Pentru o clipă mi-am închipuit că vrea să
Mpună că e prea devreme în cursul zilei și mai să strig „Da!”, mi-am dat
însă apoi seama că vrea >. I spună că e prea devreme din punct de vedere
organizatoric pentru discutarea amănuntelor.

S-a întors din nou spre Emily și i-a zis:
— Te-ai ales cu o asistentă secundară pe cinste, nu crezi?
— Absolut, a reușit Emily să zică printre dinții încleștați. E cea mai
bună.

Și a rânjit.
Am rânjit.
Domnul Tomlinson a rânjit cu mai mulți wați, mr eu m-am întrebat dacă
nu cumva suferă de un dezechilibru chimic.

— Ei bine, domnul T. ar trebui să o ia din loc.
Lini face întotdeauna plăcere să stau la taclale cu voi, fetelor. Vă urez
amândurora o dimineață plăcută. La revedere.
— La revedere, domnule Tomlinson! I-a zis
Kmily în timp ce el o cotea pe hol în drum spre recepție.

— De ce ai fost așa nepoliticoasă cu el? M-a întrebat în timp ce își
scotea blezerul subțire din piele, numai ca să dea la iveală o bluziță încă mai
subțire, din sifon, toată numai dantele în partea din față, ca un corset.

— Nepoliticoasă? L-am ajutat să descarc catrafusele și am stat de
vorbă cu el până „ venit tu. În ce fel am fost nepoliticoasă?

— Ei bine, în primul rând, nu i-ai spus In revedere. In al doilea rând, ai
expresia aceea pe față.

— Expresia aceea?
— Da, expresia aceea a ta caracteristică. Acea care spune tuturor cât
ești tu de superioară, cit urăști tu faptul că ești aici. Asta merge, poată, cu
mine, dar nu cu domnul Tomlinson. E soțul

Mirandei și nu se poate să te porți cu el în felul ăsta.
— Dar Em, nu crezi că e un pic cam. Nu știi cum să zic. Cam bizar? Nu
se oprește niciodată din vorbit. Cum poate el să fie atât de drăguț, când ea e
așa o. nu chiar așa de drăguță?

Am aruncat o privire în biroul ei, ca să mă asigur că aranjasem toate
ziarele corect.

— Bizar? Deloc, Andrea. E unul dintre cei mai importanți juriști pe
probleme fiscale din tot Manhattan-ul.

Nici nu merita să discut cu ea.
— În fine, nici nu știi ce spun. Tu ce-ai mat făcut? Cum a fost aseară?

— O, bine. M-am dus cu Jessica să cumpărăm cadouri pentru
domnișoarele ei de onoare. Am fost peste tot: la Scoop, Bergdorf, Infinity,
pestn tot. Și am probat o grămadă de chestii ca să-nn fac o idee despre ce
voi purta la Paris, dar e încă prea devreme.

— La Paris? Pleci la Paris? Asta înseamnă că mă lași singură cu ea?
Nu voisem să spun ultima frază cu voce tart, dar îmi scăpase.
S-a uitat din nou la mine ca la o nebună.

— Da, plec la Paris cu Miranda în octombrie, la prezentările de modă pentru colecțiile de primăvară, în fiecare an o ia cu ea pe asistenta principală la paradele de primăvară, să vadă și na cum e cu adevărat. Păi am fost la un milion de chestii dintr-astea la Bryant Park, dar prezentările astea din Europa sunt cu totul altceva.

Am făcut un calcul rapid.

— În octombrie, adică peste șapte luni? Ai probat haine pe care le vei purta într-o călătorie pe care o vei face peste șapte luni?

N-aș fi vrut să sune atât de tăios, așa că Emily îi trecut imediat în defensivă.

— Păi da. Evident, n-am avut de gând să cumpăr nimic – doar moda o să se schimbe de atâtea ori până atunci. Dar am vrut să încep să mă „îndese”. E o problemă foarte importantă, să știi.

O să stăm într-un hotel de cinci stele, o să mergem la cele mai trăsnete petreceri din lume. Și, Doamne sfinte, o să văd cele mai nemaipomenite și cele mai selecte prezentări de modă din lume.

Emily îmi spusese deja că Miranda se duce în

Kuropa de trei sau patru ori pe an la prezentări de modă. Ocoala întotdeauna Londra, cum făcea toată lumea, dar se ducea la Milano și la Paris

În octombrie pentru colecția prât-â-porter de primăvară, în iulie – pentru moda de iarnă, și în martie pentru colecția pret-â-porter de toamnă.

Uneori se oprea și în vreo stațiune de odihnă, dar nu întotdeauna. Muncisem de dădusem în l) rân-ci ca să o pregătim pe Miranda pentru prezentările care urmau să aibă loc la sfârșitul lunii.

Mă întrebam în treacăt de ce nu ia cu ea o nsistentă.

— Păi, de ce nu te ia cu ea la toate prezentările? Am decis eu să mă aventurez cu întrebarea, 'leși răspunsul putea fi lung.

Eram surescitată de ideea că Miranda avon să fie plecată din birou timp de două săptămâni întregi (petrecea una la Milano, una la Paris) șt mă încânta cu deosebire faptul că aveam să scap, cu un drum, și de Emily timp de o săptămână.

Viziuni cu hamburgeri cu slănină, cu jeanși sflșiați în stil neprofesionist și în pantofi fără toc – la naiba, poate chiar adidași – mi s-au bulucit în cap.

— De ce numai în octombrie?

— Păi, nu e lipsită de ajutor acolo. Cei de în edițiile italiană și franceză ale revistei Runway trimit întotdeauna câțiva asistenți pentru Mirandu și de multe ori o ajută chiar ceilalți editori. Dur cu ocazia prezentării colecțiilor pret-â-porter din toamnă ea organizează o petrecere uriașă da început de sezon, o petrecere despre care toatft lumea zice că e cea mai super și mai grozavă dintre toate petrecerile anului. Eu mă duc numai pentru săptămâna cât e ea la Paris. Așa că, evi dent, ea nu se încrede decât în mine să o ajut la treaba asta.

Evident.

— Mmm, mi se pare că o să te distrezi pt cinste. Asta înseamnă că eu o să mă ocup doar de treburile curente de aici, nu?

— Mda, cam așa ceva. Dar să nu-ți închipui că o să fii în vacanță. O să fie probabil săptămâna cea mai grea, pentru că are nevoie de mult ajutor când e plecată. O să te sune foarte des.

— O, ce bine, am zis eu, iar ea și-a dat ochii peste cap.

Am dormit cu ochii deschiși, holbați la ecranul gol al calculatorului, până când biroul a început să se umple și am avut la cine să mă holbez. Ora zece dimineața a adus cu sine primii Tocători, sorbitul discret al cafelelor fără frișca și cu laptu legresat, având rolul de a trata mahmureala i auzată de șampania băută în seara precedentă.

James a trecut pe la biroul meu, cum făcea întotdeauna când vedea că Miranda nu era într-al ei, și a declarat că noaptea trecută, la Balthazar, wi-a întâlnit viitorul soț.

— Stătea, pur și simplu, la bar și purta cea mai nemaipomenită jachetă din piele roșie pe care am văzut-o în viața mea – și, dă-mi voie

Hă-ți spun, se pricepe de minune să și-o scoată de pe el. Ar fi trebuit să vezi cum își strecura utridiile pe limbă.

A scos un oftat perceptibil:

— Oh, a fost ceva magnific.

— Și ți-a dat numărul de telefon? L-am întrebat eu.

— Să-mi dea numărul de telefon? Mai degrabă pantalonii. Era gol pușcă pe canapeaua mea înainte de unsprezece noaptea și, Dumnezeule, dă-mi voie să-ți spun.

— Incântător, James. Incântător. Nu te lași prea greu, nu? Sincer vorbind, am impresia că te porți cam ca o târfuliță. Trăim în era SIDA, Mă știi.

— Scumpo, până și tu, Domnișoara-RasatăCare-Se-Vede-Cu-Ultimul-înger-De-Pe-Fața-Pământului, ai fi căzut în genunchi fără să stai pe „înduri dacă-1 vedeai pe tipul ăsta. Uluitor!

Pe la unsprezece, toată lumea se văzuse cu toată lumea și aflase care făcuse rost de o pereche de pantaloni „Max” sau de ultima pereche de pantaloni, imposibil-de-găsit, de la Sevens. A urmat pauza de prânz la douăsprezece, când conversația u început să se învârtă în jurul articolelor de îmbrăcăminte, și s-a desfășurat, ca de obicei, ilo-a lungul rafturilor aliniat pe perete. În fiecare 'limineață, Jeffy scotea rochiile, costumele de baie, pantalonii, cămășile, hainele, pantofii și tot ce i se ceruse ca posibil articol de îmbrăcăminte pentru vreo paradă a modei. Înșiruia toate astea pe rafturile aliniat de-a lungul peretelui de pa întreg etajul, în așa fel încât toți redactorii și găsească ce le trebuia fără a fi nevoiți să cotrobaie prin Dulap.

Dulapul nu era, de fapt, un dulap. Aducea mai degrabă a mini-aulă universitară. Acolo aflai pereți întregi cu pantofi de toate mărimile și culorile și stilurile, o adevărată fabrică Willy

Wonka1 din lumea modei, duzine întregi de pan tofi cu banta pe gleznă, pantofi cu toc cui, cipii i de balet, cizme cu toc, pantofi decupați, pantoli cu toc cu mărgelile. Sertare pline, unele în perett”, altele adăugate pur și simplu prin colțuri, cu cele mai variate sortimente imaginabile de dra> suri, șosete,

sutiene, slipuri, chiloți, cămășuțe și corsete. Îți trebuia cumva în ultima clipă un sutien cu căptușeală, din piele de leopard, mărci

La Perla? Caută în Dulap. Sau poate un drea culoarea pielii, sau o haină Dior stil aviator? În

Dulap. Rafturile cu accesorii ocupau cei doi pereți mai îndepărtați și cantitatea în sine de mărfuri – nu vorbim de prețurile lor – era incredibilă. Stilouri. Bijuterii. Așternuturi. Mănuși, manșoana și glugi de schi. Pijamale. Cape. Șaluri. Birotică

Flori de mătase. Pălării, așa de multe pălării. Șt genți. Gentile! Erau acolo sacoșe și genți da bowling, rucsacuri și poșetuțe cu baretă scurți, genți de umăr, unele enorme, altele miniaturali poșete-plic și genți de voiaj, fiecare cu marc.

Și având un preț mai mare decât ipoteca lunari

1. Aluzie la cartea pentru copii Willy Wonka & Tht

Chocolate Factory (Willy Wonka și fabrica de OM colată), după care s-a realizat un film muzical.

li americanului de mijloc. Și mai erau rafturi peste rafturi cu haine – atât de îndesate, încât era imposibil să umbli printre ele – care umpleau restul spațiului.

Așa că, în timpul zilei, Jeffy se străduia să transforme Dulapul într-un spațiu măcar pe jumătate utilizabil – în care fotomodelele (și asistenții ca mine) să poată proba diverse haine și să ajungă la pantofii sau gentile aflate în partea din spate – ducând rafturile pe hol. Încă nu văzusem nici un vizitator la etajul nostru – fie el redactor, sau prieten al cuiva, sau curier, sau stilist – care să nu se oprească și să nu se holbeze la rafturile înșirate pe hol. Uneori lucrurile erau aranjate în ordinea în care fuseseră utilizate la ședințele

Foto (Sydney, Santa Barbara), alteori pe sortimente ile articole vestimentare (bikini, costume etc), dar în mare parte păreau un amalgam de haine vxtrem de scumpe. Și, deși toată lumea se oprea și se holba și pipăia cașmirurile moi ca untul și rochiile de seară brodate în desene nemaipomenit de sofisticate, Tocătorii erau cei care se foiau cel mai mult în jurul hainelor „lor” și ofereau comentarii constant, neîncetat cu privire la fiecare articol în parte.

— Maggie Rizer e singura femeie din lume care chiar poate să poarte bermudele astea, a anunțat cu glas tare Hope, una dintre asistentele tle modă, care avea enorma greutate de patruzeci și șapte de kilograme la un metru optzeci, și a pus pantalonii pe lângă ea, cu un oftat. Ăștia ar l'ace să-mi pară fundul și mai enorm decât e.

— Andrea, mi s-a adresat prietena ei, o fată pe care nu o cunoșteam prea bine și care lucra la accesorii, te rog, spune-i tu lui Hope că nu e crasă.

— Nu ești grasă, am zis eu, cu gura pe pilot mtomat.

Aș fi economisit multe, multe ore dacă aș li purtat imprimat pe un tricou cuvintele astea, sau dacă mi le tatuam direct pe frunte. Mi se cerea întruna să asigur diverse angajate ale revistei Runway că nu erau grase.

— Doamne sfinte, ai văzut în ce hal arată burdihanul meu în ultima vreme? Sunt ca împu țitul ăla de magazin Firestone, cu colăcei ca niște cauciucuri de rezervă peste tot. Sunt uriașă!

Grăsimea era ceva care se afla în minții,, tuturor, chiar dacă nu și pe trupurile lor. Emily se jura că pulpele ei aveau „o circumferință mal mare decât a unui sequoia secular,,. Jessica îți închipuia că „brațele ei cu piei atârânde,, semă nau cu ale lui Roseanne Barr. Până și Jamea plânsese că, pasămite, când ieșise de sub duș azi-dimineață, i se păruse că are un cur atât de mare, încât îi trecuse prin minte să lipsească de la serviciu pe motiv că „se simte gras”.

La început, avusesem pentru puhoiul de întrebării „sânt-oare-grasă” o replică pe care o consideram extrem de rațională: „Dacă tu ești grasă, Hope, atunci eu ce să mai zic? Sunt cu vreo cinci centimetri mai scundă decât tine și cântăresc mai mult”.

„O, Andy, fii serioasă. Eu sunt grasă. Tu ești suplă și superbă!”

Mi-am închipuit, firește, că minte, dar mi-am dat curând seama că Hope – la fel ca toate celf” lalte anorexie de slăbănoage fete din birou, și bărbații așijderea – era în măsură să evaluew foarte corect greutatea corporală a altora. Numai atunci când se uitau în oglindă la propria por soană li se părea că văd niște elefanți.

Bineînțeles, oricât încercam să-mi păstrez sân gele rece în chestiunea asta, să-mi tot reaminti.

Că eu sunt cea normală, și nu ei, veșnicele comentarii pe tema grăsimii produsese o oarecare impresie asupra mea. Nu lucram aici decât de patru luni, dar mintea mea era deja cam sucită – ca să nu zic paranoică – și îmi închipuiam uneori că aceste comentarii mă vizau direct. De pildă: i'u, asistenta înaltă, superbă, zveltă, pretind că

NĂnt grasă pentru ca tu, asistenta personală cea bondoacă, să-ți dai seama că tu ești de fapt cea grasă. Cu o înălțime de un metru șaptezeci și

Mase și o greutate de cincizeci și două de kilograme (aceeași greutate pe care o avusesem când corpul îmi fusese invadat de paraziți), mă considerasem întotdeauna destul de slabă pentru o lată de vârsta mea. Și îmi trăisem întreaga viață până atunci simțindu-mă mai înaltă decât nouăzeci la sută dintre femeile pe care le cunoscușem „i decât cel puțin jumătate dintre bărbați. Abia când am început să lucrez în acest loc amăgitor mi-am dat seama cum e să te simți scundă și grasă toată ziua și-n fiecare zi. Eu eram de departe piticul trupei, eram cea scundă și lățăreață – și purtam doar mărimea șase. Și, în cazul în care nș fi fost tentată să uit treaba asta câteva clipe, trăncăneala și cleveteala zilnică mi-o reaminteau

lu sigur.

— Doctorul Eisenberg zice că nu poți să slăbești cu adevărat decât dacă renunți și la fructe, Mă știi, a adăugat Jessica, intervenind în converHație în timp ce înhăța o bluză de pe un raft cu haine Narcisco Rodriguez.

Logodită de curând cu unul dintre cei mai tineri vicepreședinți ai firmei Goldman Sachs, Jessica începuse să simtă presiunea exercitată de viitoarea nuntă, care avea să o pulseze rapid n vârful ierarhiei sociale.

— Și are dreptate, a continuat ea. Am slăbit cel puțin cinci kilograme de când am probat haine ultima dată.

O puteam ierta pentru faptul că se înfometa, când abia dacă avea destulă grăsime cât să funcționeze normal, dar nu o puteam ierta pentru că vorbea despre asta. Indiferent cât de prestigioase erau numele respectivilor doctori sau câte succese reputeră, nu reușeam să îmi pese nici cât negru sub unghie de treaba asta.

Pe la ora unu, activitatea de la birou a început să se mai anime, pentru că toată lumea se pregătea de pauza de prânz. Nu că ar fi mâncat cineva în pauza de prânz, dar atunci soseau oaspeții.

M-am uitat galeș la mulțimea obișnuită de stilști, colaboratori, scriitori liber-profesioniști, prieteni și iubiți ai diverșilor angajați, care se opreau să admire și să trăiască întreaga fascinație care însoțește întotdeauna vederea unor haine în valoare de sute de mii de dolari, a unei duzini de chipuri superbe și a unui număr care părea infinit de picioare foarte, foarte, foarte lungi.

Jeffy și-a croit drum până la mine îndată ce i băgat de seamă că atât Miranda, cât și Emily plecaseră în pauza de prânz și mi-a înmănat două pungi uriașe.

— Poftim, încearcă chestiile astea. Or să fâe bune pentru început.

Am deșertat conținutul uneia din pungi pe covor, lângă biroul meu și am început să-1 sortez.

Erau acolo două perechi de pantaloni Joseph, una caramel, cealaltă antracit, ambele lungi, cu talie joasă, dintr-o lână incredibil de moale. Opereche de pantaloni maro din piele, marca Gucci, dădeau impresia că sunt în stare să facă din orice grăsună un fotomodel, în vreme ce două perechi de jeansi Marc Jacobs, perfect prespălați, păreau croiți anume pentru mine. Erau acolo și opt sau nouă articole pentru partea superioară a corpului, de la un pulover pe gât Calvin Klein, mulat, până la o ie foarte subțire, marca Donna Karan.

O fustă senzațională Diane von Furstenburg, rure se înfășură în jurul taliei, era împăturită cu grijă deasupra unei perechi de pantaloni Tahari din velur bleumarin. Am descoperit și m-am îndrăgostit instantaneu de o fustă sport din denim petrecută Habitual care îmi venea până deasupra genunchilor și care se potrivea perfect cu blenerul funky Katayone Adelle, cu model floral.

— Și hainele astea. Sunt toate pentru mine?

Nm întrebat în speranța că tonul meu pare surescitat, nu ofensat.

— Da, nu e mare lucru. Doar câteva articole cure zac de o veșnicie prin Dulap. Or fi fost poate folosite unele dintre ele pentru vreo ședință foto, dar niciunul nu a fost returnat firmei de unde a fost trimis. La fiecare câteva luni fac ordine prin Dulap și dau cadou toate chestiile astea, și m-am gândit că tu, ăă, ai fi interesată. Porți mărimea șase, nu?

Am dat afirmativ din cap, încă în stare de foc.

— Mda, mi-am dat seama. Aproape toate celelalte fete poartă mărimea doi sau mai mică, așa că poți să le iei pe toate.

Hait!

— Grozav. Jeffy, nu-ți pot mulțumi destul. Sunt niște haine uluitoare!

— Uită-te în a doua pungă, a zis el și mi-a

Incut semn spre locul unde o lăsasem pe covor.

Doar nu-ți închipui că poți purta costumul ăla 'lc; catifea cu sacoșa aia de rahat stil tolbă de ixiștaș pe care o târăști mereu după tine, nu?

Din a doua pungă, încă și mai plină, am sco,, la iveală o mulțime și mai incredibilă de pantofi, genți și vreo două jachete. Erau acolo două perechi de cizme Jimmy Choo cu toc, una până la glezne, alta până la genunchi, două perechi d" sandale Manolo cu toc cui, o pereche de pantofi

Prada și o pereche de adidași Tod, pe care Jeflv mi-a reamintit că nu trebuie să-i port vreodată la serviciu. Mi-am aruncat pe un umăr o geanta moale din piele roșie și am observat imediat cel,, două litere „C,, care se intersectau, gravate pe partea din față, dar asta nu era nici pe depail' pe atât de frumoasă precum cea din piele cio" colatie de la Celine, pe care am aruncat-o pe celălalt umăr. O manta lungă, stil militar, CU nasturii enormi, specifici Marc Jacobs, tron" deasupra tuturor acestor minunății.

— Tu glumești, am zis eu cu glas moale și am mângâiat afectuos o pereche de ochelari de soar"

Dior, pe care se părea că îi aruncase în plasa așa, în ultima clipă. Faci poante cu mine.

A părut mulțumit de reacția mea și a dat din cap.

— Fă-mi doar plăcerea și poartă chestiile astea, OK? Și nu spune nimănui că ți-am dat țiu dreptul să alegi prima, pentru că rațiunea de a trăi a tuturor celor de aici este să fie de față când fac ordine prin Dulap, m-ai înțeles?

S-a năpustit afară din birou în momentul în care a auzit vocea lui Emily, care striga pe cineva pe hol, iar eu am bulucit toate catrafusele mele noi sub birou.

Emily s-a întors din sala de mese cu prânzul ei obișnuit: un suc natural de fructe și o casoletft minusculă cu salată, broccoli și oțet balsamic, Nu vinegretă. Oțet. Miranda urma să ajungă In birou din clipă în clipă - Uri tocmai mă sunasa ca să-mi spună că era pe drum - așa că nu mai aveam la dispoziție luxul celor șapte minute în care să trag o goană până la chioșcul cu supă și „ă o dau pe gât în biroul meu. Minutele au trecut unul după altul și mi-era o foame de lup, dar nu dispuneam de energia necesară să-mi fac loc prin tfașca de Tocători și să mă las analizată de casieră, să mă întreb dacă nu-mi face cumva rău să tot dau pe gât supa aceea fierbinte (și care îngrașă!) ntât de repede, încât simțeam cum îmi opărește esofagul. Nu merită, am gândit eu. Nu mori dacă sari peste un prânz, mi-am spus. De fapt, conform spuselor tuturor colegilor tăi sănătoși la minte și responsabili, asta o să te facă doar mai puternică. Și apoi, pantaloni de două mii de dolari nu arată prea bine pe fetele care se îndoapă, am concluzionat eu. M-am prăbușit la loc în scaun și m-am gândit ce bine reprezentasem, de această dată, revista Runway.

Celularul a zbierat de undeva din adâncul viselor mele, dar m-am dezmeticit doar cât să mi întreb dacă e ea. După un proces uluitor da rapid – Unde sunt? Cine e „ea”? În ce zi suntem î – mi-am dat seama: dacă sună telefonul la ora opt dimineața într-o zi de sâmbătă, nu e de bine. Niciunul dintre prietenii mei nu s-ar fi sculat așa devreme și, după ani de zile, părinții mei acceptaseră nemulțumiți ideea că fiica lor nu răspunde sâmbăta la telefon înainte de prânz. În cele șapte secunde câte mi-au trebuit ca să realizez toate astea, am încercat să găsec un motiv pentru a ridica receptorul. Avertismentul dat de

Emily în prima zi de muncă mi-a revenit în minte, așa că brațul meu și-a pornit traseul neplăcut în afara patului confortabil. Am reușit și ridic telefonul exact înainte de a înceta să sune.

— Alo?

Eram mândră că vocea mea sunase puternic și limpede, de parcă aș fi petrecut ultimele câteva ore muncind din greu la ceva respectabil, și nu zăcând într-o stare de inconștiență atât de profundă și de intensă, încât nu putea indica nimie bun relativ la starea sănătății mele.

— Neața, scumpo! Mă bucur că te-ai sculat, Voiam doar să-ți spun că suntem la intersecția dintre 60th Street cu Third Avenue, așa că ajun gem la tine în vreo zece minute, OK?

Vocea mamei răsuna plină de energie. Ziua de mutare! Era ziua de mutare! Uitasem totalmente că părinții mei fuseseră de acord să vină în oraș ca să mă ajute la împachetarea catrafliselor și la transportarea lor în noul apartament pe care Lily și cu mine îl închiriasem. Urma să „arăm cutiile cu haine, și CD-urile, și albumele de fotografii, în vreme ce o firmă de transport avea să îmi care patul uriaș.

— A, bună, mamă, am mormăit eu și am revenit la tonul obosit. Am crezut că ești ea.

— Nu, ai pauză pe ziua de azi. În fine, unde putem să parcăm? E vreun garaj pe aici, pe undeva?

— Da, chiar sub clădire, fă dreapta de pe Third /Wenue. Dă-le numărul apartamentului meu și <>r să-ți facă rabat. Trebuie să mă îmbrac. Ne vedem curând.

— OK, scumpo. Sper că ești pregătită de muncă azi! Capul mi-a căzut înapoi pe pernă și m-am tntrebat care ar fi consecințele dacă aș adormi la loc. De-a dreptul sumbre, ținând cont de faptul că ai mei veniseră cu mașina tocmai din

(lonnecticut ca să mă ajute pe mine la mutat.

Kxact în clipa aceea, deșteptătorul și-a zbierat țârâitul specific în falset. Aha! Deci ieri îmi amintisem că azi e ziua de mutare. Faptul că nu eram pe punctul să îmi pierd chiar cu totul mințile m-a mai liniștit, dar în foarte mică măsură.

A fost, cred, mai greu decât în alte zile să mă extrag din pat, deși acțiunea se petrecea cu câteva ore mai târziu ca de obicei. Trupul meu fusese amăgit cu închipuirea că avea să recupereze nurece odihnă, se bazase pe ideea că avea să i 'ducă din așa-numita „carență de somn” despre i are

învăţasem la cursul de psihologie, dar l-am smuls brutal din pat. O mică grămăjoară de haine zăcea lângă pat, singurele obiecte pe care nu le împachetasem încă, în afară de periuţa de dinţi.

Am tras pe mine pantalonii Adidas de fiş, puloverul maro cu glugă şi perechea de tenişi cenuşii şi murdari New Balance, care mă însoţiseră prin întreaga lume. La mai puţin de o secundă după ce-mi clătisem gura cu Listerine, a sunat interfonul.

— Bună, staţi așa că vă deschid imediat.

Două minute mai târziu s-a auzit un ciocănit la uşă şi, în locul părinţilor, în prag a apărut un

Alex cam şifonat. Arăta nemaipomenit, ca întotdeauna. Jeanşii decoloraţi atârnav pe şoldurile ca şi inexistente şi tricoul bleumarin cu mâneci lungi era mulat exact cât trebuie pe corp. Ochelarii înguşti, cu rame metalice, pe care îi purta când nu putea suporta lentilele de contact, îi erau proptiţi pe nas în faţa ochilor foarte roşii, şi părul îi cădea în devălmăşie. Nu m-am putut stăpâni să nu-i sar imediat în braţe. Nu ne mai văzusem de duminica trecută, când ne întâlnisem în mare viteză la o cafea de după-amiază. Avusesem de gând să ne petrecem tot restul zilei şi noaptea împreună, dar Miranda avusese nevoie urgent de o bonă pentru Cassidy, ca s-o poată duce pe Caroline la doctor, iar eu fusesem cea recrutată în acest scop. Ajunsesem acasă prea târziu ca să mai avem timp de ceva, el renunţase să-şi tot stabilească cartierul general în patul meu, în speranţa că o să mă zărească în treacăt, iar eu înţelesesem asta. Voise să rămână la mina seara trecută, dar eu eram încă în stadiul acela de amăgire a părinţilor: deşi ştiau prea bine ci

Alex şi cu mine dormim împreună, nu puteam spune, face sau sugera ceva de natură să confirme faptul cu certitudine. Aşa că nu îl voiam aici când veneau ai mei.

— Bună, iubito. M-am gândit că tu şi ai tăi o să aveţi nevoie de ceva ajutor.

Avea în mână o pungă în care ştiam că sunt saleuri, preferatele mele, şi nişte cafele.

— Au venit ai tăi? Le-am adus şi lor câte o cafea.

— Parcă aveai de dat nişte meditaţii astăzi, am zis eu în timp ce Shanti tocmai ieşea din dormitorul ei şi pleca, mormăind cum că va fi la nerviciu toată ziua.

Vorbeam arareori şi m-am întrebat dacă ea îşi dă seama că azi era ultima mea zi în apartament.

— Aveam, dar i-am sunat pe părinţii ambelor fetiţe şi au zis şi unii şi alţii că pot veni şi mâine dimineaţă, așa că al tău sunt!

— Andy! Alex!

Tata stătea în prag în spatele lui Alex şi strălucea de fericire, de parcă era cea mai minunată dimineaţă de pe pământ. Mama părea atât de trează, încât m-am întrebat dacă nu cumva se droghează. Am analizat rapid situaţia şi am concluzionat că ai mei or să-şi dea seama că Alex abia intrase pe uşă,

dat fiind că avea în picioare pantofi și în mână mâncare, evident cumpărată de curând. În afară de asta ușa de la intrare era deschisă. Fusesse cât pe ce.

— Andy a zis că nu poți să vii astăzi, a spus lata și a pus pe masa din living o pungă care părea a conține covrigei - sărați și ei, fără îndoială - și niște cafele.

I-a evitat privirea, în vreme ce i se adresa:

— Tu tocmai veneai sau plecai?

Am zâmbit și m-am uitat la Alex, în speranța că el nu regretă că s-a băgat în așa ceva cu noaptea în cap.

— O, abia am ajuns, dr. Sachs, a zis Alex cu unabilitate. Mi-am reprogramat meditațiile, m-am j" înră o pereche „dit ca poate aveți nevo* de „ca op lpn, „, mat-stat sigur mâ'm Minunat. De-a dreP^ „^e, servest,, ni, te oovni^ed!” „. Am?“nt câ o aS a ceea ce era emoționant Știa^, „ Bcea eforfaptul *^^~” ae observe. Dtt stinghereala'^1

Ultramatal. Ainbele pungi și Lgmdit ce v T minasem de] a (tm) dată po

Unâ TceSrlTstâm de vorb^âcar ° ^ tea, tntTveam impresia că nu ap c, *> tfsi ne vedem. A^lo^LŧLam P*

°daS ne puteam vedea acolo și ne P

„ a alSa de ziua infernal*L' °L stăteau ta mama și ^ păcate, nu erau^ cu rr'Steva onSfcu ^-”^' & „*
Sume de „„'tfi&'SS- * rf etichetarea; doar dto^iaa pomi” mutarea, a atnaat tata

— Șșș, am șoptit eu sonor. O trezești pe Kendra. K sâmbătă și nu e decât nouă dimineața.

Alex a clătinat din cap.
— N-ai văzut-o când a plecat mai înainte, împreună cu Shanti? Ea era, cel puțin așa cred. Erau în mod clar două fete, purtau amândouă costum și păreau nefericite. Du-te și uită-te în dormitorul lor.

Ușa dormitorului în care reușeau să locuiască împreună, în paturi suprapuse, era întredeschisă și am împins-o ușurel. Ambele paturi erau făcute meticulos, cu pernele umflate și cu câte un cățeluș de pluș proptit pe fiecare din ele. Abia atunci mi-am dat seama că nu intrasem niciodată până atunci în camera lor - în cele câteva luni, cât locuisem împreună cu fetele astea, nu purtasem niciodată o conversație care să depășească treizeci de secunde - nu știam foarte exact ce făceau, unde se duceau, dacă aveau și alte prietene sau ne aveau numai una pe alta. Îmi părea bine că plec.

Alex și cu tata curățaseră rămășițele micului dejun și încercau să conceapă un plan de acțiune.

— Ai dreptate, au plecat amândouă. Cred că isle nici nu știi că mă mut astăzi.

— Poți să le lași un bilețel, a sugerat mama.

Poate pe tabla de Scrabble.

Moștenisem de la tata pasiunea pentru Scrabble, iar el avea o teorie: fiecare nou cămin are nevoie de o nouă tablă, așa că tabla veche trebuie lăsată în locul de unde pleci.

Am petrecut ultimele cinci minute în apartament aranjând pietre pe tablă: „Mulțumesc pentru toate și succes, pupici, Andy”. Cincizeci și nouă de puncte. Nu-i rău deloc.

S-a mai scurs o oră îngrămădind catrafuse în ambele mașini, dar eu n-am făcut mare lucru, doar am ținut ușile deschise spre stradă și am păzit mașinile în timp ce ei se duceau din nou în etaj. Lucrătorii de la firma de transport – carn ceruseră mai mulți bani decât valoarea patului în sine – au întârziat, așa că tata și Alex au pornit amândoi cu mașinile încărcate spre centru

Lily găsisse noul nostru apartament într-un anunț din Village Voice, iar eu nici nu-l văzusem încă, Mă sunase la serviciu de pe celularul ei, chiar în mijlocul zilei, și zbierase:

— L-am găsit! L-am găsit! E perfect! Am baie cu apă curentă, dușumea de lemn cu un număr minim de gălme și am petrecut patm minute întregi acolo fără să văd măcar un șoarece sau un gândac. Poți să vii să-1 vezi acum?

— Ești drogată? Șoptisem eu. Ea e aici, ceea ce înseamnă că nu pot pleca nicăieri.

— Trebuie să vii acum. Știi tu cum e. Am dosarul și tot ce trebuie.

— Lily, fii rezonabilă. N-aș putea pleca din birou în clipa asta nici dacă aș avea nevoie de ufl transplant urgent de inimă, decât rămânâml șomeră. Cum să vin să văd un apartament?

— Ei bine, în treizeci de secunde apartamentul ăsta n-o să mai fie disponibil. Mai sunt col puțin douăzeci și cinci de oameni care au venit să-1 viziteze și completează toți de zor la cereri

Trebuie să facem chestia asta acum.

În lumea obscenă a valorilor imobiliare din

Manhattan, apartamente cât de cât acceptabili” erau mai rare – și mai de dorit – decât heterosexuaii cât de cât acceptabili. Dacă mai aveau și o chirie cât de cât acceptabilă, deveneau mai greu de închiriat decât o insulă particulară pe undeva pe coasta sudică a Africii. Sau poate doar păreau mai greu de închiriat. Chiar dacă cele mai m aveau mai puțin de o sută de metri pătrați erau toate pline de praf, lemn putrezit, pereți mânjiți și echipament electronic preistoric. Fără i'. Indaci? Fără șoareci? De-a dreptul lux!

— Lily, am încredere în tine, ia-1. Poți să-mi trimiți o descriere prin e-mail?

Încercam să închei conversația cât puteam mai repede, pentru că Miranda urma să se întoarcă dintr-un moment în altul de la departamentul nrtistic. Dacă mă prindea purtând o convorbire particulară, eram terminată.

— Păi, am niște copii după statul tău de plată – care, apropo, e de mizerie. Și am extrasele de cont ale amândurora și copii după fișele de bonitate bancară și adeverința de serviciu.

Singura problemă e garantul nostru. Trebuie să fie cineva care locuiește în oraș și câștigă pe an peste patruzeci de chirii lunare, iar bunică-mea nu câștigă nici pe departe o sută de miare pe an.

Pot să semneze ai tăi pentru noi?

— Doamne sfinte, Lil, nu știu. Nu i-am întreliat și nu-i pot suna în clipa asta. Sună-i tu.

— Foarte bine. Ei câștigă atâta, nu?

Nu eram prea sigură, dar pe cine altcineva puteam ruga?

— Sună-i și gata, i-am spus. Explică-le cum

Htau lucrurile cu Miranda în clipa asta. Spune-le că îmi pare rău că nu i-am sunat chiar eu.

— Nici o problemă, a zis ea. Dar stai să mă usigur întâi că putem închiria apartamentul. Te nun eu mai târziu, a zis ea și a închis telefonul.

Telefonul a sunat douăzeci de secunde mai târziu și am văzut pe ecranul lui că era tot Lily.

Kmily a ridicat din sprâncene în felul ei specific atunci când m-a auzit din nou angajată într-o convorbire particulară. Am înhățat telefonul, dar m-am adresat lui Emily.

— E ceva important, am șuiert eu în direcți” ei. Prietena mea cea mai bună încearcă să închl rizeze pentru noi un apartament prin telefon, pentru că nu pot să plec de aici pentru o afurisit!

De.

Trei voci m-au atacat simultan. Cea a lui Emilv era calmă și măsurată și avea în ea ceva pri mejdios:

— Andrea, te rog, a început ea, în timp cu, concomitent, Lily urla la telefon:

— Ni l-au dat, Andy, ni l-au dat! Mă auzi?

Dar, deși ambele voci mi se adresau în moil clar mie, nu le-am putut auzi pe niciuna. Sin gura voce care mi-a pătruns în creier, cu putert și claritate, a fost cea a Mirandei:

— Avem vreo problemă aici, Ahn-dre-ab?

Minunea minunilor - îmi rostise numele ad*> vărat de data asta. Se aplecase asupra mea și părea gata să mă lovească.

I-am închis telefonul în nas lui Lily, în spe ranța că ea o să înțeleagă, și m-am pregătit d” măcel.

— Nu, Miranda, nici un fel de problemă.

— Bun. Și acum, aș dori o înghețată și aș don să o primesc înainte de a se topi de tot. Di vanilie, nu cu iaurt, nu cu lapte congelat, cu nm unul dintre produsele acelea fără zahăr sau din tetice, să fie cu sirop de ciocolată și cu frișcl adevărată. Nu de la cutie, ai înțeleș? Frișc* adevărată. Asta e tot.

A pornit cu pași apăsați înapoi, spre depar tamentul artistic, iar eu am rămas cu impresia distinctă că venise la birou numai ca să mă con troleze pe mine. Emily a rânjit. Telefonul a sunat

Din nou Lily. La naiba - nu putea să-mi trimit!

Și ea un e-mail? Am ridicat receptorul și mi l-am apăsat de ureche, dar nu am spus nimic.

— OK, știu că nu poți să vorbești, așa că vorbesc i'U. Părinții tăi au acceptat să ne fie garanți, ruela ce e grozav. Apartamentul e mare, are două camere și, dacă punem și un paravan în sufragerie, rămâne destul loc pentru o canapea de două persoane și chiar pentru un scaun. Camera de baie nu are

cadă, dar dușul pare OK. Nu avem mașină de spălat vase, spațiu de depozitare și nu avem aer condiționat, dar putem cumpăra și instala aparate proprii la ferestre.

Mașinile de spălat sunt la subsol și avem portar cu jumătate de normă, la o stradă de stația de metrou. Și stai să auzi minunea. Avem balcon!

Trebuie că-mi scăpase un suspin de uluire, pentru că ea a devenit și mai surescitată la auzul incântării mele:

— Știu! E o adevărată nebunie, nu? Pare „ata-gata să se dezlipească de clădire, dar există!

Și avem amândouă loc pe el și putem să fumăm

91, o, e de-a dreptul perfect!

— Cât costă? Am mârâit eu, hotărâtă ca acestea

Mă fie ultimele cuvinte pe care le voi pronunța.

— Ne aparține pentru suma totală de două mii două sute optzeci de dolari pe lună. Iți vine wă crezi că avem balcon pentru o mie o sută patruzeci de parai de căciulă? Apartamentul ăsta o găselnița secolului. Ce zici, îl luăm?

Am tăcut. Voiam să vorbesc, dar Miranda era din nou în drum spre birou și tocmai o făcea, de față cu toată lumea, cu ou și cu oțet pe coordonatoarea evenimentelor publice. Era într-o dispoziție mizerabilă și înghițisem destule din partea ei pentru o singură zi. Fata pe care o umilea în clipa de față își plecaseră, rușinată, capul, avea obraji stacojii și speram, spre binele ei, că nu o să izbucnească în plâns.

— Andy, treaba asta e de-a dreptul ridic

Spune da sau nu și basta! E și așa destul au nasol că eu a trebuit să chiulesc de la ore azi, în vreme ce tu nu pleci de la serviciu ca să veii apartamentul ăsta, dar nu poți să te ostenești nici măcar să spui da sau nu? Ce sunt eu.

Lily era pe punctul de a face o criză de nervi și o înțelegeam perfect, dar nu am putut decât să-i închid din nou telefonul în nas. Țipa atât de tare, încât vocea ei se reverbera în birou, iar

Miranda era la mai puțin de doi metri de mine, eram atât de frustrată, încât îmi venea să o înhuț pe coordonatoarea evenimentelor publice, să ne repezim la toaletă și să plângem laolaltă. Sau, dacă acționam împreună, să-i dăm un brânoi

Mirandei într-un closet și să strângem mai bine eșarfa Hermes pe care o purta lejer în jurul gâtului ei slăbănog. Ar fi mai eficient să o împing în closet, sau să o trag de eșarfă? Sau poate că cel mai bine ar fi să-i vâr eșarfa aia pe gât și uft mă uit cum o sufocă și.

— Ahn-dre-ah!

Vocea ei suna răgușit, metalic:

— Ce ți-am cerut eu cu numai cinci minute în urmă?

La dracu! Înghetata. Uitasem de înghețată.

— Există vreun motiv special pentru care încă mai stai aici, în loc să-ți îndeplinești obligațiile de serviciu? Așa știi tu să faci glume? Am făcut eu ceva, sau am spus ceva care să-ți dea vreun semn că n-aș fi vorbit serios? Am făcut ceva?

Chiar am făcut ceva?

Ochii ei albaștri erau cât pe ce să-i iasă din orbite și, cu toate că încă nu ridicase vocea de tot, era primejdios de aproape de a o face. Am deschis gura să zic ceva, dar până să apuc să o fac am auzit-o pe Emily.

— Miranda, îmi pare foarte rău. Eu sunt de vină. I-am cerut să răspundă la telefon, pentru că am crezut că ar putea fi Caroline sau Cassidy, iar eu vorbeam pe cealaltă linie ca să comand bluza pe care o voiai de la Prada. Andrea tocmai pornea. Îmi pare foarte rău și n-o să se mai întâmple.

Minunea minunilor. Perfectiunea întruchipată vorbise, și încă în apărarea mea!

Miranda s-a calmat puțin pentru moment.

— Foarte bine atunci. Du-te să-mi aduci înghețata, Andrea.

Și cu asta, a intrat în biroul ei, a ridicat telefonul și a început să gângurească ceva cu

B-DAD.

M-am uitat la Emily, dar ea se prefăcea că lucrează. I-am trimis un e-mail conținând două cuvinte: „De ce? U, am scris.

Pentru că n-am fost prea sigură că o să scapi de concediere și n-am nici un chef să instruiesc iarăși pe cineva nou, a răspuns ea prompt. Am plecat în căutarea înghețatei perfecte și am sunat-o pe Lily de pe celular în secunda în care liftul a ajuns la parter.

— Îmi pare foarte rău, pe cuvânt că da. Atâta doar că.

— Uite ce e. N-am timp de așa ceva, a răspuns

Lily pe un ton indiferent. Cred că exagerezi puțin, tu nu crezi la fel? Chiar nu puteai să zici un da sau nu la telefon?

— E foarte greu să-ți explic, Lil, dar.

— Nu contează. Trebuie să plec acum. O să te sun dacă obținem apartamentul. Nu că ție ți-ar păsa dacă-l obținem sau nu.

Am încercat să protestez, dar ea închisese deja telefonul. La naiba! Nu era drept să mă aștept ca Lily să înțeleagă ceva ce aș fi considerat, eu însămi ridicol cu numai patru luni în urmă.

Și nu era drept nici să o trimit pe ea să cutreiera tot Manhattan-ul în căutarea unui apartament în care să locuim împreună, în timp ce eu nici măcar la telefon nu răspundeam, dar ce puteam să fac?

Când a răspuns, în sfârșit, la telefon, dupțt miezul nopții, mi-a spus că am obținut apartamentul.

— Nemaipomenit, Lil. Nici nu pot să-ți mulțumesc destul. Jur că o să mă revanșez față d" tine. Promit!

Și atunci mi-a venit o idee. Fii spontană!

Cheamă o mașină de la Elias-Clark, du-te în

Harlem și mulțumește-i în persoană celei mai bune prietene. Da, asta era soluția!

— Lil, ești acasă? Vin până la tine să sărbătorim, OK?

Am crezut că o să fie încântată, dar ea a tăcut.

— Nu te obosi, a zis ea cu voce calmă. Am aici o sticlă de So-Co și Băiatul-Cu-Inel-In-Limbă și el aici. Așa că am tot ce-mi doresc.

M-a durut, dar am înțeles. Lily se supăra foarte rar, dar când se supăra, nimeni n-o mai putea scoate dintr-ale ei până nu era ea pregătită să-și revină. Am auzit sunet de lichid turnat în pahar, clinchet de gheață, apoi am auzit-o po

Lily trăgând o dușcă.

— OK. Dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?

— De ce? Pentru ca tu să stai și să asculți în tăcere la capătul celălalt al firului? Nu, mulțu-

— Nu-ți face griji în privința mea. Totul e regulă.

Încă o dușcă.

— Vorbim mai târziu. Și apropo, felicitări amândurora.

— Da, felicitări amândurora, am repetat eu, dar ea îmi închisese deja telefonul în nas.

L-am sunat pe Alex să îl întreb dacă pot veni până la el, dar el n-a părut nici pe departe atât de încântat să mă audă pe cât sperasem.

— Andy, știi foarte bine că mi-ar face plăcere

Hă mă văd cu tine, dar, ăă, sunt cu Max și cu băieții. Pe tine nu te mai vede omul în timpul năptămâniei, așa că am planificat să merg în oraș cu ei astă-seară.

— Ei bine, sunteți prin Brooklyn sau prin apropiere pe undeva? Să vin și eu? Am întrebat, știind că trebuie să se fi dus prin Upper East

Side, probabil foarte aproape de mine, pentru că pe aici locuiau și ceilalți.

— Nu, în orice altă seară da, dar seara a fost planificată în mod clar numai pentru băieți.

— Sigur că da, OK. Aveam de gând să mă văd cu Lily ca să sărbătorim apartamentul cel nou, dar ne-am cam. ăă. Certat. Ea nu înțelege de ce nu prea pot să vorbesc de la serviciu.

— Ei bine, Andy, trebuie să mărturisesc că uneori nici eu nu prea înțeleg pe deplin. Știu, sigur că da, tipa e o cucoană foarte dură - crede-mă, îmi dau seama de asta - dar am impresia totuși că iei mult prea în serios tot ce se leagă de ea, tu nu crezi?

Simțeam că se străduiește din răspuțeri ca tonul să-i rămână calm și împăciuitor.

— Poate că asta se întâmplă tocmai pentru că iau într-adevăr totul în serios! M-am răstit la el, furioasă pentru că nu voia să mă vadă și că nu mă rugase să vin cu el și cu prietenii lui și pentru că îi ținea partea lui Lily, deși ea avea dreptate, și el la fel. E viața mea, în fond, nu? E cariera mea. Viitorul meu. Ce dracu' ai vrea să fac? Nu iau totul în glumă?

— Andy, îmi răstălmăcești cuvintele. Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun.

Dar eu țipam deja la el - nu m-am putut stăpâni. Întâi Lily, acum și Alex? Și amândoi după*

Miranda cea de toată ziua și de zi cu zi? En prea de tot și îmi venea să plâng, dar tot ce am putut face a fost să țip.

— O împuțită de glumă, nu? Asta e jobul meu pentru voi amândoi! O, Andy, lucrezi în domeniul modei, cât poate fi de greu? L-am maimuțărit „u și mă uram tot mai mult pe clipă ce trecea. Vnl, mă scuzați dacă nu putem fi cu toții buni sanm riteni sau doctoranzi! Mă scuzați dacă.

— Sună-mă după ce te calmezi, a zis el. Nu mai stau să ascult toate astea.

Și a închis telefonul. A închis telefonul! Am așteptat să mă sune din nou, dar n-a făcut-o, șt până când am adormit, în sfârșit, pe la trei dimi neața, nu mă sunaseră nici el, nici Lily.

Iar acum era ziua de mutare - o săptămânAântreagă mai târziu - și, cu toate că niciunul din ei nu dădea semne vizibile de supărare, niciunul din ei nu mai era totuși chiar la fel. Nu avusesem timp să ne împăcăm, eram cu toții prea ocupați, dar mă gândeam că totul avea să se rezolve d” la sine după ce Lily și cu mine ne vom muta împreună în noul apartament. Apartamentul nostru la comun, unde totul avea să fie din nou așa cum fusese în facultate, atunci când viații fusese mult mai plăcută.

Lucrătorii de la firma de transport au venii în sfârșit la ora unsprezece și nu le-au trebuii mai mult de nouă minute ca să dezassemblez prea-iubitul meu pat și să-i arunce componentei' în camionetă. Mama și cu mine ne-am dus cu ei până la noua clădire, unde tata și Alex tocmai făceau cunoștință cu portarul - care, în chip

Inzar, semăna leit cu John Galliano - iar toate cutiile mele erau puse claie peste grămadă lângă peretele din hol.

— Andy, mă bucur că ai ajuns. Domnul Fisher, nici de față, nu vrea să deschidă apartamentul decât în prezența unuia din chiriași, a zis tata cu un zâmbet uriaș pe față. Ceea ce e un lucru foarte deștept, a adăugat el și i-a făcut portarului cu ochiul.

— O, Lily n-a venit încă? A zis că vine pe la zece, zece și jumătate.

— Nu, n-am văzut-o. Să o sun? A întrebat

Alex.

— Mda, cred că da. Ce-ar fi să mă duc eu sus împreună cu, ăă, domnul Fisher, ca să putem începe să cărăm din cutii? Intreab-o dacă are nevoie de ajutor.

Domnul Fisher mi-a aruncat un zâmbet care ar putea fi descris cel mai bine prin cuvântul lasciv.

— Te rog, acum suntem ca-ntr-o familie, a zis

(ii cu ochii pe sânii mei. Mă cheamă John.

Aproape că m-am înecat cu cafeaua, răcită de-acum, și m-am întrebat dacă nu cumva omul respectat în toată lumea pentru revigorarea firmei Dior murise cumva și se reincarnase în persoana portarului meu.

Alex a dat din cap și și-a șters ochelarii de tricou. Îmi plăcea la nebunie când făcea asta.

— Du-te cu ai tăi. Îi dau eu telefon.

M-am întrebat dacă era bine sau nu că tata se împrietenise la cataramă cu noul meu (designer) portar, cu omul care avea, în chip inevitabil, să îmi cunoască fiecare aspect al vieții particulare.

Holul arăta cam retro, dar decent altminteri.

Era construit dintr-un soi de piatră de culoare deschisă, iar în fața lifturilor și în spatele oficiului de la intrare erau câteva bănci care păreau extrem de incomode. Apartamentul nostru era numărul 8C și avea ferestre spre sud-vest, ceea ce, din câte auzisem, era bine. John a deschis ușa cu cheia administrației și s-a dat la o parte cu un aer de mândrie părintească.

— Iată-1, a anunțat el cu grandoare.

Am intrat prima și m-am așteptat să m) lovească un miros greu de sulf sau să dau de câțiva liliaci pe plafon, dar am constatat că interiorul era surprinzător de curat și de lumino”.

Bucătăria era pe dreapta, o fâșie îngustă pe care putea circula o singură persoană, cu gresie alba pe jos și cu dulăpioare de melamină relativ albe, Blaturile de lucru erau dintr-un soi de imitație de granit cu picățele, iar pe perete, deasupra aragazului obișnuit, era și un cuptor cu microunde.

— Grozav, a zis mama și a deschis frigiderul.

Ai deja și tăvițe pentru gheață.

Lucrătorii de la firma de transport au trecut pe lângă noi gâfâind și târând patul după ei.

Din bucătărie se intra direct în living, care fusese deja împărțit în două printr-un paravan provizoriu, pentru a se realiza un al doilea dormitor. Firește, asta însemna că ferestrele fuseseră eliminate cu totul din livingul rămas, dar asta nu era o problemă; Dormitorul avea dimensiuni acceptabile - era în mod clar mai mare decât cri pe care îl lăsasem în urmă - iar ușa glisanta care dădea spre balcon ocupa întregul perete

Baia se afla între living și adevăratul dormitor și avea faianță roz Pepto și zugrăveală roz. Mă rog. Cam de prost gust. Am intrat în dormitorul adevărat, care era cu mult mai mare decât cel ilccupat din living, și am aruncat o privire. Un ilulap micuț, un ventilator montat în plafon și o fereastră mică și murdară, cu vedere directă spre un apartament din clădirea de vizavi. Lily dorise apartamentul ăsta, iar eu mă declarasem, fericită, de acord. Ea prefera să aibă mai mult spațiu, dat fiind că petrecea atât de mult timp în dormitor adâncită în studiu, dar eu aș fi preferat mai multă lumină și un balcon mai mare.

— Iți mulțumesc, Lil, am șoptit eu, știind că

Lily nu avea cum să mă audă.

— Ce ai spus, scumpo? A întrebat mama din nplatele meu.

— Nu, nimic. Doar că Lily s-a descurcat foarte, foarte bine. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce

Hă mă aștept, dar arată grozav, nu crezi?

A părut a fi o clipă în căutarea celui mai elegant mod de exprimare.

— Da, pentru New York, e un apartament c. rozav. Doar că e greu de imaginat că plătești atât de mult și te alegi cu atât de puțin. Să știi că sora ta și Kyle plătesc numai o mie patru sute de dolari pe lună pentru apartamentul lor, și au aer condiționat, baie în marmură, mașină nou-nouță de spălat vasele, propria mașină de spălat și uscat rufe, trei dormitoare și două băi, a explicat ea, de parcă ar fi fost prima care descoperea realitățile astea.

Sigur, pentru două mii două sute optzeci de dolari puteai cu ușurință închiria o casă pe malul oceanului, în Los Angeles, o vilă cu trei etaje pe o stradă mărginită de arbori în Chicago, o casă cu patru dormitoare în Miami sau un afurisit de palat înconjurat de un șanț cu apă în Cleveland.

Da, știam toate astea.

— „asâSucisăte ucundeel, nare scria „l^n”3, ra montata pe f.,.

Te”oWio, *’^f^au -&%*LL.

„. Să-lfoloașU^asa ^, „ lăBam sa ^^ „„ăiai toata noaptea^ daca a? „„ (tm) ta adăugat el. T 4.

: ^Lc, a^el, a (tm)-P-(tm) m direcția alor mejsemnificativ, ca pentru a ^ttpt^-secunde”, ^-

SPUrut am adus o cutie^ ^ i<ț

Hai să mergem sa mai aa poate ca

_ Atunci care e? ^

— Păi, nu era acasa^ Nu. Mi vine

Dar unde e? La vreun mUtăru.

—”r^ao^edepol^dince^.

I^Stat în jos, la *, Dv, mnezeule! A

|0St3efmtasauvi de clasa a patra. ^

— Arestată? A fost arestată?

Am încercat să-mi păstrez calmul, dar mi-am dat seama prea târziu că urlam. Tata a intrat pe ușă târând după el un cărucior uriaș care părea gata-gata să se prăbușească sub greutatea cutiilm puse alandala pe el.

— Cine a fost arestată? A întrebat el ca în glumă. Domnul Fisher a adus toate chestiile aste” la etaj pentru noi.

Îmi storceam creierii să găsesc o minciună, dar Alex a găsit una înainte ca mie să-mi vini în minte ceva cât de cât plauzibil:

— O, tocmai îi povesteam lui Andy că m-am uitat aseară pe VH-1 și am văzut că una dintre fetele de la TLC a fost arestată pentru trafic de droguri. Și păruse întotdeauna cea mai în regulft dintre toate.

Tata a clătinat din cap și a analizat camera din priviri, ascultând numai pe jumătate și între” bându-se, probabil, de când anume pe Alex sau pe mine ne interesau starurile muzicii pop atât de mult încât să și discutăm despre ele.

— Cred că, de fapt, singurul loc în care ar încăpea patul tău este lângă peretele din partea cealaltă a camerei, a zis el. Și, apropo de asta, cred că ar trebui să mă duc să văd cum se descurca cu transportul.

M-am aruncat literalmente drept în fața lui

PAex în clipa în care s-a închis ușa apartamentului

— Repede! Spune-mi ce s-a-ntâmplat. Ce s-a-ntâmplat?

— Andy, nu țipa. Nu e chiar așa de rău. D” fapt, e chiar amuzant.

Ochii lui s-au încrețit în timp ce s-a pornit po răs și, preț de o clipă, mi s-a părut că seamănă leit cu Eduardo. Brrr.

— Alex Fineman, fă bine și spune-mi dracului o dată ce s-a-ntâmplat cu cea mai bună prietenă a mea.

— OK, OK, liniștește-te. Se vedea clar că îl amuza povestea: S-a dus în oraș aseară cu un tip căruia îi spunea Băiatul-Cu-Inel-In-Limbă – ijtii cine e ăsta?

M-am bolbat la el.

— În fine, s-au dus împreună la restaurant, iar Băiatul-Cu-Inel-In-Limbă tocmai o conducea acasă, când ei i s-a părut o idee bună să se despoaie cbiar acolo, pe stradă, lângă restaurant. Așa era mai sexy, a zis ea. Ca să îl atragă și mai mult.

Mi-am închipuit-o pe Lily vârându-și în gură bomboana de mentă primită de la restaurant, ieșind de acolo după o cină romantică, și asta numai ca să-și smulgă bluza de pe ea pentru un tip care plătise pe cineva ca să-i străpungă limba c-un belciug. Sfinte Sisoe.

— O, nu. Doar nu cumva.

Alex a dat cu seriozitate din cap și s-a străduit să-și reprime râsul.

— Vrei să spui cumva că prietena mea a fost arestată pentru că și-a arătat sânii? Dar e ridicol.

Trăim în New York. Văd zilnic femei care vin aproape topless – și asta la locul de muncă!

Țipam din nou, dar nu mă puteam stăpâni.

— Pentru că și-a arătat fundul.

Se uita din nou la pantofi, iar fața lui era atât de stacojie, încât nu-mi puteam da seama dacă de jenă sau pentru că era amuzat la culme.

— Și-a arătat ce?

— Nu sânii. Fundul. Partea de jos a corpului.

Toată. Din față și din spate.

Un zâmbet de la o ureche la alta și-a făcut în sfârșit apariția pe fața lui și părea atât de încântat, încât aveam impresia că e pe cale să facă pe el, nu alta.

— O, spune-mi că nu e adevărat, am gemut eu și m-am întrebat în ce belea se băgase prietena mea. Și a văzut-o un polițist și a arestat-o?

— Nu, se pare că doi copii mici au văzut-o în acțiune și i-au arătat mamei lor.

— O, Doamne.

— Așa că mama lor i-a cerut să-și tragă la loc pantalonii, iar Lily i-a sugerat în gura mare ce să facă cu părerile ei, așa că femeia s-a dus și a găsit un polițist care era pe o stradă din apropiere.

— Vai, termină. Te rog, oprește-te.

— Stai că povestea devine tot mai picantă, Când s-a întors femeia cu polițistul, Lily și Baiatul-Cu-Inel-în-Limbă și-o trăgeau la greu în mijlocul drumului, din câte spune ea.

— Ce înseamnă asta? Să fie oare vorba da prietena mea, Lily Goodwin? Dulcea și adorabila mea prietenă din clasa a opta încoace acum se dezbracă și se regulează la colț de stradă? Cu indivizi cu limbi îmbelciugate?

— Andrea, liniștește-te. Nu e nici o problemă, Singurul motiv pentru care polițistul a arestat-o a fost că i-a arătat degetul mijlociu când omul a întrebat-o dacă într-adevăr și-a dat pantalonii jos.

— O, Doamne. Nu mai pot suporta. Așa trebuie să te simți când ești mamă.

— Dar au lăsat-o să plece doar cu un avertisment și s-a întors în apartamentul ei să-și revină – se pare că era beată criță. Cum altfel ar lua cineva la mișto un polițist? Așa că nu-ți face griji. Hai să terminăm cu mutatul și pe urmă putem să mergem la ea, dacă vrei.

S-a dus la căruciorul pe care îl lăsase tata în mijlocul livingului și s-a apucat să descarce cutiile, N-am putut să mai aștept; trebuia să aflu rare e situația. A ridicat receptorul după ce a umat de patru ori, exact înainte de a intra roboi ui, de parcă ar fi stat pe gânduri dacă să răspundă sau nu.

— Ești OK? Am întrebat-o în clipa în care a ridicat receptorul.

— Bună, Andy. Sper că nu am dat mutarea peste cap. N-ai nevoie de mine, nu? Îmi pare rău pentru toate astea.

— Nu, nu de astea îmi pasă, îmi pasă de tine.

Kști OK?

Mi-a trecut chiar în clipa aceea prin minte că ' posibil ca Lily să-și fi petrecut noaptea în secția de poliție, dat fiind că era sâmbătă dimineața, iar ea tocmai ajunsese acasă.

— Ai stat peste noapte acolo? În pușcăriei

— Păi, da, s-ar putea spune și așa. N-a fost prea rău, nu e cum vezi prin filme. Am dormit într-o cameră împreună cu altă fată, absolut neagresivă, care fusese arestată pentru ceva la fel de stupid. Gardienii au fost foarte drăguți – n-a fost mare lucru. N-am avut zăbrele sau alte chestii de-astea.

A râs, dar râsul ei mi s-a părut forțat.

Am digerat toate astea câteva momente și am încercat să mă împac cu imaginea micuței hippie

Lily, încolțită într-o celulă îmbâcsită de urină de o lesbiană furioasă și posesivă.

— Unde dracu' a fost Băiatul-Cu-Inel-în-Limbă în toată povestea asta? Te-a lăsat pur și simplu

Bă zaci în pușcărie?

Dar, chiar înainte ca ea să-mi poată răspunde, mi-a răsărit în minte o altă întrebare: unde dracu' fusesem eu în toată povestea asta? Și de ce nu mă sunase Lily?

— El a fost nemaipomenit, a.

— Lily, de ce.

— S-a oferit să stea cu mine și 1-a sunat chiar pe avocatul părinților lui.

— Lily. Lily! Oprește-te o clipă. De ce nu m-al sunat? Știi că aș fi venit într-o clipă și n-aș 11 plecat până nu te eliberau. Atunci, de ce? De cb nu m-ai sunat?

— O, Andy, nu mai contează. Zău că n-a fost așa de rău, vorbesc serios. Nu-mi vine să cred ce proastă am fost și, crede-mă, n-am de gând să mă mai îmbăt în halul ăsta. Nu merită.

— De ce? De ce nu m-ai sunat? Am fost acasă toată noaptea.

— N-are importanță, zău. N-am sunat pentru că m-am gândit că ori ești la muncă, ori ești foarte obosită și nu am vrut să te deranjez. Mai ales vineri seara.

Mi-am amintit ce făcusem în seara din ajun și singurul lucru care mi-a venit în minte a fost că văzusem pe TNT filmul Dirty Dancing pentru a șaiszeci și opta oară în viața mea. Și din toată, aceste viziuni, fusese prima în timpul căreia adormisem înainte ca Johnny să anunțe: „Nimeni nu o pune pe Baby la colț” și să o răpească, la propriu, până când doctorul Houseman urma să recunoască faptul că știe că nu Johnny a fost cel care a băgat-o pe Penny în belea și o sărută pe

Baby, care tocmai și-a reluat numele de France”.

Toată scena asta mi se părea definitivă pentru propria-mi identitate.

— La muncă? Ai crezut că sunt la muncă? Și ce contează oboseala când tu ai nevoie de ajutor?

Lil, zău că nu înțeleg.

— Uite ce e, Andy, las-o baltă, OK? Tu muncești întruna. Zi și noapte și de multe ori și în weekend. Și când nu ești la muncă, te plângi de muncă. Nu că nu te înțeleg, doar știu cât de greu îți e slujba ta și știu că lucrezi pentru o țărănie.

Dar nu am vrut să te deranjez într-o vineri seara, când era posibil ca tu chiar să te relaxezi sau să te duci undeva cu Alex. El tot spune că nu apucă să te vadă niciodată și nu voiam să te iau de lingă el. Dacă aș fi avut într-adevăr nevoie de tine, te-aș fi sunat și știu că ai fi venit într-un

Huflet. Dar jur că n-a fost prea rău. Te rog, putem „uităm toată tărașenia asta? Sunt extenuată și am nevoie doar de un duș și de pat.

De șocată ce eram, n-am mai găsit cuvinte, dar Lily a luat tăcerea mea drept încuviințare.

— Mai ești acolo? A întrebat ea după vreo treizeci de secunde, răstimp în care m-am chinat cu disperare să găsesc cuvintele necesare pentru a-i cere iertare sau a-i explica sau ceva în genul ăsta. Uite ce e, abia am ajuns acasă. Am nevoie de somn. Pot să te sun eu mai târziu?

— Ăă, da, sigur, am reușit să îngaim. Lil, îmi pare atât de rău. Dacă ți-am dat vreodată impresia că nu te poți baza.

— Andy, nu vorbi așa. Nu s-a întâmplat - totu-i

OK cu mine, cu noi. Vorbim mai târziu.

— OK. Somn ușor. Sună-mă dacă pot să fac ceva.

— Nici o problemă. Apropo, cum e apartamentul?

— E grozav, Lil, zău că e. Ai făcut o afacere nemaipomenită. E mai frumos decât mi-aș fi putut imagina. O să ne placă foarte mult aici.

Vocea îmi suna fals chiar și în propriile urechi și era evident că vorbeam numai ca să nu tac, numai ca să o țin la telefon, să mă asigur că prietenia noastră nu se schimbese într-un fel inexplicabil, dar imuabil.

— Grozav. Mă bucur că îți place. Sper că o să-i placă și Băiatului-Cu-Inel-In-Limbă, a glumit ea, dar și asta a sunat fals.

Am pus receptorul în furcă și am rămas acolo, în living, cu ochii țintă la telefon, până când a intrat mama să anunțe că ea și cu tata vor să nu facă cinste mie și lui Alex cu un prânz.

— Ce s-a întâmplat, Andy? Și unde e Lily?

Credeam că o să aibă și ea nevoie de ajutor pentru catrafusele ei, dar noi n-o să stăm mult după ora trei. Vine încoace?

— Nu, i s-a făcut, ăă, rău aseară. Nu prea so simțea bine de câteva zile, așa că probabil ea n-o să se mute decât mâine. Tocmai am vorbit la telefon.

— Ești sigură că e bine acum? Crezi că ar trebui să mergem până la ea? Mi-e întotdeauna așa milă de fata asta - nu are părinți adevărați, o are numai pe țăcănita aia bătrână de bunică-sa.

Și-a trecut mâna pe după umerii mei, ca pentru a-mi lua durerea asupra ei.

— Are noroc că ești prietena ei. Altfel, ar fi singură pe lume.

Mi s-a pus un nod în gât, dar după câteva secunde am reușit să rostesc câteva cuvinte:

— Da, sigur. Dar e bine, pe cuvânt. O să so odihnească până îi trece. Hai să luăm niște sandviciuri, OK? Portarul a zis că e un magazinaș foarte bun patru străzi mai încolo.

— Biroul Mirandei Priestly, am răspuns eu cu tonul acela plictisit care speram că reușește să transmită nefericirea mea tuturor celor care îndrăzneau să mă întrerupă din activitatea de transmitere-primire e-mail-uri.

— Bună, tu ești, Em-Em-Em-Emily? A întrebat o voce chinuită, bâlbâită de la celălalt capăt al firului.

— Nu, sunt Andrea. Sunt noua asistentă a

IVirandei, am zis eu, deși mă prezentasem deja unui număr de câteva mii de interlocutori curioși.

— Aha, noua asistentă a Mirandei? A hohotit ciudata voce feminină. Nu-i așa că ești cea m-m-mai norocoasă fată din lum-m-m-m-me?

Oum ți se pare munca ta alături de diavolul în persoană?

Asta mi-a stârnit atenția. Era ceva nou. De când lucram la Runway nu întâlnisem vreodată pe cineva care să cuteze a o vorbi de rău pe

Miranda cu atâta îndrăzneală. Vorbea serios? Nu cumva îmi întindea o cursă?

— Ăă, păi, de când am început să lucrez la

Runway, am acumulat foarte multă experiență de muncă, m-am pomenit și eu bâlbâindu-mă. Eo slujbă pentru care un milion de fete ar face moarte de om, firește.

Chiar am spus eu așa ceva?

S-a lăsat un moment de tăcere, urmat de un hohot ca de hienă:

— O, e al dracului de p-p-p-perfect! A chirăit ea, mai-mai să se-nece. Ea chiar vă încuie în apartamentul firmei din West Village și vă despoaie de tot ce e de la G-g-gucci până vă spală creierii, de ajungeți să spuneți căcături de-astea? F-f-f-fantastic! Femeia asta e o țipă pe cinste! Ei bine, domnișoară Experiență-De-Muncă, auzisem eu la radioșanț că Miranda chiar a angajat un l-l-l-lacheu cu ceva creieri de data asta, dar constat că radioșanțul, ca de

obicei, a dat-o în bară. Îți plac c-c-costumașele Michael Kors și blănițele elegante J. Mendel's? Da, scumpete, o să te descurci de minune. Și-acum, dă-mi-o la telefon pe șefa aia a ta cu târțiță sfrijită.

În sufletul meu s-a declanșat o luptă. Primul impuls a fost să-i spun să se ducă dracului, că nu mă cunoaște deloc, că-i vine ușor să-și compen seze bâlbâiala prin obrăznicie. Dar și mai mult aș fi vrut să-mi apăs receptorul de buze și să-i șop tesc disperată: „Sunt prizonieră mai mult decât poți închipui – te rog, o, te rog, vino și sal vează-mă din iadul ăsta în care mi se spală creierii. Ai dreptate, lucrurile stau exact așa cum ai spus, dar eu nu sunt așa cum crezi!” Dar n-am avut șansa de a reacționa în vreun fel, pentru că am realizat în cele din urmă că babar n-aveam cui îi aparține vocea răgușită și bâlbâită de la capătul celălalt al firului.

Am inspirat adânc și am decis să contraatac în toate direcțiile din care mă atacase, în afara direcției Miranda.

— Ei bine, da, ador Michael Kors, firește, dar trebuie să mărturisesc că asta nu se datorează în nici un caz costumașelor. Blănițele de la J, Mendel's sunt minunate, bineînțeles, dar o veritabilă fată Runway – cu alte cuvinte, o persoană cu gust rafinat și ireproșabil – ar prefera mat degrabă ceva făcut la comandă la Pologeorgis da pe 29th Street. A, da, și pe viitor aș prefera al folosești termenul ceva mai uzual „angajată plătită”, în locul celui atât de dur și intolerant precum „lacheu”. Și acum, mi-ar face plăcere să corijez orice alte presupuneri incorecte pe care ai dori să le faci, dar poate ar fi cazul să întreb mai întâi cu cine stau de vorbă.

— Touchâ, nouă asistentă a Mirandei, toucht

S-ar putea ca noi două să d-d-d-devenim până la urmă prietene. N-n-nu prea-mi plac de regulă roboții pe care îi angajează ea, dar asta e normal, pentru că nu-mi place nici ea. Numele meu e

Judith Mason și, în c-c-caz că nu știai, eu scriu notele de călătorie ale revistei în fiecare 1-1-lună, și acum, spune-mi, dat fiind că ești relativ nouă s-a t-t-t-terminat luna de miere?

Am tăcut. Ce voia să însemne asta? Parcă vorbeam cu o bombă cu ceas.

— Ei bine? Tu te afli acum în perioada aceea redusă de timp, suficient ca toată lumea să-ți i-unoască numele, dar nu suficient ca să-ți descopere și exploateze toate slăbiciunile. E o senzație foarte plăcută când ești în s-s-situația asta, crede-mă. Lucrezi într-un loc foarte special.

Nu am apucat să-i răspund, pentru că a continuat:

— Dar ajunge cu f-f-flirtatul pentru moment, noua mea prietenă. Nu t-t-te obose să-i spui că cu sunt la telefon, ea ș-ș-și așa nu răspunde niciodată când o sun eu. O enervează bâlbâiala, cred.

T-t-t-trece-mi doar numele în Buletin, ca să pună pe cineva să mă sune. Mulțumesc, s-s-scumpete.

Clic.

Am închis telefonul, uluită la culme, și am izbucnit în râs. Emily și-a ridicat privirea de pe unul dintre rapoartele de cheltuieli ale Mirandei și m-a întrebat cine a fost. Când i-am spus că a fost Judith, și-a dat ochii peste cap

atât de energic, încât am avut impresia că-i vor rămâne pe undeva, întorși spre interiorul cutiei craniene, și s-a smiorcăit:

— E o mare cățea. Zău că nu-mi dau seama cum reușește Miranda să vorbească vreodată cu ea. Dar ea oricum nu răspunde, așa că nici nu trebuie să-i spui că a fost la telefon. Trece-i doar numele în Buletin și Miranda o să pună pe cineva să o sune.

Se pare că Judith cunoștea mecanismul de funcționare al biroului nostru mai bine decât mine.

Am dat un dublu clic pe documentul „Buletin” de pe elegantul meu computer turcoaz iMac și am aruncat o privire asupra conținutului curent.

Buletinul era adevărata piese de rezistență din biroul Mirandei Priestly și, din câte îmi seama deocamdată, era unica rațiune a vieții ei.

Inventat cu ani în urmă de către cine știe ce asistentă zeloasă și energică, Buletinul nu era altceva decât un document Word aflat într-un fișier comun, pe care îl puteam accesa și eu, și

Emily. Însă numai una din noi îl putea deschide pentru a adăuga un nou mesaj sau a privi lista.

Așa că scoteam din când în când la imprimantă ultima variantă și o puneam pe un clipboard, aflat pe un raft deasupra biroului meu, iar pe cea anterioară o aruncam. Miranda examina hâi tia la fiecare câteva minute pe tot parcursul zilei, așa că Emily și cu mine ne chinuiam să tastăm, să printăm și să afișăm lista cât mai repede posibil, imediat după ce suna cineva. Adesea una din noi fluiera la cealaltă să închidă Buletinul ca să poată scrie un nou mesaj. Scoteam fiecare la imprimantă câte o versiune, pentru că nu știam care e cea mai recentă până când nu le confruntam.

— Mesajul de la Judith e ultimul, am zis eu, extenuată de efortul de a termina tastarea și printarea înainte ca Miranda să intre în birou, Eduardo ne sunase din hol și ne comunicase că ea o pornise cu liftul. Nu promisem încă telefon de la Sophy, dar știam că urma să ajungă în câteva secunde.

— Receptorul de la Hotel Ritz, din Paris, a sunat după aceea, aproape că a strigat Emily triumfătoare și a prins lista pe clipboard.

Am scos lista mea cu patru secunde prea veche și am aruncat o privire peste ea. Cratime în interiorul numerelor de telefon nu erau permise, doar puncte. Nici virgule în scrierea orei mesajelor, numai puncte. Momentul exact trebuia rotunjit la sfert de oră mai devreme sau mai târziu, după caz.

Mesajele mai vechi își aveau rândul propriu, pentru a fi mai ușor de distins. Înscrierea urei indica faptul că sunase cineva. Cuvântul „mesaj” era modalitatea prin care eu sau Emily ne adresam ei (dat fiind că a ne adresa ei înainte ca ea să ni se fi adresat prima nici nu intra în discuție). Termenul „comunicat” se referea la ceva comunicat nouă de Miranda, de bună seamă pe robot, la un moment dat, între ora unu și cinci dimineața, știind foarte bine că, odată transmisă nouă, problema era ca și rezolvată. Despre noi trebuia să scriem la persoana a treia - asta, dacă era absolut necesar să pomenim despre noi.

Ea ne cerea deseori să aflăm exact când și la ce număr putea fi găsită o anumită persoană, iar în acest caz noi trebuia să ne desfășurăm investiția

la capitolul „mesaje” sau „comunicate”. Îmi umintesc că, la un moment dat, mi-am zis că

Buletinul ăsta era un fel de listă a personalităților care se îmbracă în Prada, dar numele celor hiperbogați, ale celor din înalta aristocrație u modei sau ale celor superimpunători încetaHeră să mai producă impresie asupra creierului meu desensibilizat. În cadrul noii mele realități

Runway, un mesaj de la un ministru pe probleme sociale de la Casa Albă ar fi fost clasat la același nivel cu unul de la veterinarul care voia să vorbească cu ea despre vaccinarea cățelușului (iar acesta nu prea avea șanse să primească un telefon de la ea!).

Măști, 8 aprilie

7:30: Simone a sunat de la biroul din

Paris. A reușit să stabilească împreună cu domnul Testino data pentru ședința foto de la Rio și a confirmat de asemenea cu agentul Gisellei, dar trebuie să discute cu tine detaliile. Sună, te rog.

8:15: A sunat domnul Tomlinson. De pe mobil. Sună, te rog.

Mesaj: Andrea a vorbit cu Bruce. El a z că oglinda mare din bolul tău ar o bucată lipsă în colțul din stâng sus. A găsit o oglindă identică la un magazin de antichități din

Bordeaux. Vrei să ți-o comande?

8:30: A sunat Jonatban Cole. Pleacă la

Melbourne sâmbătă și ar dori să clarifice, înainte de a pleca, sarcina pe care o are de îndeplinit. Sună, te rog.

Comunicat: De sunat Karl Lagerfeld în legătură cu petrecerea Fotomodelul Anului, Poate fi găsit la casa din Biarritz astă-seară între 8.00 și 8.30 p.m.

Ora lui.

011.33.1.55.22.06.78: acasă

011.33.1.55.22.58.29: studioul de acasă

011.33.1.55.22.92.64: șoferul

011.33.1.55.66.76.33: numărul asistentei din Paris, în caz că nu-1 poți găsi.

9:00: Natalie de la Glorious Foods a sunat să afle dacă preferi o plăcintă cu fructe de pădure, cu nuci sau cu rubarbă. Sună, te rog.

9:00: Ingrid Siscby a sunat să te felicite pentru numărul din aprilie al revistei. A spus că și coperta e „spectaculoasă, ca de obicei” și vrea să știe cine a stilizat fotografia de pe copertă. Sună, te rog.

555.6246: la birou

555.8833: acasă

Mesaj: Miho Kosudo a sunat să se scuze pentru că nu a putut livra aranjamentul floral realizat de Damien

Hirst. Curierii au vrut să se asigure că știi că au așteptat patru ore în fața clădirii, dar, întrucât nu are portar, au fost nevoiți să plece.

Vor încerca din nou mâine.

9.15: A sunat domnul Samuels. Nu va putea fi găsit decât după prânz, dar dorește să-ți reamintească de ședința cu părinții de astă-seară de la

Horace Mann. Ar dori să discute cu tine despre tema pentru acasă la istorie a Carolinei înainte de ședință. Sună, te rog, după 2.00 p.m., dar înainte de 4.00 p.m.

9:15: Domnul Tomlinson a sunat din nou.

A rugat-o pe Andrea să facă o rezervare pentru diseară, după ședința cu părinții. Sună, te rog. Pe mobil.

Mesaj: Andrea a făcut rezervare pentru tine și domnul Tomlinson diseară la 8.00 p.m. la La Caravelle. Rita

Jammet a zis că așteaptă și ea cu nerăbdare să te revadă și e încântată că ai ales restaurantul ei.

9.30: A sunat Donatelia Versace. A zis că totul a fost pregătit pentru vizita ta. Întreabă dacă o să ai nevoie de altcineva afară de șofer, antrenor, coafeză, cosmeticiană, asistentă personală, trei cameriste și un căpitan de iaht. Dacă da, te rog spune-i înainte să plece la Milano, îți va da numărul ei de celular, dar nu poate veni cu tine, pentru că va pregăti prezentările de modă.

9:45: A sunat Judith Mason. Sună, te rog.

Am mototolit hârtia și am aruncat-o în coșul de sub biroul meu, unde a început imediat să se slinoșească de la grăsimea de la cel de-al treilea mic dejun pe care îl aruncasem deja în dimineața asta. Deocamdată, era o zi relativ normală în ce privește Buletinul. Eram pe punctul de a intra în Hotmail, să văd dacă mi-a trimis cineva vreun e-mail, când ea a intrat în birou. Afurisita do

Sophy! Iar uitase să ne prevină telefonic.

— Presupun că Buletinul e pus la punct, a zis ea cu voce de gheață, fără a ne privi în ochi sau a lua notă în vreun alt mod de existența noastră.

— Da, Miranda, am răspuns eu și i l-am întins, pentru ca ea să nu trebuiască nici măcar să-și întindă mâna după el.

Două cuvinte în total, am gândit eu și am sperat – și m-am rugat – ca ziua să nu îmi ceara să vorbesc mai mult de șaptezeci și cinci de cuvinte cu ea. Și-a scos haina scurtă de nurcă – atât de moale, că abia m-am stăpânit să nu îmi îngrop pe loc fața în ea – și a aruncat-o pe biroul meu.

M-am dus să atârnez acest superb animal mort în dulap și, în drum, mi-am trecut discret blana pe obraz, dar am simțit ceva ascuțit și rece: câțiva mici țurțuri erau prinși încă de ea. În perfectă concordanță cu posesoarea hainei.

Am scos capacul de pe cafeaua caldută și am aranjat cu grijă grămada grețoasă de slănină și plăcinta cu brânză pe o farfurie soioasă. Am intrat în vârful picioarelor și am așezat totul pe colțul biroului, așa fel încât să nu o deranjeze. Ea scria concentrată ceva pe o hârtie Dempsey and Carroll cu antet și mi s-a adresat cu voce atât de scăzută, că aproape că n-am auzit-o.

— Ahn-dre-ah, trebuie să discutăm ceva despre petrecerea de logodnă. Adu-ți blocnotesul.

Am dat din cap și am realizat pe loc că a da din cap nu reprezintă un cuvânt. Petrecerea asta de logodnă devenise deja blestemul vieții mele și mai era o lună până atunci, dar, dat fiind că

Miranda pleca în Europa curând și avea să lipsească două săptămâni, planificarea petrecerii ăsteia ne ocupase amândurora marea majoritate timpului în ultimele zile. M-am întors în birou cu un carnețel și un pix în mână și m-am pregătit să nu pricep o iotă din tot ce spune. M-am gândit să mă așez o clipă, mi-ar fi fost mult mai ușor să scriu așa, dar am fost deșteaptă și m-am abținut.

A suspinat de parcă treaba asta era atât de obositoare, încât nu era prea sigură că poate rezista efortului, și și-a aranjat eșarfa Hermes, înfășurată în jurul încheieturii ca o brățară.

— Găsește-o pe Natalie la Glorious Foods și spune-i că prefer plăcinta cu rubarbă. N-o lăsa să te convingă că trebuie să discute cu mine, pentru că nu trebuie. Și vorbește și cu Miho și ai grijă să înțeleagă bine ce flori vreau. Fă-mi legătura cu Robert Isabell la un moment dat, înainte de prânz, ca să discut cu el despre fețele de masă, cartonașele cu numele invitaților și platourile pentru servit. Și cu fata aia de la Met, să văd când pot să trec pe la ei să mă asigur că toate sunt pregătite cum trebuie, și spune-i să-mi trimită prin fax configurația sălii de mese, ca să fac aranjamentele. Asta e tot, deocamdată.

Mitrăliase totul ultrarapid și fără să stă oprească o clipă din scris, iar atunci când a ter, minat de vorbit mi-a înmânat și notița pe care trebuia să o trimit prin poștă. Am terminat de mâzgălit propriile note, în speranța că înțelesesem totul corect, ceea ce, ținând cont de accent și cadența rapidă, nu era întotdeauna simplu.

— OK, am murmurat și m-am întors să plec, cu asta numărul total al cuvintelor adresat”

Mirandei ridicându-se la patru.

Poate voi reuși să nu depășesc cincizeci, am gândit eu. Am simțit cum ochii ei îmi examinează dimensiunile fundului în timp ce mă îndreptam spre ieșire și m-am gândit o clipă să mă întorc și să mă retrag de-a-ndăratelea, așa cum fac evreii religioși când părăsesc Zidul Plângerii în loc de asta, am încercat să mă strecur cât mai rapid spre ascunzătoarea reprezentată de biroul meu, imaginându-mi mii și mii de adepți ai hasidismului îmbrăcați în haine negre de la

Prada, retrăgându-se cu toții de-a-ndăratelea din jurul Mirandei Priestly.

Preafericita zi pe care mi-o dorisem, la care visasem, sosise în sfârșit. Miranda plecase nu numai din birou, dar și din țară. Cu mai puțin de o oră în urmă luase loc pe scaunul unui avion

(!). Oncorde, ca să se vadă cu câțiva creatori de modă nuropeni, ceea ce mă făcea, indiscutabil, în clipa de față cea mai fericită fată de pe fața pământului. Emily se tot străduia să mă convingă că

Miranda e mai pretențioasă când e plecată în

Htriinătate, dar eu nu credeam așa ceva. Tocmai mă apucasem să planific cu exactitate toate amănuntele modului în care aveam să îmi petrec fiecare moment de extaz din următoarele două

Hăptămâni, când am primit un e-mail de la Alex.

Bună, scumpo, ce mai faci? Sper că ziua de azi e cel puțin OK pentru tine. Trebuie să fii încântată că a plecat, nu? Bucură-te de perioada asta. În fine, voiam doar să aflu dacă poți să mă suni azi pe la trei și jumătate. Am o oră liberă înaintea orei de citire și trebuie să vorbim. Nimic grav, vreau doar să stăm puțin de vorbă. Cu dragoste, A.

Mesajul m-a îngrijorat instantaneu și l-am întrebat drept răspuns dacă totul e OK, dar el trebuie să se fi decuplat imediat de la e-mail, că nu a răspuns. Mi-am propus să-l sun exact la trei și jumătate și am fost încântată că am libertatea de a telefona când și cui voiam, că Eh nu avea să fie aici ca să-mi dea planurile pesU' cap. Dar ca să fiu sigură, am rupt o filă cu antflul Runway din carnetelul meu pe care am seri

SUNĂ-L PE A. LA 3:30 ASTĂZI și am lipit-o de marginea monitorului meu. Tocmai când mă pregăteam să telefonez unei foste colege de liceu care îmi lăsase săptămâna trecută un mesaj pe robotul de acasă, a sunat telefonul.

— Biroul Mirandei Priestly, am răspuns aproape oftând și m-am gândit că nu există nimeni pe fața pământului cu care aș fi avut chef să vorbesc în clipa aceea.

— Emily? Tu ești? Emily?

Binecunoscuta voce a umplut până la refuz linia telefonică și a părut a se insinua în aerul din birou. Deși nu avea cum să audă ceva din capătul celălalt al biroului, Emily a ridicat pe vîrea și s-a uitat spre mine.

— Bună, Miranda. Sunt eu, Andrea. Pot să îți fiu de folos cu ceva? M-am uitat repede peste itinerarul pe care

Emily îl scosese la imprimantă pentru ca toată lumea să știe unde anume în Europa se afie

Miranda în fiecare moment și am constatat că avioanele ei decolase abia cu șase minute în urmă, deci ne suna deja de la telefonul atașat de scaun.

— Sper că da. Tocmai m-am uitat pe itinerar și am observat că ora de joi, înainte de cină, pentru coafură și machiaj nu a fost confirmată încă.

— Păi, ăă, Miranda, asta e doar pentru că monsieur Renaud nu mi-a putut da confirmarea absolută pentru echipa care e de serviciu joi, dar a spus că e sigur nouăzeci și cinci la sută că or să te poată primi și.

— Ahn-dre-ah, spune-mi doar atîta: nouăzeci, cinci la sută e cumva același lucru cu sută la sută? E același lucru cu confirmat?

Dar, până să-i răspund, am auzit-o spunându-i cuiva, probabil însoțitoarei de zbor: „Nu mă interesează cine știe ce regulile și regulamentele privind folosirea aparatelor electronice” și: „Nu ni decît să plictisești pe altcineva cu ele”.

— Dar, doamnă, e împotriva regulamentului și va trebui să vă rog să deconectați telefonul până atingem altitudinea de croazieră. E doar o măsură de siguranță, s-a rugat femeia.

— Ahn-dre-ah, mă auzi? Ascultă.

— Doamnă, îmi pare rău, dar trebuie să insist.

Vă rog să închideți telefonul.

Gura începuse să mă doară, atât de larg zâmbeam – știam prea bine cât urăște Miranda să i se spună „doamnă”, termen care, fapt bine cunoscut, indică în mod clar o femeie bătrână.

— Ahn-dre-ah, stewardesa mă obligă să închei uceastă convorbire. O să te sun din nou când stewardesa îmi va permite. Intre timp, vreau ca ora mea pentru coafură și machiaj să fie confirmată și aș vrea și să te apuci să intervievezi fete pentru postul de bonă. Asta e tot.

Telefonul s-a închis, dar nu înainte de a o auzi pe însoțitoarea de zbor spunându-i încă o dată „doamnă”.

— Ce voia? A întrebat Emily, iar fruntea i s-a încrețit de o intensă îngrijorare.

— Mi-a pronunțat numele corect de trei ori la rând, m-am lăudat eu, încântată că pot să-i prelungesc suspansul. De trei ori, ca să vezi! Asta înseamnă, cred, că suntem cele mai bune prietene din lume. Cine ar fi crezut? Andrea Sachs și

Miranda Priestly, prietene la cataramă.

— Andrea, ce a spus?

— Păi, vrea să i se confirme ora pentru coafură și machiaj, pentru că nouăzeci și cinci la sută nu pare a fi un procent satisfăcător pentru ea. A, da, și a zis ceva despre interviuatul unor fete pentru postul de bonă. Dar trebuie să fi înțeles eu greșit. În fine – o să sune din nou în treizeci de secunde.

Emily a inspirat adânc, străduindu-se să-mi îndure prostia cu grație și eleganță. Ceea ce nu era deloc lucru ușor pentru ea.

— Nu, nu cred că ai înțeles greșit. Cară nu mai lucrează pentru Miranda, așa că o să aibă, evident, nevoie de altă bonă.

— Cum? Cum adică „nu mai lucrează pentru

Miranda„? Dacă nu mai lucrează „pentru

Miranda”, atunci unde naiba lucrează?

Mi se părea greu de crezut că fata nu mă anunțase în legătură cu plecarea ei neașteptată.

— Miranda a considerat că ea, Cară, ar fi mai fericită să lucreze în altă parte, a zis Emily, folosind în mod cert o exprimare mult mai diplomatică decât folosise Miranda. De parcă pe

Miranda chiar o interesa fericirea altora!

— Emily, te rog. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat în realitate.

— Am înțeles de la Caroline că, de fapt, Cară le-a pedepsit pe fete și le-a trimis în camera lor după ce au fost obraznice cu ea acum câteva zile.

Miranda a considerat nepotrivit ca ea să ia o astfel de decizie. Iar eu sunt de acord. În fond, Cară nu e mama fetelor, mă înțelegi?

Deci, Cară fusese în cele din urmă concediată pentru că trimisese două fete în camerele lor după ce, în mod sigur, fuseseră neobrăzate?

— Mda, înțeleg ce vrei să spui. În mod clar nu e treaba unei bone să se ocupe de educați copiii aflați în grija ei, am zis eu și am dat solemn din cap. Cară nu s-a purtat cum se cuvine.

Emily nu numai că nu a reacționat la sarcasmul meu, care mai că dădea pe dinafară, dar nici măcar n-a observat vreun firicel din el.

— Exact. Și-apoi, Mirandei nu i-a plăcut niciodată faptul că ea nu știe franceza. Cum altfel vor reuși fetele să învețe franceza fără accent american?

Păi, știi și eu? Poate la școala particulară de optsprezece mii de dolari pe an pe care o frecventau și unde franceza era obiect de studiu obligatoriu și unde toate cele trei profesoare de franceză urau franțuzoaice? Sau poate chiar de la propria lor mamă, care vorbea franceza fluent și care chiar trăise în Franța, care făcea în continuare vizite în Franța de zece ori pe an și care scria și citea în franceză și o vorbea cu o impecabilă pronunție melodică? În loc de asta, am zis:

— Ei da, ai dreptate. Nici o bonă fără cunoștințe de franceză. Te înțeleg perfect.

— În fine, vei avea sarcina să găsești candidate pentru postul de bonă. Uite numărul de telefon al agenției cu care lucrăm, a zis ea și mi l-a transmis prin e-mail. Ei știi cât de pretențioasă o Miranda - și pe bună dreptate, firește - așa că ne trimit de obicei oameni de încredere.

I-am aruncat o privire furișă și m-am întrebat cum o fi fost viața ei înainte de Miranda Priestly.

Am petrecut încă vreo câteva clipe visând cu ochii deschiși, după care a sunat telefonul. Din fericire, a răspuns Emily.

— Bună, Miranda. Da, da, te aud. Nu, nici o problemă. Da, am confirmat ora de joi pentru coafură și machiaj. Și da, Andrea a și început să caute candidate pentru postul de bonă. O să avem trei candidate serioase pe care le vei intervieva în prima zi după ce te întorci.

CB

O)

^ (0 „ oi? „ (tm) o 3 ° P î g a „5 ț o ^ c S '* 2

3. S 7? ^ ng c l a

— 2 ° cu -o

^ TE? 'S 'fi a o g §>

CD

Q,<3

— O t>

CD

'CB

O, CV. fl >. W" gj CD., W a> S q L? *> sssS-c 's co

^ tg. ac

3<, 50. G O, w. '9 cb 5J n

S 3 | *, L § „

CB

O

— 3 U 3 * ff a*

5 cb „ a c K L

JC0.

O, CB os „5 * -5 W - >

— S-73 3 „ „ „Se"? *

S. S > „ „ „ gs's^

Q. S <U 3 * O., „

I?

— O

Ori/i <s

H 3,3

Q<2^ w „43

C3 ° 5- >-^ +* i -v? S cb ^ c <3 s „| „ „ gg-g

— L -o P o 2 o o

7 „L

^t >cB, W m * <i *, t, „^ 3.3 ^ rjCB”)3 i J* 3-H j c „ „ 3

J 2 <f w g ~ < L

„ &as;

— Em.

— Nu mă lua tu pe mine cu „Em”, Andy.

Lasă-mă să termin ce am de spus. Știu că Miranda e dificilă. Știu cum e să nu apuci niciodată să dormi destul și să-ți fie veșnic teamă că o să te sune, și să vezi că niciunul dintre prietenii tăi nu înțelege. Știu toate astea! Dar dacă o urăști atât de mult, dacă nu ești în stare decât să to plângi întruna de ea și de toți ceilalți, de ce nu pleci pur și simplu? Pentru că, de fapt, atitudinea ta e problema. Auzi acolo, să spui tu că

Miranda e nebună; ei bine, cred că există mulți, foarte mulți oameni care cred că ea e talentată și superbă și care ar putea crede că tu ești cea nebună, pentru că nu faci tot ce-ți stă în puteri să ajuți o persoană atât de uluitoare. Pentru că ea chiar este uluitoare, Andy – chiar este!

M-am gândit o clipă și am decis că avea dreptate. Miranda era, din câte îmi dădeam seama, un editor cu adevărat fantastic. Nici un cuvânt nu ajungea în revistă fără a beneficia de aprobarea ei explicită și greu de obținut și nu pregeta să taie ceva și să pornească întreg procesul de editare de la capăt, indiferent câte neplăceri provoca sau cât de nefericiți îi făcea pe toți cei din jur. Deși diverșii redactori de modă ofereau haine pentru ședințele foto, ea era singura persoană care alegea concepția și fotomodelul ce avea să poarte fiecare articol vestimentar; redactorii de serviciu erau, ce-i drept, prezenți la respectivele ședințe foto, dar ei nu făceau decât să execute instrucțiunile clare și incredibil de detaliate ale

Mirandei. Ea avea ultimul – și deseori și primul – cuvânt în privința tuturor brățărilor, genților, hainelor, coafurilor, articolelor, interviurilor, redactorilor, fotografiilor, fotomodelelor și locațiilor care apăreau în fiecare număr și existența ei era motivul principal pentru care revista avea un succes răsunător lună de lună. Runway nu ar mai fi Runway – la naiba, nu ar mai fi nimic de fapt – fără Miranda Priestly. Știam asta și o știau și toți ceilalți. Dar ceea ce nu reușea să mă convingă era faptul că toate astea îi dădeau dreptul

Hă trateze oamenii în acest fel. De ce anume talentul ei de a pune o rochie de seară Balmain pe o fată asiatică, toată numai picioare, pe o stradă din San Sebastian era atât de apreciat, încât nu mai trebuia să se comporte civilizată? Nu oram în stare să fac legătura, dar, la urma urmei, ce naiba știam eu? Emily, evident, înțelegea asta.

— Emily, vreau doar să spun că tu ești o asistentă nemaipomenită, că ea e norocoasă să aibă pe cineva care lucrează atât de mult pentru ea, pe cineva atât de serios ca tine. Aș vrea doar să-ți dai seama că nu e vina ta dacă ceva o nefericește. Așa e ea, o persoană nefericită. N-ai fi putut face nimic mai mult decât ai făcut deja.

— Știu. Zău că știu. Dar nu o apreciezi destul, Andy. Gândește-te numai. Gândește-te bine. Are incredibil de multe realizări și a trebuit să sacrifice atât de multe ca să ajungă unde e, dar, în fond, nu se poate spune același lucru despre oamenii de mare succes din orice domeniu?

Spune-mi câți directori de firmă, sau membri în consilii de administrație, sau regizori de film, sau alții asemenea nu trebuie să fie duri câteodată? Face parte din jobul lor.

Mi-am dat seama că nu aveam să cădem niciodată de acord în privința asta. Era limpede că

Emily era băgată până peste cap în povestea asta cu Miranda, cu Runway, dar nu înțelegeam de ce și pace. Nu se deosebea prin nimic de sute de alte asistente personale, și asistente de redacție, și redactori principali, și redactori-șefi de la diversele reviste de modă. Dar nu înțelegeam de ce. Din câte văzusem până în prezent, fiecare dintre ei era umilit, înjosit și abuzat în toată chipurile de către superiorul direct în linie ierarhică, urmând să facă și el sau ea exact același lucru celor din subordine în clipa în care erau promovați. Și toate astea numai ca să poată spune, la capătul acestui urcuș lung și extenuant, că au stat în rândul întâi la o paradă a modei de-a lui

Yves Saint-Laurent și că s-au ales cu câteva poșete

Prada gratuite în drum?

Era momentul să mă declar de acord și să las baltă discuția.

— Știu, am suspinat eu și am cedat în fața unei asemenea insistențe. Sper doar că îți dai seama că tu ești cea care îi face o favoare acceptându-i toate rahaturile, și nu viceversa.

Mă așteptam la un contraatac rapid, dar Emily a rânjit:

— Mai ții minte că i-am spus de o sută de ori că ora ei de joi pentru coafură și machiaj a fost confirmată?

Am dat din cap. Avea un aer ghiduș.

— Am mințit să înghețe și apele. N-am sunat nici măcar o singură persoană și n-am absolut nici o confirmare!

Aproape că a cântat ultima frază.

— Emily! Tu vorbești serios? Ce-ai de gând să faci acum? Tocmai te-ai jurat cât te-a ținut gura că ai obținut personal confirmarea.

Pentru prima oară de când lucrăm împreună mi-a venit să o îmbrățișez.

— Andy, fii serioasă. Tu chiar crezi că vreo persoană zdravănă la minte va refuza să o coafeze și să o machieze? Doar așa ceva ar putea lansa cariera oricui – ar trebui să fie cineva totalmente ținut ca să o refuze. Sunt convinsă că tipul avea ile gând să accepte de la bun început. A avut nevoie doar de ceva timp ca să-și reorganizeze planificările sau așa ceva. Nu am nevoie de confirmarea lui, pentru că sunt convinsă că o s-o dea. Cum ar putea să nu confirme? În fond, e vorba de Miranda Priestly!

Am avut impresia că acum o să încep eu să plâng, dar m-am mulțumit să zic:

— Ce trebuie să știu ca să angajez o nouă bonă? Ar trebui de bună seamă să mă apuc imediat de treaba asta.

— Mda, s-a declarat ea de acord, încântată
Încă de propria-i istețime. Cred că e o idee bună.

Prima fată pe care am intervievat-o pentru postul de bonă părea lovită de șoc.

— Doamne, Dumnezeu! Uriașe ea când o întrebam la telefon dacă ar vrea să vină până la birou să ne vedem. O, Doamne! Vorbești serios?

— Aă, asta înseamnă da sau nu?

— Doamne sfinte, da. Da, da, da! La Runway?

O, Doamne. Stai să audă prietenii mei. Or să plesnească de invidie. Sigur or să plesnească.

Spune-mi doar unde să vin și când.

— Înțelegi, sper, că Miranda e plecată deocamdată și că, deci, nu te întâlnești cu ea?

— Da. Absolut.

— Și îți dai seama și că postul oferit este cel de bonă al celor două fiice ale Mirandei, da? Și că asta nu are nici o legătură cu Runway?

A suspinat, ca și când s-ar fi resemnat cu acest trist și nefericit fapt.

— Da, bineînțeles. Bonă, înțeleg perfect.

Ei bine, se pare că de fapt nu prea înțelesese, pentru că, deși arăta conform standardelor (înaltă, machiată impecabil, îmbrăcată rezonabil și seri malnutrită), mă tot întreba care anume dintre sarcinile de serviciu i-ar solicita prezența la birou, l-am aruncat una dintre privirile acelea speciale, în stare să ofilească și florile, dar ea n-a părut să bage de seamă.

— Aă, niciuna. Mai ții minte că am vorbii despre asta? Fac doar o selecție preliminară pentru Miranda și asta se desfășoară întâmplător în birou. Dar asta e tot. Gemenele ei nu locuiești aici, înțelegi?

— Da, da, s-a declarat ea de acord, dar eu o ștersesem deja de pe listă.

Următoarele trei fete trimise de agenție, cam așteptau în zona de recepție, nu erau cu mu li mai bune. Din punct de vedere fizic, toate întru neau condițiile impuse de Miranda - agenți,, chiar că știa exact ce voia ea - dar nici unu dintre ele nu avea ceea ce căutam eu la o bonn în grija căreia mi-aș fi lăsat nepoata sau nepotul, acesta reprezentând standardul pe care mi-l impu sesem în cadrul acestui proces de selecție. Una dintre ele avea un masterat în educația copilului, obținut la Universitatea Corneli, dar s-a strâmbat când am încercat să descriu, la modul subtil, în cel fel acest post se va deosebi de oricare altul avut vreodată. Următoarea fată avusese un prieten jucător faimos în NBA, chestie care, simte” ea, îi oferea o „perspectivă mai bună” de a se integra în viața celebrițăților. Dar când am întrebat-o dacă a lucrat vreodată cu copiii de-ai celebrițăților, ea a strâmbat instinctiv din nas și m-a informat că „toți copiii celebrițăților au, cum să spun eu, serioase probleme psihice”. Încă una ștearsă de pe listă. Cea de-a treia - și cea mnl promițătoare - copilărise în Manhattan, tocmiilterminase

Universitatea Middlebury și voia să lucreze un an ca bonă spre a economisi ceva bani pentru o călătorie la Paris. Când am întrebat dacă asta înseamnă că știe franceză, a dat afirmativ din cap. Singura problemă era că fata, ca orice orășeancă get-beget, nu avea permis de conducere. Era dispusă să învețe să conducă?

Nu, a răspuns ea. Nu considera că străzile aveau nevoie de încă o mașină adăugată traficului. A treia rasă de pe listă. Am petrecut restul zilei străduindu-mă să găsesc o modalitate plină de tact pentru a-i comunica Mirandei că, dacă o fată e atrăgătoare, sportivă, se simte ca la ea acasă în preajma celebrităților, locuiește în

Manhattan, are carnet de conducere, știe să înoate, are facultate, vorbește franceza și este absolut flexibilă în ceea ce privește programul de lucru, o foarte probabil să nu o intereseze un post de bonă.

Trebuie să-mi fi citit gândurile, pentru că telefonul a sunat imediat. Am făcut câteva calcule și am realizat că Miranda probabil tocmai aterizase pe aeroportul De Gaulle și o scurtă privire pe itinerarul elaborat cu atâta efort, la secundă, de

Emily a scos la iveală faptul că ea trebuie să se afle în clipa asta în mașină, în drum spre Ritz.

— Biroul Mirandei Pris.

— Emily! Aproape că a urlat ea. Am decis că ar fi înțelept să nu o corectez în clipa asta. Emily!

Șoferul nu mi-a dat telefonul meu obișnuit, drept urmare nu am nici un număr de telefon. Asta e de-a dreptul inacceptabil. Absolut inacceptabil.

Cum să-mi conduc afacerile fără numere de telefon? Fă-mi imediat legătura cu domnul Lagerfeld.

— Da, Miranda, o clipă, te rog.

Am tras un pumn în butonul hold și am zăbierat după Emily să mă ajute, deși aș fi avut mai multe șanse să înhit pur și simplu receptorul cu totul decât să-1 găsesc pe Karl Lagerfeld într-un răstimp mai scurt decât îi trebuia Mirandei să se enerveze și să trântască telefonul, pentru ca apoi să sune iar și să tot întrebe: „Unde dracu' e? De ce nu îl poți găsi? Nu știi să folosești un telefon?”

— Vrea să vorbească imediat cu Karl, am anunțat-o pe Emily. La auzul numelui, ea s-a năpustit ca o furtună asupra hârțogăriei de pe biroul ei.

— OK, fii atentă. Dispunem de douăzeci-treizeci de secunde. Tu preia Biarritz-ul și șoferul, eu mă ocup de Paris și de asistentă, a zis ea și degetele-i zburau deja pe tastatură.

Am deschis fișierul cu cele peste o mie „1 numere de telefon din calculator și am găsit cel” cinci numere la care trebuia să sun: recepția Biarritz, numărul de rezervă de la recepția

Biarritz, studioul Biarritz, piscina din Biarritz și șoferul din Biarritz. O scurtă privire aruncată peste celelalte variante pentru găsirea lui Karl

Lagerfeld și mi-am dat seama că Emily avea un total de șapte locuri de sunat și mai existau și alți numere unde putea fi găsit, la New York și Milano. Eram niște oameni morți încă înainte de a începe acțiunea.

Încercasem la recepția Biarritz și tocmai formam numărul de rezervă de la Biarritz, când am observat că luminița roșie nu mai clipea. Emily m-a anunțat că Miranda închisese telefonul, în caz că nu observasem. Nu trecuseră decât zeco sau cincisprezece secunde – se pare că era deosebit de nerăbdătoare azi. Firește, telefonul a sunat imediat și Emily a reacționat la privirile melo rugătoare de cățeluș și a răspuns. Nu a rostit nici jumătate din formula obișnuită când a început, să dea cu seriozitate din cap și să o liniștească pe Miranda. Eu formam în continuare la numere >) reușisem – în chip cu totul miraculos – să ujud la piscina din Biarritz și stăteam în clipa de față de vorbă cu o femeie care nu rostea măcar o silabă în limba engleză. Poate din cauza asta ora Miranda atât de obsedată de ideea ca toți angajații să vorbească franceza.

— Da, da, Miranda. Andrea și cu mine sunăm chiar acum. Mai durează doar câteva secunde.

Da, înțeleg. Nu, știu că e supărător. Dacă îmi dai voie, o să te pun din nou pe hold și sunt sigură că în vreo zece secunde îți facem legătura. OK?

A izbit în butonul hold și a continuat să formeze frenetic numere de telefon. Am auzit-o străduindu-se să vorbească într-o franțuzească stâlcită și cu accent oribil cu cineva care nu părea să fi auzit de numele Karl Lagerfeld. Eram moarte.

Moarte. Tocmai mă pregăteam să-i închid telefonul în nas franțuzoaicei țicnite care zbiera ceva în receptor, când am observat că luminița roșie și-a încetat din nou pâlpâirea. Emily forma în continuare numere, în aceeași viteză nebună.

— Nu mai e pe linie, am spus eu cu insistența unui medic de pe salvare care execută o manevră urgentă de resuscitare unui pacient.

— E rândul tău să vorbești cu ea! A strigat

Emily drept răspuns, cu degetele în zbor nebun pe tastatură și, firește, telefonul a sunat din nou.

L-am ridicat și nici nu m-am mai obosit să spun ceva, știam că vocea de la capătul celălalt al firului avea să se facă auzită imediat. Și s-a făcut.

— Ahn-dre-ah! Emily! Ori cu cine dracului vorbesc. De ce vorbesc cu tine și nu cu domnul

Lagerfeld? De ce?

Primul meu instinct mi-a spus să tac, pentru că atacul verbal nu părea să se fi terminat, dar, ca de obicei, instinctul meu a dat greș.

— AZooo? E cineva acolo? Procesul de conectam a unui telefon e cumva prea dificil pentru amindouă asistentele mele?

— Nu, Miranda, bineînțeles că nu. Îmi par” rău, dar.

Vocea îmi tremura puțin, nu reușeam defel să mi-o controlez cu totul.

— Dar nu prea reușim să îl găsim pe domnul Lagerfeld. Am sunat deja în cel puțin opt.

— Nu prea reușim să îl găsim? M-a maimuțărit ea batjocoritor, cu glas pițigăiat. Cum adică „nu prea reușim să îl găsim”?

Care anume dintre cele șase cuvinte care formaseră fraza cu pricina îi crea dificultăți du înțelegere? M-am întrebat eu. Nu. Prea. Reușim

Să. Îl. Găsim. Mie una mi se părea ceva extrem de clar și precis: nu reușim să dăm dracului de el. De aceea nu vorbești cu el. Dacă reușești tu să îl găsești, atunci tu să reușești să vorbești cu el. Un milion de răspunsuri cu ghimpî îmi zburdau prin minte, dar nu reușeam decât să mă fâstâcesc ca o elevă de clasa întâi făcută de ocară de învățătoare pentru că fusese prinsă vorbind în timpul orei.

— Păi, ăă, Miranda, am sunat la toate numerele pe care le avem și pare a nu se afla la niciunul dintre ele, am reușit să îngaim.

— Ei da, bineînțeles că nu se află!

Aproape că urla deja, iar calmul acela al ei prețios și calculat era pe cale să se năruiască. Ainspirat exagerat de adânc și a rostit pe un ton sacadat:

— Ahn-dre-ah. Îți dai seama că domnul Lagerfeld e la Paris săptămâna asta?

Aveam impresia că asist la un curs de engleză pentru străini.

— Bineînțeles, Miranda. Emily a sunat la toate numerele din.

— Și înțelegi că domnul Lagerfeld a spus că va putea fi găsit la telefonul lui mobil tot timpul cât se află la Paris?

Fiecare mușchi al gâtului îi era încordat în „trădania de a-și menține vocea calmă și măsurată.

— Păi nu, nu avem nici un număr de mobil pe listele noastre, așa că n-am știut că domnul

Lagerfeld are un telefon mobil. Dar Emily vorbește chiar în clipa asta cu asistenta lui și sunt

Higură că va obține în câteva clipe numărul respectiv.

Emily mi-a făcut semnul victoriei, după care a mâzgălit ceva pe carnețelul ei și a exclamat:

— Merci, o, da, mulțumesc, adică merci.

— Miranda, am numărul chiar aici. Să-ți fac legătura acum?

Simțeam cum mi se umflă pieptul de mândrie și încredere în sine. O treabă bine făcută! Oreșită de excepție în condițiile cele mai strehante. Nici nu mai conta că drăgălașa mea ie, cea care primise complimente de la două - nu de la una, ci de la două - asistente de modă, avea acum pete de sudoare la subraț. Cui îi păsa?

Eram pe cale să mă scutur de țcănita asta de interlocutoare internațională din spinarea mea și eram îneântată.

— Ahn-dre-ah?

A sunat ca o întrebare, dar eu mă concentrasem doar pe aflarea motivației care o determina să ne încurce permanent numele. La început crezusem că o face deliberat, în tentativa de a ne umili și chinui, pe urmă însă m-am gândit că era oricum pe deplin satisfăcută de nivelul umilințelor și chinurilor la care ne supunea, așa că o făcea doar pentru că nu se putea osteni să reț amănunte atât de aiurite precum numele asihtentelor ei. Emily îmi confirmase ipoteza, spu nându-mi că jumătate din timp ei îi spusese Emily, iar cealaltă jumătate ceva între Andrea și Allison - predecesoarea ei. M-am simțit ceva mai bine.

— Da?

Iar mă chițăiam. La naiba! Chiar nu eram în stare să-mi păstrez o umbră de demnitate OU femeia asta?

— Ahn-dre-ah, nu știu ce atâta agitație cu găsitul numărului de mobil al domnului Lagerfeld, când îl am chiar aici. Mi l-a dat cu numai cinci minute în urmă, dar linia s-a deconectat și nu mai reușesc să îl formeze corect.

A rostit ultima parte a frazei de parcă lumoa întreagă era de vină pentru iritarea și neplăcerea ei, în afară de ea însăși.

— Aha. Și deci, ăă, ai numărul de telefon? Și ai știut tot timpul că e la respectivul număr?

Am spus asta numai pentru pacea sufletească a lui Emily, iar Miranda a părut a se înfuria și mai abitur pe chestia asta.

— Nu vorbesc destul de clar? Am nevoie să-mi faci legătura la 03.55.23.56.67.89. Imediat. Sau e cumva prea dificil?

Emily clătina încet din cap, parcă nevenindu-l să creadă, și a mototolit hârtia cu numărul de telefon pe care ne chinuisem în așa hal să îi obținem.

— Nu, nu, Miranda, bineînțeles că nu e pron dificil. Îți fac imediat legătura. Așteaptă, te rog, o secundă.

Am apăsat butonul conference, am format numărul, am auzit vocea unui bărbat mai în vârstă zbierând un „Alo”, după care am apăsat din nou pe conference:

— Domnule Lagerfeld, Miranda Priestly, aveți legătura, am zis eu ca operatoarele acelea de la aparatele manuale din zilele serialului Căsuța din prerie.

Și, în loc să trec convorbirea de pe mute pe speaker, pentru ca Emily și cu mine să auzim amândouă ce se vorbește, am închis imediat. Am rămas așa, în tăcere, câteva clipe, iar eu m-am abținut să o vorbesc de rău pe Miranda. M-am mulțumit doar să îmi șterg transpirația de pe frunte și să respir adânc de câteva ori. Emily a fost cea care a vorbit prima.

— Stai să văd dacă am înțeles eu bine. Ea a avut numărul de telefon tot timpul, doar că nu a fost în stare să îl formeze ca lumea?

— Sau poate nu a avut chef să îl formeze, am adăugat eu fericită, oricând entuziasmată de șansa de a mă alia cu cineva împotriva Mirandei, ținând cont mai ales de cât erau de rare aceste șanse când era vorba de Emily.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis ea și a clătinat din cap, de parcă era îngrozitor de dezamăgită de propria-i persoană. Zău că ar fi trebuit să-mi dau seama. Ea mă sună întotdeauna ca să-i fac legătura cu oameni care locuiesc în camera de hotel de alături, sau într-un hotel la două străzi mai încolo. Îmi amintesc cum pe vremuri mi se părea bizar că sună de la Paris la New York ca să-i fac legătura cu cineva din Paris.

Acum mi se pare normal, evident, dar nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la așa ceva.

Mă pregăteam să pornesc spre sala de mese ca să cumpăr ceva de-ale gurii, dar telefonul a sunat din nou. Acționând conform teoriei care spune că

fulgerul nu lovește de două ori în același loc, am decis să fiu fată de comitet și să răspund.

— Biroul Mirandei Priestly.

— Emily! Stau într-o ploaie torențială pe Rue de Rivoli și șoferul meu a dispărut. A dispărut!

Mă înțelegeți? A dispărut! Gâsește-1 imediat!

Era de-a dreptul isterică și o auzeam pentru prima oară vorbind în halul ăsta și nu m-ar fi surprins să aflu că e și ultima oară.

— Miranda, așteaptă o clipă. Am numărul lui chiar aici.

Mi-am întors privirile spre biroul meu în cău terea itinerarului pe care îl pusesem acolo cu câteva clipe mai devreme, dar tot ce am văzut ati fost hârtii, Buletine vechi, mormane de ediții alu revistei. Nu trecuseră decât trei sau patru secund”, dar aveam senzația că sunt chiar lângă ea și văd cum ploaia curge pe blana ei Fendi și îi dizolvi machiajul care începe să i se prelingă pe față.

Mă simțeam de parcă ar fi putut să întindă mânt și să mă plesnească peste ochi, să îmi spună ci sunt un rahat total lipsit de talent, fără aptitudini, o ratată totală și absolută. Nu aveam timp să ml calmez și să îmi reamintesc că e vorba doar d” o ființă omenească la fel ca oricare alta (teoretic, cel puțin) care nu e încântată să stea în ploaia și care se răzbună pentru asta pe asistenta ai aflată la cinci mii de kilometri depărtare. Nu vina mea. Nu e vina mea. Nu e vina mea.

— Ahn-dre-ah! Pantofii mei sunt distruși. Ml auzi? Mă ascuți măcar? Găsește-mi șoferul acum\par Exista riscul ca vreo emoție inoportună să ml copleșească - simțeam crescându-mi un nod In gât, încordându-mi-se mușchii umerilor, dar era prea devreme să-mi dau seama dacă aveam li râd sau să plâng. Oricum ar fi fost, nu era de bine. Emily trebuie să fi realizat situația, pentru că a sărit din scaun și mi-a dat o copie dupl itinerar. Chiar subliniasse numerele la care pute” fi contactat șoferul, trei cu toate, unul la telefonul din mașină, unul de mobil și celalalt de acasă.

Firește.

— Miranda, va trebui să te pun pe hold până vorbesc cu el. Poți să aștepți?

Nu am așteptat să aud răspunsul, știam că usta va duce-o la starea de nebunie, și am apăsat pe hold. Am sunat din nou la Paris. Partea bună u fost că șoferul a răspuns imediat, la primul număr la care am încercat. Partea proastă a fost că habar nu avea englezește. Deși nu am avut în viața mea tendințe autodistructive, nu m-am putut dtăpâni și m-am dat zdravăn cu capul de biroul melaminat. După ce am făcut treaba asta de trei ori, Emily a preluat convorbirea de la biroul ei.

S-a pus pe urlat, dar nu atât ca să îl facă pe șofer

Hă-i înțelegeagă franțuzeasca, cât mai ales ca să îl impresioneze suficient pentru a realiza gravitatea situației. Noii șoferi aveau întotdeauna nevoie de o perioadă de adaptare, în principal datorită faptului că își închipuiau, în prostia lor, că nu era nici o problemă dacă Miranda trebuie

Bă-i aștepte vreo patruzeci și cinci de secunde sau chiar un minut întreg. Or, asta era exact atitudinea de care Emily și cu mine trebuia să îi debarasăm cât mai rapid.

Ne-am pus amândouă capul jos câteva clipe mai târziu, după ce Emily reușise să îl insulte suficient pe șofer pentru a-l determina să o pornească în goana mare înapoi, acolo unde o lăsase pe Miranda cu trei sau patru minute mai devreme.

Nu-mi mai era cine știe ce foame, fenomen care mă neliniștea serios. Începea Runway să mă molipsească și pe mine? Sau era vorba doar de un amestec de adrenalină și nervi care garantau lipsa poftei de mâncare? Asta era! Înfometarea atât de caracteristică la Runway nu era, de fapt, autoimpusă; era pur și simplu răspunsul psihologic al unor organisme supuse constant terorii și angoaselor de tot felul, într-atât încât nu simțeau niciodată foamea. Mi-am jurat să mă interesez mai în amănunt de chestia asta și să iau în considerare și posibilitatea ca Miranda să fie mai isteată ca toți ceilalți și să-și fi creat în mod deliberat o imagine atât de agresivă, care speria literalmente în așa hal oamenii, încât îi făcea să rămână slăbănogi.

— Doamnelor, doamnelor, doamnelor! Ridicați-vă căpșoarele de pe birouri! Vă închipuiți C8 s-ar întâmpla dacă v-ar vedea Miranda în clipa asta? N-ar fi peste măsură de fericită! A fredonat

James din ușă.

Își dăduse pe păr cu un soi de ceară slinoasă numită Bed Head¹ (nume trăsnet, cum i-ar putea rezista cineva?) și purta un soi de tricou de fotbal cu numărul 69 imprimat în față și pe spate. Ca întotdeauna, personificarea subtilității și a exagerării.

Niciuna din noi nu i-a aruncat măcar o privire. Ceasul de pe perete arăta abia ora patru, dar aveam senzația că e miezul nopții.

— OK, să văd dacă ghicesc. Vă sună matroana din minut în minut pentru că și-a pierdut un cercl pe undeva, între Ritz și Alain Ducasse, și vrea ca voi să i-l găsiți, deși ea e la Paris, iar voi, în New York.

Am pufnit.

— Crezi că asta ne-ar aduce într-o asemenea stare? Asta e treaba noastră. O facem zilnic.

Dă-ne ceva greu de făcut.

Chiar și Emily a râs.

1. Tăblia patului.

— Nu zău, James, nu te prea pricepi. Aș fi în

Htare să găsesc un cercl în mai puțin de zece minute în orice oraș din lume s-ar afla el, a zis ca într-o bruscă inspirație de a ni se alătura, din motive pe care nu le cunoșteam. Ar fi o problemă numai dacă n-aș ști în ce oraș l-a pierdut. Dar lac pariu că și atunci l-aș putea găsi.

James a pornit-o spre ieșire de-a-ndăratelea, cu o expresie de oroare prefăcută pe față.

— Foarte bine atunci, doamnelor, vă doresc o zi bună, m-ați auzit? Cel puțin nu v-a futut definitiv și pentru totdeauna pe amândouă. Vorbesc „erios,

slavă Domnului pentru asta, bine? Sunteți umândouă compleeeetamente
zdravene. Mda. Aă, vă doresc o zi bună.

— NU O ȘTERGI AȘA RAPID DE AICI, BOMLIONEL! A zbierat cineva foarte
tare și foarte „trident. VREAU SĂ TE DUCI ÎNAPOI ACOLO

ȘI SĂ LE SPUI FETELOR CE AI AVUT ÎN CAP
AZIDIMINEAȚĂ CÂND AI PUS PORCĂRIA ASTA
PE TINE!

Nigel 1-a înhățat pe James de urechea stingă iji 1-a târât până în spațiul
dintre birourile noastre.

— Ei haide, Nigel, s-a smiorcăit James, prefăcându-se enervat, dar
vizibil încântat că Nigel îl atinge. Știi foarte bine că-ți place tricoul ăsta.

— ÎMI PLACE TRICOUL ASTA? CREZI CĂ
ÎMI PLACE LOOK-UL ĂSTA DESTRĂBĂLAT, DE JOCHEU POPONAR, PE
CARE ȚI L-AI TRAS

ÎN ULTIMA VREME? JAMES, AI NEVOIE SĂ
REGÂNDEȘTI TOATĂ POVEȘTEA ASTA, OK?
OK?

— Și ce e în neregulă cu un tricou sport mulat pe corp? Eu cred că arată
trăsnet.

Emily și cu mine am dat din cap, aprobându-1 tacit pe James. Poate că
ținuta lui nu era tocmai de bun gust, dar arăta incredibil de șic. Și-apoi, era
cam greu să acceptăm sfaturi în materie de modă din partea unui ins
îmbrăcat în clipa ren* pectivă în niște jeanși cu model-zebră, tăiați la nivelul
cizmelor, și un pulover negru en coeui o gaură în partea din spate, care
scotea la iveall musculatura feroce a spinării. Întreg complini era garnisit cu o
pălărie largă de pai și cu o idei

(foarte discretă, recunosc) de dermatograf la oclu

— BĂIEȚICĂ, MODA NU ARE DREPT ȘOF
PREZENTAREA PREFERINȚELOR TALE ÎN
MATERIE DE SEX. NU-NU, NU ȚE REPKI
ZINTĂ PE TINE! VREI SĂ-ȚI ARĂȚI PUȚIN
PIELEA? GROZAV! VREI SĂ-ȚI ARAȚI FRI
MOAȘELE CURBE TINERE? ASTA CHIAR CĂ
E GROZAV. NU PORȚI HAINE CA SĂ SPUI
LUMII ÎNTREGI CE POZIȚIE PREFERI ÎN P/VI
AMICE. ACUM AI PRICEPUT?

— Dar, Nigel!

James își făurise cu grijă o expresie de om înfrânt, ca să ascundă cât
era de fapt de încântat să se afle în centrul atenției lui Nigel.

— NU MĂ LUA PE MINE CU „NIGEL”. DU-ȚI
ȘI VORBEȘTE CU JEFFY, SPUNE-I CĂ TE-AM
TRIMIS EU. SPUNE-I SĂ-ȚI DEA TRICOUL
CEL NOU CALVIN PE CARE L-AM CERUT
PENTRU ȘEDINȚELE FOTO DIN MIAMI I
UNUL DIN CELE'PE CARE O SĂ LE POARTK
FOTOMODELUL ACELA NEGRU SUPERB

DOAMNE, TIPUL E DELICIOS, MILKSHAKK
DE CIOCOLATĂ, CE MAI. HAI, ȘTERGE-O. DAM
VEZI SĂ TE ÎNTORCI IMEDIAT CA SĂ VĂI I
CUM ARĂȚI!

James a roit-o ca un iepuraș abia hrănit, în
Nigel s-a întors spre noi.

— AȚI FĂCUT DEJA COMANDA DE HAIN |

PENTRU EA? A întrebat el, fără a se adreua cuiva anume.

— Nu, ea nu vrea să aleagă decât după ce are toate cataloagele de
prezentare ale colecțiilor, a răspuns Emily cu un aer plictisit. A zis că face
lista după ce se întoarce.

— EI BINE, AVEȚI GRIJĂ SĂ ÎMI SPUNEȚI

DIN TIMP, CA SĂ NU AM ALTCEVA ÎN PROGRAM!

Și a plecat în direcția Dulapului, probabil ca i; l tragă cu ochiul la James,
care se schimba.

Trecusem deja printr-o rundă de comandat haine pentru Miranda și nu
fusese deloc plăcut.

Oând se ducea la vreo paradă, trecea de la un podium de prezentare la
altul, cu carnețelul de notițe în mână, pregătindu-se astfel să revină în

Statele Unite spre a spune societății newyorkeze ce va dori ea să
poarte - iar păturii de mijloc nmericane ce i-ar plăcea să poarte - în singurul
mod care conta cu adevărat. Și nici prin minte nu-mi trecea că Miranda
acordă o atenție sporită articolelor de îmbrăcăminte care se perindau pe
podiumuri pentru că așa vedea prima ce avea să poarte ea însăși în
următoarele luni.

După vreo două săptămâni de la revenirea la birou, Miranda îi dădea lui
Emily o listă de creatori de modă ale căror cataloage de prezentare dorea să
le vadă. Pe când preopinienții obișnuiți se grăbeau să își alcătuiască
cataloagele pentru ea - adesea fotografiile făcute pe podiumurile de
prezentare nici nu erau date încă la dezvoltat, cu atât mai puțin prelucrate și
prinse în catalog, înainte ca ea să le ceară - toți cei de la Runway erau
avertizați că respectivele cataloage vor începe să sosească. Nigel trebuia să
fie pregătit, firește, ca să o ajute să le frunzărească și să îi aleagă propriile
articole vestimentare. Un redactor de la accesorii trebuia să-i stea la
îndemână ca să aleagă poșete și pantofi și, poate, și un redactor de modă, ca
să se asigure că toată lumea era într-un gând - mai cu seamă dacă alegerea
includea și ceva foarte valoros, de exemplu o haină d" blană sau o rochie de
seară. După ce diversei (c) case de modă aduceau, în sfârșit, toate articolele
de îmbrăcăminte solicitate de ea, croitorul personal al Mirandei avea să vină
la Runway pentru câteva zile ca să facă ajustările necesare. Jeffy avea să
golească Dulapul complet și nimeni nu putea face nimic câtă vreme Miranda
și croitorul ei stăteau acolo ore în șir. La prima rundă <li probe am trecut la
un moment dat pe lângă Dulap și l-am auzit pe Nigel urlând:

— MIRANDA PRIESTLY! SCOATE ÎN CLIPA

ASTA ZDREANȚĂ AIA NENOROCITĂ DE PE

TINE! ROCHIA ASTA TE FACE SĂ ARĂȚI CA

O STRICATĂ! CA O TÂRFĂ DE RÂND!

Rămăsesem acolo, cu urechea lipită de ușă – și îmi riscam, la propriu, viața dacă s-ar fi întâni plat să se dea brusc de perete – și mă așteptam ca ea să îl facă, în stilu-i caracteristic, cu ou și cu oțet, dar nu am auzit decât un murmur aprobator și foșnetul ușor al materialului în timp c” ea își scotea rochia.

Acum, că eram angajată de suficient timp, sa pare că onoarea de a comanda hainele Mirandei avea să cadă în sarcina mea. De patru ori pe an, cu precizie de ceasornic, ea frunzărea albumelo cu fotografii de parcă erau cataloagele ei personale și își alegea costume Alexander McQueen și pantaloni Balenciaga ca pe niște tricouri de doi bani de la L. L. Bean. Un bilețel galben lipit pe perechea asta de pantaloni Fendi mulați pe corp, un altul drept peste fusta unui deux-pieces Chanel, un al treilea cu un „NU” mare cât casa lipit peste bluza aferenta de mătase. Dat pagină, lipit biloțel, dat pagină, lipit bilețel și tot așa, până își „legea garderoba pentru un sezon întreg direct de pe podiumurile de prezentare, haine care foarte probabil încă nici nu fuseseră date în producție.

Mă uitasem cum Emily trimitea prin fax pozele cu articolele de îmbrăcăminte alese de Miranda diversilor creatori de modă, fără să specifice în nici un fel mărimea sau culorile, dat fiind că orice individ care valora măcar cât propria-i pereche de pantofi Manolo știa cu exactitate ce îi plăcea Mirandei Priestly. Firește, nu era suficient na fie în stare să le croiască pe dimensiunile oxacte ale Mirandei – când hainele ajungeau la magazin, ele trebuiau recroite și împăturite în ușa fel încât să pară făcute la comandă. Abia după ce întreaga ei garderobă era comandată, transportată, cu ajustările executate și livrată cu limuzina cu șofer direct în dulapul ei de acasă, abia atunci Miranda renunța la hainele din sezonul precedent și mormane întregi de haine Yves și Celine și Helmut Lang își croiau drum – îndesate în pungi de gunoi – înapoi la birou. Majoritatea nu aveau o vechime mai mare de patru sau șase luni, erau chestii purtate o dată, cel mult de două ori, altele deloc. Toate erau atât de incredibil de șic și de stilate, încât nici nu apăruseră încă prin magazine, dar, odată etichetate ca aparținând sezonului trecut, era la fel de improbabil să apară pe undeva, pe corpul Mirandei, ca o pereche de pantaloni șifonați din noua linie

Massimo de la Target.

Din când în când găseam câte o bluză fără mâneci sau câte o jachetă mai mare care mă încăpeau, dar faptul că tot ceea ce purta Miranda avea mărimea zero constituia o oarecare problemă. De cele mai multe ori distribuim hainele oricui știam că are fiice preadolescente, singurele care aveau vreo șansă să încapă în toate catrafusele alea. Îmi închipuiam fetițe cu trupuri de băiețandi | plimbându-se de colo-colo în fustițe Prada și m rochițe Dolce e Gabbana cu breteluțe-spaghetti, Dacă găseam ceva cu adevărat senzațional și extrem de scump, îl scoteam din punga de guma și îl doseam sub birou până când îl puteam strecura acasă. Câteva butonașe pe calculator la eBay sau o mică vizită la o consignație de pe Madison

Avenue și brusc salariul nu mi se mai părea atât de deprimant. Nu furam, gândeam eu, utilizam pur și simplu ceva care îmi stătea la dispoziții, Miranda a sunat încă de șase ori între ore În șase și nouă seara – între miezul nopții și trtl dimineața, ora ei – ca să îi facem legătura OU diverse persoane aflate deja la Paris. Am făcut legătură după legătură, fără vreun alt eveniment deosebit, până când m-am dus să îmi adun catrafusele, în încercarea de a o șterge înaintea ci” telefonul să se pună din nou pe sunat. Abia când intram, epuizată, în haină privirea mi-a căzut pe bilețelul lipit de monitorul calculatorului ca hAnu uit, ceea ce însă se întâmplase: SUNA-L PK

A, 3:30 P. M. ASTĂZI. Am simțit un început da amețeață, lentilele de contact au devenit asprtt ca pergamentul și îmi zgâriau ochii, iar capul h prins să-mi pulseze. Nu de o durere ascuțită, doar de genul acela de durere nebuloasă și per sistentă căreia nu îi poți găsi cauza, dar care știi că o să devină tot mai intensă, tot mai intensă, până când fie reușești să leșini, fie îți explodează căpățâna. În nebunia atâtor telefoane de peste ocean, care produsese atâta neliniște și atât” panică, uitasem să petrec treizeci de secunde dintr-o zi întreagă sunându-1 pe Alex la ora le care mă rugase să-1 sun. Uitasem pur și simplu să fac ceva atât de simplu pentru cineva care nu părea să aibă niciodată nevoie de nimic din partna mea.

M-am așezat în biroul de-acum întunecat și i. icut și am ridicat receptorul încă umed din pricina mâinilor mele asudate din timpul ultimului apel primit de la Miranda cu numai câteva minute în urmă. Telefonul lui de acasă a sunat până când a intrat robotul, dar a răspuns imediat când l-am sunat pe celular.

— Bună, a zis el, știind că eu eram, pentru că numărul meu i se afișase pe ecran. Cum a fost ziua de azi?

— Nu contează, ca de obicei. Alex, îmi pare atât de rău că nu te-am sunat la trei și jumătate.

Nici nu vreau să-ți mai povestesc, dar aici a fost o nebunie, ea a sunat fără-ncetare și.

— Ei, lasă asta. Nici o problemă. Uite ce e, acum pentru mine nu e un momentul potrivit.

I'ot să te sun eu mâine?

Vocea îi suna oarecum distrat, ca de departe, ca a unuia care sună de la un telefon public aflat pe plaja unui sătuc în partea cealaltă a lumii.

— Ăă, da, sigur. Dar totul e OK? Nu vrei să-mi spui repede ce voiai să discuți cu mine?

Am fost îngrijorată, am crezut că e ceva în neregulă.

A tăcut o clipă, după care a spus:

— Mda, ei bine, nu mi se pare că ai fost chiar așa de îngrijorată. O dată te rog și eu să mă suni la o anumită oră, atunci când e convenabil pentru mine – ca să nu mai vorbim de faptul că șefa ta nici măcar nu e în țară la ora asta – și tu nu reușești să o faci decât șase ore mai târziu. Asta nu prea e semn de mare îngrijorare din partea ta, înțelegi ce vreau să spun?

Spusese toate astea fără sarcasm, fără dezaprobare, doar ca pe o simplă relatare a faptelor.

Am tot răsucit pe mână firul telefonului până când mi-a tăiat cu totul circulația, pumnul mi s-a umflat și degetele mi s-au albit; după care am simțit în gură gust metalic de sânge și mi-am dat seama că îmi mușcam buza pe dinăuntru.

— Alex, nu am uitat să sun, am mințit eu cu toată gura, în încercarea de a mă elibera de acuzația lui neacuzatoare. Atâta doar că nu am avut pur și simplu o singură clipă liberă și, pentru că spusesei că e vorba de ceva serios, n-am vrui să te sun numai ca să închid la loc imediat. Cred că ea m-a sunat de două duzini de ori numai după-amiază, și fiecare apel era legat de o situație de extremă urgență. Emily a plecat la cin< i și m-a lăsat singură cu telefonul, iar Mirând* n-a încetat o clipă. A sunat întruna și de fiecare dată când voiam să te sun, ea era pe cealalUlinie. Ăă, mă înțelegi?

Lista justificărilor enumerate cu iuțeala fulgi,, rului îmi suna chiar și mie jalnic, dar nu mi puteam opri. El știa foarte bine că uitasem și | știam și eu. Nu pentru că nu îmi păsa de el sau pentru că nu eram îngrijorată, ci pentru că toi ce nu era legat de Miranda înceta, în chip bizui, să aibă vreo relevanță din clipa în care intram în birou. Într-un anume fel, nu înțelegeam și nu puteam să-mi explic – și cu atât mai puțin puteam cere cuiva din afară să înțeleagă – cum se făcoi că întreaga lume se topea și devenea inexistentă și că tot ceea ce rămânea atunci când toate cehi lalte dispăreau era Runway. Și era cu atât mii greu de explicat fenomenul atunci când mă gân deam că Runway era, de fapt, ceea ce detestam cel mai tare pe lumea asta. Și totuși, era singur” care conta.

— Uite ce e, trebuie să mă duc înapoi la Joey, Are doi prieteni în vizită și probabil că au dnt deja casa peste cap.

— Joey? Asta înseamnă că ești în Larchmont?

Știam că nu te duci de obicei să stai cu el miercurea. Toate sunt OK?

Speram să conduc discuția cât mai departe de luptul că fusesem prea prinsă de muncă vreme ilc șase ore la rând, iar asta mi se părea cea mai

Imnă metodă. Poate avea să-mi spună că mama lui rămăsese mai mult la serviciu, sau că trebuise să meargă la o ședință cu părinții și dacă la care apelau de obicei nu putuse veni. El nu se plângea niciodată, firește – nu era stilul lui – ilar cel puțin așa mi-ar fi spus ce se petrece.

— Da, da, totul e în regulă. Mama a avut ustă-seară o urgență cu un client. Andy, zău nu pot să stau de vorbă acum. Te sunasem doar ca >; i-ți dau niște vești bune. Dar nu m-ai sunat, a

/is el pe un ton plat.

Am apucat din nou firul telefonului – care începuse să se desfacă ușurel – și l-am înfășurat utât de strâns în jurul degetelor arătător și mijlociu, încât au început să pulseze.

— Îmi pare rău, am îngăimat, pentru că știam că are dreptate, dădusem dovadă de lipsă de sensibilitate, dar eram prea epuizată ca să mă mai apăr, așa că am continuat: Alex, te rog. Te rog, nu mă pedepsi cu tăcerea dacă ai vești bune. Știi tu cât a trecut de când m-a sunat pe mine cineva ca să-mi dea o veste bună? Te rog.

Spune-mi macat atât.

Știam că avea să reacționeze pozitiv la apelul meu la rațiune și așa a și fost.

— Nu e mare lucru. Am luat inițiativa și am făcut toate aranjamentele ca să mergem împreună la prima noastră reuniune de la terminarea facultății.

— Zău? Adevărat? Mergem?

Adusesem vorba de câteva ori de așa ceva” într-un stil care, speram eu, fusese relaxat și calm, dar, într-o manieră total nespecifică

lut Alex, el se eschivase de la ideea de a merge acolo împreună. Era încă prematur să planificăm ceva, dar hotelurile și restaurantele din Providencia erau de regulă rezervate cu luni înainte. Lăai” sem baltă toate discuțiile pe tema asta, gândindu-mi că o să ne descurcăm noi într-un fel, că o să găsim noi un loc să stăm. Dar el reușise cumva să-și dea seama cât doream să merg cu el și făcuse toate aranjamentele.

— Da, totul e rezolvat. Avem o mașină de închiriat – de fapt, e un Jeep – și am rezervat și cameră la hotel Baltimore.

— La Baltimore? Tu vorbești serios? Ai găsit o cameră acolo?

Extraordinar.

— Păi da, tu ai spus mereu că ai vrea să stai acolo, așa că m-am gândit că ar trebui să îneci în

Am rezervat chiar și o masă la restaurant pentru o gustare de duminică la Al Forno pentru zece oameni, ca să adunăm toată gașca și să ne vedem toți într-un singur loc.

— Nu se poate. Ai făcut tu deja toate astea?

— Sigur că da. Mi-am închipuit că o să-ți ieși din minți de fericire. De aceea așteptam cu nerăbdare să-ți spun toate astea. Dar se pare că ai fost prea ocupată ca să mă suni.

— Alex, sunt nebună de înecare. Nici nu găsesc cuvinte să-ți spun ce fericită sunt și nu-mi vino să cred că ai rezolvat totul singur. Îmi pare foarte rău că nu te-am sunat, dar abia aștept să vinți luna octombrie. O să ne distrăm colosal, mulțumită ție.

Am mai vorbit câteva minute. Când am închis, în sfârșit, telefonul, el nu mai părea supărat, dar eu abia mă mai puteam mișca. Efortul de a-l înfrânge, de a găsi cuvintele potrivite nu numai că mi s-a părut că nu îl scăpasem din vedere, dar și că mă asigur că eram suficient de recunoscătoare și entuziasmată îmi secătuiseră ultimele resurse de energie. Nu-mi amintesc cum m-am urcat în mașină, nu-mi amintesc drumul spre casă și dacă i-am dat bună ziua sau nu lui John

Kisher-Galliano în holul clădirii. În afara unei profunde extenuări, până la os, care îmi provoca o durere aproape vecină cu plăcerea, singurul lucru pe care mi-l amintesc a fost că m-am simțit ușurată când am văzut că ușa camerei lui Lily era închisă și nu străbătea lumina pe sub ea.

M-am gândit să comand ceva de mâncare, dar

Mimicla idee de a găsi un meniu și un telefon era prea copleșitoare – încă o cină care nu avea să se materializeze.

În loc de asta, m-am așezat pe betonul ros de vreme al balconului lipsit de mobilier și am tras udânc în piept fumul unei țigări. Cum îmi lipsea energia

de a expira fumul, l-am lăsat să mi se strecoare afară din gură și să rămână suspendat în aerul tăcut din jurul meu. La un moment dat am auzit ușa camerei lui Lily deschizându-se și pașii ei pe hol, dar am stins rapid lumina și am rămas acolo, în tăcerea întunecată. După cincisprezece ore de vorbit continuu, nu mai puteam să deschid gura.

— Angajează-o, decretase Miranda după ce s-a văzuse cu Annabelle, cea de-a douăsprezecea fată pe care o interviuasem și una din singurele două care hotărâsem că meritau să o vadă măcar pe Miranda.

Annebelle era vorbitoare nativă de franceză

(de fapt, vorbea atât de puțin engleza, încât gemenele trebuiseră să îmi traducă ce spune), absolvise Sorbonna și era posesoarea unui corp înalt, ferm și a unui superb păr castaniu. Avea stil. Nu pregeta să poarte pantofi cu toc cui la serviciu și nu păreau să o deranjeze manierele abrupte ale

Mirandei. De fapt, ea însăși era rece și cam abruptă și nu privea niciodată pe cineva în ochi, Părea blazată, ușor dezinteresată și plină încredere în sine. Am fost încântată când Miranda n-a spus că o vrea, atât pentru că asta mă scutea de alte câteva săptămâni de interviuri cu candidate la postul de bonă, dar și pentru că însemna că încep să mă prind, cât de cât, cum merg treburile, Nu prea eram sigură cum și care anume treburi merg, dar ele mergeau pe cât se putea spera de bine în situația dată. Făcusem comanda do haine cu foarte puține greșeli notabile. Ea nu fusese încântată când, arătându-i tot ce comandase de la Givenchy, pronunțasem întâmplător numele așa cum s-ar scrie give-EN-chee. După numeroase priviri țintuite asupra mea și câteva comentarii răutăcioase, am fost informată care este pronunția corectă și totul a mers binișor, până când a trebuit să i se spună că rochiile comandate de la Roberto Cavalli nu fuseseră croite încă și că nu aveau să fie gata decât peste trei săptămâni. Dar îi suportasem istericalele cu bine, reușisem să coordonez ședințele de probă din Dulap cu croitorul ei și transportasem cu bine aproape totul în dressingul ei de acasă, care avea dimensiunile unei garsoniere respectabile.

Planurile pentru petrecere continuaseră în absența Mirandei și redemaraseră în trombă după ce s-a întors, dar se observa surprinzător de puțină panică – părea că totul ar fi în ordine și că vinerea următoare avea să treacă fără nici un neajuns. Chanel îi livrase, pe când Miranda era încă în Europa, o rochie roșie unicat lungă până în pământ, cu mărgeluțe brodate pe ea, pe care eu o trimisesem imediat la curățătorie ca să fie verificată de sus până jos. Văzusem o rochie neagră asemănătoare în paginile revistei W cu o lună în urmă și, când i-o arătasem lui Emily, ea dăduse solemn din cap.

— Patruzeci de mii de dolari, spusese ea și o analizase de sus până jos, și iar de sus până jos.

Dăduse apoi dublu clic la calculator pe o pereche de pantaloni negri de pe site-ul style.com, pe care îl studia luni de zile în vânătătoare de idei pentru călătoria în Europa, unde urma să o însoțească pe Miranda.

— Patruzeci de mii de CE?

— Rochia ei. Cea roșie, de la Chanel. Ar costa patruzeci de mii de dolari dacă ar fi să o cumpere cu amănuntul de la magazin. Firește, Miranda nu

plătește prețul întreg, dar nici gratis n-a căpătat-o. Nu că e de-a dreptul o nebulie?

— Patruzeci de mii de DOLARI? Am întrebat din nou, nevenindu-mi să cred că ținusem în propriile mâini un obiect de asemenea valoare cu doar câteva ore în urmă.

Nu m-am putut abține să fac un mic calcul mental a ceea ce însemna patruzeci de mii: prețul a doi ani întregi de facultate, avansul pentru o casă nouă, venitul mediu anual al unei familii tipice americane alcătuită din patru persoane.

Sau, cel puțin, al naibii de multe poșete Prada.

Dar un asemenea preț, pentru o singură rochie?

Până în clipa aceea, crezusem că am văzut tot ce era de văzut, dar am avut parte de un nou șoc când rochia s-a întors de la curățătorie împreună cu un plic, pe care era caligrafiat Domnișoarei

Miranda Priestly. Înăuntru se afla o factură scrisă de mână pe hârtie de culoarea piersicii și car” zicea așa:

Articol de îmbrăcăminte: Rochie de seară.

Designer: Chanel. Lungime: Gleznă. Culoare:

Roșie. Mărime: Zero. Descriere: Mărgele cusuți de mână, fără mâneci, linie curbată a gulerului, fermoar mascat lateral, căptușeală groasă de mătase. Serviciu executat: Prim curățat.

Preț: \$670.

Mai era o adnotare suplimentară dedesubt, din partea patroanei atelierului, femeie care, cu siguranță, plătea chiria atelierului și pe cea a apartamentului personal cu banii primiți de la

Elias-Clark de pe urma patimii Mirandei pentru o curățătorie scumpă:

Am lucrat cu mare plăcere la o asemenea rochie superbă și sperăm că o vei purta cu drag la petrecerea de la Muzeul Metropolitan de Artă.

Conform instrucțiunilor, vom ridica rochia luni,

24 mai, pentru curățarea de după petrecer

Te rog să ne anunți dacă îți mai putem fi de folos. Toate cele bune,
Colette.

În orice caz, era abia joi și Miranda avea o rochie nou-nouță și proaspăt curățată care se odihnea binișor în dulapul ei, iar Emily găsisese i'xact sandalele Jimmy Choo pe care le ceruse.

Hairstylist-ul avea să fie acasă la ea vineri la ora cinci și jumătate, makeup artist-ul - la șase fără un sfert, iar Uri fusese anunțat să ajungă ucolo exact la șase și un sfert, ca să îi ducă pe

Miranda și pe domnul Tomlinson la muzeu.

Miranda terminase deja pe ziua de azi și plecase să asiste la ora de gimnastică a lui Cassidy, iar eu speram să o șterg mai devreme ca să îi fac o surpriză lui Lily Tocmai dăduse ultimul examen din anul ăsta și voiam să o duc la un restaurant, să serbăm evenimentul.

— Em, crezi că aș putea să plec azi înainte de sase și jumătate?

Miranda a zis că nu are nevoie de Carte azi, că și așa nu e nimic nou, am adăugat ou repede, iritată de ideea că eram obligată să cer permisiunea unei

colege egale cu mine să plec acasă după numai douăsprezece ore de muncă, în loc de paisprezece, ca de obicei.

— Aă, sigur. Mda, în fine. Eu plec acum.

S-a uitat pe ecranul calculatorului și a văzut că era trecut puțin de ora cinci:

— Mai stai și tu vreo două ore, pe urmă poți să pleci. Ea stă cu gemenele astă-seară, deci nu cred că o să te sune prea des.

Avea întâlnire cu tipul pe care îl cunoscuse la

Los Angeles de Anul Nou. Respectivul ajunsese, în sfârșit, în New York și, minunea minunilor, chiar o sunase. Urmau să meargă la Craftbar să bea ceva, după care, dacă tipul se purta frumos, avea de gând să îi facă cinste cu o masă la Nobu.

Făcuse rezervarea cu cinci săptămâni în u imediat după ce el îi trimisese un e-mail în care-l spunea că s-ar putea să treacă prin New York, dar chiar și așa Emily tot trebuise să se foln sească de numele Mirandei Priestly ca să obțină rezervare pentru ora respectivă.

— Dar ce te faci dacă apari acolo și or să vadă că nu ești Miranda Priestly? Am întrebat eu așa, ca proasta.

Ca de obicei, am primit combinația ei specială dat-ochii-pestecap-suspîn-adânc:

— O să le spun, pur și simplu, că Miranda „trebuie să plece pe neașteptate din oraș, le arăt o carte de vizită de-a mea de la birou și le spun că ea îi roagă să îmi cedeze mie rezervarea ei, Mare brânză.

Miranda m-a mai sunat o singură dată după ce Emily a plecat din birou - ca să-mi spună că nu vine la birou decât a doua zi pe la prânz, dar că ar dori un exemplar din „ziarul” în care citim” articolul acela despre restaurant. Am avut prezența de spirit să o întreb dacă își amintește numele restaurantului sau al ziarului pe care ti citise, dar asta a enervat-o la culme.

— Ahn-dre-ah, am întârziat deja la ora de gimnastică. Nu mă bate la cap. Era un restaurant asiatic și era în ziarul de azi. Asta e tot.

Și cu asta a închis telefonul Motorola V60, Am sperat, cum speram întotdeauna când mă întrerupea în mijloc de propoziție, că într-o bună zi telefonul acela avea să se închidă peste degetele ei perfect manichiurate și că pe chestia asta, cu aceeași ocazie, îi va va ferfeniți de tot și unghiile acelea impecabile date cu lac roșu. Încă nu avusesem noroc.

Mi-am notat repede să caut restaurantul acela dis-de-dimineată - în carnețelul în care notam puhoiul de cereri în veșnică schimbare ale

Mirandei - și m-am năpustit la mașină. Am nănat-o pe Lily de pe celular, iar ea a ridicat receptorul tocmai când eram pe punctul de a intra în bloc, așa că i-am făcut cu mâna lui John

Kisher-Galliano (care își lăsase părul să crească și mai mult și adăugase câteva lanțuri la uniformă, ceea ce îl făcea să semene, pe zi ce trece, tot mai mult cu faimosul creator de modă), dar tipul nu s-a mișcat din locul lui.

— Bună, ce mai faci? Eu sunt.

— Bunăăăăăăă, a cântat ea, mai fericită decât o auzisem de săptămâni, poate chiar de luni întregi.

Am terminat. Terminat! Nu tu sesiune de primăvară, nu tu nimic, afară de o propunere pentru tema lucrării de masterat, dar pe care o pot schimba de zece ori chiar și după ce le-o comunic.

Așa că nu mai am nimic de făcut până la mijlocul lui iulie. Îți vine să crezi așa ceva?

Era în extaz.

— Știu, îmi pare atât de bine pentru tine! Ai chef de o cină festivă? Oriunde vrei tu, Runway face cinste.

— Zău? Oriunde?

— Oriunde. Sunt jos, în hol, și am mașina de serviciu cu mine. Hai, o să mergem la un restaurant pe cinste.

A țipat de bucurie.

— Ura! Crăpăm de nerăbdare să-ți povestesc despre Băiatul Freudian. O frumusețe! Stai așa.

Îmi trag niște jeansi pe mine și cobor imediat.

Și-a făcut apariția cinci minute mai târziu, mai șic și mai fericită decât o văzusem de foarte multă vreme. Purta niște jeansi strimți, prespâlați, până la genunchi, care-i scoteau în evidență forma șoldurilor, la care potrivise o ie albă, cu model floral. O pereche de șlapi, pe care n-o văzusem niciodată până atunci – din piele maro, cu breteluț și mărele turcoaz – îi completau toaleta. Se și machiase, iar buclele ei păreau să fi avut contact cu un uscător de păr la un moment dat în decursul ultimelor douăzeci și patru de ore.

— Arăți superb, i-am zis eu când s-a suit lângă mine, pe bancheta din spate a mașinii. Care-i secretul?

— Băiatul Freudian, firește. E uluitor. Cred că m-am îndrăgostit. S-a plasat deocamdată solid la un punctaj de nouă din zece. Îți vine să crezi așa ceva?

— Mai întâi, hai să hotărâm unde mergem, N-am făcut nici o rezervare, dar pot să sun și să folosesc numele Mirandei. Oriunde vrei tu.

Ea își dădea pe buze cu ruj Kiehl și se uita în oglinda retrovizoare a șoferului.

— Oriunde? A întrebat cu un aer absent.

— Oriunde. Poate la Chicama, să bem un mojito? Am sugerat eu, știind că, pentru a o convinge pe Lily să aleagă un anume restaurant, trebuia să fac reclamă la băuturi, nu la mâncare, Sau acele senzaționale pahare de Cosmo, de Ir

Meet? Sau la Hotelul Hudson – poate stăm la o masă pe terasă? Dar dacă vrei un vin, mi-ar plăcea să încerc.

— Andy, putem să mergem la Benihana? Mi-am dorit-o dintotdeauna. Avea un aer șmecheresc.

— Benihana? Vrei să mergem la Benihana?

Adică la restaurantul acela unde te așază laolaltă cu turiști care au după ei o droaie de copii care se smiorcăie și unde bucătarii asiatici șomeri îți gătesc mâncarea drept pe masa ta? La acel

Benihana te referi?

A dat cu atâta entuziasm din cap, că nu mi-a mai rămas de făcut decât să sun ca să aflu adresa.

— Nu, nu, o am eu chiar aici. Pe 56th Street, între Fifth Avenue și Sixth Avenue, în partea de nord, i-a spus ea șoferului.

Prietena mea, ciudat de surescitată, nu a părut i. I bage de seamă că mă zgâiam la ea. Dimpotrivă, a ciripit fericită despre Băiatul Freudian, poreclă foarte nimerită, dat fiind că era doctorand în ultimul an la psihologie. Se cunoscuseră în biblioteca studentescă din subsolul Universității. Am primit o enumerare completă a tuturor calităților lui: douăzeci și nouă de ani („Mai matur decât mine, dar nu prea bătrân”), de fel din Montreal („un accent franțuzesc atât de drăgălaș, dar, cum să spun eu, total americanizat”), păr lunguț („dar nu lung ca al ăloră cu coadă de cal”) și nebărbierit exact cât trebuie („Seamănă cu Antonio Banderas când nu se bărbierește timp de trei zile”).

Bucătarii-actori-samurai și-au făcut treaba, au tăiat, mărunțit și aruncat bucăți de carne pe peste tot, timp în care Lily a râs și a bătut din palme ca o fetiță dusă pentru prima oară la circ.

Deși părea imposibil de crezut că lui Lily îi plăcea vreun tip, aceasta era, totuși, singura explicație pentru starea de extaz în care se afla în prezent. Încă mai puțin demnă de crezare era pretenția ei că încă nu se culcase cu el. („Două săptămâni și jumătate de întâlniri la școală și nimic! Nu ești mândră de mine?”) Când am întrebat-o de ce nu l-am văzut deloc prin apartament, a zâmbit cu mândrie și mi-a zis:

— Nu a fost încă invitat în apartament. Oluăm ușurel.

Stăteam exact la ieșirea din restaurant în vreme ce ea mă încânta cu poveștile pe care i le spusese el, când, ca din senin, Christian

Collinsworth a apărut drept în fața mea.

— Andrea. Încântătoarea Andrea. Trebuie mărturisesc că sunt cam surprins să constat ești o admiratoare a restaurantului Benihana., Ce ar zice Miranda? M-a tachinat el și și-a petrecut brațul pe după umerii mei.

— Păi, ăă. Eu.

Bâlbâiala a devenit imediat totală și deplină, Nu era loc de cuvinte când gândurile mi se izbeau unul de altul în cap și ricoșau dintr-o ureche [fl cealaltă. Iau masa la Benihana. Christian știe!

Miranda la Benihana! Arată adorabil în jacheta asta de piele! O să simtă mirosul de Benihana pe mine! Nu-l săruta pe obraz! Sărută-l pe obraz!

— Păi, nu e asta, e ăă, doar că.

— Tocmai ne sfătuiam unde să mergem do aici, a declarat Lily veselă și i-a întins mâna lui

Christian, care, abia atunci am observat, era singur. Probabil că ne-am încins prea tare 1” discuții și nu ne-am dat seama că ne-am oprii chiar în mijlocul străzii! Ha! Ha! Ce zici do chestia asta, Andy? Mă cheamă Lily, i s-a adie sat ea lui Christian, care i-a strâns mâna, după care și-a dat o buclă din ochi, întocmai cum făcuse de atâtea ori la petrecere.

Am avut din nou senzația ciudată că aș fi în stare să rămân ore întregi, chiar zile întregi în stare de transă, privind cum își dă la o parte bucla aceea unică, adorabilă de pe chipul perfect.

În timp ce mă holbam la Lily și la el am devenit vag conștientă de faptul că ar trebui să spun și eu ceva, dar ei păreau să se descurce foarte bine.

— Lily, i-a răsucit Christian numele în jurul limbii. Lily. Grozav nume. Aproape la fel de grozav ca Andrea.

Am avut prezența de spirit ca măcar să mă uit la ei și am observat că Lily strălucea. Se gândea că tipul ăsta era nu doar mai vârstnic și sexy, dar și fermecător. Aproape că îi puteam citi

Îțândurile cu ochiul liber: se întreba dacă mă interesează persoana lui, dacă, din cauza lui Alex, ar putea fi ceva între noi și dacă da, cum ar putea ea să grăbească lucrurile. Îl adora pe Alex, pentru că, zău așa, cum putea cineva să nu îl adore, dar nu putea înțelege cum puteau doi oameni atât de tineri să fie de atât de mult timp împreună – sau, cel puțin, asta pretindea ea că nu înțelege, deși eu știam că, de fapt, monogamia noastră o uluia pe ea cel mai mult. Dacă exista cea mai mică șansă să se înfiripe o idilă între

Christian și mine, Lily avea în mod sigur să ațâțe focul.

— Lily, încântat de cunoștință. Mă cheamă

Christian, sunt prieten cu Andrea. Vă opriți mereu în fața restaurantului Benihana ca să stați de vorbă?

Zâmbetul lui mi-a provocat o senzație de gol în stomac.

Lily și-a dat la o parte propria buclă din ochi cu dosul mâinii și a zis:

— Bineînțeles că nu, Christian! Tocmai am luat cina la Town și încercam să găsim un loc potrivit să bem ceva. Ai vreo sugestie?

La Town! Era unul dintre cele mai scumpe și mai în vogă restaurante din oraș. Până și Miranda avea obiceiul să meargă acolo. Jessica și logodnicul ei mergeau acolo. Emily vorbea obsesiv despre cât și-ar dori să meargă și ea acolo. Dar

Lily?

— Ciudat, a zis Christian, care a părut a crede povestea. Tocmai vin de acolo, am luat masa cu agentul meu. Ciudat că nu v-am văzut.

— Eram în fundul localului, cam pe după bar, am intervenit eu repede și mi-am recâștigat cât de cât stăpânirea de sine.

Milv

Din fericire, fusesem atentă atunci când Emă făcuse să privesc o fotografie micuță a loca lului, găsită pe site-ul citysearch.com, când voise să decidă dacă era un restaurant bun pentru o întâlnire.

— Aha.

A dat din cap și părea ușor distrat și mai drăguț ca oricând.

— Deci, erați în căutarea unui local unde na beți ceva?

Am simțit nevoia copleșitoare să fac un duș ca să-mi clătesc duhoarea specifică de Benihana din păr și din haine, dar Lily nu avea nicicum do gând să mă lase în pace. M-am întrebat în treacăt dacă lui Christian i se părea la fel

de evident ca și mie că Lily încerca să ne facă lipeala, dar ol era sexy și ea hotărâtă, așa că mi-am ținut gura

— Mda, tocmai ne sfătuiam unde să mergem

Ai vreo sugestie? Ne-ar face plăcere dacă ai von cu noi, a declarat Lily și i s-a agățat jucăușă da braț. Ce local care îți place ție e prin apropiere?

— Hm, centrul orașului nu e tocmai locul cel mai faimos la capitolul baruri, dar am o întâlnire cu agentul meu la Au Bar, dacă vreți, veniți și voi acolo. Agentul a dat o fugă până la birou să aducă niște acte, dar trebuie să vină cât de curând, Andy, poate ți-ar plăcea să faci cunoștință cu el, nu se știe niciodată când ai nevoie de un agent, Ce ziceți, mergem la Au Bar?

Lily se uita la mine cu o privire încurajatoare care parcă țipa: E superb, Andy! Superb! N-ai fi știind eu cine naiba e, dar el vrea să te dezmeticești și să declari că îți place la nebunie lu

Au Bar!

— Îmi place la nebunie la Au Bar, am zis eu pe un ton relativ convingător, deși nu fusesem niciodată acolo. Cred că e perfect.

Lily a zâmbit și Christian a zâmbit și am pomit-o i ustrei spre Au Bar. Christian Collinsworth și cu mine mergeam să bem un pahar împreună, însemna asta o întâlnire? Bineînțeles că nu, nu fi ridicolă, m-am admonestat eu. Alex, Alex, Alex, mi-am fredonat în gând, hotărâtă să nu uit că am un prieten foarte iubitor și decepționată de faptul că trebuia să mă oblig să nu uit că am un prieten

Toarte iubitor.

Deși era o joi seara oarecare, agenții de securitate, din cei selectați pentru crema societății, urau la post și, deși nu ne-au făcut nici un fel de probleme vreunuia dintre noi, nici rabat nu ne-au făcut: douăzeci de parai numai ca să intrăm pe ușă.

Dar n-am apucat să-mi plătesc partea, pentru că Christian a extras cu îndemânare trei hârtii de douăzeci dintr-un morman uriaș de bancnote pe care le scosese din buzunar și i le-a înmânat portarului fără un cuvânt.

Am încercat să protestez, dar Christian mi-a pus două degete pe buze.

— Draga mea Andy, nu-ți frământa căpșorul cu asemenea chestii.

Și, înainte să-mi mut gura de sub degetele lui, și-a așezat cealaltă mână după capul meu și mi-a prins fața în ambele mâini. Undeva, în fundul creierului meu complet zăpăcit, s-au aprins niște beculețe și mi-am dat seama că o să mă sărute.

Am știut-o, am simțit-o, dar nu m-am putut mișca din loc. El a luat ezitarea mea de a mă îndepărta drept permisiune și și-a apăsât buzele pe gâtul meu. Rapid, mai mult o mângâiere trecătoare, poate chiar puțin și cu limba, chiar sub falcă, aproape de ureche, dar tot în mod ferm pe gât, după care m-a luat de mână și m-a tras înăuntru.

— Christian, așteaptă! Trebuie, ăă, să-ți spu ceva, am început eu, dar fără să știu prea bin” dacă un sărut aiurea, nu pe buze, cu conta< l minim al limbii chiar merită o explicație extinuft despre prietenul meu și despre dorința mea dn a nu trimite semnale greșite.

Christian, se pare, nu credea că merită, pentru că m-a condus la o canapea dintr-un colț întunecat și mi-a comandat să stau jos. Ceea ce am și făcut.

— Mă duc să aduc ceva de băut, OK? Și nu-ți mai face atâtea griji. Nu mușc.

A râs, iar eu am simțit că roșesc.

— Iar dacă mușc, îți promit că o să-ți faci plăcere.

După care s-a răsucit în loc și a pornit-o sprt bar.

Ca nu cumva să leșin sau să-mi zboare gândul la ceea ce se petrecuse, am scanat vizual bezna de cavernă a localului în căutarea lui Lily. Nu intrasem decât de trei minute și ea era deja adâncită într-o conversație cu un tip negru înalt, asculta cu mare atenție fiecare cuvânt de-al lui și își dădea capul pe spate plină de încântare l-am făcut cu mâna printre grupurile compacte de băutori internaționali. De unde știau oare c toții că aici trebuie să vii dacă n-ai pașapo american? Am trecut printr-un grup format di câțiva bărbați de treizeci și ceva de ani care țipau într-o limbă care-mi suna a japoneză, printro două femei care dădeau din mâini și vorbeau cu pasiune ceva în arabă și de un cuplu de tineii care păreau extrem de nefericiți, se uitau unul la altul și șopteau furioși într-o limbă care semăn n a spaniolă, dar care putea fi la fel de bine și portugheză. Tipul lui Lily își petrecuse deja mână pe după talia ei și părea extrem de încântat. N

<>ra momentul potrivit pentru amabilități, am decis eu. Christian Collinsworth tocmai îmi masase

KÂtul cu buzele. L-am ignorat total pe tip, am pus mâna pe brațul ei drept și am târât-o spre canapea.

— Andy! Încetează! A șuierat ea și și-a smuls brațul din strânsoarea mea, fără a uita însă să îi

/ . Îmbească tipului. Ești nepoliticoasă. Aș vrea să te prezint prietenului meu. William, ea e Andrea, cea mai bună prietenă a mea, care nu se poartă în felul ăsta de obicei. Andy, și-1 prezint pe William.

Acela a zâmbit binevoitor în vreme ce ne strâni; eam mâinile.

— Atunci, aș putea să te întreb de ce vrei nă-ți furi prietena de lângă mine, Ahn-dre-ah?

M-a întrebat William cu o voce joasă care aproape că a repercutat în spațiul subteran.

Poate într-un alt loc sau într-un alt moment sau cu altcineva aș fi observat zâmbetul lui cald, sau felul cavaleresc în care se ridicase imediat ce mă apropiasem și îmi cedase scaunul, dar singurul lucru la care m-am putut gândi a fost accentul lui britanic. Nu conta că era vorba de un masiv bărbat de culoare, care nu semăna nici pe departe cu Miranda la înfățișare sau la orice altceva. Simplul fapt că îi auzisem accentul și că îmi rostise numele exact ca ea fusese suficient să-mi facă inima să bată mai tare.

— William, îmi pare rău, nu am nimic cu tine personal. Doar că am o mică problemă și aș vrea să stau de vorbă cu Lily. Ți-o aduc imediat înapoi.

Și cu asta, am înhățat-o din nou de braț, cu ceva mai multă fermitate de data asta, și am tras-o deoparte. Destul cu rahatul ăsta: aveam nevoie de prietena mea.

Odată așezate pe canapeaua unde mă pusese

Christian, după ce m-am asigurat că el se străduia încă să capteze atenția barmanului (care heterosexual, deci era posibil ca amicul Christimi să stea acolo toată noaptea), am inspirat adm.

— Christian m-a sărutat.

— Și care e problema? Sărută prost? A, deol asta era? Nici că se poate reduce punctajul unu bărbat mai rapid decât dacă.

— Lily! Bine, prost, ce contează?

Sprâncenele i s-au ridicat și a deschis gura ti vorbească, dar eu am continuat:

— Nu că asta ar fi cine știe ce relevant, dar m-a sărutat pe gât.

Problema nu e cum a făcut-o. Ci chiar faptul că a făcut-o. Cum rămâne cu Ah i

Eu nu sunt genul care sărută diverși indivizi, după cum bine știi.

— Chiar că știu bine, a murmurat ea prinții dinți, după care a continuat cu glas tare: Amh te porți ridicol. Îl iubești pe Alex și el te iubește pe tine, dar e absolut OK dacă ai chef să săruți și pe altcineva din când în când. În fond, ai două zeci și trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu

Fii și tu mai tolerantă cu tine însăși!

— Dar nu l-am sărutat eu. El m-a sărutați

— În primul rând, stai să clarificăm situați* îți aduci aminte când Monica i-a supt-o lui Sili.

Și țara toată, și părinții noștri, și Ken Starr s-nu grăbit cu toții să numească treaba asta „sex”?

Nu a fost vorba de sex. În aceeași ordine de idei, faptul că un tip, care a vrut probabil să te sărute pe obraz, a nimerit din greșeală pe gât nu sa cheamă că „te-a sărutat un bărbat”.

— Dar.

— Taci din gură și lasă-mă să termin. Mai important decât ceea ce s-a întâmplat este faptul că tu ai vrut să se întâmple. Recunoaște, Andy

Ai vrut să-1 săruți pe Christian, indiferent dacă ăsta e un lucru „rău” sau „greșit” sau „împotriva regulilor”. Și dacă nu recunoști asta, minți.

— Lily, fii serioasă, nu cred că e corect să.

— Te cunosc de nouă ani, Andy. Nu crezi că

Hânt în stare să-ți citesc pe față că îl adori? Știi că n-ar trebui - asta nu prea e conform principiilor tale, nu-i așa? Dar probabil că tocmai de-asta îl și plăci. Acceptă situația, bucură-te de ea. Dacă Alex e omul potrivit pentru tine, așa va fi întotdeauna. Iar acum va trebui să mă scuzi, pentru că mi-am găsit și eu omul potrivit. Pentru moment.

A sărit - la propriu - de pe canapea și s-a strecurat din nou alături de William, care a părut indiscutabil încântat să o revadă.

M-am simțit stingheră stând așa, singură, pe canapeaua aceea de catifea exagerat de mare și m-am uitat de jur-împrejur să îl localizez pe

Christian, dar nu mai era la bar. O să mai dureze puțin, am decis eu. Toate se vor lămurii de la sine dacă o să încetez doar să îmi mai fac atâtea griji.

Poate că Lily avea dreptate și îmi plăcea de

Christian - ce era atât de greșit în asta? E deștept, e senzational, asta era clar, iar extraordinara încredere în sine cu care preluase comanda era incredibil de sexy. A ieși undeva cu un bărbat care, din întâmplare, era sexy nu însemna că îl înșel pe Alex. Sunt convinsă că existaseră situații în care Alex studiase sau lucrase sau făcuse cunoștință cu vreo fată atrăgătoare și poate îi trecuseră și lui prin cap diverse idei. Însemna oare asta că îmi fusese necredincios? Firește că nu. Cu o încredere sporită în mine (și cu o dorință deja disperată să îl văd, să îl aud pe Christian și, în general, să-i fiu în preajmă), am pornit-o prin bar în căutarea lui.

L-am găsit sprijinindu-se în mâna dreaptă și stând de vorbă cu un bărbat mai în vârstă, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Christian gesticula extrem de agitat, vânturându-și mâinile cu un aer între anm zat și iritat la maximum, în vreme ce bărbatul grizonat îl privea respectuos. Eram încă pro* departe de ei ca să aud ce discutau, dar trebuie să mă fi uitat cam fix, pentru că ochii bărbatului i-au întâlnit pe ai mei și mi-a zâmbit. Christian s-a dat mai în spate, i-a urmărit direcția privirii și m-a văzut zgâindu-mă la ei.

— Andy dragă, a zis el pe un cu totul alt ton decât cel folosit cu câteva momente mai devrem”

Am remarcat că făcuse cu mare abilitate tran” ziția de la seducător la prieten de familie; continuat:

— Vino încoace să-ți prezint un prieten, Gabriol

Brooks, agentul meu, manager și adevărat emu

Gabriel, ea e Andrea Sachs, care lucrează la ort actuală la revista Runway.

— Andrea, încântat de cunoștință, a zis Gabriol și mi-a luat mina într-a lui în stilul acela enervant, delicat și molatic, genul nu-am-de-gând-să-țistrâng-mâna-pentru-că-sânt-convins-că-o-să-țifrâng-oscioarele-fragile-și-feminine-în-două, Christian mi-a vorbit mult despre tine.

— Așa? Am zis eu și i-am strâns mai ferm mâna, gest care l-a făcut să-mi elibereze definitiv mâna din strânsoarea și așa anemică. Numai de bine, sper?

— Bineînțeles. Mi-a spus că ești o scriitoare în devenire, ca și prietenul nostru comun, aici de față.

A zâmbit.

M-a surprins faptul că el chiar auzise de mino de la Christian, pentru că discutasem cu el destul de în treacăt despre intenția mea de a scrie.

— Hm, da, îmi place să scriu, așa că poate, într-o bună zi.

— Ei bine, dacă ești măcar pe jumătate la fel de bună ca alții pe care mi i-a recomandat el, atunci aștept cu plăcere să citesc ce vei scrie.

A făcut săpături printr-un buzunar de la piept, de unde a scos un portofel de piele din care a extras o carte de vizită.

— Știu că încă nu ești pregătită, dar când va veni vremea să-ți arăți scrierile cuiva, sper să mă ai în vedere.

Am avut nevoie de întreaga mea stăpânire de

Hine și forță ca să mă mențin la verticală și să nu rămân cumva cu gura căscată sau să mă pomenesc că mi se înmoaie genunchii. Sper să mă ai în vedere? Omul care îl reprezenta pe Christian

— Ollinsworth, tânărul geniu literar de excepție, tocmai mă întrebase pe mine dacă o să-l am în vedere. Nebunie curată.

— Vă mulțumesc, m-am bâlbâit eu și am pus cartea de vizită în poșetă, de unde știam că aveam s-o scot cu prima ocazie ca s-o examinez centimetru cu centimetru.

Mi-au zâmbit amândoi și mi-a trebuit un minut bun ca să-mi dau seama că era semnalul pentru plecarea mea.

— Atunci, domnule Brooks. Gabriel, mi-a făcut mare plăcere de cunoștință. Acum trebuie să plec acasă, dar sper să ne revedem curând.

— Și mie, Andrea. Felicitări din nou pentru fantasticul tău loc de muncă. Abia ai terminat facultatea și lucrezi deja la Runway. Absolut impresionant.

— Te conduc până la ieșire, a zis Christian, m-a luat de cot și i-a făcut semn lui Gabriel că revine imediat.

Ne-am oprit la bar ca să îi spun lui Lily că o pornesc spre casă, iar ea mi-a răspuns, absolut inutil – printre giugiulelele cu William – că nu vine cu mine. În capul scărilor care dădeau stradă, Christian m-a sărutat pe obraz.

— Mă bucur că ne-am văzut astă-seară. Ni am impresia că acum va trebui să îl aud și pi

Gabriel spunându-mi ce grozavă ești.

A zâmbit.

— Dar abia dacă am schimbat câteva cuvinte, am remarcat eu și m-am întrebat de ce era toată lumea plină de complimente la adresa mea.

— Da, Andy, dar tu nu pari să-ți dai seama el lumea scriitorilor este foarte mică. Fie că scrii romane polițiste, sau povești, sau articole de ziai toată lumea cunoaște pe toată lumea. Gabriel nu trebuie să știe prea multe despre tine ca să-fi dea seama că ai potențial: ai fost destul de buni ca să fii angajată la Runway, pari isteasă și voi bești cultivat și, la naiba, în fond ești prieteni cu mine. Nu are nimic de pierdut dacă îți dă o carte de vizită. La urma urmei, de unde să știe ce aduce viitorul? S-ar putea să fi descoperit un nou autor de bestselleruri. Și, crede-mă – pe

Gabriel Brooks e bine să îl cunoști.

— Hmm, probabil că ai dreptate. În fine, trebuie să plec, și așa peste câteva ore trebuie să fiu la serviciu. Mulțumesc pentru tot. Îți sunt realmente recunoscătoare.

M-am ridicat în vârful picioarelor să îl sărut pe obraz; pe jumătate așteptând ca să-și întoarcă buzele spre ale mele, pe jumătate și vrând ca o să o facă, dar s-a mulțumit să zâmbească.

— Mi-a făcut mai mult decât plăcere, Andree Sachs. Noapte bună.

Și, înainte ca eu să găsesc ceva cât de cit inteligent de spus, a pornit-o înapoi spre Gabriel

Mi-am dat ochii peste cap iritată și am ieșit în stradă să chem un taxi. Începuse să plouă – nu torențial, doar o ușoară burniță constantă – drept care nu era de găsit un taxi liber în tot

Manhattan-ul. Am sunat la dispeceratul EliasClark, le-am dat numărul meu de VIP și exact șase minute mai târziu a tras lângă trotuar o mașină de serviciu. Alex îmi lăsase mesaj pe robot, voia să știe cum fusese ziua mea și spunea că avea să fie acasă toată noaptea ca să facă scheme de predare. Trecuse cam mulțisor de când nu-i mai făcusem o surpriză. Era momentul să fac un efort și să fiu spontană. Șoferul s-a declarat de acord să mă aștepte cât vreau, așa că m-am repezit pe scări, m-am năpustit sub duș, am petrecut câteva minute aranjându-mi părul ca să arate bine și mi-am împachetat rapid hainele pentru a doua zi. Cum trecuse deja de ora unsprezece, traficul se mai calmase, așa că am ajuns la apartamentul lui Alex din Brooklyn în mai puțin de cincisprezece minute. A părut realmente încântat să mă vadă și mi-a spus de nenumărate ori cum nu îi vine lui să creadă că am bătut atâta cale până în Brooklyn așa de târziu, și încă într-o zi de muncă, și că asta a fost cea mai frumoasă surpriză la care ar fi putut spera.

Pe când zăceam în pat, cu capul pe locul meu preferat de pe pieptul lui, privind serialul Conan și ascultând sunetul ritmic al respirației lui în vreme ce el se juca cu părul meu, abia dacă mi-am amintit de Christian.

— Ăă, bună ziua. Aș putea vorbi cu redactorul rubricii culinare? Nu? OK, poate cu un asistent de redacție sau cu cineva care îmi poate spune când s-a publicat articolul despre un restaurant?

Am întrebat-o eu pe o centralistă vădit ostilă de la New York Times.

Răspunsese la telefon cu un „Ce?” și s făcea – sau poate nu – că nu vorbim aceeași limbă. Dar perseverența mea a produs în cili din urmă rezultate și, după ce am întrebat-o di trei ori cum o cheamă („Nu avem voie să spunem cum ne cheamă, cucoană”), după ce am ameiinat-o că o spun șefului ei („Ce? Chiar îți închipui că-i pasă? Ți-1 dau imediat”) și după ce am jurai cam pățimaș, că am de gând să mă prezint [fl persoană la sediul lor din Times Square să înceri tot ce-mi stă în puteri să fie concediată pe!”

(„Nu zău? Nu sunt prea îngrijorată”), s-a săturil de mine și mi-a făcut legătura cu altcineva.

— Redacția, s-a răstit o altă femeie care păree stresată.

M-am întrebat dacă așa suna și vocea mea când răspundeam la telefonul Mirandei și mi-am spus că, dacă nu, spre așa ceva tindea. Era așii deprimant să auzi o voce atât de incredibil, dl indiscutabil nefericită să vorbească cu tine, du mai că-ți venea să închizi telefonul.

— Bună ziua, vreau să pun doar o întrebare foarte scurtă.

Cuvintele mi se rostogoleau din gură în mar” viteză, în tentativa disperată de a mă face auzii| înainte ca ea să îmi trântescă, inevitabil, telefonul în nas.

— Mă întrebam doar dacă ați publicat analiz” vreunui restaurant asiatic în ediția de ieri.

A suspinat de parcă i-aș fi cerut să-și doneze o mână sau un picior în folosul științei, după care a suspinat din nou.

— Ai căutat pe Internet?

Un nou suspin.

— Da, da, bineînțeles, dar nu reușesc să.

— Că acolo găsești dacă am avut vreun articol pe tema asta. Doar nu pot să țin minte pe

Imafară fiecare cuvințel pe care l-am publicat vreodată, nu?

Am inspirat adânc și m-am străduit să îmi păstrez calmul.

— Încântătoarea voastră centralistă mi-a făcut legătura cu tine pentru că lucrezi în departamentul de arhivă. Așa că s-ar zice că, de fapt, chiar este treaba ta să ții minte fiecare cuvințel.

— Ascultă, dacă aș încerca să găesc toate articolele după vagile descrieri care mi se fac zilnic, n-aș mai avea timp de nimic altceva. Zău că trebuie să cauți pe Internet.

A mai suspinat de două ori, iar eu am început să fiu îngrijorată că o să hiperventileze.

— Nu, nu, tu să mă ascuți o clipă, am început eu, enervată și gata să dau iama în fata asta puturoasă care avea de departe un loc de muncă mai bun ca al meu. Sun de la biroul Mirandei

Priestly și din întâmplare, ea.

— Scuză-mă, ai spus cumva că suni din partea Mirandei Priestly? A întrebat ea și aproape am vizualizat, prin telefon, cum își ciulește urechile. Din partea Mirandei Priestly. De la revista

Runway?

— Ea însăși. De ce? Ai auzit de ea?

Ei, acesta a fost momentul în care s-a transformat dintr-o extrem de acidă asistentă de redacție într-o sclavă pe patru labe a lumii modei.

— Dacă am auzit de ea? Dar bineînțeles! Nu o cunoaște toată lumea pe Miranda Priestly?

Bine, dar ea e, cum să spun eu, cea mai importantă femeie din lumea modei. Și ce ziceai că vrea să găesc pentru ea?

— Articol. Numărul de ieri. Restaurant asiatic. Nu l-am găsit pe Internet, dar nu sunt sigură că am verificat ca lumea.

Era o mică minciunică. Scotocisem temeinic pe Internet și eram sigură că nu existase nici un articol despre vreun restaurant asiatic în

York Times în nici o ediție din săptămâna în cura, dar nu aveam de gând să îi spun ei așa ceva

Poate că Asistenta Schizofrenică de Redacție o să poată face vreun miracol.

Sunasem până acum la Times, la The Post și la Daily News, dar nu găsisem nimic. Folosisem numărul cârdului electronic de firmă al Miranclm ca să accesez arhivele, disponibile pe bani, al”

Wall Street Journal și chiar găsisem ceva mî,,,, gălit într-un colț despre un nou restaurant thailandez în Village, dar îl dădusem imediat doo parte

când citisem că prețul mediu al antreuri Im era de numai șapte dolari, iar pe citysearch.com erau înșirate sume cu o singură cifră pentru meniuri.

— Da, sigur, stai o secundă. Verific imediat pentru tine.

Și, dintr-o dată, Domnișorica-Nu-Pot-Să-Țin<
Minte-Pe-Dinafară-Fiecare-Cuviințel-Care*

Apare-în-Ziar bătea zorită ceva la tastatură și fredona surescitată un cântecel.

Mă durea capul după fiasco-ul de aseară.

Fusese plăcut să îi fac o surpriză lui Alex și incredibil de relaxant să lenevesc puțin prin apartamentul lui, dar, pentru prima oară după multa, multe luni, nu reușisem nicicum să adorm. Ani avut iarăși și iarăși, la nesfârșit, muștrări da conștiință, memorări bruște ale felului în caro mă sărutase Christian pe gât și cum sărisem apoi într-o mașină ca să mă văd cu Alex, fără să-i spun însă nimic. Deși am încercat să împing gândurile astea la o parte, ele au tot revenit, da fiecare dată mai intens. Când am reușit în cele din urmă să adorm, am visat că Alex fusese angajat pe post de bonă pentru Miranda și – cu toate că în realitate bona nu locuia în casa ei – iu șese obligat să se mute cu familia ei. În visul meu, de câte ori voiam să mă văd cu Alex trebuia i merg în aceeași mașină cu Miranda și să îl vizitez în apartamentul ei. Ea îmi spunea întruna l'Jmily și mă trimitea să-i caut tot felul de tâmpenii, deși îi spuneam de nenumărate ori că sunt „colo doar ca să-mi vizitez prietenul. Când s-a făcut, în sfârșit, dimineață, Alex căzuse sub vraja

Mirandei și nu înțelegea de ce eu cred că ea e roa și, mai rău, Miranda începuse să se întâlnească cu Christian. Din fericire, iadul meu a luat sfârșit când m-am trezit după un ultim episod al visului, în care Miranda, Christian și Alex „tâteau laolaltă, în haine de casă, într-o duminică dimineață, citind ziarul The Times și râzând, în timp ce eu pregăteam micul dejun, serveam l>e toată lumea și făceam și curățenie după ei.

Somnul din noaptea trecută fusese cam la fel de odihnitor ca o plimbare de una singură pe kilometricul Avenue D la patru dimineața, iar acum găsierea articolului ăștuia spulbera orice speranță că aș putea avea parte de o zi ușoară de vineri.

— Hmm, nu, nu am publicat nimic în ultima vreme despre vreun restaurant asiatic. Încerc să mă gândesc așa, cu titlu personal, dacă există vreun nou restaurant asiatic. Adică unul la care

Miranda s-ar putea gândi să se ducă, a zis ea și um avut impresia că vorbește doar ca să prelungească pe cât posibil convorbirea.

Am ignorat tranziția ei la stilul familiar – faptul că se referise la Miranda folosindu-i numele ei mic – și m-am străduit să scap de ea.

— OK, așa mă gândisem și eu. Dar îți mulțumesc că ai căutat, îți sunt recunoscătoare. La revedere.

— Stai așa! A strigat ea și, deși receptorul era deja la jumătatea distanței spre lăcașul lui, excitarea ei m-a făcut să ascult din nou:

— Da?

— Ăă, păi, eu, ăă, voiam doar să îți spun cAdacă pot face vreodată ceva - eu sau oricine dl la ziar - sună-mă oricând, înțelege? Noi aici > iubim foarte mult pe Miranda și am vrea, ăă, hAfacem tot ce putem pentru ea.

Ai fi crezut că Prima Doamnă a Statelor Uni tu ale Americii tocmai o rugase pe Asistenta Schi zi i frenică de Redacție să găsească pentru preșș” dinte un articol care cuprindea informații ce puteau fi cruciale într-un război iminent, și nu că era vorba doar de un articol anonim despri un restaurant anonim dintr-un ziar anonim. Pai1' tea cea mai tristă era faptul că nu eram surprinsă l știusem că până la urmă o să coopereze cu mini

— OK, o să transmit asta celorlalți de aici, Mulțumesc foarte mult.

Emily a ridicat privirea dintr-un deviz de cheltuieli și m-a întrebat:

— Nimic nici acolo?

— Nimic. N-am nici cea mai vagă idee despre ce tot vorbește și, se pare, nimeni altcineva în orașul ăsta nu are nici atât. Am vorbit cu cft (cineva de la toate ziarele din Manhattan pe car” le citește, am căutat pe Internet, am vorbit cu arhivari, cu autori de articole pe teme culinare, cu bucătari. Nici o singură persoană nu are idoe despre vreun restaurant asiatic cât de cât acceptabil care să se fi deschis în ultima săptămână, darămite de unul despre care să se fi scris un articol în ultimele douăzeci și patru de ore. Eclar că și-a pierdut mințile.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și mi-am prins părul în coadă de cal. Nici nu se făcuse ora nouă dimineața și durerea de cap o și porniHe spre gât și umeri.

— Cred, a zis ea încet, cu regret, că nu ai de ales, trebuie să îi ceri să se exprime mai clar.

— O, nu! Cum va reacționa?

Emily, ca de obicei, nu mi-a apreciat sarcasmul.

— Vine pe la prânz. In locul tău, aș pregăti dinainte ce-i spun, că nu o să fie încântată dacă nu o să ai articolul ăla. Mai ales că ți l-a cerut de aseară, a adăugat ea cu un zâmbet abia ascuns.

Era vizibil încântată că aveam să fiu abuzată verbal.

Nu prea aveam de făcut decât să aștept. Era bafta mea că Miranda se dusese la ședința ei lunară maraton la psihiatru („Nu are pur și simplu timp să se ducă tocmai până acolo o dată pe săptămână”, îmi explicase Emily când o întrebam de ce stă acolo trei ore întregi), singurul răstimp neîntrerupt din zi sau din noapte în care nu mă suna și, firește, singurul în care acum aș

(l avut nevoie să o facă. Un munte de scrisori pe care neglijasem să le deschid amenințau să îmi dărâme biroul, iar sub el, de jur-împrejurul picioarelor mele, erau îngrămădite haine murdare adunate de trei zile. Un suspin uriaș, ca să anunț lumea întregă cât sunt de nefericită, și am sunat la curățătorie.

— Bună, Mărio, eu sunt. Da, știu - n-am vorbit de două zile. Poți să trimiți pe cineva după haine?

Grozav. Mulțumesc.

Am închis telefonul și m-am chinuit să iau câteva dintre haine în poală, de unde apoi le sortam și le înregistram pe o listă în computer, specială pentru hainele trimise la curățătorie.

Când suna Miranda la birou, la 9:45 p.m., și cerea să știe unde era noul ei costum Chanel, tot ce aveam de făcut era să deschid documentul și să-i spun că plecase la curățătorie cu o zi în urmă și avea să fie adus înapoi în ziua următoare. Am înregistrat și hainele de azi (o bluză Misson., două perechi identice de pantaloni Alberte

Ferretti, două pulovere Jil Sanders, două eșarf' n albe Hermes și un pardesiu cu imprimou

Burberry), le-am aruncat într-o sacoșă cu blazonul firmei Runway pe ea și am chemat un curier să le ducă la parter în zona de unde avea să le ridice băiatul trimis de la curățătorie.

Totul mergea ca pe roate! Curățătoria eri treaba pe care o uram cel mai mult, pentru ci, deși o făcusem de atâtea ori până atunci, tot mi se părea respingător să ating hainele murdare ale altcuiva. În fiecare zi, după ce terminam de sortat și pus totul în sacoșă, trebuia să mă spăl pe mâini: mirosul persistent al Mirandei îmi pătrundea prin pori și, măcar că acesta conate dintr-un amestec de parfum Bulgari și de cremft de față și, uneori, un vag miros de țigară de-a lui

B-DAD și nu era deloc neplăcut, îmi producea greață fizică. Accente britanice, parfum Bulgari, eșarfe albe de mătase - toate acestea erau doar câteva dintre plăcerile simple ale vieții distruif pe veci pentru mine.

Scrisorile au fost, ca de obicei, nouăzeci și nouă la sută gunoi, chestii pe care Miranda nu avea să le vadă niciodată. Tot ce era adresnt „Editorului” mergea direct la personalul care edita

Poșta redacției, dar mulți cititori începuseră hAfie deja ceva mai cunoscători și trimiteau scrisori adresate direct Mirandei. Îmi trebuiau cam patru secunde să le citesc în zigzag și să-mi dau seama dacă era vorba de o scrisoare adresată editorului

Miranda, și nu de o invitație la un bal de caritate sau de vreo scurtă notiță din partea unei prietene de demult - pe astea le aruncam imediat

Azi erau tone de scrisori. Notițe scrise la repe zeală de adolescente sau de casnice și chiar de c ițiva homosexuali (sau, poate, doar țipi normali i rtrora le plăcea moda): „Miranda Priestly, nu „ști doar persoana mea preferată din lumea modei, „ști Regina lumii mele!” se lingusea una. „Nici aș putea să îmi exprim mai clar aprobarea față de decizia ta de a publica articolul apărut în numărul din aprilie despre modul în care roșul va înlocui negrul - e o idee îndrăzneață, dar tfenială!„ exclama o alta. Câteva scrisori băteau lămpii despre o reclamă Gucci care era prea erotică, pentru că prezenta două femei care purtau pantofi cu toc cui și portjartiere zăcând laolaltă pe un pat mototolit și presându-și trupurile unul de altul, iar altele descriau fotomodelele cu ochii încercănați, chinuite de foame și sexy pe care le folosise Runway în articolul „Sănătatea pe primul loc: Cum să faci să te simți mai bine”. Una era o vedere obișnuită, cumpărată de la poștă, pe care cineva scrisese cu o caligrafie înflorată numele

Mirandei Priestly pe o parte, iar pe cealaltă, foarte simplu: „De ce? De ce editezi o revistă ușa de tâmpită și plicticoasă?” Am râs în gura mare și am pus vederea în poșetă pentru mai târziu – colecția mea de scrisori și vederi cu critici creștea întruna și în curând nu avea să mai existe loc pe frigider pentru ele. Lily considera că e de rău augur să aduci acasă gândurile negative și ostilitatea altora și a clătinat din cap când am insistat că orice rău augur care a fost inițial un gând îndreptat împotriva Mirandei nu putea decât să mă facă fericită.

Ultima scrisoare din mormanul masiv pe care aveam de gând să o analizez înainte de a mă apuca să trec prin cele două duzini de invitații pe care le primea zilnic Miranda era scrisă cu o caligrafie specific adolescentină, ba chiar cu inimioare în loc de puncte pe „i” și cu desene cu chipuri zâmbitoare. Am avut de gând să o cili | în treacăt, dar ea nu s-a lăsat citită în treacil era prea tristă și prea onestă – sângera, certm îndurare și suferea cât era pagina de lungă. (VI, patru secunde obișnuite au venit și au trecut fi eu citeam mai departe.

Dragă Miranda, Numele meu e Anita și am șaptesprezece ani și sunt în ultimul an la liceul Barrim din Newark, New Jersey. Îmi e așa de ruși de corpul meu, deși toată lumea îmi spune e4 nu sunt grasă. Vreau să arăt ca fotomodetr< din revista ta. Aștept în fiecare lună să vini

Runway la poștă, deși mama mea zice că e ș prostie să îmi cheltuiesc toți banii de buzunar pe o revistă de modă. Dar ea nu înțelege d am și eu un vis, dar tu înțelegi, nu? E visul meu de când eram mică, dar nu cred că o „dl se împlinescă. De ce, întreb? Am sânii foartt plăți și fundul meu e mai mare decât al fot, * modelelor tale, iar asta mă face să-mi fie foartt rușine. Mă întreb dacă așa vreau eu să înu trăiesc viața și răspund NU.'.' pentru că vreau să mă schimb și vreau să arăt bine și să nu) simt bine, așa că am nevoie de ajutorul tău, Vreau să fac o schimbare pozitivă și să mă uit în oglindă și să îmi placă sânii mei și fundul meu pentru că arată ca al fotomodelor din cea mai bună revistă din lume.'.'

Miranda, știi că ești o persoană minunam și editor de revistă de modă și că mă poți transforma într-o persoană nouă și mai fru moașă și, crede-mă, ți-aș fi pe veci recunoscătoare pentru asta. Dar dacă nu mă poți fact o persoană nouă, poate poți să-mi dai și mie o rochie foarte, foarte, foarte drăguță pentru o ocazie specială? Eu nu am intâlniri romantice cu nimeni, dar mama zice că e OK dacă o fată iese în oraș singură, așa că aș vrea să o fac.

Am o singură rochie veche, dar nu e de firmă sau ceva care să apară vreodată în Runway.

Casele mele de modă preferate sunt Prada (#1), Versace (#2), John Paul Gotier (#3). Am eu mai multe favorite, dar astea sunt cele pe care le iubesc cel mai mult. Nu am nici o haină de la casele astea de modă și nici nu le-am văzut vreodată în vreun magazin (nu sunt prea sigură că se vând haine din astea pe undeva prin

Newark, dar dacă știi vreunul, te rog să îmi spui ca să mă pot duce să mă uit la ele să văd și eu de aproape cum arată), dar le-am văzut în Runway și trebuie să spun că îmi plac la nebunie.

Nu te mai deranjez acum, dar vreau să știi că și dacă arunci scrisoarea mea la coș, eu tot rămân o mare admiratoare a revistei tale, pentru că iubesc fotomodelele și hainele și totul și, firește, te iubesc și pe tine.

Cu sinceritate, Anita Alvarez

P. S. Numărul meu de telefon e 973-555-3948.

Poți să-mi scrii sau să mă suni, dar te rog să o faci înainte de 4 iulie, că am mare nevoie de o rochie frumoasă în ziua aceea. TE IUBESC!

Mulțumesc!

Scrisoarea mirosea a Jean Nate, dezinfectantul acela de toaletă cu miros acid folosit pe post de parfum de toate preadolescentele de pe întreg cuprinsul țării. Dar nu asta mi-a pus un nod în gât și mi-a strâns inima-n piept. Câte asemenea

Anite existau oare în lume? Fete cărora viața le oferea atât de puțin, încât își măsurau valoarea încrederea, întreaga existență după hainele fotomodelele pe care le vedeau în Runway? Caltele ca ea se hotărâseră să o iubească necondiționat pe femeia care realiza revista asta lună de lună – orchestratoarea unui asemenea mit seducător – deși ea nu merita o singură secundă de adorație din partea lor? Câte fete ca ea nu aveau nici cea mai vagă idee că obiectul adorației lor era o femeie însingurată, profund nefericită și adesea plină de cruzime care nu merita nici cea mai infimă frântură din afecțiunea și atenția pe care i-o acordau?

Mi-a venit să plâng pentru Anita și pentru toate prietenele ei care iroseau atâta energie în încercarea de a se transforma într-o Shalom, sau

Stella, sau Carmen, pentru a impresiona sau flata o femeie care doar le-ar lua scrisorile și și-ar da ochii peste cap sau ar ridica din umeri și le-ar arunca, fără să se gândească o singură clipă la fata care așternuse o parte din sufletul ei pe hârtia aceea. În loc de asta, am pus scrisoarea în sertarul biroului meu și mi-am jurat să găsesc un mod de a o ajuta pe Anita. Păroa mai disperată decât oricine scrisese vreodată la revistă și era imposibil, cu atâtea țoale care zăceau pretutindeni pe-aici, să nu găsesc o rochie decentă pe care să o poată purta la o întâlnire romantică pe care speram că o va avea în curând.

— Em, vreau să dau o fugă până la chioșcul de ziare din hol să văd dacă au adus Women't

Wear Daily. Nu-mi vine să cred că au întârziat atâta cu ea. Vrei să-ți aduc și ție ceva?

— Vrei să-mi aduci o Cola light? A întrebat ea.

— Sigur. Mă întorc într-un minut, am zis eu și mi-am croit drum printre rafturile de haine do pe hol spre liftul de serviciu, de unde îi auzeam pe Jessica și James care fumau și se întrebau cine va fi invitat diseară la petrecerea dată de

Miranda la Met.

Ahmed a reușit, în sfârșit, să îmi dea un exemplar din Women's Wear Daily, ceea ce a constituit o imensă ușurare pentru mine, am cumpărat o

Cola light pentru Emily și o cutie de Pepsi pentru mine, pe urmă însă m-am răzgândit și am luat și eu un Pepsi light. Diferența de gust și plăcere nu

justifica privirile și/sau comentariile dezaprobatoare pe care aveam să le primesc cu siguranță în drumul pe care îl aveam de parcurs între recepție și birou.

Eram atât de preocupată de analiza fotografiei color a lui Tommy Hilfiger de pe prima pagină, încât nici nu am observat că unul din lifturi se deschisese și era disponibil. Cu colțul ochiului am prins o sclipire de verde, un verde foarte aparte. Demn de a fi observat mai cu seamă pentru că Miranda avea un costum Chanel de tweed exact în nuanța respectivă, nuanță pe care nu o mai văzusem până atunci, dar care îmi plăcea foarte mult. Și, deși am bănuț ceva, nu mi-am putut opri ochii să privească în lift, unde nu au fost extrem de surprinși să constate că

Miranda mă privea la rândul ei. Stătea acolo dreaptă, de parcă înghițise un par, cu părul strâns sever, ca de obicei, cu ochii ațintiți drastic asupra a ceea ce trebuie să fi fost fața mea extrem de șocată. Nu aveam absolut nici o alternativă, trebuia să urc în lift împreună cu ea.

— Aă, bună dimineața, Miranda, am zis eu, dar vocea mea a fost un soi de șoptă.

Ușile s-au închis în urma noastră: aveam să fim singurele persoane din lift pe durata întregii călătorii de șaptesprezece etaje. Nu mi-a spus nimic, dar și-a scos micul carnetel cu coperte piele și a început să-i întoarcă paginile. Am s așa, una lângă alta, în tăcerea care părea să devină din ce în ce mai adâncă și totală cu fiecare secundă trecută de când nu-mi răspunsese. Oare mă recunoaște? M-am întreg eu. Era posibil cu ea să nu fie conștientă de faptul că sunt asistent” ei de șapte luni încoace – sau poate că șoptisem atât de încet încât nu mă auzise? Mă întregam de ce nu mă chestionează pe loc în legătură eu articolul despre restaurant, sau dacă am primii mesajul ei privind comanda noilor farfurii, sau dacă totul e în ordine pentru petrecerea de astă-seară. Dar ea se comporta de parcă era absolut singură în lift, de parcă în spațiul acelfl minuscul nu exista alături de ea nici o alți făptură omenească – sau, mai bine zis, niciuna care să merite salutul ei.

Abia după un minut întreg mi-am dat seamtt că nu mergeam nicăieri. O, Doamne! Mă văzuse, pentru că presupusese că aveam să apăs pe buton dar pe mine uluirea mă încremenise prea tare cn să mă pot mișca. Am întreg încet, temător mânn, am apăsat pe cifra șaptesprezece și am așteptul instinctiv să explodeze ceva. Dar am începui imediat să lunecăm în sus și nu eram prea sigurft că ea observase că nu ne mișcasem până atunci

Cinci, șase, șapte. Aveam senzația că liftului îi trebuie câte zece minute întregi ca să treacă du fiecare etaj, iar tăcerea începuse să-mi țiuie în urechi. Când am adunat destul tupeu în mine cn să arunc o privire în direcția Mirandei, am con statat că ea mă analiza din cap până în picioan”

Ochii i s-au fixat mai întâi asupra pantofilor moi, apoi a pantalonilor și apoi a bluzei, după care au mers în sus, spre față și păr, evitându-mi în tul acest timp privirea. Expresia întipărită pe fațn ni era una de dezgust pasiv, cum au detectivii aceia insensibilizați din serialul Lege și Ordine atunci când dau de încă un cadavru schilodit și msângerat. Am făcut o scurtă trecere mentală în revistă a propriei persoane și m-am întregat ce mume declanșase

reacția ei. O bluză stil militar, cu mâneci scurte, o pereche de jeanși nou-nouți marca Seven pe care mi-o trimiseseră gratis cei de la PR pentru simplul fapt că lucram la Runway, și o pereche de sandale negre oarecum plate

(numai cinci centimetri), deocamdată singurele încălțări care nu erau nici cizme, nici saboți, nici adidași, dar cu care îmi puteam permite mai mult de patru plimbări la Starbucks pe zi fără

Hă-mi ferfenițesc picioarele. De regulă, încercam să port pantofii Jimmy Choo, pe care mi-i dăduse Jeffy, dar aveam nevoie de o zi pe săptămână să-mi alin durerea din tălpi. Părul îmi era curat și prins în genul acela de coc voit dezordonat pe care Emily îl purta mereu fără vreun comentariu din partea ei, iar unghiile – deși nedate cu oje – erau lungi și aveau o formă rezonabil de frumoasă. Mă răsesem la subraț în ultimele patruzeci și opt de ore. Și, cel puțin ultima dată când mă privisem în oglindă, nu găsisem nici o erupție facială masivă. Ceasul meu Fossil era întors cu fața în jos, pentru ca marca să-i fie lipită de încheietură pentru cazul în care cineva ar fi încercat să o citească, și o scurtă verificare cu mâna dreaptă m-a convins că nu mi se vedea vreo bretea de la sutien. Atunci, care era problema? De ce anume se uita în felul ăsta la mine?

Doisprezece, treisprezece, paisprezece. Liftul s-a oprit și s-a deschis spre o altă zonă austeră de recepție. O femeie de vreo treizeci și cinci de ani s-a apropiat, dând să urce, dar s-a oprit la jumătate de metru de ușă când a văzut-o p

Miranda înăuntru.

— O, eu, ăă. S-a bâlbâit ea cu glas tare și mm uitat disperată în jur, în căutarea unui pretext ca să nu se urce în iadul nostru personal.

Și, cu toate că pentru mine ar fi fost plăcut dacă ar fi urcat și ea, am nădăjduit în taină dl o să scape.

— Eu, ăă. A, da! Am uitat fotografiile pentru ședință, a reușit în cele din urmă să îngaime, „ * răsucit pe pantofii ei foarte instabili marca Manolo și a rupt-o la fugă înapoi spre biroul ei.

Miranda nu a părut să observe ceva și, din nou, ușile s-au închis.

Cincisprezece, șaisprezece și, în sfârșit – tn sfârșit! Șaptesprezece, unde ușile s-au deschis fi ne-am pomenit față în față cu un grup de asistenți de modă de la Runway, care porniseră și cumpere țigări, Cola light și grămada de ierbii11 care forma prânzul lor. Fiecare chip tânăr și fru mos era mai panicat decât celălalt și mai să se calce-n picioare unul pe altul în graba frenetici de a se da la o parte din calea Mirandei. Au format o potecă exact la mijloc, cu trei dintre și într-o parte și doi în cealaltă, iar ea a catadicsit să treacă printre ei. Au rămas cu toții încreme niți, cu ochii după ea, iar mie nu mi-a rămas de făcut decât să pornesc în urma ei. Fără ca ea și observe, am gândit eu. Petrecusem înghesuite împreună într-o cutie de chibrituri de un metru pe un metru și jumătate un răstimp care mi se păruse lung cât o nesuferită de săptămână, iar ea nici măcar nu luase act de prezența mea. Dar îndată ce am pășit pe coridor, s-a întors spre mine.

— Ahn-dre-ah? A întrebat, iar vocea ei a tăiat ca un cuțit tăcerea tensionată care umplea întregul spațiu.

N-am răspuns, gândind că era doar o întrebare retorică, dar ea a așteptat.

— Ahn-dre-ah?

— Da, Miranda?

— Ce pantofi porți?

A pus ușurel o mână pe șoldul înveșmântat în tweed și s-a zgâit la mine. Liftul plecase fără asistenții de modă, prea încântați să o vadă – și s-o audă!

— Pe Miranda Priestly în carne și oase.

Simțeam șase perechi de ochi ațintiți asupra picioarelor mele, care, deși relaxate cu abia câteva clipe în urmă, începuseră acum să-mi ardă și să mă mănânce sub dogoarea analizei intense a cinci asistenți de modă și a unui guru în domeniu.

Încordarea provocată de călătoria inopinată cu ea în lift (era prima dată) și privirile neclintite ale tuturor acestor oameni m-au debusolat, așa că atunci când Miranda m-a întrebat ce pantofi port, am crezut că poate ea își închipuie că nu sunt ai mei.

— Ăă, ai mei? Am întrebat fără să-mi dau seama decât după ce vorbele îmi ieșiseră pe gură că spusele mele sunau nu numai nerespectuos, ci de-a dreptul neobrăzat. Gașca de Tocători a început să chicotească, până când Miranda și-a întors mânia asupra lor:

— Mă întreb cum se face că imensa majoritate a asistenților mei de modă par a nu avea nimic mai bun de făcut decât să chicotească aici ca niște fete.

A început să arate cu degetul spre fiecare în parte, dat fiind că n-ar fi fost în stare să-și amintească numele vreunuia dintre ei nici sub amenințarea armei.

— Tu! S-a adresat ea cu severitate fetei noi și zglobii care o vedea probabil pentru prima dată pe Miranda. Te-am angajat pentru așa ceva, sau ca să alegi hainele pentru ședința foto din decorul de apartament?

Fata și-a lăsat capul în jos și a deschis gura să îngaime o scuză, dar Miranda a pornit mtl departe la atac:

— Și tu! A zis ea și s-a proptit drept în fltf lui Jocelyn, cea mai mare în rang dintre ele și favorita redactorilor. Îți închipui că nu există un milion de fete care ar vrea locul tău de munci și care se pricep la fel de bine la haine ca țin?

S-a dat un pas înapoi, iar privirea i s-a pi im bat de sus până jos pe trupurile lor, oprindu-i” asupra lor doar cât să le facă pe toate să se simtft grase, urâte și prost îmbrăcate, după care lo-n ordonat să se întoarcă la birourile lor. Ele au diil viguros din cap, cu frunțile plecate. Câteva au murmurat niște scuze profunde în vreme ce hi> precipitau spre departamentul lor. Abia după ca au plecat toate mi-am dat seama că eram singure. Din nou.

— Ahn-dre-ah? Nu tolerez ca asistenta mo” să îmi vorbească pe asemenea ton, a declarat ea și a pornit spre ușa care dădea spre coridor.

Nu eram prea sigură dacă trebuie sau nu să merg după ea și am sperat că Eduardo sau Sophy sau vreuna dintre fetele de la departamentul d" modă a prevenit-o pe Emily că Miranda e în drum spre birou.

— Miranda, eu.

— Ajunge. S-a oprit la ușă și s-a uitat la mine:

Ai cui pantofi îi porți? A întrebat cu o voce nu prea plăcută.

Am aruncat din nou o privire spre sandalele mele negre și m-am întrebat cum să îi spun eu celei mai stilate femei din emisfera occidentală că purtam o pereche de încălțări cumpărate do la Ann Taylor Loft. Încă o privire aruncată spre fața ei și am știut că nu-i pot spune așa ceva.

— I-am cumpărat în Spania, am spus eu repede și i-am evitat privirea.

Dintr-un butic drăguț din

Barcelona, chiar lângă Las Ramblas, unde se găseau articole de încălțăminte cu acest nou model spaniol.

De unde naiba născocisem bazaconia asta?

A strâns pumnul, și l-a pus pe gură și și-a înclinat capul. L-am văzut pe James apropiindu-se de ușa de sticlă din partea cealaltă, dar când a dat cu ochii de Miranda s-a răsucit pe călcâie și a rupt-o la fugă înapoi.

— Ahn-dre-ah, așa ceva e inacceptabil. Fetele mele trebuie să reprezinte revista Runway, și pantofii ăștia nu reprezintă mesajul pe care vreau eu să îl transmit lumii. Găsește niște încălțări decente în Dulap. Și adu-mi o cafea.

S-a uitat la mine și s-a uitat la ușă, iar eu am înțeles că trebuie să întind mâna și să i-o deschid, ceea ce am și făcut. A intrat fără a spune mulțumesc și a pornit spre birou. Aveam nevoie de bani și de țigări ca să mă duc după cafea, însă nimic nu merita gestul de a merge după ea ca o rățușcă bătută, dar credincioasă, așa că m-am întors din nou spre lift. Eduardo putea să mă împrumute cu cinci dolari pentru cafea, iar Ahmed putea să adauge încă un pachet de țigări pe factura revistei, așa cum făcea de luni de zile încoace. Nu mă gândisem că ea avea să observe, dar vocea ei m-a trăsniț în moalele capului ca o lopată.

— Ahn-dre-ah!

— Da, Miranda?

M-am oprit locului și m-am întors spre ea.

— Presupun că articolul despre restaurant pe care ți l-am cerut se află pe biroul meu?

— Ăă, păi, de fapt am avut ceva probleme în a-1 găsi. Ăă, am vorbit cu toate ziarele și se pare că niciunul nu a publicat un articol despre v restaurant asiatic în ultimele câteva zile. Îți anii" tești, ăă, cumva numele restaurantului?

Fără să-mi dau seama, îmi țineam răsuflăm" în așteptarea atacului.

Se pare că explicația mea o interesa pn > puțin, pentru că a pornit din nou spre birou.

— Ahn-dre-ah, ți-am spus deja că era în Th"

Post - e chiar așa greu de găsit?

Și cu asta, dusă a fost. The Post? Vorbisem cu redactorul lor pe teme culinare chiar azi-dimi neață și el jurase că nu existase nici un fel da articol

care să se potrivească descrierii mele. În se încheiase nimic demn de consemnat, în săptămâna respectivă. O luase razna, era lui în sigur, și eu eram cea care va plăti.

Plimbarea după cafea nu a durat decât câteva minute, pentru că era miezul zilei, așa că fffff simțit că-mi pot permite să petrec câteva minute în plus sunându-l pe Alex, care lua pauza de prânz exact la douăsprezece și jumătate. Din ferici, a răspuns la celular, așa că nu a fost nevoie să stau din nou de vorbă cu ceilalți profesori.

— Bună, iubito, cum merge ziua de azi?

Părea vesel nevoie mare, așa că eu mi-am impus să nu mă enervez.

— Nemaipomenit deocamdată, ca întotdeauna, îmi place la nebunie aici. Mi-am petrecut ultimele cinci ore vânând un articol imaginar visul de o femeie nebună care s-ar sinucide mai degrabă decât să recunoască vreodată că s-a înșelat. Tu?

— Ei bine, am avut parte de o zi grozavă. Îți aduci aminte că ți-am povestit despre Shauna?

Am dat din cap la telefon, deși nu mă vedea.

Shauna era una dintre fetițele din clasa lui, care încă nu scosese nici un cuvânt în clasă și, fie că o amenința, fie că o mituia, fie că lucra personal cu ea, Alex nu reușise să o facă să vorbească.

Aproape că-și ieșise din minți de furie atunci când un funcționar de la protecția socială o adunese în clasă după ce descoperise că, deși avea nouă ani, nu fusese niciodată la școală, și pe

Alex ideea de a o ajuta îl obseda de atunci.

— Ei bine, se pare că acum nu-i mai tace

Kura! Tot ce i-a trebuit a fost doar puțină muzică.

Am chemat un cântăreț de muzică folk azi, să cânte la chitară ceva pentru copii, și Shauna a început să cânte cu ceilalți. Și, odată spartă gheața, „tă acum la taclale cu toți ceilalți. Știe englezește.

Are un vocabular potrivit pentru vârsta ei. Etotalmente, absolutamente normală!

Încântarea lui evidentă m-a făcut să zâmbesc și, brusc, mi s-a făcut dor de el. Un dor ca atunci când te vezi cu cineva în mod regulat și frecvent, dar nu ai relaționat cu el la un nivel semnificativ.

Fusese o mare surpriză pentru el să vin atunci neanunțată, dar, ca de obicei, fusesem mult prea stresată ca să fiu o tovarășă plăcută de conversație, înțeleseserăm amândoi că trebuia, inerent, să așteptăm să-mi execut sentința, să-mi închei anul de servitudine, să așteptăm ca totul să reîntre în normal după aceea. Dar îmi era dor de el. Și încă mă simțeam destul de vinovată din pricina lui Christian.

— Felicitări! Nu că aveai nevoie de vreo dovadă că ești un profesor extraordinar, dar ai primit-o!

Ar trebui să fii fericit.

— Da, e minunat.

Am auzit sunând de intrare pe fundal.

— Uite ce e, mai e valabilă oferta aceea să mergem undeva în seara asta – doar noi doi? Am întrebat eu, în speranța că nu-și făcuse alte planuri, dar pe jumătate așteptându-mă să și le fi făcut.

După ce mă extrăsesem din pat de dimineață, în timp ce îmi târâiam trupul extenuat și îndurerat spre duș, el îmi spusese că ar vrea să închirieze un film diseară, să comande ceva de mâncare și să stăm acasă. Eu mormăisem drept răspun* ceva de un sarcasm care nu-și avea rostul – cum că nu merită să facă efortul, pentru că oricum n-o să ajung acasă decât foarte târziu și o să adorm pur și simplu și că măcar unul din noi ar trebui să se bucure de viață vineri seara. Acum voiam să-i spun că fusesem furioasă pe Miranda, pe Runway, pe mine însămi, dar nu pe el și că nu doream nimic altceva decât să mă ghemuiesc pe canapea și să mă giugiulesc cu el timp d” cincisprezece ore.

— Sigur că da. A părut surprins, dar mulțumit. Ce-ar fi să te aștept la tine acasă și pe urmă să ne hotărâm ce facem? O să îi țin de urât lui Lily până ajungi tu.

— Sună absolut perfect. Și c-un drum, o și afli totul despre Băiatul Freudian.

— Cine?

— N-are importanță. Trebuie să o iau din loc.

Regina n-o să aștepte mai mult cafeaua ei. Ne vedem diseară – abia aștept.

Eduardo mi-a permis să intru după ce i-am cântat doar două strofe – la alegerea mea – din cântecul We Did't Start The Fire, iar Miranda vorbea agitată la telefon când i-am pus cafeaua pe colțul din stânga biroului ei. Mi-am petrecut tot restul după-amiezei certându-mă cu toți asistenții și redactorii pe care i-am putut găsi la

New York Post, insistând că eu le cunosc ziarul mai bine decât ei înșiși și că aş putea, vă rog frumos, să obțin articolul despre restaurantul asiatic pe care îl publicaseră în ziua precedentă?

— Domnișoară, ți-am spus de zece ori și îți spun din nou: nu am publicat un asemenea articol despre un asemenea restaurant. Știi că domnișoara Priestly e o femeie nebună și nu mă îndoiesc că îți face viața iadul pe pământ, dar nu am cum să scot un articol de unde nu e. Înțelegi?

Răspunsul ăsta venise într-un sfârșit din partea unui colaborator care, deși lucra la Page Six, fusese însărcinat cu misiunea de a găsi articolul acela, ca să scape de mine. Fusese răbdător și dornic să mă ajute, dar se săturase de activitate de caritate pe ziua de azi. Emily vorbea pe cealaltă linie cu unul dintre redactorii colaboratori pe probleme culinare de la ziarul lor, iar eu îl obligasem pe James să îl sune pe unul dintre foștii lui amanți, care lucra în departamentul de publicitate de acolo, ca să afle dacă putea face ceva, orice, să mă ajute. Era deja ora trei din ziua de după ce îmi ceruse ceva și era pentru prima dată când nu obținusem imediat acel ceva pentru ea.

— Emily! A strigat Miranda din biroul ei înșelător de luminos.

— Da, Miranda? Am răspuns amândouă și am sărit de pe scaune ca să vedem căreia din noi i se adresează.

— Emily, aud că vorbești cu cineva de la Post?

A zis ea și s-a uitat în direcția mea.

Adevărata Emily a părut ușurată și s-a așezat la loc.

— Da, Miranda, tocmai am închis telefonul.

De fapt, am vorbit cu trei persoane de acolo și insistă cu toții că nu au publicat nici un articol despre vreun restaurant asiatic din Manhattan în ultima săptămână. Poate a fost săptămâna trecută?

Am înaintat acum până aproape de biroul ei, cu capul plecat suficient ca să mă pot zgâi la pantofii negri Jimmy Choo cu barete pe gle/. Nn și toc de zece centimetri pe care Jeffy mi-i dădu” arborând un aer de superioritate.

— Manhattan? A părut nelămurită și ofuscat!

În același timp. A zis cineva ceva de Manhattan!

Era rândul meu să fiu confuză.

— Ahn-dre-ah, ți-am spus de cel puțin cinci ori că articolul era despre un restaurant nou din

Washington. Intrucât o să fiu acolo săptămîmi viitoare, vreau să-mi faci o rezervare.

Și-a înclinat capul într-o parte și buzele ei nu format ceva care poate fi descris doar drept zâm bet veninos:

— Ce anume în sarcina asta de serviciu ți pare atît de dificil?

Washington? Îmi spusese de cinci ori că ren” taurantul era în Washington? Nu prea cred. Ciur, ori era pe punctul de a-și pierde mințile, on lj făcea o plăcere sadică să mă vadă pe mine pici zându-mi-le. Dar eu fiind idioata drept care mAlua, am vorbit iar pe negândite:

— O, Miranda, sunt foarte sigură că The Neui

York Post nu scrie articole despre restaurantul” din Washington. Se pare că ei nu vizitează și nu scriu articole decât despre localuri situate în Now York.

— Și tu îți închipui că e amuzant ce spui, Ahn-dre-ah? Asta numești tu simț al umorului '

Zâmbetul îi dispăruse și se aplecase înainte în scaun, cu înfățișarea unui vultur flămând care Mrotește nerăbdător în jurul prăzii.

— Ăă, nu, Miranda, m-am gândit doar că.

— Ahn-dre-ah, după cum ți-am explicat dt zece ori deja, articolul pe care îl caut e tn

Washington Post. Ai auzit de ziarul acela mititel, nu? Așa cum New York-ul are The New York

Times, tot așa Washington D. C. are, la rândul lui, ziarul propriu. Vezi cum merg treburile?

Vocea ei era deja dincolo de batjocură: era incredibil de disprețuitoare, părea la un pas de i-mi vorbi pe silabe, cum te-ai adresa unui bebeluș.

— Ți-1 aduc imediat, am declarat eu cât am putut de calm și am ieșit în tăcere din birou.

— Oh, și, Ahn-dre-ah?

Mi-a sărit inima din piept, iar stomacul meu s-a întrebat dacă va fi în stare să suporte o nouă „surpriză”.

— Mă aștept să fii diseară la petrecere, ca să întâmpini oaspeții. Asta-i tot.

M-am uitat la Emily, care părea absolut, total uluită, iar fruntea ei încrețită dovedea că sarcina asta constituise pentru ea o surpriză la fel de mare ca și pentru mine.

— Am auzit eu bine? I-am șoptit lui Emily, care nu a putut decât să dea din cap și să-mi facă nemn să vin la biroul ei.

— Mi-a fost teamă că o să se întâmple asta, a șoptit ea cu gravitate, ca un chirurg care spune familiei îngrijorate că a descoperit ceva teribil de grav după ce a deschis cavitatea toracică a bolnavului.

— Imposibil, nu vorbește serios. E vineri și e ora patru. Petrecerea începe la ora șapte. Eo petrecere la țol festiv, pentru numele lui

Dumnezeu - nu poate să creadă că pot veni.

M-am uitat din nou la ceas fără a-mi crede ochilor și m-am străduit să-mi reamintesc cu exactitate cuvintele ei.

— O, vorbește foarte serios, a zis ea și a ridicat receptorul. Te ajut și eu, OK? Tu du-te și caută articolul acela în Washington Post și dă-i un exemplar înainte să plece. Uri o să vină cât de curând să o ducă acasă pentru machiaj și coafat. Îți găsesc eu o rochie și tot ce-ți mai trebuie pentru diseară. Nu-ți face griji. Ne descurcăm noi.

A început să formeze cu iuțea numărul (telefon și să șoptească instrucțiuni care păroai extrem de urgente. Eu am rămas acolo h< bându-mă la ea, dar ea a fluturat o mână ' direcția mea, fără a ridica însă privirea, și ai am revenit la realitate.

— Du-te, a șoptit ea și s-a uitat la mine OU rară expresie de simpatie. Și m-am dus.

— Nu poți să apari într-un taxi, mi-a spus

Lily în timp ce eu mă dădeam disperată pe gene cu noul rimei Maybelline Great Lash. E o petrecere la țol festiv. Cheamă o mașină de serviciu, pentru numele lui Dumnezeu.

S-a uitat la mine încă vreun minut sau două, după care mi-a luat rimelul din mână și mi-a făcut semn să închid ochii.

— Presupun că ai dreptate, am oftat, dar încă refuzam să cred că seara mea de vineri avea să fie irosită într-o rochie de gală la Met, în întâmpinarea unor tipi-bogați-dar-tot-țopârlani din Georgia și Carolina de Sud, cu o grămadă de zâmbete false pe fața mea prost machiată.

Anunțul îmi lăsase numai trei ore ca să găsesc o rochie, să cumpăr o trusă de machiaj și să-mi refac planurile pentru weekend, așa că, în toată nebunia asta, uitasem să rezolv și problema transportului.

Din fericire, faptul de a lucra la una dintre cele mai mari reviste de modă din țară (locul de muncă pentru care un milion de fete ar face moarte de om!) își avea avantajele lui, așa că la 4:40 p.m.

Eram făloasa purtătoare a unei rochii negre Oscar de la Renta lungă până la pământ, oferită cu amabilitate de Jeffy, îngrijitor al Dulapului și iubitor al tuturor articolelor vestimentare de damă

(„Fetițo, dacă e să fie țol festiv, ia aici o rochie

Oscar și cu asta, basta. Și acum, lasă rușinea deoparte, scoate pantalonii de pe tine și începe rochia asta, de dragul lui Jeffy., Am început desfac nasturii pantalonilor, iar el a strâmbat nas. L-am întrebat dacă găsea trupul meu, jumătate dezgolit, chiar atât de respingător, care el mi-a răspuns că nu, bineînțeles; doil conturul vizibil al chiloților prin pantaloni i (părea dezgustător). Asistenții de modă comand” seră deja o pereche de pantofi argintii Mănuiește mărimea mea și cineva de la accesorii îmi ți alesese o foarte elegantă poșetă argintie Judii li

Leiber, cu un lăntșor lung, care clinchetea dnll> cat. Eu îmi exprimaseam preferința pentru o postii

Calvin Klein, prea puțin apreciată la valoare!

Ei, sugestie la care ei au pufnit de indignare și mi-au înmânat produsul Judith. Stef încă stătu” pe gânduri dacă trebuie să port un colier sau un pandantiv, iar Allison, nou-promovata redactor de frumusețe, vorbea la telefon cu manichiuriet!

Care venea la birou în situații de urgență.

— O să ți se facă manichiura în sala de ședințe la ora 4:45, mi-a comunicat Allison când am răi” puns la telefon. Porți o rochie neagră, nu? Insist* să-ți dea cu oje Chanel nuanța Ruby Red. Spum | să factureze pe departamentul nostru.

Întreg biroul lucrase într-un ritm aproape frenetic spre a mă face să arăt acceptabil pentru festivitatea de mare gală din seara aceea. Și făcuseră asta, desigur, nu pentru că mă adorau într-atât încât să se omoare cu ajutorul, ci penii Hcă știau că Miranda autorizase transformarea și erau nerăbdători să-i demonstreze nivelul ridicat al bunului-gust și al clasei lor.

Lily și-a terminat acțiunea caritabilă într-ale machiajului, iar eu m-am întrebat în treacăt dacă nu cumva arătam ridicol într-o rochie Oscar de la Renta până la pământ și dată cu ruj roz-bombon

Honne Belle. De bună seamă, dar refuzasem toate ofertele privind trimiterea unei experte în machiaj la mine acasă. Întreg personalul încercase să insiste - niciunul prea subtil - dar refuzasem cu obstinație. Până și eu aveam niște limite.

M-am bălăbănit în dormitor pe pantofii mei

Manolo cu tocuri de zece centimetri și l-am sărutat pe frunte pe Alex. El abia dacă și-a ridicat privirea de pe revista pe care o citea.

— Ajung sigur acasă înainte de unsprezece, nșă că o să putem merge pe undeva să cinăm sau

Hă bem ceva, OK? Îmi pare rău că s-a-ntâmplat nșă, zău îmi pare rău. Dacă te hotărăști să te duci pe undeva cu băieții, sună-mă și vin și eu mai târziu, OK?

Venise, așa cum promisese, direct de la școală ca să petrecem seara împreună și nu fusese deloc încântat atunci când ajunsesem și eu acasă cu vestea că el n-are decât să-și facă planuri despre cum să petreacă o seară relaxantă acasă, dar că eu nu aveam să fac parte din planurile cu pricina. Acum stătea pe balcon, citea un exemplar din revista Vanity Fair adus de mine de la birou și bea berea pe care Lily o păstra în frigider pentru eventualii

oaspeți. Abia după ce îi explicasem că trebuie să lucrez în seara aceea, observasem că Lily nu e acolo.

— Unde e? L-am întrebat. Nu are ore și toată vara nu lucrează vinerea. Alex a tras o dușcă din berea blondă și a ridicat din umeri.

— Presupun că e aici. Ușa ei e închisă, dar am văzut mai devreme un tip pe-aici.

— Un tip? Poți să vorbești ceva mai la obiect?

Ce tip?

M-am întrebat dacă nu cumva intrase cineva prin efracție, sau dacă Băiatul Freudian fusese, în cele din urmă, invitat acasă.

— Nu știu, dar arată ceva de speriat. Tatuajii (inele și belciuge prin tot corpul, tricou fără mâi i mă rog, tot tacâmul. Nu-mi pot închipui unde! agățat și pe-asta.

Și a mai tras, nonșalant, o dușcă de bero.

Nici eu nu-mi puteam închipui unde îl agitase, ținând cont de faptul că o lăsasem, în se din ajun, la ora unsprezece, în compania unul tip foarte politicos pe nume William, care, cât Im!

Dădusem eu seama, nu era genul tatuaje-și-tri” couri-fără-mâneci.

— Alex, hai să vorbim serios! Adică îmi spui că un criminal îmi umblă prin apartament Icriminal care s-ar putea să fi fost invitat aici snu nu – și ție nu-ți pasă? Dar e ridicol! Trebuie dl facem ceva, am zis eu, după care m-am ridicat de pe scaun și m-am întrebat, ca întotdeauna, dacă nu cumva mișcarea asta avea să produci desprinderea balconului și prăbușirea lui în abi*.

— Andy, stai liniștită. Omul, în mod clar, nu e un criminal. A răsfoit revista și a continuat: Ofi el un golan și-un ciudat, dar nu e criminal.

— Grozav, asta e chiar al dracului de grozav, Și acum, ai de gând să vii să vedem ce se petrec”, sau o să stai acolo toată noaptea?

El a refuzat în continuare să mă privească și așa am înțeleș cât îl enervase modificarea programului acelei seri. Lucru de înțeleș, fâreșto, dar și eu eram la fel de enervată că trebuie să lucrez și nu puteam face absolut nimic în privința asta.

— Ce-ar fi să mă chemi doar dacă ai nevoie de mine?

— Foarte bine, am pufnit eu și am făcut ceva paradă de iritare. Dar să nu ai muștrări de conștiință dacă-mi vei găsi trupul dezmembrat pe pardoseala de la baie. Nu e mare scofală, zău așa.

M-am uitat prin apartament, în căutarea unor indicii care să dovedească prezența tipului. Singurul obiect care părea neobișnuit era sticla goală de Ketel One din chiuvetă. Chiar reușise ea să cumpere, să deschidă și să bea de una singură o sticlă întreagă de votcă azi-noapte, după ora douăsprezece? Am bătut la ușă. Nici un răspuns. Am bătut ceva mai insistent și am auzit o voce de bărbat afirmând faptul extrem de evident că cineva bate la ușă. Când am constatat că tot nu răspunde nimeni, am apăsas pe clantă.

— Alo? E cineva acolo? Am întrebat eu și am încercat să nu mă uit înăuntru, dar nu am reușit să rezist mai mult de cinci secunde.

Privirea mea a trecut la repezeală peste două perechi de jeanși aruncate grămadă pe podea, peste un suport agățat de scaunul de la birou și peste scrumiera care se răsturnase, ceea ce făcea ca întreaga cameră să pută ca o cameră de cămin studentesc, după care s-a îndreptat direct spre pat, unde cea mai bună prietenă a mea era lungită pe-o parte, cu spatele la mine, goală pușcă. Un tip cu aspect bolnăvicios, cu buza de sus transpirată și părul slinos, se amalgamase în cearșafurile ei: zecile de tatuaje înspăimântătoare care se întindeau și se învâртеjeau pe tot corpul îi ofereau un camuflaj perfect pe plapuma ei verde cu bleu. Avea un belciug prins de o sprinceană, o grămadă de obiecte metalice îi atârnavă de urechi și două țepușe îi ieșeau din bărbie. Din fericire, avea pe el niște chiloți, dar păreau atât de vechi și răpciugoși, încât aproape - aproape - că mi-am dorit să nu-i fi avut nici pe-ăștia. A scos țigara din gură, a expirat îndelung și a adresat aproximativ în direcția mea un salut din cap.

— Salut, a zis el și mi-a făcut un semn de salut cu țigara. Ești amabilă să închizi ușa aia, pr'etino?

Ce? „Pr'etino”? Australianul ăsta slinos chiar își permitea să fie obraznic cu mine”?

— Fumezi cumva iarbă? Am întrebat eu, fără să mă mai intereseze bunele maniere și alteli asemenea și fără să fiu deloc speriată.

Era mai scund decât mine și nu putea cântări mai mult de șaiszeci de kilograme - din câte îmi dădeam eu seama, cel mai rău lucru care mi m,, putea întâmpla era să mă atingă. M-am scuturit de scârbă imaginându-mi miile de feluri în car” el o atinsese deja pe Lily, care dormea încă adâno în umbra lui protectoare.

— Cine dracu' îți închipui tu că ești? Ăst* este apartamentul meu și aș dori să pleci. Acum lam adăugat eu, cu o infuzie de curaj dată du grabă: aveam la dispoziție exact o oră ca să devin superbă pentru cea mai stresantă seară din cariera mea, iar caraghiosul ăsta nu făcon parte din planul meu de acțiune.

— Faaaatăăă! Șezi blândă, a zis el și a inhalat din nou din țigară. Se pare că pr'etina ta nu vron să plec.

— Ar vrea să pleci dacă AR FI, DIN ÎNTÂMPLARE, TREAZA, NENOROCITULE! Am urlat eu, oripilată de ideea că Lily făcuse - fără doar și poate - sex cu tipul ăsta. Te asigur că vorbesc în numele amândurora atunci când îți zic să IEȘI

DRACULUI DIN APARTAMENTUL NOSTRU!

Am simțit o mână pe umăr, m-am răsucit rapid pe călcâie și am dat de Alex, care arbora o expresie preocupată și analiza din ochi situația.

— Andy, ce-ar fi să te duci tu să faci un duș și să mă lași pe mine să mă ocup de treaba asta, OK?

Deși nimeni nu-l putea considera un tip solid, părea un veritabil luptător profesionist în comparație cu scârboșenia aceea emaciată care acum \par își freca metalele faciale de spinarea nudă a prietenei mele.

— VREAU. SĂ. PLECE., am precizat eu, ca să fiu sigură că am fost bine înțeleasă, DIN.

APARTAMENTUL. MEU.

— Da, știu, și cred că el e deja gata de plecare, nu-i așa, amice? A întrebat Alex cu vocea aceea liniștitoare pe care ai folosi-o ca să-i vorbești unui câine turbat pe care ți-e teamă să nu-1 enervezi.

— Aaaaaaaaamiiiiiceeeeeee, nici o problemă. Mă distram și eu un pic cu Lily, atâta tot. Ea m-a agățat aseară la Au Bar – întreabă pe oricine, or să-ți spună că așa e. M-a implorat să vin cu ea.

— Nu mă îndoiesc, a continuat Alex liniștitor.

Când vrea, e o fată foarte prietenoasă, dar uneori se îmbată prea tare ca să mai știe ce face. Așa că, în calitate de prieten al ei, va trebui să te rog să pleci acum.

Ticălosul și-a stins țigara și și-a săltat cu un gest teatral brațele în aer, prefăcându-se că se predă.

— Nici o problemă, amice. Fac doar un dușuleț rapid, îmi iau ca lumea la revedere de la micuța mea Lily și pe urmă o iau din loc.

Și-a dat picioarele jos din pat și s-a întins după un prosop atârnat lângă biroul ei.

Alex a înaintat, i-a luat rapid prosopul din mâini și l-a privit drept în ochi.

— Nu. Cred că ar trebui să pleci acum. În clipa asta.

Și, într-un fel în care nu l-am văzut niciodată acționând în cei aproape trei ani de când ne cunoșteam, s-a proptit drept în fața Băiatului Hidos și a făcut în așa fel ca înălțimea lui să insinueze amenințarea pe care o intenționaseră cuvintele.

— Amice, nici o problemă. Am șters-o d'ai l | a cârâit el, după ce i-a aruncat o privire lui A hm și a realizat că e nevoit să-și sucească gâtul ca nAse uite în sus la fața lui. Mă îmbrac acușicn fi ies pe ușă afară.

Și-a luat jeansii de pe podea și și-a dibmi tricoul trențáros sub trupul încă dezgolit al lui

Lily. Ea s-a mișcat când tipul a tras tricoul ți, câteva secunde mai târziu, a reușit să-și deschidă ochii.

— Acoper-o! A poruncit Alex cu asprime, pa un ton care arăta în mod clar că îi place d" | n rolul de bărbat-autoritar-aflat-la-cârmă.

Și, fără comentarii, Băiatul Hidos a traă pătura până peste umerii ei, în așa fel încât nu rămas la vedere numai buclele negre.

— Ce se petrece aici? A întrebat Lily cu vooa răgușită, străduindu-se să-și mențină ochii deschiși.

S-a întors și m-a văzut pe mine tremurind d" | furie în pragul ușii, pe Alex în diversele lui postim de autoritate masculină și pe Băiatul Hidos cară se precipita să-și lege șireturile adidașilor lui

Diadora albastru cu galben-canar, ca să iasă dracului de acolo înainte ca lucrurile să ia cu adevărat o întorsătură urâtă. Prea târziu. Privi rea ei s-a oprit asupra Băiatului Hidos.

— Tu cine dracu' ești? l-a întrebat ea și s-a ridicat în capul oaselor, fără măcar să-și den seama că rămăsese goală pușcă.

Alex și cu mine ne-am întors instinctiv privirile în timp ce ea și-a adunat, șocată, pătura pe ea, dar Băiatul Hidos a rânjit lasciv și s-a holbat pofticios la sânii ei.

— Iubito, vrei să spui că acu' nu-ți mai aduci aminte cine sunt? A întrebat el, iar accentul lui australian mi se părea din ce în ce mai puțin adorabil. Ai știut foarte bine cine sunt azi-noapte.

S-a dus la pat și mi s-a părut că e pe punctul ilet să se așeze lângă ea, dar Alex l-a înhățat de braț și l-a ridicat la verticală.

— Afară. Acum. Altfel o să mă văd nevoit să te car chiar eu afară, a poruncit el, arborând o mină dură și foarte drăgălașă și, nu în mică măsură, mândră de propria persoană.

Băiatul Hidos și-a zvârlit brațele în aer și a scos un chițait.

— Am plecat d'acia. Sună-mă, Lily. Ai fos' grozavă azi-noapte.

A pornit rapid spre ieșire, cu Alex pe urmele lui.

— Mă frate, da' arzoaică mai e fata asta, l-am auzit spunându-i lui Alex chiar înainte ca el să îi trântescă ușa în nas, dar se pare că Lily nu a auzit. Și-a tras un tricou pe ea și a reușit să se extragă din pat.

— Lily, cine dracu' e ăsta? E cel mai mare dobitoc pe care l-am văzut în viața mea, ca să nu mai spun că e și absolut dezgustător.

Ea a clătinat încet din cap și părea că se concentrează foarte profund în încercarea de a-și aduce aminte cum anume intrase tipul în viața ei.

— Dezgustător. Ai dreptate, e absolut dezgustător și n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Îmi aduc aminte că tu ai plecat aseară și că eu am rămas să stau de vorbă cu un tip foarte drăguț, care purta un costum - beam Jaeger, n-aș putea să spun de ce - și asta e tot.

— Lily, îți dai seama ce beată trebuie să fi fost ca să accepți nu numai să faci sex cu cineva care arată în halul ăsta, dar să-l și aduci în apartamentul nostru?

Mie mi se părea că spun ceva de-a dreptul evident, dar ochii ei s-au mărit când și-a dai, brusc, seama ce se petrecuse.

— Crezi că am făcut sex cu el? A întrebat ea cu glas moale, refuzând să accepte un fapt care părea cert.

Cele spuse de Alex în urmă cu câteva luni mi-au revenit în minte: Lily bea, într-adevăr, mai mult decât de obicei - totul dovedea asta, Lipsea în mod regulat de la cursuri, fusese arestată, iar acum adusesese acasă cel mai înspăimântător avorton pe care îl văzusem în viața mea. Și mi-am amintit și mesajul pe care unul dintre profesorii ei îl lăsase pe robotul nostru imediat după examenele finale, în care zicea că lucrare,, de sfârșit de an a lui Lily fusese cam abulică, lipsise de la prea multe cursuri și predase totul prea târziu ca să mai poată primi calificativul „A”, pe care l-ar fi meritat altminteri. Am decia că trebuie să discut cu mare grijă cu ea.

— Lil, scumpa mea, nu cred că tipul ăsta a problema. Cred că băutura a dus la toate astea, A început să își perie părul și abia atunci mi-am dat seama că era ora șase în acea dupăamiază de vineri și că ea abia la acea oră sa dădea jos din pat. Nu a protestat, așa că am continuat.

— Nu că aş avea ceva împotriva băuturii, am zis şi m-am străduit să păstrez calm tonul conversaţiei, în mod clar, nu sunt contra băuturii.

Mă întreb doar dacă lucrurile nu au scăpat un picuţ de sub control în ultima vreme, mă înţelegi?

Totul e OK la cursuri?

A deschis gura să spună ceva, dar Alex şi-a băgat capul pe uşă şi mi-a înmânat telefonul, care suna strident.

— Ea e, a zis el'şi a ieşit din nou.

Aâhhh! Ce talent avea femeia asta să-mi distrugă viaţa!

— Iartă-mă, i-am zis lui Lily şi m-am uitat cum pe ecran se vedeau cuvintele MP MOBIL.

Nu îţi trebuie decât o secundă ca să mă umilească sau să mă bălăcărească pentru ceva, aşa că ţine minte ce voiai să spui.

Lily a pus jos peria şi s-a uitat la mine cum răspund.

— Biroul Mira.

Răspunsesem din nou de ca şi cum aş fi fost la birou.

— Andrea la telefon, m-am corectat şi m-am pregătit de atac.

— Andrea, ştii că te aştept acolo diseară la ora şase şi jumătate, nu-i aşa? A lătrat ea la telefon, fără o vorbă de salut sau de identificare.

— Ăă, păi. Înainte ai spus ora şapte. Mai trebuie să.

— Am spus şase şi jumătate înainte şi o spun din nou. Şaaasee şiiijumăăăătaate. Ai priceput?

Clic. Închisesse telefonul. M-am uitat la ceas.

6:05 p.m. Ei da, asta era o problemă.

— Vrea să fiu acolo peste douăzeci şi cinci de minute, m-am adresat eu nimănui anume.

Lily părea uşurată că ceva îmi distrăgea atenţia de la discuţie.

— Atunci, hai să te pregătesc de plecare, OK?

— Eram în toiul unei conversaţii şi discutam despre ceva important. Ce voiai să spui mai înainte?

Cuvintele erau cele potrivite, dar ne era clar amândurora că gândurile mele se aflau deja la un milion de kilometri depărtare. Ştiam că nu mai aveam timp de duş, aşa că acum dispuneam de cincisprezece minute ca să mă îmbrac de gală şi să urc într-o maşină.

— Vorbesc serios, Andy, trebuie să pleci. Du-te şi te pregăteşte – stăm mai târziu de vorbă.

Şi, din nou, nu mi-a rămas de făcut decât să mă mişc repede, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, aşa că am intrat rapid în rochie, mi-am dat cu peria prin păr şi m-am străduit să asociez câteva nume la pozele pe care Emily mi le scosese la imprimantă în cursul zilei. Lily urmărea toate astea cu un vag aer amuzat, dar ştiam că îşi fac" griji în legătură cu incidentul cu Băiatul Hidos, iar eu mă simţeam teribil de prost pentru că nu mă puteam ocupa imediat de treaba asta. Alex vorbea la telefon cu fratele lui mai mic şi se chinuia să îl convingă că era într-adevăr prea tânăr ca să meargă la film de la ora nouă seara şi că mama lor nu dădea dovadă de cruzimi atunci când îi interzicea asta.

L-am sărutat pe obraz, iar el a fluierat după mine și mi-a spus că probabil o să cinez pe undeva cu câțiva prieteni, dar să-1 sun mai târziu dacă voiam să ne vedem, apoi m-am repezit – în măsura în care așa ceva e posibil pe pantofi OU toc cui – în living, unde Lily ținea în mâini Qpelerină superbă de mătase neagră. M-am uitat întrebător la ea.

— Ceva cu care să te acoperi în seara ta de mare gală, a fredonat ea și a scuturat-o ca pe im cearșaf. Vreau ca Andy a mea să arate la fel de sofisticată ca toți țopârlanii ăia plini de bani difl

Carolina, pe care o să-i servească în seara asta ca ultima chelneriță. Bunica mi-a cumpărat-o i ll ani în urmă, ca să o port la nunta lui Eric. Nu mă pot hotărî dacă e superbă sau oribilă, dar destul de festivă și e Chanel, așa că o să se potrivească.

Am îmbrățișat-o.

— Promite-mi doar că dacă Miranda mă omoară pentru că spun ceva care nu trebuie spus, o să arzi rochia asta și o să mă îngropi în pantalonii mei maro de trening. Promite-mi!

Ea a înhățat rimelul și a început să mă machieze.

— Arăți grozav, Andy, zău că da. N-am crezut niciodată că o să te văd într-o rochie Oscar la una dintre petrecerile Mirandei Priestly, dar, ce pot să spun, ai look-ul potrivit.

Mi-a înmănat poșeta Judith Leiber, enervant de strălucitoare și cu lanțul prea lung, și mi-a deschis ușa:

— Distracție plăcută!

Mașina mă aștepta la intrarea în clădire, iar

John – care începea să devină un veritabil pervers de mâna-ntâi – a fluierat admirativ în timp ce șoferul îmi deschidea portiera.

— Fă-i praf pe toți, gatico, a strigat după mine și mi-a făcut exagerat cu ochiul. Ne vedem diseară târziu.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde mă duceam, firește, dar era liniștitor faptul că măcar își închipuia că o să mă întorc acasă. Poate n-o să fie chiar așa de rău, am gândit eu și m-am lăsat pe spate pe bancheta moale a mașinii de la firmă. Dar chiar atunci rochia mi s-a ridicat până peste genunchi și picioarele au luat contact cu pielea rece ca gheața, așa că am sărit în sus. Sau poate o să fie oribil, exact cum îmi închipui?

Șoferul a sărit din locul lui și a alergat să îmi deschidă portiera, dar când a ajuns acolo eu eram deja în picioare pe trotuar. Mai fusesem o dată la Met, când făcusem o excursie la New York cu mama și cu Jill ca să vizităm câteva obiectiv” turistice. Nu-mi aminteam niciunul dintre exponatele văzute în ziua aceea – numai cât mă dureau picioarele din cauza pantofilor noi – dar îmi aminteam foarte bine treptele albe și nesfârșita de la intrare și faptul că durase o veșnicie pini le urcasem.

Treptele erau acolo unde le știam, dar arătau altfel în lumina crepusculară a apusului. Încă obișnuită cu zilele scurte și oribile de iarnă, mi s-a părut straniu că cerul abia acum se întuneca, deși era deja ora șase și jumătate. În seara acooa treptele arătau cu adevărat regește. Erau mul

frumoase decât Treptele Spaniole sau decât cea de la biblioteca Universității Columbia, chif mai ceva decât cele timorante de la clădiraa

Capitolului din Washington. Abia după ce am urcat cam o zecime din splendorile acelea, am început să le urăsc cu înverșunare. Ce individ crud și sadic putuse condamna o femeie în rochia lungă până la pământ, mulată pe corp și cu tocim cui să urce un asemenea deal infernal? Dat fiind că nu îl puteam urî pe arhitect sau pe cel cară îl angajase, m-am văzut nevoită să o urăsc pa

Miranda, care de regulă putea fi blamată pentru orice lucru care genera, direct sau indirect, toatl nefericirea și relele din viața mea.

Aveam senzația că mă aflu la un kilometru depărtare de finalul ascensiunii și gândul mi-a zburat la orele de rezistență pe care le frecventasem pe vremea când aveam timp de o sală d,, sport. O nazistă de instructoare, călare pe o bicicletă, lătra niște ordine în ritm absolut milita” resc: „Aleargă, aleargă și respiră, respiră! Sus, oameni buni, sus pe dealul ăsta. Aproape ați ajuns pe culme! Nu vă lăsați tocmai acum! Urcați să vă salvați viața!” Am închis ochii și am încercat f să-mi închipui că pedalez, cu părul în vânt, că o calc pe instructoare, dar urc, urc întruna. Oh, orice, numai să uit durerea înfiorătoare care mă săgeta din cap până-n picioare. Încă zece trepte, atât mai aveam, zece trepte, o, Doamne, umezeala pe care o simțeam în pantofi era cumva sânge?

Trebuia oare să mă prezint în fața Mirandei într-o rochie Oscar scăldată în sudpare și cu picioarele însângerate? Te rog, o, te rog, spune-mi că aproape am ajuns și. Iată! Sfârșitul treptelor.

Sentimentul victoriei nu era mai mic decât cel resimțit de o alergătoare de nivel mondial care tocmai a câștigat prima ei medalie de aur. Am inspirat adânc, mi-am încleștat pumnii ca să-mi înving tentația de a aprinde o țigară întru sărbătorirea victoriei și mi-am mai dat o dată cu rujul de buze roz-bombon. Era timpul să fiu o lady.

Un paznic mi-a deschis ușa, s-a înclinat ușor și a zâmbit. Își închipuia, probabil, că sunt vreun invitat.

— Bună seara, domnișoară, trebuie să fii

Andrea. Liana a spus să iei loc aici, vine și ea într-o clipă.

S-a întors și a vorbit discret într-un microfon vârât în mânecă și a dat din cap când a auzit răspunsul în receptorul înfipt în ureche.

— Da, ia loc aici, domnișoară. Vine imediat ce poate.

M-am uitat la ușile enorme, dar nu aveam chef să îmi aranjez rochia pentru operațiunea solicitantă de a mă așeza. Și-apoi, când voi mai avea eu ocazia să mă aflu în Muzeul Metropolitan de Artă după ora închiderii, și din câte se pare singură-singurică? Ghișeele de bilete erau goale și galeriile de la parter întunecate, dar sentimentul de istorie și cultură era grandios. Tăcerea însăși era asurzitoare.

După aproape cincisprezece minute de plimbare, având grijă să nu mă îndepărtez prea mult de acel agent în devenire al serviciilor secrete, o fată cu înfățișare comună, îmbrăcată într-o rochit lungă bleumarin, a traversat foaietul uriaș și h venit spre mine. Am fost foarte surprinsă și constat că o

fată care are un loc de muncă atât de strălucit putea fi atât de simplă și m-am simțit dintr-o dată ridicolă, parcă eram o fată dintr-un orășel de provincie care încearcă să se îmbrace,, pentru o petrecere simandicoasă din capitală – și, ironia sorții, asta și eram. Liana, pe de altă parte, părea că nici nu se obosise să-și schimbe hainele ei obișnuite de lucru și, după cum am aflat ulterior, într-adevăr nu se obosise.

— De ce să o fac? Râsesse ea. Doar oamenii ăștia nu vin aici ca să se uite la mine.

Părul ei castaniu era curat și drept, dar pieptănat fără un stil anume, iar pantofii maro fără toc nu erau cătuși de puțin în ton cu moda. Dar ochii albaștri erau strălucitori și blânzi și mi-am dat seama instantaneu că aveam să o plac.

— Tu trebuie să fii liana, am zis eu și am simțit că, în situația dată, mă aflam într-o oarocare poziție de superioritate și că ea se aștepta ca eu să preiau comanda. Pe mine mă cheamă

Andrea. Sunt asistenta Mirandei și sunt aici ca să ajut în orice fel posibil.

A părut atât de ușurată, încât m-am întrebat instantaneu ce-o fi putut să-i spună Miranda.

Posibilitățile în domeniu erau nelimitate, dar mi-am închipuit că fusese, de bună seamă, ceva legat de vestimentația lianei, inspirată de Ladiea'

Home Journal. M-am scuturat de oroare când m-am întrebat ce răutăți i-o fi spus unei fete atât de drăguțe și m-am rugat să nu înceapă să plângă, însă, în loc de asta, ea a întors spre mine ochii aceia mari, nevinovați și a declarat pe șleau:

— Șefa ta e cea mai mare scârbă.

M-am holbat la ea o clipă, după care mi-am revenit.

— Nu-i așa? Am zis eu și am izbucnit amândouă în râs. Ce am de făcut? Miranda o să-mi remarce prezența în vreo zece secunde, așa că ar trebui să par că fac ceva util.

— Hai să-ți arăt masa, a zis ea și a pornit-o pe un coridor întunecat, care ducea spre exponatele egiptene. E trăsnet.

Am ajuns într-o galerie mai mică, cam de dimensiunea unui teren de tenis, în mijlocul căreia trona o masă cu douăzeci și patru de scaune în jurul ei. Robert Isabell își merita faima, asta era clar. El era organizatorul sindrofiilor din New

York, unicul capabil să nimerescă specificul adecvat fiecăreia, cu atenție extremă la detalii: în ton cu moda, dar nu extravagant, luxos, dar nu ostentativ, unic, dar nu exagerat. Miranda insistase ca Robert să facă totul, dar singura dată când mai văzusem rezultatul muncii lui fusese cu ocazia petrecerii organizate de ziua lui Caroline și Cassidy. Știam că e capabil să transforme livingul în stil colonial al Mirandei într-o încăpere șic, intimă (inclusiv cu un bar pentru răcoritoare – în pahare de Martini, firește – cu băncuțe în perete și un ring de dans încălzit pe balcon, acoperit cu o pânză de cort pictată în stil marocan) pentru niște copii de zece ani, dar aici era ceva de-a dreptul spectaculos.

Totul era în alb. Alb luminos, alb mat, alb strălucitor, alb texturat și alb luxuriant. Buchetele de bujori albi, crescute parcă direct din masă, erau delicios de bogate, dar destul de scunde pentru ca oaspeții să poată vorbi pe deasupra lor. Farfurii albe ca fildeșul (cu model alb în relief) se odihneau pe o față de masă albă apretată, iar scaunele albe cu spetează înaltă, din stejar, erau acoperite cu piele întoarsă albă (ce peri culos!), întreg acest mobilier odihnindu-se pe un covor alb cu țesătură deasă, așternut special pentru evenimentul serii. Luminări votive albe, așezate în suporturi simple, albe, de porțelan, dădeau o lumină albă, delicată și iluminau ușor de dedesubt bujorii (dar fără a-i face să pară cuprinși de flăcări) și împrăștia o lumină subtilă și discretă în jurul mesei. Singurele pete de culoare din întreaga încăpere proveneau de la tablourile care atârnavă pe pereți de jur-împrejur, în nenumărate nuanțe de albastru și verde și auriu, care înfățișau vremuri de mult apuse din

Egipt. Contrastul deliberat dintre masa albă și picturile detaliate și neprețuite era senzațional.

Când am întors capul ca să analizez în detaliu contrastul dintre acele culori și alb („Robert ăsta chiar că e un geniu”) z o siluetă de un roșu inten” mi-a atras atenția. Într-un colț, dreaptă ca un băț, sub un tablou enorm stătea Miranda în rochia ei roșie Chanel cu mărgelile, comandată, croită, probată și curățată chimic doar pentru seara asta. Și, chiar dacă aș exagera spunând că meri tase fiecare cent (dat fiind că toți cenții ăștia alcătuiau o cifră de zeci de mii de dolari), arăta de-ți tăia răsufarea. Ea însăși era un objet d'art, cu bărbia ridicată, cu mușchii perfect întinși, un adevărat basorelief neo-clasic în mărgelile roșii pe mătase Chanel. Nu era frumoasă – avea ochii prea mici, părul pieptănat prea sever și fața avea trăsături prea dure, dar era uluitoare într-un fel pe care nu-l puteam defini prea exact și, oricât încercam să par calmă și să mă prefac că admir încăperea, nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Ca de obicei, sunetul vocii ei mi-a întrerupt reveria.

— Ahn-dre-ah, cunoști numele și chipurile tuturor oaspeților din această seară, nu-i așa?

Presupun că ai studiat ca lumea fotografiile lor.

Sper să nu mă umilești azi și să nu îți amintești numele lor atunci când îi vei întâmpina, m-a anunțat ea fără a privi în vreo direcție anume, doar folosirea numelui meu indicând faptul că mi se adresase.

— Ăă, da, m-am ocupat de asta, am răspuns eu, abținându-mă cu greu să o salut, și mi-am dat seama că mă holbez la ea. Acum o să stau câteva minute pe aici, ca să mă asigur că totul e în ordine.

S-a uitat la mine ca pentru a-mi spune Sigur că o să stai, idioato, iar eu m-am străduit să îmi întorc privirea în altă parte și să ies din galerie, liana a venit imediat după mine.

— Ce tot spune? A șoptit ea și s-a aplecat spre mine. Fotografii? E nebună?

Ne-am așezat pe o băncuță incomodă din lemn de pe un coridor întunecos, simțind amândouă nevoia copleșitoare de a ne ascunde.

— A, da. Păi, în mod normal, aş fi petrecut toată săptămâna trecută în căutarea fotografiilor oaspeţilor de astă-seară şi le-aş fi memorat figurile ca să îi pot întâmpina rostindu-le numele, i-am explicat lianei, care mă privea oripilată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dar, dat fiind că abia azi mi-a cerut să vin, am avut la dispoziţie doar câteva minute, în maşină, ca să mă uit la poze. Şi ce, am zis eu, tu crezi că asta e ciudat?

În fine. Asta e procedura standard la petrecerile Mirandei.

— Păi, eu credeam că nu o să fie nici un personaj faimos aici diseară, a zis ea, referindu-se la petrecerile din trecut de la Met.

Dat fiind că era o contribuabilă de bază, Mirandei i se acorda adesea privilegiul de a închiria micul şi neînsemnatul MUZEU METROPOLITAN DE ARTĂ pentru petreceri şi cocktailuri private. Nu fusese nevoie decât ca domnul

Tomlinson să o roage o singură dată, şi Mirând” se şi scremuse să organizeze pentru cumnatul oi cea mai selectă petrecere pe care o văzuse Met-ul vreodată. Şi-a pus în gând să îi impresioneze po sudiştii ăia bogaţi şi pe nevestele lor de bani gata făcându-le cinste la Met. Şi reuşise.

— Mda, nu o să fie nimeni uşor de recunoscut, doar o grămadă de miliardari care locuiesc sub linia Mason-Dixon. De obicei, când am de memorat chipurile oaspeţilor, e mai uşor să îi găsesc pe Internet, sau în Womens' Wear Daily sau aşa ceva. Normal, e uşor de găsit o poză de-a reginei

Noor sau a lui Michael Bloomberg sau a lui Yohji

Yamamoto dacă ai nevoie de ea. Dar să încerci să dai de domnul şi doamna Packard, care locuiesc într-o suburbie de bogătaşi din Charleston, nu < aşa de uşor. Cealaltă asistentă a Mirandei i-a căutat pe oamenii ăştia în vreme ce toţi ceilalţi m-au pregătit pe mine, şi i-a găsit în cele din urmă în rubricile mondene ale ziarelor din propriile lor oraşe, sau pe diverse pagini de web alo companiilor lor, dar a fost extrem de enervant.

Liana continua să se holbeze la mine. Cred că pe undeva, în adâncul minţii mele, realizam că vorbesc ca un robot, dar nu mă puteam opri.

Şocul ei mă făcea doar să mă simt mai prost.

— E doar un cuplu pe care nu l-am identificat încă, aşa că, de bună seamă, o să-l recunosc prin eliminare, am continuat.

— Vai de capul tău. Nu ştiu cum faci asta. Pe mine mă enervează până şi simplul fapt că trebuie să fiu aici vineri seara, dar nu-mi pot închipui cum aş putea să am jobul tău. Zău aşa, cum suportă? Cum suportă să ți se vorbească şi să fii tratată în felul ăsta?

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că întrebarea mă prinsese cu garda jos: nimeni nu-mi spusese vreodată ceva negativ despre serviciul meu. Îmi închipuisem întotdeauna că eu sunt singura persoană – dintre milioanele de fete imagine care „ar face moarte de om” pentru serviciul meu – care vedea ceva cât de cât nelalocul lui în toată situaţia în care mă găseam. Mi s-a părut mai înspăimântător să văd şocul din ochii ei decât să fiu martora sutelor de lucruri ridicole pe care le vedeam zilnic la birou; modul în care mă

privea cu mila aceea pură, neprefăcută, a trezit în sufletul meu simțăminte amestecate. Și am făcut ceea ce nu făcusem niciodată în atâtea luni de muncă în condiții subumane, pentru o șefă inumană, ceva ce reușisem întotdeauna să țin sub control și să amân pentru un moment mai potrivit. Am izbucnit în plâns.

Liana a părut mai șocată ca oricând.

— O, draga mea, vino încoace! Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să spun nimic rău. Ești o adevărată sfintă că o suporti pe vrăjitoarea asta, mă auzi? Vino cu mine.

M-a luat de mână și m-a condus pe un alt coridor întunecat către un birou.

— Hai, stai jos aici un minut și uită cum arată toți proștii ăia.

Mi-am tras nasul și am început să mă simt ridicol.

— Și să nu te simți prost, mă auzi? Am senzația că ții toate astea în tine de multă, multă vreme și din când în când trebuie să mai și plângi, să te descarci.

S-a apucat să caute ceva într-un sertar în timp ce eu mă străduiam să-mi șterg rimelul de pe față.

— Uite, a exclamat ea cu mândrie. Am de gând să distrug poza asta imediat după ce o vezi, iar dacă-ți trece măcar prin gând să spui cuiva despre ea, îți distrug viața. Aruncă o privire doar, e formidabilă.

Mi-a înmănat un plic, sigilat cu o etichetă, pe care scria „Confidențial”, și a zâmbit.

Am rupt eticheta și am scos din plic un dosar verde. Înăuntru era o fotografie - chiar o foto grafie color - înfățișând-o pe Miranda întinsă pe bancheta unui restaurant. Am recunoscut imediat fotografia făcută de un faimos fotograf ni înaltei societăți în timpul unei petreceri de ziua de naștere a Donnei Karan, la Paris. Apăruse deja în paginile revistei New York și era clar ci urma să tot apară și prin alte publicații. Purta pardesiul ei maro cu alb, din piele de șarpe, care mie mi se păruse dintotdeauna că o face să arate chiar ca un șarpe.

Ei bine, nu eram singura căreia i se păruce așa ceva, pentru că în versiunea de față a foto grafiei cineva atașase - în chip expert - o coadă de șarpe cu clopoței exact acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele. Efectul era o interpretare senzațională a Mirandei în chip de șarpe: își odihnea cotul pe bancheta de piele, cu bărbia dură proptită în palmă, iar coada cu clopoței, îndoită în semicerc, îi atârna peste marginea banchetei

Era perfectă.

— Nu-i grozavă? M-a întrebat Liana și s-a aplecat peste umărul meu. Linda a venit în biroul meu într-o după-amiază. Își petrecuse toată ziua la telefon cu Miranda, ca să aranjeze în ce galerii va da un dineu. Linda insistase pentru o galerie anume, care era de departe cea mai spațioasă și mai frumoasă, dar Miranda îi ordonase să se organizeze în cea de lângă magazinul cu suveniruri.

Au discutat și iar discutat până când, în cele din urmă, după zile întregi de negocieri, Linda a obținut permisiunea Consiliului Director al muzeului să organizeze dineul în galeria dorită de

Miranda și, surescitată și încântată, a sunat-o pe

Miranda să-i dea vestea cea mare. Ghici ce s-a întâmplat când.

— S-a răzgândit, evident, am zis eu cu voce domoală și am ghicit iritarea ei. A decis să facă exact ceea ce sugerase Linda de la bun început, dar numai după ce s-a asigurat că toată lumea s-a dat cu capul de toți pereții pentru ea.

— Exact. Ei bine, asta m-a enervat îngrozitor.

N-am văzut în viața mea muzeul ăsta dat peste cap pentru nimeni – păi, Sfinte Sisoe, nici dacă președintele Statelor Unite ar suna și ar cere să se țină un dineu al Departamentului de Stat aici, nu i-ar da voie! Iar șefa asta a ta își închipuie că poate să dea buzna aici, să dea ordine tuturor și să ne facă viața iadul pe pământ zile în șir. Ei, în fine, așa că am făcut poza asta, pe post de cadou de consolare pentru Linda. Și știi ce a făcut? A xeroxat-o și a făcut-o micuță, ca să-i încapă în portofel! M-am gândit că o să te distrezi dacă o vezi. Fie și numai ca să-ți amintești că nu ești singură. Ție ți-e cel mai greu, dar în mod clar nu ești singură.

Am pus poza înapoi în plicul confidențial și i-am înapoiat-o lianei.

— Ești nemaipomenită, i-am zis și i-am pus mâna pe umăr. Iți sunt cu adevărat recunoscătoare și promit să nu spun niciodată nimănui de unde o am, dar vrei te rog să mi-o trimiți? Nu cred că încapă în poșeta mea Leiber, dar aș da orice să mi-o trimiți acasă. Se poate?

A zâmbit și mi-a făcut semn să-mi scriu adre de acasă, după care ne-am ridicat amândouă ne-am dus (eu una m-am bălăbănit pe tocuri) înapoi în holul muzeului. Era aproape ora șaptei și oaspeții urmau să sosească din clipă în clipă, Miranda și B-DAD stăteau de vorbă cu fratol,, lui, oaspete de onoare și generică, care părea să fi jucat fotbal, rugby, golf și fotbal american la școala lui din Sud – una în care fusese înconjurat în permanență de blonde sclifosite. Blond” sclifosită de vreo douăzeci și șase de ani cart urma să-i devină mireasă stătea tăcută de-a dreapta lui și îl privea în adorație. Ținea în mână un pahar de ceva și chicotea la glumele lui.

Miranda stătea la brațul lui B-DAD, arborând cel mai fals zâmbet imaginabil. Nici nu ave; un nevoie să aud ce spune ca să-mi dau seama ci nu face decât să rostească un minim de cuvinte potrivite în momente potrivite. Conversația dl salon nu era punctul ei forte și avea prea puțină răbdare să stea la taclale lipsite de importanță – dar știam că în seara aceasta avea să se poart,, frumos și că avea să îi pupe pe toți în fund, Ajunsesem să înțeleg că toți „prieteni,, ei erau împărțiți în două categorii. De o parte, erau cei pe care îi considera „deasupra” ei și care trebuiau impresionați. Lista acestora era scurtă și includea nume precum Irv Ravitz, Oscar de U

Renta, Hillary Clinton și orice stea de cinema da primă mărime. De cealaltă parte se situau cei d (c) „sub” ea, care trebuiau tratați de sus și umiliți, ca să nu uite unde le e locul, iar în categoria astit intra cam toată lumea: toți angajații de la Runway, membrii propriei familii, părinții tuturor

prietenilor copiilor ei – excepție făcând cazurile în cart” aceștia făceau întâmplător parte din categorii numărul unu – aproape toți creatorii de modă și editorii altor reviste și orice persoană din domeniul serviciilor publice, atât din țară, cât și din străinătate. Seara asta promitea să fie amuzantă, pentru că urma să aibă de-a face cu oameni din categoria a doua, care trebuiau tratați precum cei din prima din unicul motiv că erau rude și prieteni ai domnului Tomlinson și ai fratelui acestuia. Îmi făceau întotdeauna plăcere rarele ocazii în care o vedeam pe Miranda încercând să-i impresioneze pe cei din jurul ei, cu atât mai mult cu cât ea nu era o persoană încântătoare de felul ei.

I-am simțit pe primii oaspeți înainte de a-i vedea. Tensiunea din încăperea era palpabilă.

Mi-am amintit pozele de pe Internet, m-am repezit la primul cuplu și m-am oferit să iau haina de blană a cucoanei.

— Domnule și doamnă Wilkinson, vă mulțumesc foarte mult că ați venit în seara aceasta.

Vă rog să-mi permiteți să vă iau haina. Iar liana vă va conduce în atrium, unde se servesc cocktailurile.

Speram că voi reuși să nu mă holbez în timpul monologului, dar spectacolul era de-a dreptul atroce. Văzusem femei îmbrăcate ca prostituatele, și bărbați îmbrăcați ca femeile, și fotomodele îmbrăcate cu mai nimic la petrecerile Mirandei, dar nu văzusem în viața mea oameni îmbrăcați în halul ăsta. Știam că nu voi avea de-a face cu oameni în pas cu moda, din New York, dar mă așteptasem să arate ca în Dallas; în loc de asta, arătau ca într-o varianta ceva mai acătării a protagoniștilor din Deliverance.

Fratele domnului Tomlinson, foarte distins, cu părul lui grizonat, făcuse greșeala oribilă de a purta un frac alb – și asta în luna mai – cu Qbatistă în buzunarul de la piept și baston. Logocinica lui purta un coșmar din tafta, verde smarald

Rochia se strângea și se aduna și se învâртеjcn împrejurul corpului ei, împingându-i bustul enorm în sus și dând impresia că fata o să piară sufocată de propriii săni de silicon. Diamante cât pumnul îi atârnav din urechi și unul și mai și îi scânteia pe încheietura mâinii stângi. Părul îi era decolorat cu perhidrol, ca și dinții, iar tocurile îi erau atât de înalte și de subțiri, încât pășea de parcă ar fi jucat fundaș în NFL1 în ultimii doisprezec” ani.

— Dhraagii mei, sunt atât de încântată ca aați putut veni la mica noastră petrecere!

Tuturor le plac petrecerile, nu-i așa? A cântat Miranda în falset.

Viitoarea doamnă Tomlinson părea în pragul leșinului. Chiar acolo, în fața ei, se afla Miranda

Priestly, unica și măreața Miranda Priestly! Fascinația ei ne-a umplut pe toți de jenă și toata grămada aia amărâtă de oameni s-a îndreptat spre atrium, cu Miranda în frunte.

Tot restul serii s-a desfășurat cam cum a început. Am recunoscut numele tuturor oaspeților și am reușit să nu scap nimic prea penibil pe gura.

Parada fracurilor albe, a rochiilor de sifon, a coafurilor uriașe, a bijuteriilor și mai mari și a femeilor abia trecute de adolescență a încetat să mă amuze pe măsură ce treceau orele, dar nu mă săturam tot privind-o pe Miranda. Ea era o veritabilă lady și constituia obiectul invidiei tuturor femeilor din muzeu în seara aceea. Și,

1. National Football League – Liga Națională de Fotbal American.

Măcar că înțelegeau că toți banii din lume nu puteau cumpăra rasa și eleganța ei, nu au încetat nici o clipă să și le dorească.

I-am adresat un zâmbet sincer atunci când m-a expediat acasă, cam pe la jumătatea dineului, fără măcar un „mulțumesc” sau un „la revedere” – ca de obicei („Ahn-dre-ah, nu vom mai avea nevoie de tine astă-seară. Poți pleca.”). Am căutat-o pe liana, dar ea o ștersese deja. Mașinii de la firmă nu i-au trebuit decât vreo zece minute să ajungă după ce am chemat-o – mă gândisem în treacăt să iau metroul, dar nu eram prea sigură de rezistența rochiei Oscar sau a picioarelor mele în metrou – și m-am cufundat extenuată, dar calmă, pe bancheta din spate a mașinii.

Când am trecut pe lângă ghereta lui John, în drum spre lift, el a băgat mâna sub birou și a scos de acolo un plic sigilat.

— Tocmai l-am primit acum câteva minute.

Scrie „Urgent” pe el.

I-am mulțumit și m-am așezat pe un scaun de pe hol, întrebându-mă cu mirare cine putea să-mi trimită ceva prin curier vineri la ora zece noaptea.

Am deschis plicul și am scos de acolo un bilețel:

Draga mea Andrea, Mi-a făcut mare plăcere să fac cunoștință cu tine în seara asta! Vrei să ne vedem săptămâna viitoare, să mîncăm, poate, un sushi împreună? Ți-am lăsat plicul ăsta în drum spre casă – m-am gândit că ți-ar prinde bine ceva care să te consoleze după o seară ca asta de care tocmai am avut noi parte. Distracție plăcută.

Pupici, liana înăuntru era poza cu Miranda în chip de Șarp”, dar liana o mărise la douăzeci și cinci pe trei.

Și trei de centimetri. M-am uitat cu atenție la ti câteva minute în timp ce îmi frecam picioarele pa care mi le extrăsesem în sfârșit din pantofii

Manolo. În poză părea timorantă și rea, exact e” vrăjitoarea la care mă uitam în fiecare zi. Dar tn seara asta, la petrecere, mi se păruse tristă și destul de însingurată. Chiar dacă aș fi pus poai asta pe frigider ca adaos la colecție și aș fi făcut haz de ea cu Lily și Alex, picioarele nu m-ar dura mai puțin și nimeni nu mi-ar putea da înapoi seara pierdută de vineri. Am rapt-o buc. 111 și am pornit-o împleticit pe scări în sus.

— Andrea, sunt eu, Emily, am auzit o voce spartă la telefon. Mă auzi?

Trecuseră luni întregi de când Emily nu mă mai sunase acasă atât de târziu, așa că mi-am dat imediat seama că e vorba de ceva grav.

— Bună, da, te aud. Vocea ta sună ca dracu', i-am zis eu, m-am ridicat în capul oaselor în pat și m-am întrebat dacă îi spusese cumva Miranda ceva care o făcea să vorbească așa.

Ultima dată când Emily îmi telefonase așa de târziu fusese când Miranda o sunase la unsprezece noaptea într-o sâmbătă, cerându-i să găsească un avion particular pentru a-i aduce pe ea și pe domnul Tomlinson acasă din Miami, pentru că zborul lor fusese anulat din cauza condițiilor atmosferice nefavorabile. Emily tocmai se pregătea să-și serbeze ziua de naștere când a sunat telefonul, iar ea mă sunase imediat pe mine și mă implorase să mă ocup de treaba asta. Eu nu găsisem mesajul pe robot decât a doua zi și când, în sfârșit, o sunasem, încă plângea.

— Am lipsit de la ziua mea de naștere, Andrea, mi s-a văicărit în clipa în care a ridicat receptorul. Am lipsit de la ziua mea de naștere pentru că a trebuit să le găsească un avion particular!

— Nu puteau să doarmă și ei la un hotel în noaptea aia și să vină a doua zi, ca oamenii normali? Am întrebat eu ceva cu răspuns evident.

— Crezi că mie nu mi-a trecut așa ceva prin cap? Le rezervasem apartamente de lux la Shore

Club, la Albion și la Delano la mai puțin de șapte minute după ce m-a sunat prima dată, m-am gândit că nu putea să vorbească serios – păi, Doamne ia-mă, era sâmbătă seara. De unde dracu' să găsească cineva un avion particular sâmbăți seara?

— Presupun că nu a tentat-o ideea? Am întrebat eu liniștitor și m-am simțit realmente vinovată că nu fusesem acolo să o ajut, dar și extaziat!

De fericire că evitasem glonțul cu pricina.

— Nu. N-a tentat-o câtuși de puțin. M-a sunat din zece în zece minute ca să mă întrebe de ce n-am găsit încă ceva și a trebuit să-i pun pe toți să aștepte la telefon până vorbesc cu ea, și când reveneam la convorbirea cu ei, constatam că închiseseră telefonul.

A înghițit zgomotos.

— A fost un adevărat coșmar.

— Și ce s-a întâmplat până la urmă? Aproape că mi-e frică să întreb.

— Ce s-a întâmplat până la urmă? Dar ce nu s-a întâmplat până la urmă? Am sunat absolut toate companiile de zbor particulare din statul Florida și, așa cum poți să-ți închipui, nu prea răspundeau la telefon sâmbătă seara. Am sunat pe celular piloți particulari, am sunat la companii aeriene interne să aflu dacă au ceva sugestii, am reușit chiar să dau de un responsabil cu nu știu ce de la Aeroportul Internațional Miami.

I-am spus că am nevoie de un avion într-o jumătate de oră ca să transporte doi oameni la New

York. Știi ce a făcut?

— Ce?

— A râs. Cu hohote. M-a acuzat că lucrez pentru teroriști, pentru traficanți de droguri, de toate pentru toți. Mi-a zis că am mai multe șanse să mă lovească trăsnetul de douăzeci de ori la rând decât să găsească un avion și un pilot la ora aia – oricât aș fi dispusă să plătesc. Și că dacă îl mai sun, o să se vadă nevoit să-mi facă legătura direct la FBI. Poți să crezi așa ceva?

Urla deja:

— Îți vine să crezi dracului așa ceva? La FBI!

— Și presupun că Mirandei i-a plăcut chestia asta, nu?

— O, da, i-a plăcut la nebuniiiii chestia asta. A petrecut următoarele douăzeci de minute refuzând să creadă că nu există nici măcar un singur avion disponibil. Am asigurat-o că asta se întâmplă nu pentru că ar fi toate ocupate, ci doar pentru că era dificil la ora aceea târzie să închiriezi un avion.

— Și ce s-a întâmplat?

Nu-mi puteam închipui un sfârșit fericit la povestea asta.

— Pe la unu jumate a acceptat în sfârșit ideea că n-o să ajungă acasă în noaptea aceea - nu că ar fi avut vreo importanță, că fetele oricum erau la tatăl lor, iar bona era prin preajmă toată duminica dacă era nevoie de ea - așa că m-a pus să îi cumpăr bilete pentru prima cursă de dimineață.

Treaba mi se părea aiurea. Păi, dacă zborul fusese anulat, era de presupus că respectiva companie îi aranjează să zboare cu prima cursă din dimineața următoare, mai ales ținând cont de statutul ei de călătoare-frecventă-cu-statut-de-VIP, prin firmă, ca să nu mai vorbim de costul inițial al biletului ei la clasa întâi. Așa că am întrebat-o asta pe Emily.

— Mda, păi da, compania Continental le-a aranjat să plece cu prima cursă, care era la 6:50 a.m. Dar când Miranda a auzit că nu știu care reușise să găsească un zbor cu compania Delta la

6:35 a.m., a turbat. M-a făcut idioată incompetentă, mă tot întreba ce fel de asistentă mai sunt duci nu-s în stare să fac ceva atât de simplu precum găsirea unui avion particular.

S-a fonfănit puțin și a tras un gât de ceva, probabil cafea.

— Dumnezeuule, știu ce-o să spui. Spune-mi că n-ai făcut ce cred eu că ai făcut!

— Am făcut.

— Nu se poate. Tu glumești. Pentru cincisprezece minute?

— Am făcut-o! Parcă aveam de ales. Era nemulțumită de mine - cel puțin așa dădeam impresia că fac ceva util. A costat încă vreo două miare - nu era mare scofală. Era aproape fericită când a închis telefonul. Ce altceva mi-aș fi putut dori?

De-acum începusem să râdem amândouă. Știam și fără să-mi spună Emily - iar ea știa că eu știam - că le cumpărase încă două bilete la cursă* companiei Delta numai ca să îi închidă gura

Mirandei, pentru ca pretențiile și insultele acelea neconținute să înceteze în sfârșit.

În momentul acela aproape că mă înecam de râs.

— Stai așa. Deci, când ai aranjat în sfârșit și trimiți o mașină după ei la Delano.

— Era cu puțin înainte de ora trei dimineața și mă sunase pe celular de exact douăzeci și două de ori de la unsprezece noaptea. Șoferul a așteptat până au făcut duș și s-au schimbat, după care i-a dus înapoi la aeroport tocmai la timp ca să prindă zborul de mai devreme.

— Oprește-te, mă prăpădeam eu de râs, îndoita de șale, la auzul acestei înșiruiți minunate de evenimente. Nu se poate să se fi întâmplat așa ceva.

Emily s-a oprit din râs și a făcut-o pe serioasă.

— Zău? Și tu-ți închipui că asta e tare? Încă nu ți-am spus partea cea mai grozavă.

— Hai, spune-mi, spune-mi!

Eram absolut încântată că Emily și cu mine găsisem, pentru prima dată, ceva amuzant în același timp. Mi-a făcut plăcere să fac parte și eu dintr-o echipă, să fiu jumătate dintr-un întreg angajat în luptă împotriva opresorului comun.

Și atunci mi-am dat seama, pentru prima dată, ce diferit putea fi anul ăsta pentru mine dacă

Emily și cu mine am fi reușit să fim prietene, dacă ne-am fi acoperit și protejat una pe alta și am fi avut încredere una în alta atât cât să o înfruntăm pe Miranda, făcând front comun. Poate că situația nu ar mai fi fost atât de insuportabilă, dar, cu excepția unor astfel de rare ocazii, noi nu reușeam să fim de acord aproape în nici o privință.

— Partea cea mai grozavă?

Apoi a tăcut ca să prelungească momentul de distracție pe care îl trăiam împreună.

— Ea nu și-a dat seama, evident, dar, deși cursa cu Delta a decolat mai devreme, a aterizat la opt minute după cea inițială, cu Continental!

— Nu se poate, am râs mai-mai să mă-nec, încântată de acest nou fragment delicios de informație. Spune-mi că glumești.

Când a închis în cele din urmă telefonul, am constatat cu surprindere că stătusem de vorbă mai bine de o oră ca niște adevărate prietene.

Am revenit, firește, la ostilitatea obișnuită luni, dar simțăminte mele față de Emily au fost întotdeauna ceva mai afectuoase după weekendul cu pricina. Asta până acum, evident. Nu o plăceam îndeajuns pentru a asculta cu drag lucrul - cu siguranță enervant sau inoportun - pe care se pregătea să mi-l debiteze.

— Vorbesc serios, vocea ta sună oribil. Ești cumva bolnavă?

Am încercat, plină de vitejie, să strecur în voce o nuanță de compasiune, dar întrebării mele a sunat agresiv și acuzator.

— O, da, a răspuns ea, după care a apucat-o un acces violent de tuse. Foarte bolnavă.

Nu prea credeam când cineva îmi spunea ci e foarte bolnav: în absența unui diagnostic foarte oficial desemnând o boală potențial mortală, oricine era destul de sănătos ca să lucreze la Runway.

Așa că, atunci când Emily și-a încheiat accesul de tuse și a repetat că e foarte bolnavă, nici prin cap nu mi-a trecut că nu va veni la birou luni, în fond, trebuia să plece la Paris ca să se întâlnească acolo cu Miranda pe 18 octombrie, adică în weekendul următor. Și-apoi, eu, una, reușisem să ignor vreo două infecții în gât, câteva debuturi de bronșită, o toxiinfecție alimentară îngrozitoare și permanenta tuse tabacică, plus o răceală în toată regula, și nu stătusem nici o zi acasă pe caz de boală de aproape un an.

Reușisem să trag o fugă la doctor o singură dată, eram disperată să capăt o rețetă pentru antibiotice când mă alesesem cu una dintre infecțiile în

gât de care am pomenit mai înainte (mă strecurasem în biroul doctorului și ordonasem secretarei să vină un doctor imediat să mă vadă, atunci când Miranda și Emily își închipuiau că sunt în căutare de mașini noi pentru domnul

Tomlinson), dar nu avusesem niciodată timp să previn vreo boală. Deși fusesem de mai bine de zece ori la Marshall să mă vopsesc, deși mă alesesem cu un număr impresionant de masaje la saloane al căror personal era încântat să o aibă clientă pe asistenta Mirandei și deși avusesem parte și de nenumărate manichiuri, pedichiuri și tratamente cosmetice, de un an de zile nu ajunsesem la vreun dentist sau ginecolog.

— Pot să te ajut cu ceva? Am întrebat-o și m-am străduit să par calmă, în vreme ce creierul mi se frământa în căutarea motivului pentru care mă sunase doar ca să-mi spună că nu se simte bine.

După cum prea bine știam amândouă, chestia asta era total și cu desăvârșire lipsită de importanță. Avea să fie la serviciu luni, fie că se simțea bine, fie că nu.

A cuprins-o un nou acces de tuse și am auzit cum i se zbate flegma în plămâni.

— Ăă, păi, da. Doamne sfinte, nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva!

— Ce? Ce ți se-ntâmplă?

— Nu pot să mă duc cu Miranda în Europa.

Am mononucleoză.

— Ce?

— M-ai auzit foarte bine. M-a sunat doctorul azi să-mi dea rezultatele analizei sanguine și, începând din clipa asta, nu am voie să ies din apartament timp de trei săptămâni.

Trei săptămâni! Sper că glumea. Nu aveam timp să o compătinesc – tocmai îmi comunicase că nu poate pleca în Europa, iar ideea asta în sine – ideea că Miranda și Emily vor lipsi din viața mea – fusese singura care îmi dăduse puteri în ultimele două luni.

— Em, o să te omoare cu zile – trebuie să pleci! Ea a aflat?

S-a lăsat o liniște mormântală la celălalt capăt al firului.

— Ăă, da, știe.

— Ai sunat-o?

— Da. L-am pus și pe doctor să o sune, pentru că ea nu a crezut că mononucleoza reprezintă un motiv suficient pentru a mă considera bolnava, așa că el a trebuit să îi spună că aș putea să o infectez și pe ea și pe toți ceilalți din jurul meu și, oricum.

S-a oprit, dar tonul ei sugera că ceva mult, mult mai rău se putea întâmpla.

— Și oricum, ce?

Instinctul meu de autoconservare intrase în viteză a cincea.

— Și oricum. Ea vrea să mergi tu cu ea.

— Vrea să merg eu cu ea, da? Foarte drăguț.

Dar ce a spus? Te-a amenințat că te dă afară fiindcă te-ai îmbolnăvit?

— Andrea, vorbesc.

A podidit-o din senin o tuse din rărunchi, expectorantă, și am avut impresia că avea să moară exact în clipa aceea, vorbind la telefon cu mine.

— Serios. Absolut, cât se poate de serios. Azis ceva de genul că asistentele care i se dau în străinătate sunt idioate și că până și tu ai fi mai bună decât ele.

— Ei, sigur, dacă așa stau lucrurile, mă duc imediat! Nimic nu se compară cu un asemenea supercompliment când e vorba să mă convingă să fac ceva. Zău așa, nu era cazul să spună ceva atât de drăguț. Îmi vine să roșesc.

Nu prea știam dacă ar trebui să mă concentrez asupra faptului că Miranda voia să mă duc cu ea la Paris, sau a faptului că mă voia numai pentru că mă considera o idee mai puțin neghioabă decât acele anorexice clone franțuzoaice ale. Ei bine, ale propriei mele persoane.

— O, mai taci naibii din gură, a cârâit ea printre accesele de tuse devenite de-acum enervante.

Ești persoana cel mai afurisit de norocoasă din lume. Eu aștept de doi ani călătoria asta - de peste doi ani, de fapt - și acum nu mă pot duce.

Ironia sorții e extrem de dureroasă - îți dai seama de asta, nu-i așa?

— Bineînțeles că da! E o gigantică ironie: călătoria asta reprezintă unica rațiune a existenței tale și e blestemul existenței mele, și totuși eu mă duc și tu nu. Viața e amuzantă, nu? Mă apucă un râs atât de năprasnic, că abia îl pot opri, am zis eu pe un ton abrupt și cătuși de puțin amuzat.

— Mda, ei bine, și eu cred că e o porcărie, dar ce să-i faci? L-am sunat deja pe Jeffy, ca să se apuce să comande haine pentru tine. Va trebui să cari o tonă de țoale după tine, că-ți trebuie o toaletă diferită pentru fiecare prezentare de modă la care te duci și, firește, una specială pentru petrecerea dată de Miranda la Hotelul Costes.

Allison o să te ajute cu machiajul. Vorbește cu

Stef, de la accesorii, pentru poșete și pantofi și bijuterii. Nu ai decât o săptămână la dispoziție, așa că apucă-te de pregătiri mâine dis-de-diminează, OK?

— Tot nu-mi vine să cred că ea vrea ca eu să fac treaba asta.

— Ei bine, să crezi, sunt sigură că nu glumea.

Dat fiind că eu nu o să pot să vin nici la birou săptămână asta, tu va trebui și să.

— Ce? Nu o să vii nici la birou?

E drept că eu nu-mi luasem nici o zi liberă pe caz de boală, sau măcar o oră liberă cât timp

Miranda era la birou, dar nici Emily nu lipsise.

Fusese cât pe ce o singură dată - când îi murise un străbunic - dar reușise să dea o fugă până acasă, la Philadelphia, să meargă la înmormântare și să se întoarcă la birou fără să lipsească un minut de la serviciu. Așa mergeau treburile la noi. Scurt. În afara cazurilor de deces (al rubedeniilor apropiate), a dezmembrării (a ta proprie), sau a unui război nuclear (numai daci guvernul S. U. A. confirma că acesta afectează

Manhattan-ul în mod direct), trebuia să fim acolo, Povestea asta avea să reprezinte o schimbare radicală în regimul totalitar Priestly.

— Andrea, am mononucleoză. E o boală extrem de molipsitoare. E foarte grav. Nu am voie să îmi părăsesc apartamentul nici măcar cât să-mi cum” păr o cafea, darămite să mă duc la birou o zi întreagă. Miranda înțelege treaba asta; așa că tu va trebui să muncești pentru amândouă. O să fie multe de făcut ca să pregătești călătoria la Paria pentru voi două. Miranda pleacă miercuri la

Milano, iar tu urmează să te întâlnești cu ea la

Paris marțea următoare.

— Ea înțelege treaba asta? Fii serioasă!

Spune-mi ce a zis de fapt.

Refuzam să cred că ea acceptă ca un lucru atât de normal precum mononucleoză să reprezinte un pretext pentru absența de la serviciu.

— Ei hai, fă-mi plăcerea asta. În fond, viața mea o să fie iadul pe pământ în următoarele câteva săptămâni.

Emily a oftat și am simțit prin telefon cum își dă ochii peste cap.

— Ei bine, nu a fost prea încântată. De fapt, eu n-am vorbit cu ea, dar doctorul meu a zis că

— A tot întrebat dacă mononucleoză e o boală „adevărată”. Dar când el a asigurat-o că e, s-a arătat foarte înțelegătoare.

Am râs în gura mare.

— Sunt convinsă că așa a fost, Em, sunt convinsă. A zis să nu-ți faci probleme, da? Să al grijă doar să te faci bine și că ea o să se ocupe de toate.

— Îți trimit prin e-mail o listă cu ce ai de făcut, ca să nu uiți nimic.

— N-o să uit nimic. A mai fost în Europa de patru ori anul ăsta, știu ce am de făcut. Ridic numerarul de la banca de la subsol, schimb câteva miare în euro, cumpăr niște cecuri de călătorie de alte câteva miare și confirm de câte trei ori toate orele ei de la coafor și cosmeticiană pe toată durata călătoriei. Altceva? A, da, o să mă asigur că de data asta Hotelul Ritz îi dă celularul care trebuie și o să vorbesc cu șoferii ca să îi fac din timp să înțeleagă că nu au voie să o lase să aștepte. Mă gândesc deja la toți oamenii care vor avea nevoie de fotocopii după itinerarul ei – pe care îl scot la imprimantă, nici o problemă – și o să am grijă să îl pun în circulație. Și, bineînțeles, ea va dispune de programul detaliat al orelor de școală ale gemenelor, al materiilor de studiu, antrenamentelor, al pieselor în care joacă la școală și de programul detaliat al orelor de lucru ale personalului ei casnic. Așa că, după cum vezi, nu trebuie să-ți faci nici o grijă – mă descurc eu cu toate.

— Nu uita de catifea, m-a dăscălit ea, iar aceste ultime cuvinte sunau de parcă trecuse pe pilot automat. Și de eșarfe!

— Bineînțeles! Toate astea sunt deja pe lista mea.

Înainte ca Miranda să împacheteze pentru te miri ce călătorie – sau, mai degrabă, înainte ca fata din casă să împacheteze – Emily sau eu cumpăram uriașe baloturi de catifea de la un magazin de textile și le aduceam la apartamentul Mirandei. Acolo lucram împreună cu fata pentru a o

croi exact după forma și mărimea fiecărui articol de îmbrăcăminte pe care avea de gând să îl ia cu ea și le împachetam pe fiecare în catifeaua moale. Coletele individuale din cal i erau apoi puse în zeci de valize Louis Vuitton asemenea compartimente suplimentare pentru momentul în care ea arunca, inevitabil, o primă tranșă după ce le despacheta. În plus, de regulă jumătate dintr-o valiză era ocupată de vreo două duzini de cutii portocalii de la Hermes, flecări conținând câte o eșarfă albă care își aștepta răbdătoare rândul să fie pierdută, uitată, rățăcit!

Sau pur și simplu aruncată.

Am închis telefonul după ce am făcut un efort sincer să par grijulie și am dat cu ochii de Lily stătea întinsă pe canapea, fuma o țigară și bea un lichid incolor, care sigur nu era apă, dintr-un pahar de cocktail.

— Parcă era vorba că nu fumăm în apartament, i-am zis eu și m-am trântit lângă ea, aburcându-mi picioarele pe măsuța de lemn pe care mi-o dădu seră ai mei. Nu că mi-ar păsa cine știe ce, dar era regula impusă chiar de tine.

Lily nu era o fumătoare înrăită ca subsemnata, ea fuma de regulă numai când era beată și nici măcar nu cumpăra câte un pachet întreg de țigări.

Acum am văzut capătul unui pachet nou-nouț de

Camei Special Light ițindu-se din buzunarul de la piept al bluzei cu guler prins în nasturi. Am împuns-o în pulpă cu papucul și am arătat spre țigări. Mi le-a dat împreună cu o brichetă.

— Știam eu că nu te superi, a zis și a mai tras calmă un fum. N-am chef să m-apuc de treabă și asta mă ajută să mă concentrez.

— Ce treabă amâni? Am întrebat-o și mi-am aprins și eu o țigară, după care i-am aruncat înapoi bricheta.

Voia să facă șaptesprezece credite semestrul asta, în efortul de a-și ridica media generală după notele mediocre pe care le luase în primăvară. M-am uitat la ea cum trage încă un fum și o dușcă din băutura ei care-nu-era-apă. Nu părea să se afle pe drumul cel bun.

A oftat din greu și a lăsat țigara să îi atârne în colțul gurii în timp ce a vorbit. Țigara care i se mișca în sus și în jos, amenințând să cadă din clipă în clipă, împreună cu părul vâlvoi, nespălat și machiajul mânjit, au făcut-o să arate – pentru o clipă – ca un inculpat din Judge Judy¹ (sau, poate, un reclamant, că arătau întotdeauna aidoma – fără dinți, cu ochi tâmpi și o veșnică tendință de a folosi dubla negație).

— Un articol pentru o revistă total lipsită de importanță și esoterică pe care nu o citește nimeni niciodată, dar pe care tot trebuie să îl scriu numai ca să pot spune că am publicat ceva.

— Asta chiar că e enervant. Când trebuie să îl predai?

— Mâine.

Nonșalanță totală. Nici urmă de neliniște.

— Mâine? Vorbești serios?

Mi-a aruncat o privire amenințătoare, ca să-mi reamintească rapid că trebuia să fiu de partea ei.

— Da. Măine. Și e nasol, că Băiatul Freudian e cel care redactează articolul. Nimănui nu pare să-i pese că el studiază psihologia, nu literatura rusă, dar ei sunt cei care redactează doar articolele scurte, așa că al meu e. Nu am nici o șansă să îi predau articolul la timp. Să-1 ia naiba.

A mai dat niște lichid pe gât, străduindu-se să nu îl guste, și s-a strâmbat.

1. Serial TV având ca protagonistă o judecătoare.

— Ba da, bineînțeles că sunt încântată, m-am apărat eu și am știut amândouă că mint.

Relațiile dintre mine și Alex erau cam încordate de câteva săptămâni încoace. Foarte încordate.

Ne vedeam pe apucate și ne prefăceam foarte bine că lucrurile merg perfect: după aproape patru ani știam clar ce vrea celălalt să audă sau ce vrea să facă. Dar el compensase timpul pe care eu îl petreceam la serviciu devenind încă și mai samaritan la școală – se oferise să antreneze echipe sportive, să dea meditații, să îndrume elevi în mod direct și să prezideze orice fel de activitate imaginabilă – iar când ne întâlneam, era cam la fel de excitant cum ar fi fost după treizeci de ani de căsnicie. Aveam înțelegerea tacită să așteptăm doar până când anul meu de sclavie lua sfârșit, dar nici nu voiam să mă gândesc încotro se putea îndrepta relația noastră după aceea.

Și totuși. Erau deja două persoane foarte apropiate din viața mea – mai întâi Jill (care îmi atrăsese atenția telefonic asupra acestei situații neplăcute cu câteva zile în urmă), iar acum Lily – care observaseră amândouă că în ultima vreme

Alex și cu mine arătam nu tocmai adorabil împreună și trebuia să recunosc că Lily, în felul ei buimac, dar dotată cu simț de observație, văzuse că nu eram prea fericită de venirea lui Alex. Mă oripila gândul că trebuie să-i spun că plec în

Europa, nu mă încânta ideea certe care va urma, ceartă pe care aș fi dorit nespun să o amân vreo câteva zile. Ideal ar fi fost să aflu totul abia după ce ajungeam în Europa. Dar nu aveam eu așa noroc, acum că bătea deja la ușă.

— Bună! Am zis eu cu un entuziasm cam exagerat când am deschis ușa și mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui. Ce surpriză grozavă!

— Nu te deranjează că am trecut pe aici, nu?

Am fost cu Max la un pahar după colț și m-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faci.

— Bineînțeles că nu mă deranjează, prostuțule! Sunt încântată. Intră, intră.

Știam că tonul meu sună cam exaltat și orice psihiatru pe probleme de cuplu și-ar fi dat seama că entuziasmul meu exterior era menit să compenseze sentimentele lipsă din interior.

Și-a luat o bere, a sărutat-o pe Lily pe obraz și s-a instalat pe fotoliul portocaliu pe care ai mei îl păstrasera de prin anii '70 în ideea că într-o bună zi îl vor lăsa cu mândrie moștenire vreuniei din progenituri.

— Ei, cum merg treburile pe aici? A întrebat și a arătat din cap spre combină, de unde se jeluia o variantă a melodiei Hallelujah.

Lily a ridicat din umeri.

— Amân să mă apuc de treabă. Ce altceva?

— Ei, eu am o veste mare, am zis și m-am străduit să par plină de entuziasm, ca să îl conving pe Alex, dar să mă conving și pe mine că evenimentul era pozitiv.

El se ocupase cu atâta plăcere de organizarea reuniunii colegilor de facultate - iar eu îl susținusem cu atâta elan - încât părea de-a dreptul o cruzime să anulez totul tocmai acum, cu mai puțin de o săptămână și jumătate înaintea reuniunii. Petrecuserăm amândoi o noapte întreagă gândindu-ne pe cine să invităm la micul dejun de duminică și știam exact unde și cu cine o să stăm la taclale înainte de meciul Brown-Dartmouth de sâmbătă.

S-au uitat amândoi la mine ușor neliniștiți, până când Alex a reușit să întrebe:

— Da? Ce anume?

— Ei bine, tocmai am primit un telefon - pl"u la Paris pentru o săptămână!

Am rostit fraza cu exuberanța cu care aș fi comunicat unui cuplu infertil că urma să aibă gemeni.

— Pleci. Unde? A întrebat Lily, cu o expresie nedumerită și distrată pe față, fără a părea foarte interesată.

— Pleci. De cel a întrebat Alex în aceeași clipă, cu expresia la fel de încântată pe care ar fi avut-o dacă l-aș fi anunțat că am sifilis.

— Emily tocmai a aflat că are mononucleoză și Miranda vrea să mă duc cu ea la prezentările de modă. Nu că e nemaipomenit? Am zis eu OU un zâmbet vesel pe față.

Toată istoria asta era de-a dreptul epuizantă, Mi-era silă că trebuie să mă duc, dar faptul că trebuia să îl conving pe el că pentru mine asta era o mare șansă era de zece ori mai scârbos.

— Nu înțeleg. Nu se duce la prezentările astea de o mie de ori pe an? A întrebat el.

Am dat afirmativ din cap.

— Și atunci, de unde nevoia asta subită ca tu să te duci cu ea?

Lily a încetat să mai asculte și a părut să se afunde în lectura unui număr vechi din The New

Yorker. Păstrasem toate numerele de cinci ani încoace.

— Dă o mare petrecere la prezentarea colecției de primăvară de la Paris și îi place să aibă cu ea una din asistentele ei americane. Pleacă întâi la Milano și după aceea eu o întâlnesc la

Paris. Ca să supraveghez totul, mă înțelegi.

— Iar asistenta americană cu pricina ești tu, ceea ce înseamnă că nu poți să vii la reuniune, a rostit el pe un ton rece.

— Păi, de regulă lucrurile nu se întâmplă așa.

Dat fiind că treaba asta este considerată un mare privilegiu, asistenta principală este cea care merge, dar cum Emily e bolnavă, ei bine, da, eu trebuie să plec. Plec marțea viitoare, așa că nu pot merge în Providence în weekendul respectiv, îmi pare foarte, foarte rău.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să stau lângă el pe canapea, dar el s-a retras instantaneu.

— Deci, chestiunea e simplă pentru tine, nu?

Adică eu am plătit deja camera ca să păstrez prețul cât de cât mai mic. Nu contează că eu mi-am rearanjat tot programul meu ca să fiu cu tine în weekendul respectiv. I-am spus mamei să găsească o bonă pentru că tu vrei să mergi la reuniune. Nu e mare scofală pentru tine, nu? Edoar o obligație ca oricare alta față de Runway.

În toți anii de când ne cunoșteam nu îl văzusem niciodată atât de furios. Până și Lily și-a ridicat privirea din revistă atât cât să se scuze și să iasă naibii din cameră înainte ca totul să degenereze într-un război total.

Am încercat să mă așez în brațele lui, dar el și-a încrucișat picioarele și a dat din mână.

— Vorbesc serios, Andrea - îmi spunea așa numai când era foarte nervos - toate astea chiar merită? Fii sinceră cu mine o clipă. Chiar merită tot efortul?

— Care toate astea? Să lipsesc de la o reuniune ca atâtea altele care vor urma ca să-mi îndeplinesc o obligație de serviciu? Un serviciu care îmi va deschide uși pe care nu credeam vreodată că e posibil să intru și mai curând decât așa fi putut visa? Da! Merită.

Și-a lăsat capul în piept și am avut o clipă impresia că plânge, dar când și 1-a ridicat din nou, pe fața lui nu se putea citi decât mânie.

— Nu crezi că așa prefera să fiu cu tine decât să mă duc ca să fiu sclava cuiva douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte, timp de o săptămână întreagă? Am țipat eu, uitâml că e și Lily pe undeva prin apartament. Poți și te gândești și tu o clipă măcar că poate nici eu nu vreau să mă duc, dar că nu am de ales?

— Nu ai de ales? Ai foarte multe de ales!

Andy, serviciul ăsta nu mai e doar un serviciu - în caz că nu ai observat, a pus stăpânire pe întreaga ta viață! A țipat la rândul lui, iar roșeața din obraji i s-a întins spre gât și urechi.

În mod normal așa fi considerat chestia asta extrem de sexy, dar în acea seară nu voiam decât să mă duc la culcare.

— Alex, ascultă-mă, știu că.

— Nu, tu să mă ascuți pe mine! Lasă-mă pentru moment pe mine deoparte - nu că asta ar necesita cine știe ce efort din partea ta - dar să lăsăm faptul că noi doi nu mai apucăm să ni” vedem deloc din cauza veșnicilor situații de criză de la serviciul tău. Dar cu părinții tăi cum rămâne?

Când i-ai văzut ultima dată? Dar sora ta? Înțelegi că tocmai a născut primul copil, iar tu nu ți-ai văzut încă propriul nepot? Asta chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

A coborât vocea și s-a plecat mai aproape de mine. Am crezut că o să-și ceară scuze, dar el a continuat:

— Dar cu Lily cum rămâne? Tu chiar nu ai observat că prietena ta cea mai bună a ajuns o alcoolică înrăită?

Trebuie să fi părut total șocată, pentru că el a urmat:

— Să nu-mi spui că nici măcar nu ți-ai dat seama, Andy. E lucrul cel mai vizibil din lume.

— Da, bineînțeles că bea. La fel și tu, la fel și eu, la fel toți cei pe care îi cunoaștem. Lily e studentă și așa fac toți studenții, Alex. Ce e așa de ciudat?

Am părut încă și mai jalnică când am rostit fraza cu glas tare, iar el a clătinat doar din cap.

Am tăcut amândoi câteva minute, după care el a vorbit:

— Nu pricep și pace, Andy. Nu prea știu exact cum am ajuns aici, dar am senzația că nu te mai recunosc. Cred că avem nevoie de o pauză.

— Ce? Ce tot spui? Vrei să ne despărțim? Am întrebat și mi-am dat seama, mult prea târziu, că el vorbea foarte, foarte serios.

Alex era atât de înțelegător, de drăguț, de disponibil, încât începusem să iau de bună ideea că el va fi întotdeauna lângă mine ca să mă asculte sau să mă liniștească după o zi grea, sau să mă înveselească în timp ce restul lumii era liberă să-și vadă de viața ei. Singura problemă era că eu nu îmi îndeplinisem partea mea de obligații.

— Nu, deloc. Nu să ne despărțim, să facem doar o pauză. Cred că ne-ar fi de folos amândurora să reevaluăm ce vrem. Tu nu pari mulțumită de mine în ultima vreme, iar eu nu pot să spun că sunt încântat de tine. Poate că o scurtă perioadă în care să nu ne vedem ar fi ceva bun pentru amândoi.

— Ceva bun? Tu crezi că ne-ar fi „de folos amândurora”? Mi-a venit să țiip la auzul cuvintelor lui atât de banale, la ideea că „o scurtă perioadă în care să nu ne vedem” ar contribui la o mai mare apropiere între noi.

Mi se părea egoist din partea lui să facă asta tocmai acum, când mă apropiam de sfârșitul sentinței mele de un an de la Runway și cu puține zile înaintea celui mai dificil pas din cariera mea, Orice vagă tendință spre tristețe sau îngrijor. N care mă împunsese câteva minute mai devrenn a fost brusc înlocuită de iritare.

— Foarte bine, atunci. Hai să „facem o pauză”, am zis eu sarcastic, cu răutate. Un scurt răgaa, Pare o idee strașnică.

M-a privit cu ochii aceia mari, căprui, cu o expresie de uimire mută și durere, după care ți i-a închis ca pentru a alunga din ei imaginea chipului meu.

— OK, Andy. Te eliberez din evidenta ta nefericire și plec. Iți urez distracție plăcută la Paris, sincer. Mai vorbim.

Și, înainte să-mi dau prea bine seama ce se petrece, m-a sărutat pe obraz ca pe Lily sau pe mama și a pornit spre ușă.

— Alex, nu crezi că ar trebui să discutăm despre asta? Am zis eu, străduindu-mă să-mi păstrez vocea calmă, și m-am întrebat dacă el chiar avea de gând să plece.

S-a întors, a zâmbit trist și a zis:

— Hai să nu mai discutăm în seara asta, Andy.

Ar fi trebuit să discutăm de câteva luni încoace, de un an încoace, nu să încercăm să spunem totul într-o singură zi. Gândește-te la toate astea, bine? Te sun eu peste vreo două săptămâni, după ce te întorci și te liniștești. Și baftă la Paris – știu că o să te descurci de minune acolo.

A deschis ușa, a ieșit și a închis-o binișor în urma lui.

Am dat fuga în camera lui Lily ca s-o aud spunându-mi că reacția lui fusese exagerată, că era obligatoriu să plec la Paris pentru că așa era cel mai bine pentru viitorul meu, că ea nu era alcoolică și că eu nu eram o soră denaturată pentru că plecam din țară după ce Jill tocmai născuse primul copil. Dar ea adormise peste plapumă complet îmbrăcată, iar paharul gol de cocktail trona pe masă. Laptop-ul Toshiba era deschis lângă ea pe pat și m-am întrebat dacă reușise să scrie măcar un cuvânt. M-am uitat.

Bravo! Inerșase întreg antetul, inclusiv numele, grupa, numele profesorului și titlul, probabil provizoriu, al articolului: „Ramificațiile psihologice ale posibilității de a te îndrăgosti de propriii cititori”. Am râs cu glas tare, dar ea nu a mișcat, așa că am pus calculatorul înapoi pe birou, i-am potrivit deșteptătorul să sune la ora șapte și am stins lumina.

Celularul meu a sunat imediat ce am intrat în dormitor. După cele cinci secunde de palpitații inițiale – pe care le înduram de fiecare dată când suna, de teamă că putea fi Ea – am răspuns imediat, gândind că, fără doar și poate, era Alex.

Știam eu că nu putea lăsa lucrurile așa, în coadă de pește. În fond, el era omul care nu putea să adoarmă fără să mă sărute și fără să-mi ureze somn ușor; nici vorbă să dispară așa, mulțumit cu ideea că nu o să mai vorbim timp de câteva săptămâni.

— Bună, iubitele, am șoptit și am simțit că deja mi-e dor de el, dar fericită să-i vorbesc măcar la telefon, fără a fi nevoită să discutăm față în față toate problemele noastre.

Mă durea capul, aveam senzația că umerii mi se lipiseră de urechi și nu doream decât să îl aud spunându-mi că totul nu fusese decât o mare greșeală și că o să mă sune mâine.

— Mă bucur că ai sunat.

— Iubitele? O-ho-ho! Facem progrese, nu-i așa, Andy? Vezi că o să încep să cred că mă dorești, a zis Christian cu un zâmbet pe care aproape că îl sesizam prin telefon. Și eu bucur că am sunat.

— A, tu ești.

— Ei bine, nu e cel mai călduros răspuns pi care l-am primit vreodată! Ce s-a întâmplat, Andy?

M-ai cam evitat în ultima vreme, așa e?

— Bineînțeles că nu, am mințit eu. Doar ct am avut o zi proastă. Ca de obicei. Ce mai faci?

A râs.

— Andy, Andy, Andy. Haide, lasă. N-ai nici un motiv să fii atât de nefericită. Ai o carieră în plină ascensiune. Și apropo de asta, te-am sunat ca să te întreb dacă vrei să vii mâine la premiiln

PEN-Clubului urmate de o seară de lectură a scriitorilor. Or să fie mulți oameni interesanți acolo și nu te-am văzut de multă vreme. O invitație pur profesională, se-nțelege.

Pentru o fată care citise în Cosmo atât de multe articole intitulate „Cum să-ți dai seama dacă el e pregătit pentru o relație serioasă”, era normal să se aprindă câteva beculețe de alarmă la auzul unei asemenea fraze. Și chiar s-au aprins – numai că eu am decis să nu le bag în seamă. Fusese o zi extrem de lungă, așa că mi-am permis să cred – doar pentru câteva clipe – că el poate, poate, POATE, e sincer. La naiba. Îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu un bărbat care nu mă critica măcar câteva minute, chiar dacă refuza să accepte că eram ocupată. Știam că nu am de gând să îi accept invitația, dar câteva minute de flirt telefonic inocent nu puteau face rău nimănui.

— Zău? Am întrebat eu pe un ton jucăuș.

Povestește-mi.

— Am să-ți înșirui toate motivele pentru care trebuie să vii cu mine, Andy – și primul este și cel mai simplu. Știu ce e bine pentru tine. Punct.

Doamne, cit era de arogant. De ce găseam eu asta atât de atrăgător?

Am intrat în joc. Am început o conversație amuzantă și în câteva minute călătoria la Paris, urâtul nărav al lui Lily de a bea votcă și ochii triști ai lui Alex s-au pierdut în abisul pălăvrăgelii mele vădit-nesănătoase-și-periculoase-dinpunct-de-vedere-emoțional-dar-extrem-de-sexyși-plăcute cu Christian.

Conform planificării, Miranda urma să se afle în Europa vreme de o săptămână înainte ca eu să vin. Acceptase să folosească niște asistente locale, la prezentările de modă de la Milano – după car” urma să ajungă la Paris în aceeași dimineață cu mine, ca să punem la punct amănunțele petrecerii, ca niște bune prietene ce ne aflam. Vezi să nu. Compania Delta a refuzat să schimbe biletul pe numele lui Emily cu unul cu numele meu, așii că, în loc să mă enervez și să mă stresez mai mult decât o făcusem deja, am cumpărat pur și simplu alt bilet. Două mii două sute de dolari, pentru că era săptămână modei, iar eu cumpărasem în ultimul moment. Am zăbovit preț de o clipă înainte de a scoate cartea de credit a firmei.

În fine, mi-am zis. În fond, Miranda cheltuiește cam tot atâta într-o săptămână doar pe coafat și machiaj.

În calitate de asistentă secundară a Mirandei eram pe cea mai joasă treaptă ierarhică din

Runway. Dar dacă accesul înseamnă într-adevăr putere, atunci Emily și cu mine eram cele mai puternice personalități din lumea modei: noi decideam cine primește audiență la Miranda, când trebuie să vină (dis-dimineață era cel mai bine, atunci machiajul era proaspăt și hainele neșifonate) și ale cui mesaje ajungeau la ea (dacă numele tău nu era în Buletin, nici nu existai).

Așa că, oricând aveam noi nevoie de ajutor, ceilalți angajați erau obligați să pună umărul.

Ei da, sigur că erai cam descurajat la gândul că, dacă nu ai fi lucrat pentru Miranda Priestly, aceiași angajați n-ar fi avut nici o remușcare să te

calce cu mașinile lor de serviciu cu șofer. Dar, în formula actuală, ei alergau și răspundeau la comandă ca niște cățeluși bine dresați.

Toate proiectele la care lucrau angajații revistei au încremenit și tot poporul s-a repezit să mă ajute să plec la Paris pregătită corespunzător.

Trei flușturatice de la departamentul de modă au adunat la repezeală o garderobă care cuprindea orice articol de îmbrăcăminte de care puteam avea nevoie pentru orice eveniment la care

Miranda m-ar obliga să particip. Când am plecat acasă în ziua aceea, Lucia, directoarea departamentului, mi-a promis că voi avea nu numai un sortiment de haine adecvate pentru orice ocazie, ci și un carnețel cu schițe realizate profesionist despre toate felurile posibile de împerechere a respectivelor haine, pentru a scoate cât mai mult în evidență stilul și a minimiza șansele de a face combinații penibile. Cu alte cuvinte: nu poate fi lăsat nimic la alegerea mea, altfel nu am nici cea mai mică șansă de a fi prezentabilă.

Trebuia să o însoțesc pe Miranda la vreun bistrou și să stau ca o mumie într-un colț, în vreme ce ea sorbea dintr-un pahar de Bordeaux?

O pereche de pantaloni Theory culoarea cărbunelui cu un pulover negru de mătase pe gât de la

Celine. Trebuia să merg cu ea la clubul de tenis unde primea lecții particulare, ca să o aprovizionez cu apă sau, la nevoie, cu eșarfe albe în caz că transpira? O toaletă sportivă din cap până-n picioare, care cuprindea pantaloni de trening, jachetă cu glugă și fermoar (scurtă, ca să mi se vadă abdomenul, sâc!), un tricou fără mâneci de o sută optzeci și cinci de dolari pe dedesubt și adidași – toate de la Prada. Și dacă, cine știi chiar ajungeam să stau în rândul întâi la vreo paradă, așa cum jurau cu toții că o să se întâmple?

Opțiunile erau nelimitate. Cea pe care o preferam eu (și nu era decât luni după-amiaza) era; i „> fustă plisată ca de școlăriță de la Anna Sui cu 1 bluză Miu Miu cu multe volănașe și de un; ill> orbitor, cu o pereche de cizmulițe obrăznicuțe

Christian Laboutin până la jumătatea gambei, cu o jachetă de piele Katayone Adeli atât de mulată încât părea aproape obscenă. Jeanșii mei

Express și tenișii Franco Sarto erau îngropați sub un strat gros de praf în șifonierul meu de luni de zile și trebuie să mărturisesc că nu le simțeam lipsa.

Și descoperisem că Allison, acum redactor de frumusețe, își merita titlatura, pentru că ea chiar era, la propriu, personificarea industriei de înfrumusețare. În mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce fusese anunțată că o să am nevoie de ceva articole de machiaj și de un număr apreciabil de sfaturi, crease Trusa-Cu-Care-PoțiSă-Fii-Oricine-Poți-Să-Faci-Orice. În interiorul „trusei de machiaj” Burberry de dimensiuni gigantice (semăna mai degrabă cu una dintre valizele acelea pe roțițe, ceva mai mare decât cele permise ca bagaj de mână în avion) aflai orice sortiment imaginabil de loțiune, cremă, pudră, ruj, rimei și alte articole de machiaj. Rujurile erau unele strălucitoare, altele mate, altele rezistente, altele aproape transparente. Șase nuanțe diferite de rimei – în culori care mergeau de la

bleu până la negru-smoală - erau însoțite de un ondulator de gene și de două pieptănașe pentru gene, în caz că (ferească sfmtu') se formau gălme pe ele.

Pudrele, care păreau să formeze jumătate din conținutul produselor și care erau menite să acopere/accentua/ascunde pleoapele, nuanța tenului și a obrazilor, erau într-o varietate de culori mai complexă și mai subtilă decât cea din paleta unui pictor: unele te făceau să pari bronzată, altele deschideau culoarea, iar altele te făceau îmbufnată, rumenă sau palidă. Aveam de unde alege dacă voiam să adaug bujori sănătoși pe obraji folosind un material solid, lichid sau de consistența pudrei, sau o combinație a celor sus-menționate. Fondul de ten era cel mai impresionant: părea că cineva chiar prelevase o mostră de piele de pe fața mea și o folosea ca să creeze ceva potrivit pentru ea. Fie că „adăugam luciu” sau „acopeream petele”, fiecare sticluță se potrivea cu nuanța tenului meu mai bine decât.

Ei, bine, decât propriul meu ten. Într-o cutie ceva mai mică se aflau accesoriile: bucăți de vată, pătrățele de bumbac, bețișoare cu capete de vată, bureții, vreo două duzini de pământuri de diverse mărimi, două tipuri diferite de cremă pentru demachiatul ochilor (emolient și oil-free) și nu mai puțin de douăsprezece - DOUĂSPREZECE - tipuri de cremă (de față, de corp, de întreținere, cu factor de protecție 15, unele strălucitoare, altele de culoare mai închisă, cu parfum, fără parfum, antialergice, cu alfa-hidroxid, antibacteriene și - în caz că soarele acela dăunător de octombrie din Paris mă arde - cu aloe vera).

Într-un buzunăraș al valizei se aflau pagini

A4 cu niște fețe imprimare pe ele, mari cât pagina.

Pe fiecare față era trasat un machiaj impresionant. Allison chiar machiasse chipurile de pe hârtie cu produsele din valiză. O față era etichetată „Elegantă relaxată de seară”, dar avea o nota bene dedesubt, cu litere negre de-o șchioapă: „NU SE POTFJEVEȘTE PENTRU OCAZII EXTREM

DE FESTIVE! PREA CASUALW Fața cea casual avea pe ea un strat subțire de fond de ten mat, o nuanță subtilă de pudră care adăuga bronz, o idee de bujori realizată cu blush lichid sau cremă, niște gene foarte sexy, cu mult dermato graf și fard de pleoape, adumbrite de genele dat” cu rimei negru ca smoala și ceva care părea a fi o idee de lip-gloss. Când îi mărturisisem în șoaptă lui Allison că toate astea or să fie absolut imposibil de ținut minte, a părut exasperată.

— Păi, să sperăm că n-o să fie nevoie de ele, a zis ea cu o voce care părea atât de stresată, încât am avut impresia că e pe cale să se prăbușească sub povara ignoranței mele.

— Nu? Atunci de ce am aproape două duzini de „fețe” care îmi explică în ce fel să folosesc toate chestiile astea?

Privirea ucigătoare pe care mi-a aruncat-o a fost demnă de Miranda.

— Andrea. Fii serioasă. Asta e doar pentru cazuri de urgență, dacă Miranda îți cere în ultima clipă să te duci undeva cu ea, sau în cazul în care cei care se ocupă de coafura și machiajul tău nu pot să vină. A, da, să nu uit, hai să-ți arăt unde am împachetat accesoriile pentru păr.

În timp ce Allison îmi arăta cum să folosesc cele patru tipuri de perii circulare cu care să-mi usuc părul în așa fel încât să rămână drept, eu mă străduiam să pricep ce îmi spusese. Se ocupă cineva și de coafura și machiajul meu? Eu nu făcusem aranjamente pentru mine atunci când mă ocupasem de treaba asta pentru Miranda, deci cine o făcuse? A trebuit să întreb.

— Biroul de la Paris, a oftat ea. Tu reprezinți revista Runway, iar Miranda e foarte sensibilă la asta. O să participi la cele mai prestigioase evenimente din lume alături de Miranda Priestly.

Doar nu-ți închipui că o să fii în stare să te ocupi singură de look-ul tău, nu?

— Nu, bineînțeles că nu. Sigur că e mai bine să am un ajutor profesionist. Mulțumesc.

Pe urmă, Allison m-a ținut încă două ore până s-a asigurat că, în cazul în care vreuna dintre cele paisprezece ședințe de coafură și machiaj programate în cursul săptămânii nu se concretiza, nu o s-o umilesc pe șefa noastră dându-mi cu rimei pe buze, răzându-mi părțile laterale ale capului și ridicându-mi restul de păr ca să arăt ca o căpetenie de trib indian. Când am terminat, am sperat că o să am și eu parte de o clipă de odihnă ca să dau fuga la cantină și să cumpăr o supă plină de calorii, dar Allison a ridicat telefonul lui Emily - care fusese al ei cândva - și a sunat-o pe Stef de la departamentul de accesorii.

— Bună, am terminat cu ea și e chiar aici, lângă mine. Vrei să vii încoace?

— Stai așa! Trebuie să mă duc să mănânc ceva înainte ca Miranda să se întoarcă!

Allison și-a dat ochii peste cap exact ca Emily.

M-am întrebat dacă are ceva anume postul respectiv care inspira astfel de demonstrații experte de iritare.

— Foarte bine. Nu, nu, vorbeam cu Andrea, a zis ea la telefon și a ridicat din sprâncene cu ochii la mine - ce mare surpriză - exact ca și

Emily. Se pare că îi e foame. Știu. Da, știu. Asta i-am spus și eu, dar ea pare hotărâtă să. Mănânce.

Am plecat din birou și am cumpărat o caserolă mare de supă de broccoli cu cașcaval, m-am întors în trei minute și am dat de Miranda, care stătea la biroul ei, cu telefonul la cinci centimetri de față, de parcă era acoperit cu căpușe. Trebuia să plece la Milano în seara aceea, dar nu eram prea sigură că eu aveam să supraviețuiesc până atunci.

— Telefonul sună, Andrea, dar când ridic receptorul - că se pare că tu nu ai chef să o faci - nu vorbește nimeni. Poți să explici un asemenea fenomen? A întrebat ea.

Bineînțeles că puteam să îl explic, dar nu ei, în rarele ocazii în care Miranda era singură m biroul ei, ridica uneori telefonul când suna. Firește, interlocutorii ei erau atât de șocați să îi audă vocea la celălalt capăt al firului, încât închideau imediat. Oamenii nu erau pregătiți să vorbească cu ea atunci când sunau, dat fiind că șansele dn a li se face legătura cu ea erau aproape

nule, Promisem după câte un asemenea eveniment zeci de e-mail-uri de la redactori sau asistenți care mă informau – de parcă eu nu știam – că Mirandu răspunsese din nou la telefon: „Unde sunteți, fetelor?” Mesajele panicate ziceau, unul după altul: „Răspunde chiar ea la telefon!”

Am murmurat ceva cum că și mie mi se închidea uneori telefonul în nas, dar Miranda își pierduse deja interesul. Se holba nu la mine, ci la caserola mea cu supă. Câțiva stropi din lichidul verzui începuseră să se prelingă pe margine. Și-a întors privirea, plină de dezgust, atunci când a realizat că nu numai că aveam în mână ceva comestibil, dar chiar aveam de gând să consum acel ceva.

— Scapă imediat de chestia aia! A lătrat ea de la cinci metri depărtare. Doar mirosul pe care-l emană e destul să mă îmbolnăvească.

Am aruncat supa cea ofensatoare la gunoi și am privit plină de regret la hrana mea pierdută, dar vocea ei m-a readus, brutal, la realitate.

— Sunt gata pentru vizionare! A țipat ea și s-a așezat mai liniștită pe scaunul ei, acum că mâncarea pe care o văzuse la Runway fusese aruncată. Și în clipa în care terminăm, programează ședința de redacție.

Fiecare cuvânt al ei îmi provoca un nou val de adrenalină în sânge, pentru că nu eram niciodată sigură ce îmi cere, așa că nu știam dacă voi putea rezolva problema sau nu. Dat fiind că fusese treaba lui Emily să programeze repetițiile și ședințele săptămânale, a trebuit să dau fuga la biroul ei să mă uit pe carnetul de ședințe. În spațiul rezervat orei trei, scrisese: Vizionarea hainelor pentru ședințele foto Sedona, Lucia/Helen. Am format la iuțea interiorul Luciei și am vorbit imediat ce ea a răspuns la telefon.

— Ea e gata, am declarat eu, ca un comandant pe frontul de bătălie.

Helen, asistenta Luciei, a închis telefonul fără o vorbă și am știut că și ea și Lucia erau deja pe la mijlocul coridorului. Dacă nu veneau în mai puțin de douăzeci-douăzeci și cinci de secunde, eu eram trimisă să alerg după ele și să le reamintesc în persoană – în caz că ar fi uitat – că dacă eu sunasem cu treizeci de secunde în urmă și le spuseseam că Miranda era gata atunci, asta însemna exact atunci. În general, treaba asta era doar vag iritantă, era doar unul dintre motivele pentru care pantofii înguști, cu toc înalt, îmi făceau viața un infern. Să alergi prin toate birourile căutând cu frenezie pe cineva care, foarte probabil, se ascundea de Miranda nu era niciodată o treabă prea plăcută, dar era absolut mizerabilă atunci când persoana cu pricina era, întâmplător, la baie. Dar, indiferent ce ar fi avut de făcut cineva în toaleta femeilor sau a bărbaților, nu reprezenta o scuză acceptabilă pentru a nu fi disponibil exact atunci când prezența ta era solicitată, iar eu trebuia să năvălesc înăuntru – și mă uitam uneori pe sub ușa ca să văd dacă nu recunoșteam pantofii persoanei căutate – și să cer, cu toată umilința de care eram în stare, ca el sau ea să termine ce aveau de făcut și să se ducă în biroul Mirandei. Imediat.

Din fericire pentru toată lumea, Helen a venit în câteva secunde împingând un rastel plin ochi de haine înaintea ei și trăgând un altul după ea.

A ezitat o clipă în fața ușii franțuzești de la biroul Mirandei, după care a primit un gest.

Aproape imperceptibil din partea ei și a început să împingă cele două rasteluri pe covorul gros.

— Asta e tot? Două rasteluri? A întrebat

Miranda, aproape fără să-și ridice privirea de pe hârtia pe care o citea.

Helen a fost extrem de surprinsă că i se vorbea, dat fiind că Miranda nu vorbea din principiu cu asistentele altora. Dar Lucia încă nu sosise cu rastelurile ei, așa că a trebuit să răspundă.

— Ăă, nu, Lucia vine și ea într-o clipă. Ea lo aduce pe celelalte două. Doriți să, ăă, încep să vă arăt ce am comandat? A întrebat Helen neliniștită și și-a tras în jos topul dantelat peste fusta de piele.

— Nu.

După care mi s-a adresat mie:

— Ahn-dre-ah! Găsește-o pe Lucia. După ceasul meu, e ora trei. Dacă nu e pregătită, atunci am lucruri mai bune de făcut decât să stau aici să o aștept pe ea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, pentru că citea în continuare o hârtie și nu trecuseră decât vreo treizeci și cinci de secunde de când dădusem telefon. Dar nu aveam de gând să îi spun eu una ca asta.

— Nu e nevoie, Miranda, sunt aici, a ciripit

Lucia, care abia mai respira, căci intrase cu două rasteluri după ea exact în clipa în care mă ridicam în picioare să pornesc în căutarea ei. Îmi pare foarte rău. Am așteptat o ultimă haină de la cei de la YSL.

S-a apucat să aranjeze hainele, puse după sortiment (cămăși, pardesie, fuste, pantaloni și rochii) într-un semicerc în fața biroului Mirandei și i-a făcut semn lui Helen că poate să plece.

După care Miranda și Lucia au trecut în revistă fiecare articol de îmbrăcăminte în parte și s-au ciondănit cu privire la prezența sau absența fiecăruia dintre ele la ședința foto care urma să aibă loc în Sedona, Arizona. Lucia prefera un gen de aspect stil „cowgirl șic de la oraș”, care, gândea ea, s-ar fi potrivit perfect pe fundalul munților stâncoși, dar Miranda îi tot replica sarcastic că ea prefera să fie „șic, pur și simplu”, pentru că noțiunea de „cowgirl șic” era, evident, o contradicție în termeni. Probabil că se plictisise până peste cap de „cowgirl șic” la petrecerea fratelui lui B-DAD. Am reușit să nu le bag în seamă până când Miranda m-a strigat pe nume și mi-a comandat de data asta să îi chem pe cei de la accesorii pentru vizionare.

M-am uitat imediat pe carnețelul lui Emily, dar lucrurile stăteau exact așa cum mă așteptam: nu fusese programată nici o vizionare cu cei de la accesorii. M-am rugat ca Emily să fi uitat doar să o înscrie pe carnețel și l-am sunat pe Stef ca să îi spun că Miranda era gata de vizionarea pentru Sedona.

Nu aveam eu norocul ăsta. Nu fusese programată nici o vizionare cu cei de la accesorii decât a doua zi după-amiaza târziu și cel puțin un sfert din lucrurile de care aveau nevoie nu sosiseră încă de la firmele unde fuseseră comandate.

— Imposibil. Nu pot, m-a anunțat Stef, dar sunetul vocii ei era mult mai nesigur decât ar fi sugerat cuvintele în sine.

— Și ce mama dracului vrei să îi spun? Am șoptit în receptor.

— Spune-i adevărul: că vizionarea nu era programată decât pentru mâine și că o grămadă de chestii nu au ajuns încă. Păi, zău așa! Așteptăm o poșetă de seară, trei genți cu franjuri, patru perechi de pantofi, două coliere, trei.

— OK, OK, îi spun. Dar așteaptă lângă telefon și ridică receptorul imediat dacă te sun din nou, Și dacă aș fi în locul tău, m-aș pregăti cu ce am, Pun pariu că nu îi pasă câtuși de puțin când a fost programată vizionarea.

Stef a închis telefonul fără vreun alt cuvânt, iar eu m-am apropiat de ușa Mirandei și am stat acolo răbdătoare, să mă observe. Când s-a uitat în direcția mea și a așteptat să vorbesc, i-am spus:

— Miranda, tocmai am vorbit cu Stef, a spus că, dat fiind că vizionarea fusese programată doar pentru mâine, sunt câteva articole care nu au fost încă livrate. Dar or să ajungă toate înainte de.

— Ahn-dre-ah, nu pot, pur și simplu nu pot să-mi închipui cum or să arate fotomodelele astea în hainele lor și fără pantofi, poșete sau bijuterii, iar mâine o să fiu în Italia. Spune-i lui

Stef să îmi arate ce are în stoc și să-mi prezinte fotografiile cu ce nu a fost încă livrat!

Și-a îndreptat din nou atenția spre Lucia și s-au apucat iarăși de analiza hainelor.

Când i-am transmis mesajul cu pricina lui

Stef, am înțeles cum se născuse expresia „nu-1 împușca pe mesager”, că ea s-a repezit să mă desființeze.

— Nu pot să adun un împuștit de rastel plin de chestii în treizeci de secunde, mă înțelegi? E imposibil, fir-ar al dracului! Patru dintre cele cinci asistente ale mele nu sunt aici și singura pe care o am e o nenorocită și o tâmpită. Andrea, ce mama dracului să fac?

Era cuprinsă de isterie, dar nu prea aveam ce să-i fac.

— OK, grozav, i-am zis eu cu un zâmbet angelic, cu ochii la Miranda, care avea un dar special de a auzi totul. O să-i spun Mirandei că vii imediat.

Am închis telefonul exact înainte ca ea să izbucnească în plâns.

Nu am fost surprinsă când am văzut-o pe Stef, care a venit două minute și jumătate mai târziu împreună cu singura ei nenorocită și tâmpită de asistentă, cu o asistentă de la departamentul de modă și cu James, împrumutat și el de la departamentul de frumusețe, având cu toții o înfățișare îngrozită, cu brațele încărcate de coșuri pline cu diverse obiecte. Au rămas speriați lângă biroul meu până când Miranda le-a făcut un semn aproape imperceptibil, moment în care au început să se târască înainte și să facă exerciții de genuflexiuni. Dat fiind că Miranda refuza să își părăsească vreodată biroul, ea pretindea ca toate rastelurile pline ochi de haine, pantofi și alte accesorii să îi fie târâte dinainte.

Când cei de la accesorii au reușit în sfârșit să își așeze toate catrafusele ordonat pe covor, pentru ca ea să le inspecteze, biroul Mirandei s-a

metamorfozat într-un bazar de-al beduinilor – care semăna, din întâmplare, mai mult cu un magazin de pe Madison Avenue decât cu Sharm-el-Sheik.

Un redactor îi arăta o curea de piele de șarpe de vreo două mii de dolari, în timp ce un altul încerca să-i vândă o geantă mare Kelly. Un al treilea îi flutura prin fața ochilor o fustă scurtă

Fendi de cocktail, iar altcineva încerca să o convingă de valoarea sifonului. Stef reușise să realizeze o prezentare aproape perfectă cu un preaviz de numai treizeci de secunde și cu o grămadă de piese lipsă; am observat că umpluse golurile cu

— Spune-i adevărul: că vizionarea nu era programată decât pentru mâine și că o grămadă de chestii nu au ajuns încă. Păi, zău așa! Așteptăm o poșetă de seară, trei geți cu franjuri, patru perechi de pantofi, două coliere, trei.

— OK, OK, îi spun. Dar așteaptă lângă telefon și ridică receptorul imediat dacă te sun din nou.

Și dacă aș fi în locul tău, m-aș pregăti cu ce am.

Pun pariu că nu îi pasă câtuși de puțin când a fost programată vizionarea.

Stef a închis telefonul fără vreun alt cuvânt, iar eu m-am apropiat de ușa Mirandei și am stat acolo răbdătoare, să mă observe. Când s-a uitat în direcția mea și a așteptat să vorbesc, i-am spus:

— Miranda, tocmai am vorbit cu Stef, a spus că, dat fiind că vizionarea fusese programată doar pentru mâine, sunt câteva articole care nu au fost încă livrate. Dar or să ajungă toate înainte de.

— Ahn-dre-ah, nu pot, pur și simplu nu pot să-mi închipui cum or să arate fotomodelele astea în hainele lor și fără pantofi, poșete sau bijuterii, iar mâine o să fiu în Italia. Spune-i lui

Stef să îmi arate ce are în stoc și să-mi prezinte fotografiile cu ce nu a fost încă livrat!

Și-a îndreptat din nou atenția spre Lucia și s-au apucat iarăși de analiza hainelor.

Când i-am transmis mesajul cu pricina lui

Stef, am înțeles cum se născuse expresia „nu-1 împușca pe mesager”, că ea s-a repezit să mă desființeze.

— Nu pot să adun un împuștit de rastel plin de chestii în treizeci de secunde, mă înțelegi? E imposibil, fir-ar al dracului! Patru dintre cele cinci asistente ale mele nu sunt aici și singura pe care o am e o nenorocită și o tâmpită. Andrea, ce mama dracului să fac?

Era cuprinsă de isterie, dar nu prea aveam ce să-i fac.

— OK, grozav, i-am zis eu cu un zâmbet angelic, cu ochii la Miranda, care avea un dar special de a auzi totul. O să-i spun Mirandei că vii imediat.

Am închis telefonul exact înainte ca ea să izbucnească în plâns.

Nu am fost surprinsă când am văzut-o pe Stef, care a venit două minute și jumătate mai târziu împreună cu singura ei nenorocită și tâmpită de asistentă, cu o asistentă de la departamentul de modă și cu James, împrumutat și el de la departamentul de frumusețe, având cu toții o

înfățișare îngrozită, cu brațele încărcate de coșuri pline cu diverse obiecte. Au rămas speriați lângă biroul meu până când Miranda le-a făcut un semn aproape imperceptibil, moment în care au început să se târască înainte și să facă exerciții de genuflexiuni. Dat fiind că Miranda refuza să își părăsească vreodată biroul, ea pretindea ca toate rastelele pline ochi de haine, pantofi și alte accesorii să îi fie târâte dinainte.

Când cei de la accesorii au reușit în sfârșit să își așeze toate catrafusele ordonat pe covor, pentru ca ea să le inspecteze, biroul Mirandei s-a metamorfozat într-un bazar de-al beduinilor – care semăna, din întâmplare, mai mult cu un magazin de pe Madison Avenue decât cu Sharm-el-Sheik.

Un redactor îi arăta o curea de piele de șarpe de vreo două mii de dolari, în timp ce un altul încerca să-i vândă o geantă mare Kelly. Un al treilea îi flutura prin fața ochilor o fustă scurtă

Fendi de cocktail, iar altcineva încerca să o convingă de valoarea sifonului. Stef reușise să realizeze o prezentare aproape perfectă cu un preaviz de numai treizeci de secunde și cu o grămadă de piese lipsă; am observat că umpluse golurile cu articole din ședințele foto mai vechi și i-a explicat

Mirandei că accesoriiile pe care urmau să le primească erau asemănătoare, dar mai frumoase, Erau cu toții experți în domeniul lor de activitate, dar Miranda le era superioară de departe.

Ea era pe post de consumatoare rezervată, carts trece indiferentă de la un obiect la altul fără a manifesta nici cel mai vag interes. Când s-a hotărât, în sfârșit, ce să aleagă, a arătat în direcția respectivelor obiecte și a comandat (cam ca un arbitru la un concurs de frumusețe canin: „Bob, ea a ales cățelul border collie.”), iar redactorii au dat supuși din cap („Da, excelentă alegere”, „O, da, în mod clar o alegere excelentă”), după care și-au adunat catrafusele și au șters-o rapid înapoi spre departamentele lor înainte ca ea să se răzgândească, așa cum făcea de obicei.

Întreg coșmarul a durat doar câteva minute, dar când s-a terminat eram cu toții epuizați din cauza sperieturii. Ne anunțase deja de dimineața că o să plece mai devreme, pe la patru, ca să petreacă vreo două ore împreună cu fetele înaintea lungii călătorii, așa că am anulat ședința cu cei de la frumusețe, spre ușurarea întregului departament. Exact la ora 3:58 p.m. s-a apucat să-și facă bagajul ca să plece, activitate nu prea extenuantă, dat fiind că dacă se întâmpla să uite ceva cât de cât important, eu urma să i-1 aduc la apartament înainte de a porni spre aeroport. Tot ce a făcut ea a fost să arunce portofelul Gucci și telefonul celular Motorola în geanta aceea Fendi pe care o tot chinuia. În ultimele câteva săptămâni, splendoarea în valoare de zece mii de dolari slujise pe post de ghiozdan de școală pentru

Cassidy și multe dintre perlele brodate pe ea – ca să nu mai vorbim de unul din mânere – căzuseră. Miranda mi-o pusese într-o zi pe birou și îmi comandase să o dau la reparat sau, dacă era imposibil de reparat, să o arunc pur și simplu la gunoi. Rezistasem cu mândrie tentației de a-i spune că geanta fusese imposibil de reparat, ca să o pot lua eu, și o dădusem la reparat în schimbul modestei sume de douăzeci și cinci de dolari.

Când a plecat în cele din urmă, am întins instinctiv mâna spre telefon ca să-1 sun pe Alex și să mă plâng ce zi grea am avut. Abia după ce am format cam jumătate din numărul de telefon mi-am adus aminte că făceam pauză în relația noastră. Și mi-am dat seama că azi avea să fie prima zi după mai bine de trei ani când nu stăteam de vorbă. Am rămas acolo, înțepenită, cu mâna pe telefon și cu ochii ațintiți pe un e-mail pe care îl promisem de la el în ajun, semnat „te iubesc.” și m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greșală îngrozitoare când mă declarasem de acord cu pauza asta. Am format numărul din nou, hotărâtă ca de data asta să îi spun că trebuie să stăm de vorbă despre toate, ca să ne dăm seama unde greșisem, că o să îmi asum răspunderea pentru rolul pe care îl jucasem în destrămarea lentă și constantă a relației noastre. Dar înainte de a apuca să termin de format numărul, m-am pomenit cu Stef lângă mine, cu Planul de

Război în domeniul accesoriilor pentru Paris, surescitată de succesul vizionării cu Miranda.

Adusese cu ea poșete și curele și bijuterii și ochelari de soare care trebuiau discutate, așa că am pus receptorul în furcă și am încercat să fiu atentă la instrucțiunile ei.

Gândind logic, un zbor de șapte ore în pantaloni de piele strânși pe corp, sandale cu bretele și un blazer peste un top ar fi reprezentat culmea lipsei de confort în condiții de călătorie.

Dar n-a fost așa. Cele șapte ore de zbor au fost cele mai odihnitoare din câte îmi aduceam eu aminte. Dat fiind că și Miranda și eu eram în drum spre Paris în același timp, dar în avioane diferite – ea de la Milano, eu de la New York – se pare că mă aflam în unica situație în care nu mă putea suna vreme de șapte ore la rând. Timp de o întreagă și binecuvântată zi, faptul că eram inaccesibilă nu era din vina mea.

Din motive de neînțeles, părinții mei nu fuseseră nici pe departe cât mă așteptam eu de încântați când le povestisem despre călătorie.

— Zău? Întrebuse mama în felul acela al ei special, care voia să spună mult mai mult decât acest singur cuvânt. Pleci la Paris tocmai acum?

— Cum adică „tocmai acum”?

— Păi, vreau să spun doar că acum nu e cel mai potrivit moment de a o șterge tocmai la

Paris, a zis ea în chip vag, și mi-am dat seama că o adevărată avalanșă de sentimente de vinovăție din partea unei mame evreice e pe punctul de a începe să alunece binișor spre mine.

— De ce anume? Și când anume ar fi momentul potrivit?

— Nu te supăra, Andy. Voiam doar să spun că nu te-am văzut de luni întregi – nu ne plângem, doar tata și cu mine știm amândoi cât de grea e slujba ta – dar chiar nu vrei să-ți vezi nepoțelul?

Are deja câteva luni și tu nici nu ai făcut cunoștință cu el!

— Mamă! Nu mă face să mă simt vinovată.

Mor de nerăbdare să îl văd pe Isaac, dar știi bine că nu pot să las toate și să.

— Știi că tata și cu mine o să-ți plătim biletul până la Houston, nu?

— Da! Mi-ai spus-o deja de patru sute de ori.
Știu și vă mulțumesc, dar nu e vorba de bani.

Nu pot să-mi iau nici o zi liberă de la serviciu, iar acum, că Emily e bolnavă, nu pot să las totul baltă și să plec – nici măcar în weekend. Ți se pare logic să zbor tocmai în capătul celălalt al țării numai ca să trebuiască să mă întorc imediat dacă sună Miranda sâmbătă dimineața să mă duc să-i iau hainele de la curățătorie? Chiar ți se pare logic?

— Bineînțeles că nu, Andy, am crezut doar – noi am crezut – că ai să poți să te duci să îi vizitezi în următoarele două săptămâni, pentru că Miranda urma să plece, și dacă te duceai tu, mergeam și eu cu tata. Dar acum tu pleci la

Paris.

A spus-o într-un fel din care reieșea ce gândea de fapt. „Dar acum tu pleci la Paris” se putea traduce prin „Dar acum tu o roiești în Europa ca să scapi de obligațiile de familie”.

— Mamă, stai să-ți explic ceva foarte, foarte clar. Nu plec în vacanță. Nu a fost decizia mea să plec la Paris și să nu îmi văd nepotelul. Nu a fost câtuși de puțin decizia mea, după cum bine știi, dar refuzi să accepți. Realitatea e de fapt foarte simplă: plec cu Miranda peste trei zile pentru o săptămână, altfel sunt dată afară. Vezi vreo alternativă la toată povestea asta? Dacă da, aș vrea să o aud și eu.

A tăcut o clipă, apoi a zis:

— Nu, bineînțeles că nu, scumpa mea. Știi foarte bine că noi te înțelegem. Sper doar – ei bine, sper că ești mulțumită de felul în care merg lucrurile.

— Asta ce mai vrea să însemne? Am întrebat cu răutate.

— Nimic, nimic, s-a grăbit ea să spună. Nu înseamnă nimic altceva decât ce am spus: taică-tău și cu mine nu vrem decât să fii fericită și am impresia că ai muncit din răputeri în ultima vreme. Sunt toate OK cu tine?

M-am mai înmuiat puțin, văzând că ea se străduiește atât de mult să mă mulțumească.

— Da, mamă, toate sunt OK. Nu sunt deloc încântată să plec la Paris, ca să știi și tu. O să fie o săptămână de iad, muncă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Dar anul meu o să se încheie curând și o să pot să termin și eu cu modul ăsta de viață o dată pentru totdeauna.

— Știu, scumpa mea, știu că a fost un an foarte greu pentru tine. Sper doar că o să merite efortul în cele din urmă. Asta-i tot.

— Știu. Și eu la fel.

Ne-am despărțit în termeni buni, dar nu m-am putut debarasa de simțământul că propriii mei părinți erau dezamăgiți de mine.

Ridicarea bagajelor la aeroportul De Gaulle a fost ceva de coșmar, dar după ce am ieșit de la vamă am găsit un șofer îmbrăcat elegant care flutura o pancartă cu numele meu și, în clipa în care ne-am urcat în mașină, mi-a înmânat un celular.

— Domnișoara Priestly a cerut să o suni imediat după sosire. Mi-am permis să programez numărul de la hotel în memoria telefonului. Se află în apartamentul Coco Chanel.

— Ăă, da, OK. Mulțumesc. Cred că o să o sun chiar acum, l-am informat eu cam fără să fie nevoie.

Dar înainte să apăs pe primul buton, telefonul a sunat și un beculeț de un roșu înspăimântător a prins să clipească. Dacă nu l-aș fi văzut pe șofer privindu-mă curios, aș fi oprit soneria și m-aș fi prefăcut că nu văd beculețul, dar am rămas cu impresia certă că i se comandase să mă țină sub observație. Ceva din expresia lui sugera că nu era în interesul meu să ignor apelul cu pricina.

— Alo? Andrea Sachs la telefon, am zis eu cu un ton cât mai profesionist cu putință, deși făceam deja pariuri cu mine însămi privitor la șansele ca telefonul să fie de la oricine altcineva afară de Miranda.

— Ahn-dre-ah! Ce oră arată ceasul tău în acest moment?

Era oare o întrebare-capcână? O prefață ca să mă acuze că am întârziat?

— Ăă, păi să văd. De fapt, ceasul meu arată ora cinci și un sfert dimineața, dar, evident, nu l-am potrivit încă după ora Parisului. Așa că ceasul meu ar trebui să arate unsprezece și un sfert dimineața, am zis eu cu veselie, în speranța că o să încep călătoria pe o notă cât mai plăcută cu putință.

— Mulțumesc pentru povestea asta nesfârșită, Ahn-dre-ah. Și aș putea să te întreb pe unde ai fost în ultimele treizeci și cinci de minute?

— Păi, Miranda, avionul a aterizat cu o întârziere de câteva minute, și pe urmă a trebuit să.

— Pentru că, în conformitate cu itinerarul pe care l-ai scris chiar tu pentru mine, eu citesc aici că avionul tău a aterizat la zece și treizeci și cinci azi dimineață.

— Da, atunci ar fi trebuit să ajungă, dar vezi tu.

— Nu accept să-mi spui tu ce trebuie să văd, Ahn-dre-ah. Un asemenea comportament este în mod clar inacceptabil pe durata săptămânii următoare, ai înțeles?

— Da, bineînțeles. Iartă-mă.

Inima mea a început să bată cu putere și am avut impresia că o face cu un milion de bătăi pe secundă, iar fața mi s-a înroșit de umilință. De umilința că mi se vorbea în asemenea fel, dar, mai mult decât orice altceva, de rușinea că acceptam toate astea. Tocmai îmi cerusem iertare – foarte sincer – pentru faptul că nu reușisem să fac ca avionul meu internațional să aterizeze la timp și pentru că nu fusesem destul de isteț ca să găsesc o metodă de a evita cu totul vama franceză.

Mi-am sprijinit fața, într-un fel cam necioplit, de geam și m-am uitat afară în timp ce limuzina își croia drum pe străzile agitate ale Parisului.

Femeile păreau mult mai înalte, iar bărbații mult mai plăcuți la înfățișare și aproape toți trecătorii păreau bine îmbrăcați, supli și cu o alură regală.

Fusesem o singură dată la Paris până atunci, dar venisem cu rucsacul în spinare și stătusem la un motel ieftin în partea cealaltă a orașului, și ceea ce văzusem atunci nu se compara nici de departe cu buticurile șic de confecții și cu aceste cafenele adorabile cu măsuțe la stradă, văzute acum de pe bancheta din spate a unei limuzine. Chiar m-aș putea obișnui cu toate astea, am gândit eu în timp ce șoferul a cotit ca să-mi arate de unde pot să cumpăr câteva sticle de apă, dacă aș fi dorit așa ceva.

Când mașina a tras la intrarea în hotel, un domn cu înfățișare distinsă, care purta ceva care părea a fi un costum făcut la comandă, mi-a deschis portiera.

— Mademoiselle Sachs, ce plăcere să te cunosc în sfârșit. Eu sînd Gerard Renaud.

Avea o voce plăcută și care inspra încredere, dar părul argintiu și fața adânc brăzdată de riduri îmi arătau că e mult mai bătrîn decît mi-1 înch.

Puiam eu atunci când vorbeam cu el la telefon.

— Monsieur Renaud, mă bucur enorm să te cunosc în sfârșit!

Dintr-o dată, tot ce mi-am dorit a fost să mă târăsc într-un pat frumos și moale și să dorm ca să-mi revin după schimbarea fusului orar, dar Renaud mi-a spulberat rapid toate speranțele.

— Mademoiselle Andrea, Madame Priestly dorește să te vadă în camera dumneaei imediat, înainte ca tu să te instalezi într-a ta, din păcate.

Avea pe față o expresie de regret și, pentru un scurt moment, mi-a părut mai rău pentru el decît pentru mine. Era clar că nu-i plăcea cine știe ce să-mi dea o asemenea veste.

— Grozav al dracului, am bombănit eu, după care am observat ce nefericit a părut Monseur Renaud.

Mi-am lipit pe față un zâmbet cuceritor și am început din nou:

— Vă rog să mă scuzați, a fost un zbor teribil de lung. Îmi poate arăta cineva unde o pot găsi pe Miranda?

— Bineînțeles, Mademoiselle. E în apartamentul ei și, din câte mi-am putut da seama, foarte doritoare să te vadă.

Când m-am uitat la Monsieur Renaud mi s-a părut că detectez vag cum și-a dat ochii peste cap și, cu toate că până atunci îmi făcuse impresia că e enervant de politicos la telefon, poate că trebuia să-mi reconsider opinia.

Deși omul era mult prea profesionist ca să-i transpară ceva pe față, cu atât mai puțin să spună ceva, mi-a trecut acum prin minte că s-ar putea chiar ca lui să-i fie la fel de lehamite de ea ca și mie. Nu că aș fi avut vreo dovadă în privința asta, pur și simplu pentru că era imposibil să îți închipui că exista cineva care să nu o urască.

Ușa de la lift s-a deschis, iar domnul Renaud mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să intru. I-a spus ceva franțuzește băiatului care urma să mă conducă

la etaj. Renaud și-a luat rămas-bun, iar băiatul m-a condus până la apartamentul Mirandei.

A bătut la ușă, după care a șters-o, lăsându-ma singură cu Miranda.

M-am întrebat preț de o clipă dacă Miranda avea să răspundă personal, dar asta mi se părea ceva inimaginabil. În cele unsprezece luni în care îi intrasem și ieșisem din apartament nu o văzusem măcar o dată făcând ceva care să semene cât de cât a muncă, nici măcar chestii atât de banale precum a răspunde la telefon, a scoate o haină din șifonier, sau a-și turna un pahar de apă. Se purta de parcă în fiecare zi era Sabat, ea era din nou o evreică religioasă, iar eu eram, firește, servitoarea goi.

O cameristă drăguță, îmbrăcată într-o uniformă, cu ochii triști și umezi ațintiți în pământ, mi-a deschis ușa și mi-a făcut semn să intru.

— Ahn-dre-ah! Am auzit de undeva din fundul celei mai minunate sufragerii pe care o văzusem în viața mea. Ahn-dre-ah, costumul Chanel trebuie călcat pentru diseară, s-a mototolit atât de tare în timpul zborului, că e aproape distrus. Aș fi crezut că compania Concorde se pricepe să mânuiască valizele, dar lucrurile mele arată oribil. Și sună-1 pe Horace Mann și confirmă că fetele au ajuns cu bine la școală. Ai să faci treaba asta în fiecare zi – nu am nici o încredere în această Annabelle. Vezi să vorbești și cu Caroline, și cu Cassidy în fiecare seară și fă-mi o listă cu temele lor pentru acasă și cu extemporalele pe care or să le aibă. Îmi dai raportul în scris în fiecare dimineață înainte de micul dejun. A, da, fă-mi legătura imediat cu senatorul Schumer. E urgent. Și, în ultimul rând, vreau să vorbești cu tâmpitul ăla de Renaud și să-i spui că doresc să-mi pună la dispoziție personal competent pe durata șederii mele și că dacă treaba asta se va dovedi prea dificilă pentru el, sunt sigură că directorul va fi în măsură să mă ajute. Tâmpita asta pe care mi-a trimis-o e retardată mintal.

Privirea mi s-a îndreptat spre fata cea tristă care se ascundea în hol, cu o înfățișare la fel de înspăimântată ca un hamster încolțit, și care tremura din toate încheieturile și se chinuia să nu izbucnească în plâns. Am presupus că înțelege englezește, așa că i-am aruncat privirea cea mai încărcată de simpatie de care eram capabilă, dar ea a continuat să tremure. M-am uitat prin cameră și m-am străduit cu disperare să țin minte tot ce turuise Miranda.

— E-n regulă, am zis eu în direcția aproximativă de unde îi auzisem vocea – dincolo de varianta ceva mai mică a unui pian de concert și de aranjamentul floral cu șaptesprezece tipuri diferite de flori, așezat plin de dragoste în apartamentul de mărimea unei case întregi. Mă întorc imediat cu tot ce ai cerut.

Am aruncat o ultimă privire prin odaia magnifică. Era, fără doar și poate, cea mai elegantă, cea mai luxoasă cameră pe care o văzusem vreodată, cu perdele de brocart, cu covoare groase, de culoarea vaniliei, cu o cuvertură țesută peste patul imens și cu figurine aurii plasate discret pe rafturile și mesele de mahon. Numai un televizor cu ecran extraplă și un casetofon modern, argintiu, indicau faptul că întreg apartamentul nu fusese creat și conceput stilistic în secolul trecut de către meseriași de mare artă care doreau să-și demonstreze uriașul talent.

M-am strecurat pe lângă camerista tremurândă și am ieșit pe hol. Băiatul îngrozit și-a făcut din nou apariția.

— Poți să mă conduci, te rog, în camera mea?

L-am întrebat cât am putut mai blând, dar el a crezut că, în mod evident, și eu aveam să îl bruffuluiesc, așa că a șters-o din nou înaintea mea.

— Aici, Mademoiselle. Sper să fie acceptabil.

Cam cincisprezece metri mai încolo era o ușă fără număr înscris pe ea. Când am intrat am văzut un apartament mic, aproape identic cu a!

Mirandei, dar cu o sufragerie mai mică și un pat de dimensiuni mai mici. Un birou mare de mahon pe care se aflau un telefon de secretariat, un calculator modern, o imprimantă cu laser, un scanner și un fax înlocuia pianul, altminteri însă camerele păreau remarcabil de asemănătoare prin decorul lor bogat și liniștitor.

— Domnișoară, ușa aceasta duce într-un hol care leagă camera dumneavoastră de cea a domnișoarei Priestly, a explicat el și s-a dus să deschidă ușa.

— Nu! Nici o problemă, nu am nevoie s-o văd.

E suficient doar să știi că e acolo.

M-am uitat la eticheta cu numele, țesută pe buzunarul de la pieptul uniformei lui bine călcate.

— Mulțumesc, ăă, Stephan.

M-am scotocit prin poșetă să găsesc ceva mărunțiș de bacșiș, dar abia atunci mi-am dat seama că nu îmi trecuse prin cap să schimb dolarii mei americani în euro și nici nu trecusem încă pe la un bancomat.

— Ăă, îmi pare rău, dar nu am la mine decât dolari americani. E OK?

Fața i s-a făcut stacojie de jenă și a început să se scuze profund:

— O, nu, domnișoară, vă rog să nu vă faceți griji în privința asta.

Domnișoara Priestly se ocupă personal de asemenea chestiuni la plecare.

Dar, pentru că veți avea nevoie de monedă locală atunci când ieșiți pe poarta hotelului, dați-mi voie să vă arăt asta.

S-a dus la biroul-mamut, a deschis sertarul de sus și mi-a înmânat un plic cu antetul franțuzesc al revistei Runway pe el. În plic era un vraf de bancnote de euro, în valoare de vreo patru mii de dolari. Biletul, scris de mână de

Briget Jardin, editorul care se ocupase de cele mai multe dintre problemele vizând organizarea și planificarea călătoriei și a petrecerii Mirandei, zicea așa:

Andrea, draga mea, sunt încântată că ai venit la noi! În plic se află niște euro pe care să îi folosești cit timp ești la Paris. Am vorbit cu

Monsieur Renaud și el va fi la dispoziția

Mirandei douăzeci și patru de ore pe zi. Mai jos se află o listă a numerelor lui de telefon de la serviciu și de acasă, ca și telefoanele bucătarului-șef, instructorului de fitness, șefului autobazei și, firește, al directorului. Ei sunt la curent cu nevoile Mirandei pe durata șederii ei aici cu ocazia prezentărilor de modă și nu cred să se ivească vreo problemă. Firește, și pe mine mă poți găsi oricând la birou sau, la nevoie, pe celular, la telefonul

de acasă sau pe pager, dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu ne vedem înainte de marea serată de sâmbătă, aștept cu mare plăcere să fac cunoștință cu tine atunci. Cu multă dragoste, Briget.

Pe o hârtie cu antet de Runway, sub bancnote, erau aproape o sută de numere de telefon ale tuturor persoanelor de care ar fi avut cineva nevoie la Paris, de la un creator de aranjamente florale până la un chirurg pentru situații de urgență. Aceleași numere de telefon se aflau pe ultima pagină a itinerarului amănunțit pe care îl alcătuisem pentru Miranda, folosindu-mă de informațiile pe care mi le trimisese Briget zilnic prin fax, așa că la ora actuală se părea că nu exista nici un motiv – exceptând, firește, un război mondial – pentru care Miranda să nu poată asista la prezentările colecțiilor de primăvară cu cea mai redusă cantitate de stres, neliniște sau griji-

— Mulțumesc foarte mult, Stephan. Asta o foarte util, am zis eu și am vrut să-i dau totuși vreo două bancnote din vraf, dar el s-a prefăcut politicos că nu vede și s-a retras, numai plecăciuni, pe hol.

Am constatat cu satisfacție că părea mult mai puțin terorizat decât fusese cu câteva minute mai devreme.

Am reușit cumva să îi fac legătura cu toți cei cu care dorise să vorbească și mi-am zis că dispun de câteva minute ca să-mi odihnesc capul pe fața de pernă din sute și sute de fire țesute de mână, dar telefonul a sunat exact în clipa în care am închis ochii.

— Ahn-dre-ah, vino imediat în camera mea, a lătrat ea, după care a trântit receptorul în furcă.

— Da, firește, Miranda, mulțumesc că m-ai rugat așa de amabil. Plăcerea e de partea mea, am zis eu fără a mă adresa cuiva anume.

Mi-am smuls de pe pat trupul obosit de diferența de fus orar și m-am căznit să nu-mi încălcesc vreun toc în covorul holului care lega camera mea de a ei. Din nou, o cameristă a fost cea care mi-a deschis.

— Ahn-dre-ah! Una dintre asistentele lui

Briget tocmai m-a sunat să mă întrebe cât de lung e discursul meu de la dineul de azi, m-a anunțat ea.

Răsfoia ediția din acea zi a revistei Women's

Wear Daily pe care cineva de la birou – probabil

Allison, care, după atâția ani în slujba ei, îi cunoștea obiceiurile cotidiene – i-o trimisese prin fax, în vreme ce doi bărbați superbi îi făceau unul coafura, celălalt, machiajul. Un platou cu brânzeturi trona pe măsuța antică de lângă ea.

Discurs? Ce discurs? Singura activitate planificată pentru azi, în afara prezentărilor de modă, era un soi de dineu oficial pentru acordarea unor premii, unde Miranda probabil avea de gând să stea numai cincisprezece minute, ca de obicei, înainte de a țâșni afară din cauza plictiselii.

— Iartă-mă. Ai spus cumva discurs?

— Da.

A închis cu grijă publicația, a împăturit-o calm în două, după care a trântit-o furioasă pe covor, mai să-1 nimerească pe unul din cei doi, îngenuncheat în fața ei.

— De ce dracului nu am fost informată că voi primi un nenorocit de premiu la dineul de azi?

A șuierat ea, iar fața i s-a contorsionat de o furie cum nu văzusem vreodată.

Neplăcere? Sigur. Insatisfacție? Tot timpul.

Enervare, frustrare, nefericire generalizată?

Firește, în fiecare minut din fiecare zi. Dar nu o văzusem niciodată atât de total cătrănită.

— Ăă, Miranda, îmi pare foarte rău, dar biroul lui Briget a fost cel care te-a anunțat în legătură cu evenimentul de azi și ei nu mi-au spus că.

— Încetează! Încetează în clipa asta să vorbești! Tot ce îmi oferi tu sunt pretexte și nimic mai mult. Tu ești asistenta mea, tu ești persoana pe care am ales-o eu să rezolve treburile la Paris, tu ești cea care ar trebui să mă ții la curent cu toate astea.

Tipul care-i făcea machiajul a întrebat-o cu glas domol, în englezește, dacă dorește să rămână singură cu mine câteva momente, dar ea nici nu

— A băgat în seamă.

— Este ora douăsprezece acum și trebuie să plec peste patruzeci și cinci de minute. Vreau să am până atunci în camera mea un discurs concis, succint și coerent tastat la calculator. Dacă nu ești în stare să faci atâta lucru, te duci acasă.

Pentru totdeauna. Asta-i tot.

Am plecat în zbor pe coridor, mai repede decât fugisem vreodată pe tocuri și am deschis celularul înainte de a ajunge în camera mea. A fost aproape imposibil să formez numărul lui Briget, așa de tare îmi tremurau mâinile, dar am reușit cumva să îl formez până la urmă. A răspuns una dintre asistentele ei.

— O vreau pe Briget! Am urlat eu, iar vocea mi-a sunat răgușit. Unde e? Unde e? Vreau să vorbesc cu ea. Acum!

Fata a părut pentru moment șocată și a amuțit.

— Andrea? Tu ești?

— Da, eu sunt și am nevoie de Briget. E o situație de criză - unde dracu' e?

— E la o prezentare de modă, dar nu-ți face griji, are întotdeauna celularul la ea. Ești la hotel? Îi zic să te sune imediat.

Telefonul a sunat câteva secunde mai târziu, dar mie mi s-a părut că a trecut o săptămână întreagă.

— Andrea, a cântat ea, cu accentul acela franțuzesc încântător. Ce s-a întâmplat, dragă?

Monique zice că păreai disperată la telefon.

— Disperată? Da, la naiba, bineînțeles că sunt disperată! Briget, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Biroul tău a făcut aranjamentele pentru nenorocitul ăsta de prânz și nimeni nu s-a oboșit să-mi spună și mie nu numai că o să primească un premiu, dar că va trebui și să țină un discurs!

— Andrea, liniștește-te. Sunt sigură că ți-am spus și.

— Iar eu trebuie să îl scriu! Mă asculți? Am la dispoziție patruzeci și cinci de minute ca să compun un discurs de acceptare a unui premiu despre care nu știu nimic, într-o limbă pe care nu o vorbesc. Altfel sunt terminată. Ce mă fac?

— Bine, nici o problemă, îți explic eu ce și cum. În primul rând, ceremonia va avea loc aici, la Ritz, într-unui din saloane.

— În ce? Care salon?

Nu avusesem încă ocazia să dau o raită prin hotel, dar eram aproape sigură că nu era nici un salon de bar pe acolo.

— Așa se spune în franțuzește la. Ăă, cum se numesc ele la voi? Sală de ședințe. Așa că ea trebuie doar să coboare la parter. E din partea

Consiliului Francez al Modei, o societate din

Paris care organizează întotdeauna decernarea premiilor pe durata prezentărilor de modă, pentru că atunci toată lumea e în oraș. Runway va primi un premiu pentru felul în care publică subiecte legate de modă. Nu e, ăă, cum se spune, mare scofală, aproape o formalitate.

— Strașnic, cel puțin acum știu pentru ce primește premiul. Și ce trebuie să scriu? Ce-ar fi să-mi dictezi tu ceva în engleză și să-1 pun eu pe Monsieur Renaud să traducă, OK? Începe. Sunt gata.

Vocea mea își recâștigase ceva încredere, dar abia eram în stare să țin pixul în mână. Combinația de stres, extenuare și foame făcea să am dificultăți în a-mi concentra privirea pe hârtia cu antet de

Ritz care era pe birou.

— Andrea, ai baftă din nou.

— Zău? Nu mă simt prea băftoasă în clipa asta, Briget.

— Sindrofiile astea se desfășoară mereu în engleză. Nu e nevoie să traduci nimic. Poți să scrii discursul, da?

— Da, da, o să îl scriu, am mormăit eu și am pus telefonul în furcă.

Nici nu am avut timp să iau în considerare faptul că asta era prima mea ocazie să îi arăt

Mirandei că sunt capabilă să fac și ceva mai sofisticat decât să-i aduc cafeaua.

După ce am închis telefonul și m-am apucat să tastez la calculator cu șaiszeci de cuvinte pe minut - dactilografia fusese unica materie folosită din întreg liceul - mi-am dat seama că

Mirandei nu-i vor trebui mai mult de două, poate trei minute ca să citească întreg discursul. Abia dacă îmi rămăsese timp să trag o dușcă din apa

San Pellegrino și să devorez cele câteva căpșuni pe care mi le lăsase cineva, cu mare amabilitate, în micul bar din apartament. Ce bine ar fi fost să-mi fi lăsat un cheesburger, am gândit eu. Mi-am adus aminte că îmi pusesem o ciocolată Twix în geamantanul care fusese aranjat ordonat într-un colț, dar nu aveam timp să o caut. Trecuseră exact patruzeci de minute de când promisem ordinul de atac. Era momentul să văd dacă trecusem examenul.

O altă – dar la fel de îngrozită – cameristă mi-a deschis ușa și mi-a făcut semn să intru în living. Ar fi trebuit, firește, să rămân în picioare, dar pantalonii de piele pe care îi purtam încă din ziua precedentă păreau să mi se fi lipit permanent de pulpe, iar baretele sandalelor, care nu mă deranjaseră prea mult în avion, începeau să îmi dea senzația că port niște lame lungi și flexibile care îmi taie călcâiele și degetele de la picioare.

Am decis să mă așez pe canapeaua plină de perne, dar în clipa în care genunchii mi s-au îndoit și fundul meu a făcut contact cu perna, ușa de la baie ei s-a deschis, iar eu am sărit instantaneu în picioare.

— Unde e discursul meu? A întrebat ea automat, în timp ce o altă cameristă venea după ea cu un cercel în mână, pe care Miranda uitase să și-l pună. Ai scris ceva, nu?

Purta unul dintre costumele ei clasice Chanel – cu guler rotund și cu margini îmblănite – și avea un șirag de perle extraordinar de mari.

— Bineînțeles, Miranda, am zis eu cu mândrie.

Cred că va fi ce trebuie.

M-am dus la ea, după ce am băgat de seamă că nu face nici un efort să vină să îl ia de la mine, dar înainte de a putea să-i înmânez hârtiile, mi le-a smuls din mână. Până când ochii ei au început să se miște dintr-o parte în alta de-a lungul rândurilor, nici nu mi-am dat seama că îmi ținusem tot timpul răsuflarea.

— Bine. E bine. Sigur, nimic de excepție, dar e bine. Hai să mergem.

A luat o poșetă Chanel, asortată perfect cu costumul, și și-a pus lăntișorul pe umăr.

— Poftim?

— Am zis hai să mergem. Tâmpita asta de ceremonie începe peste cincisprezece minute și, dacă avem puțin noroc, poate ajungem în douăzeci. Urăsc de moarte chestiile astea.

Era limpede că folosise persoana întâi plural: se aștepta să mă duc cu ea. Am aruncat o privire la pantalonii mei de piele și la jacheta mulată pe corp și m-am gândit că, dacă pe ea nu o deranjează toaleta mea – și mi-ar fi spus imediat dacă așa ar fi stat lucrurile – atunci ce conta? Probabil că aveau să fie acolo regimente întregi de asistente care se ocupau de șefele lor și de bună seamă că nimănui nu-i prea păsa ce purtam noi.

„Salonul” era exact așa cum spusese Briget – o sală de ședință tipică de hotel, cu câteva mese rotunde și un mic podium pentru cei care țineau discursuri. Eu am rămas lângă peretele din spate împreună cu alți câțiva angajați de tot felul și am privit cum președintele consiliului ne-a prezentat un chip incredibil de anost, neinteresant și totalmente neinspirat despre modul în care lumea modei afectează viețile tuturor. Alți câțiva oameni au venit la microfon în cursul următoarei jumătăți de oră, după care, înainte de decernarea vreunui premiu, o armată de chelneri s-a apucat să aducă salate și să umple paharele cu vin. Am privit-o precaut pe Miranda, care părea total plictisită și iritată, și am încercat să mă fac cât mai mică după copacul din ghiveciul de care mă rezemam ca să nu adorm de-a-npicioarele. Nu știu sigur cât timp ochii mei au rămas închiși, dar exact în momentul în care

pierdusem controlul asupra mușchilor gâtului, iar capul meu pornise să se aplece înainte, am auzit vocea ei.

— Ahn-dre-ah! Nu am timp de prostiile astea, a șoptit ea destul de tare ca să le facă pe câteva

Tocătoare din jur să ridice privirile. Nu mi s-a spus că o să primesc un premiu și nu am fost pregătită pentru așa ceva. Plec.

Și s-a întors pe călcâie și a pornit-o spre ieșire.

Am luat-o, bălăbănindu-mă pe picioare, după ea, dar am avut prezența de spirit să nu o înșfac de umăr.

— Miranda? Miranda?

Evident că nu avea de gând să mă bage în seamă.

— Miranda? Cine dorești să primească premiul în numele revistei Runway? Am șoptit eu pe cât am putut de încet, dar în așa fel încât să mă audă totuși.

S-a întors pe călcâie și s-a uitat drept în ochii mei.

— Tu chiar crezi că îmi pasă? Du-te înapoi și primește-1 tu!

Și până să spun un alt cuvânt, dusă a fost.

O, Doamne. Nu se poate să se petreacă așa ceva. Eram sigură că aveam să mă trezesc în patul meu propriu, neatrăgător, cu perne neșesute de mână, peste un minut și că aveam să constat că întreaga zi – la naiba, de fapt, întregul an – nu fusese decât un coșmar absolut oribil. Nu se poate ca femeia asta chiar să creadă că eu, asistenta secundară, se poate duce acolo și accepta un premiu pentru felul în care presa prezintă moda! M-am uitat disperată prin încăperea să văd dacă mai era cineva de la Runway la prânzul cu pricina. De unde atâta baftă. M-am prăbușit pe un scaun și m-am gândit să o sun pe Emily sau pe Briget să le cer un sfat, sau să plec pur și simplu, dat fiind că Mirandei, evident, nu-i păsa defel de onoarea cu pricina. Tocmai formam numărul de la biroul lui Briget (care, speram eu, putea să ajungă la timp ca să primească afurisitul de premiu chiar ea), când am auzit cuvintele:

— Să exprim cea mai profundă recunoștință revistei americane Runway pentru prezentarea exactă, amuzantă și mereu informată a lumii modei. Vă rog să îi urați bun venit faimoasei ei editoare, adevărată legendă vie, domnișoara

Miranda Priestly!

Încăperea s-a pornit să aplaude frenetic exact în clipa în care am simțit cum inima mea își încetează bătăile.

Nu aveam timp să gândesc, să o blestem pe

Briget pentru că permisesese să se întâmple toate astea, să o blestem pe Miranda pentru că plecase și luase discursul cu ea, sau să mă blestem pe mine însămi pentru că acceptasem locul ăsta de muncă. Picioarele mele au început să se miște cu de la sine putere, stâng-drept, stâng-drept și am urcat treptele spre podium fără vreun incident.

Dacă nu aș fi fost total șocată, aș fi observat cum aplauzele entuziaste au făcut loc unei tăceri stranii, în timpul căreia toată lumea se străduia să își dea seama cine eram eu. Dar n-am observat nimic din toate astea. O putere divină m-a ajutat să zâmbesc, să iau placheta din mâinile președintelui cu

înfățișare severă și să o pun, cu mâini tremurătoare, pe pupitrul din fața mea. Abia când am ridicat fruntea și am văzut sutele de perechi de ochi care mă priveau – ochi curioși, cercetători, nedumeriți cu toții – mi-am dat seama că aveam, cât de curând, să încetez a mai respira și că voi muri chiar acolo, pe loc.

Cred că nu am rămas așa decât vreo zece sau cincisprezece secunde, dar tăcerea era atât de copleșitoare, de atotcuprinzătoare, încât m-am întrebat dacă nu cumva murisem deja. Nimeni nu a rostit un cuvânt. Nici o furculiță nu s-a lovit de vreo farfurie, nici un pahar nu a clinchetit, nimeni nici măcar nu și-a întrebat în șoaptă vecinul cine era persoana care îi luase locul

Mirandei Priestly. M-au privit doar cu toții, clipă după clipă, și nu mi-a rămas altceva de făcut decât să vorbesc. Nu mi-am adus aminte un singur cuvânt din discursul pe care îl scrisesem cu o oră în urmă, așa că eram pe cont propriu.

— Bună ziua, am început eu, iar vocea mi-a reverberat în propriile urechi.

Nu îmi dau seama dacă era din cauza microfonului sau din cauza sângelui care îmi vâjâia în cap, dar nu conta. Singurul lucru pe care mi-l amintesc cu claritate este că tremuram incontrollabil.

— Numele meu e Andrea Sachs și sunt asistenta Mi. Ăă, lucrez la Runway. Din păcate, Miranda, ăă, domnișoarei Priestly a trebuit să plece pentru moment, dar aș dori să primesc acest premiu în numele domniei sale. Și, firește, în numele tuturor celor de la Runway. Mulțumesc, ăă – nu-mi aminteam în ruptul capului cum se numea consiliul sau președintele lui – tuturor celor prezenți pentru, ăă, această mare onoare.

Știu că vorbesc în numele tuturor celor de la revistă atunci când spun că suntem cu toții onorați.

Tâmpită ce eram! Mă bâlbâiam, trăgeam întruna la „ăă.”-uri și tremuram din toate încheieturile și deveneam deja conștientă că mulțimea începuse să se agite. Fără un alt cuvânt, am coborât de o manieră cât mai demnă de pe podium și abia după ce am ajuns la ușa din spate mi-am dat seama că uitasem placheta. O angajată a consiliului a alergat după mine până în hol, unde mă prăbușisem pe o banchetă din cauza umilinței și a extenuării, și mi-a înmânat-o. Am așteptat până când a plecat, după care am rugat un om de serviciu să îl arunce. El a ridicat din umeri și l-a pus într-un coș de gunoi.

Cățeaua! Am gândit eu, prea furioasă și obosită ca să inventez alte insulte mai inspirate sau metode noi de a-i pune capăt vieții. A sunat telefonul și, știind că ea era, l-am închis și am comandat unui om de la biroul lor un gin tonic.

— Vă rog. Vă rog, trimiteți pe cineva să-mi aducă un gin tonic aici. Vă rog.

Femeia mi-a aruncat o privire, apoi a dat din cap. Am sorbit întreg paharul din două înghițituri, apoi m-am dus la etaj să văd ce vrea. Nu era decât ora două din prima mea zi la Paris și voiam deja să mor. Atâta că nu aveam voie să mor.

— Camera Mirandei Priestly, am răspuns eu din noul meu birou parizian.

Cele patru mult râvnite ore care voiau să se numească noaptea mea de somn fuseseră întrerupte de un apel telefonic disperat de la una dintre asistentele lui Karl Lagerfeld la ora șase dimineața, și exact acela a fost momentul în care mi-am dat seama că toți cei care o sunau pe

Miranda erau în mod automat redirecționați la telefonul din camera mea, ca să răspund eu. Se pare că întreg orașul și toate suburbiile acestuia erau la curent cu faptul că Miranda locuia acolo pe durata prezentărilor de modă, așa că telefonul meu sunase încontinuu din clipa în care intrasem în cameră. Ca să nu mai vorbim de cele două duzini de mesaje care-mi fuseseră deja lăsate pe robot.

— Bună, eu sunt. Ce face Miranda? Toate sunt

OK? S-a întâmplat ceva rău pe acolo? Unde e și de ce nu ești cu ea?

— Bună, Em. Mulțumesc că te gândești la mine.

Dar, apropo, tu cum te mai simți?

— Ce? O, bine. Puțin slăbită, dar ceva mai bine. În fine. Ea cum e?

— Mda, mă rog, și eu fac bine, mulțumesc de întrebare. Da, a fost un zbor lung până aici și n-am reușit să dorm decât vreo douăzeci de minute fără întreruperi, pentru că telefonul sună întruna și sunt sigură că nu are de gând să se oprească

— Vă rog. Vă rog, trimiteți pe cineva să-mi aducă un gin tonic aici. Vă rog.

Femeia mi-a aruncat o privire, apoi a dat din cap. Am sorbit întreg paharul din două înghițituri, apoi m-am dus la etaj să văd ce vrea. Nu era decât ora două din prima mea zi la Paris și voiam deja să mor. Atâta că nu aveam voie să mor.

— Camera Mirandei Priestly, am răspuns eu din noul meu birou parizian.

Cele patru mult râvnite ore care voiau să se numească noaptea mea de somn fuseseră întrerupte de un apel telefonic disperat de la una dintre asistentele lui Karl Lagerfeld la ora șase dimineața, și exact acela a fost momentul în care mi-am dat seama că toți cei care o sunau pe

Miranda erau în mod automat redirecționați la telefonul din camera mea, ca să răspund eu. Se pare că întreg orașul și toate suburbiile acestuia erau la curent cu faptul că Miranda locuia acolo pe durata prezentărilor de modă, așa că telefonul meu sunase încontinuu din clipa în care intrasem în cameră. Ca să nu mai vorbim de cele două duzini de mesaje care-mi fuseseră deja lăsate pe robot.

— Bună, eu sunt. Ce face Miranda? Toate sunt

OK? S-a întâmplat ceva rău pe acolo? Unde e și de ce nu ești cu ea?

— Bună, Em. Mulțumesc că te gândești la mine.

Dar, apropo, tu cum te mai simți?

— Ce? O, bine. Puțin slăbită, dar ceva mai bine. În fine. Ea cum e?

— Mda, mă rog, și eu fac bine, mulțumesc de întrebare. Da, a fost un zbor lung până aici și n-am reușit să dorm decât vreo douăzeci de minute

fără întrerupere, pentru că telefonul sună întruna și sunt sigură că nu are de gând să se oprească vreodată și, a, da! Am prezentat un discurs absolut ad-hoc – după ce l-am scris ad-hoc – pentru un grup de oameni care doreau să se bucure de compania Mirandei, dar care se pare că nu s-a dovedit suficient de interesanți ca să aibă part de ea. Am apărut ca cretină amărâtă, ca să fiu sinceră până la capăt, și era cât pe ce să fac un atac de cord cu ocazia asta, dar nici o problemă, în afară unor asemenea mici detalii, lucrurile stau nemaipomenit.

— Andrea! Fii serioasă! Am fost extrem de îngrijorată cu privire la toată povestea asta. Nu ai avut prea mult timp să te pregătești de călătorie și știi foarte bine că dacă ceva nu iese bine acolo, tot pe mine o să dea vina.

— Emily. Te rog să nu te superi, dar nu pot să stau de vorbă cu tine în momentul ăsta. Pur și simplu nu pot.

— De ce? E ceva în neregulă? Cum a mers ședința de ieri? A ajuns la timp? Ai tot ce-ți trebuie? Ai grijă să te îmbraci ca lumea? Ține minte, reprezinți Runway, așa că trebuie să arăți întotdeauna corespunzător.

— Emily. Trebuie să închid telefonul.

— Andrea! Sunt îngrijorată. Spune-mi ce ai făcut.

— Păi, stai să vedem. În timpul meu liber, mi-am făcut vreo jumătate de duzină de masaje, două tratamente cosmetice și câteva manichiuri.

Miranda și cu mine ne-am împrietenit la cataramă pe durata acestor tratamente. E foarte plăcut. Ea se străduiește din răspuțeri să nu-mi ceară prea multe, zice că vrea ca eu să mă bucur de Paris, dat fiind că e așa un oraș nemaipomenit și că am norocul să mă aflu aici. Așa că n-am făcut decât să ne plimbăm și să ne distrăm. Am băut vin împreună. Am fost la cumpărături. Mă rog, știi tu, cum face toată lumea.

— Andrea! Ce spui tu nu e deloc amuzant, OK? Și acum, spune-mi ce dracu' se petrece acolo.

Cu cât ea părea mai iritată, cu atât buna mea dispoziție creștea cu câte un grad.

— Emily, nu prea știu ce pot să-ți spun. Ce vrei să auzi? Cum a fost până acum? Păi, să vedem. Deocamdată mi-am petrecut cea mai mare parte din timp străduindu-mă să găsesc o modalitate de a dormi în condițiile în care telefonul sună neîntrerupt și de a îndesa destulă mâncare pe gât între ora două și șase dimineața ca să supraviețuiesc în următoarele douăzeci de ore.

Aici parc-ar fi un nenorocit de Ramadan, Em – nu se mănâncă pe timpul zilei. Mda, chiar că e cazul să-ți pară rău că nu ai fost în locul meu.

Cealaltă linie a început să clipească și am pus-o pe Emily pe hold. De fiecare dată când suna, gândul îmi zbură rapid, incontrollabil spre

Alex și mă întrebam dacă nu cumva o să mă sune ca să-mi spună că totul e-n regulă. Îl sunasem de două ori de pe linia internațională de când venisem și el răspunsese de fiecare dată, dar, ca școlărița pusă pe șotii care fusesem în liceu, închisese telefonul în clipa în care îi auzisem vocea. Perioada asta de timp fusese cea mai lungă în care nu vorbisem și voiam să aflu ce se petrece, dar nici nu mă puteam debarasa de senzația că viața devenise mult mai simplă de când scăpasem de veșnica cicăleală și de

sentimentul de vinovăție. Și totuși, mi-am ținut răsuflarea – până când am auzit vocea Mirandei care a cârâit la capătul celălalt al firului:

— Ahn-dre-ah, când trebuie să vină Lucia?

— A, bună, Miranda. Stai să verific itinerarul ei. A, da, iată-1. Să vedem, scrie aici că vine astăzi direct de la ședința foto de la Stockholm.

Trebuie să fi ajuns deja la hotel.

— Fă-mi legătura.

— Da, Miranda, o clipă, te rog.

Am pus-o să aștepte și am revenit la Emily.

— Ea a fost la telefon, stai așa. Miranda? Am găsit numărul Luciei. Îți fac legătura acum.

— Stai, Ahn-dre-ah. Plec de la hotel peste douăzeci de minute pentru tot restul zilei. O să am nevoie de câteva eșarfe înainte de a mă întoarce și de un nou bucătar. Trebuie să aibă o experiență de minimum zece ani, în principal în bucătărie franțuzească, și să fie disponibil patru seri pe săptămână pentru cine în familie și de două ori pe lună pentru dineuri. Acum fă-mi legătura cu Lucia.

Știam că ar fi trebuit să mă șocheze ideea că

Miranda voia ca, în vreme ce mă aflam la Paris, să-i angajez un bucătar în New York, dar nu mă mai puteam gândi decât la faptul că pleca din hotel – fără mine și pentru tot restul zilei. Am preluat din nou linia lui Emily și i-am comunicat că Miranda voia un nou bucătar.

— O să mă ocup eu de asta, Andy, m-a anunțat ea printre accese de tuse. O să fac o selecție preliminară și când vei poți să stai de vorbă cu câțiva finaliști. Vezi doar dacă Miranda vrea să aștepte până ajunge acasă ca să îi întâlnească sau preferă să faci aranjamentele necesare să-i aduci acolo ca să se vadă cu ea acum, OK?

— Nu se poate să vorbești serios.

— Bineînțeles că vorbesc serios. Miranda a angajat-o pe Cară când era la Marbella, anul trecut. Bona dinainte tocmai demisionase și ea m-a pus să le trimit pe cele trei finaliste acolo ca să poată găsi imediat pe cineva. Intreab-o, OK?

— Sigur, am murmurat. Și mulțumesc.

Numai faptul că vorbisem despre masajele acelea și îmi trezise pofta, așa că m-am hotărât să mă programez și eu la unul. Nu exista nici o oră liberă decât spre seară, așa că am sunat la recepție și am comandat un mic dejun complet.

Când băiatul de serviciu mi l-a adus, mă îmbrăcasem din nou într-unui dintre capoatele acelea de catifea, îmi pusesem și o pereche de papuci din același material și eram pregătită să mă înfrupt cu omletă, cornuri, prăjituri, briose, cartofi, pufuleți și clătite, care au venit însoțite de o aromă amețitoare. După ce am devorat toată mâncarea și două cești de ceai, m-am împleticit înapoi spre pat și am adormit atât de rapid, încât m-am întrebat dacă nu cumva îmi pusese cineva un somnifer în sucul de portocale.

Masajul a reprezentat un mod perfect de a încheia ceea ce fusese o zi binecuvântat de relaxată. Toată lumea lucra în locul meu, iar Miranda mă sunase și mă trezise din somn o singură dată – o singură dată!

— Ca să îmi ceară să-i fac o rezervare la prânz pentru a doua zi. Asta nu e prea rău, am gândit eu, în timp ce mâinile puternice ale femeii îmi masau mușchii contorsionați și încordați ai gâtului. Nu era rău deloc. Dar exact când să ațipesc din nou, a sunat, cu un țârâit persistent, celularul pe care îl adusesem cam împotriva voinței după mine.

— Alo? Am zis eu energic, de parcă nu aș fi zăcut goală pe o masă, unsă cu ulei pe tot corpul și pe jumătate adormită.

— Ahn-dre-ah. Schimbă-mi programarea pentru coafură și machiaj cu o oră mai devreme și spune-le celor de la Ungaro că nu pot să vin diseară acolo. O să merg la un mic cocktail și vreau să vii cu mine. Fii gata de plecare peste o oră.

— Ăă, da, ăă, sigur, m-am bâlbâit și am încercat să prelucrez în creier faptul că trebuia să pici undeva cu ea.

Un flash-back din ziua precedentă – când mi se spusese în ultima clipă că trebuie să merg undeva cu ea – mi-a inundat creierul și am avut senzația că mă sufoc. I-am mulțumit femeii și i-am spus să adauge tratamentul la factura camerei, deși nu beneficiasem decât de primele zece minute de masaj, și m-am repezit la etaj ca să găsesc o modalitate de a mă descurca cu acest nou obstacol. Chestia începea să devină de-a dreptul obositoare. Foarte obositoare.

Mi-au trebuit doar câteva minute ca să îi sun pe cei care se ocupau de părul și machiajul Mirandei

(care, apropo, nu erau aceleași persoane care mă aveau pe mine în grijă – eu eram prelucrată de o femeie cu o expresie veșnic mânioasă, a cărei privire disperată, când mă văzuse pentru prima dată, mă urmărea încă, în vreme ce Miranda avea doi homosexuali care păreau descinși direct din paginile revistei Maxim) și să schimb ora la care trebuiau să vină.

— Nici o problemă, a chițăit Julien cu pronunțat accent franțuzesc. O să fim acolo, cum se spune la voi? Plini cu entuziasm! Noi am făcut program cu nimic tot săptămânul în caz că Madame

Priestly trebuie la noi oricând!

Am sunat-o din nou pe Briget și am rugat-o să se ocupe ea de cei de la Ungaro. Era momentul să plonjez în garderobă. Carnețelul cu schițe ale diverselor mele „look-uri” era pus la vedere pe noptiera de la capul patului, în așteptarea unei biete victime a modei, cum eram eu, care să apeleze la el pentru a primi îndrumarea spirituală necesară. Am trecut în revistă numeroasele titluri și subtitluri și m-am străduit să înțeleg ceva din toate astea.

Prezentări de modă:

1. Pe timpul zilei
2. Seara

Mese oficiale:

1. Mic dejun

2. Prânz

- A. Relaxat (la hotel sau bistrou)
- B. Elegant (la Espadon, Ritz)

3. Cină

- A. Relaxat (bistrou, sau cu mâncare adusă în cameră)
- B. Elegantă medie (restaurant bun, dineu relaxat)
- C. Elegant (restaurantul Le Grand Vefour, dineu oficial)

Petrecheri:

- 1. Relaxat (mic dejun cu șampanie, ceai de după-amiază)
- 2. Stilat (cocktail cu oameni nu foarte importanți, lansări de carte,

„întâlnire la un pahar”)

3. Extrem de elegant (cocktailuri organizate de persoane foarte importante, orice care are loc într-un muzeu sau galerie, petrecheri de după prezentări de modă, oferite de echipa de designeri)

Diverse:

- 1. Către și de la aeroport
- 2. Evenimente sportive (lecții, concursuri etc.)
- 3. Cumpărături
- 4. Diferite drumuri

A. La croitorie

B. La magazine și buticuri foarte șic

C. La magazine cu produse alimentare și/sau saloane de cosmetică sau tratament

Se pare că nu exista nici o sugestie cu privire la ce trebuie să port atunci când nu eram în stare să stabilesc importanța sau lipsa de importanță a gazdelor unui eveniment. În mod clar, se ivise ocazia să fac o greșeală capitală: puteam să încadrez situația la capitolul „Petrecheri”, ceea ce reprezenta un prim pas foarte bun, dar aici lucrurile intrau în zona cenușie. Urma petrecerea asta să fie un simplu număr 2, în care puteam să pun ceva șic, sau era de fapt un număr 3, în care caz trebuia să aleg ceva din variantele mai elegante oferite? Nu exista nici o trimitere la ce să fac în caz de „zonă cenușie” sau „incertitudine”, dar cineva adăugase o notiță scrisă de mână, către sfârșitul carnețelului: Când nu ești sigură (și ar trebui să fii sigură întotdeauna), e mai bine să fii îmbrăcată în stil nu prea elegant în ceva splendid, decât îmbrăcată prea elegant în ceva splendid. Ei bine, OK, se pare că acum situația se încadra în categoria petrecheri, subcategoria stilat. M-am uitat la cele șase schițe de ținute vestimentare pe care Lucia le desenase pentru subcategoria cu pricina și am încercat să ghicesc ce anume ar arăta cel mai puțin ridicol odată pus pe mine.

După o întâlnire jenantă cu un tank top îmblănit și o pereche de cizme de piele până la pulpe

(adică, da, până peste genunchi), m-am hotărât în cele din urmă să port toaleta de la pagina treizeci și trei, o bluză ușoară, colorată, de la Roberto

Cavalli, cu o fustă mini și o pereche de cizme negre de la D&G, gen puștoaică-de-umblă-cumotocicliști. La modă, sexy, stilat – dar nu excesiv de

elegant - fără însă a mă face să arăt ca un struț, ca o reminiscență de prin anii '80 sau ca o prostituată. Ce altceva mai puteam dori?

Tocmai când mă străduiam să îmi aleg o poșetă asortată, a venit femeia care îmi făcea machiajul și coafura și și-a început încruntările și tentativele de a mă face să par măcar pe jumătate atât de oribilă cât credea în mod vădit că arăt.

— Ăă, păi, puteți să-mi faceți machiajul de sub ochi ceva mai deschis? Am întrebat-o cu mare grijă, încercând cu disperare să nu par că îi critic treaba.

Poate ar fi fost mai bine să îmi fac singură machiajul, aveam mai multe preparate și instrucțiuni de utilizare decât oamenii de știință de la

NASA care urmau să construiască o navă spațială, dar Gestapovista-de-la-Machiaj venea orice s-ar fi ntâmplat, fie că îmi plăcea, fie că nu.

— Nu! A lătrat ea, pentru că, pare-se, nu avea aceleași sensibilități ca mine. Arată mai bine așa.

A terminat de tras o linie groasă, neagră deasupra genelor mele și a dispărut la fel de repede cum apăruse; mi-am înhățat poșeta (o geantă Gucci gen bowling, din piele de aligator) și am pornit-o spre hol cu cincisprezece minute mai devreme decât momentul estimat pentru plecare, ca să mă asigur că șoferul era gata. Tocmai discutam cu Renaud dacă Miranda ar prefera ca noi două să mergem în mașini separate ca să nu trebuiască să discute cu mine sau să riște să contacteze vreo maladie din cauză că stă pe aceeași banchetă cu asistenta ei, când ea și-a făcut apariția. M-a analizat din cap până-n picioare fără grabă, iar privirea i-a rămas pasivă și indiferentă.

Trecusem examenul! Era pentru prima oară de când lucram împreună că nu mă pricopsisem cu o privire de dezgust total sau, în cel mai bun caz, cu vreo remarcă răutăcioasă, iar pentru asta nu fusese nevoie decât de o echipă de intervenție formată din redactori de modă din New York, o trupă de hair stylist-i și makeup stylist-i parizieni și o selecție de mare clasă din cea mai stilată și scumpă garderobă din lume.

— A venit mașina, Ahn-dre-ah?

Arăta superb, într-o rochie scurtă, încrețită, din catifea.

— Da, domnișoară Priestly, a intervenit

Monsieur Renaud și ne-a condus pe lângă un grup care părea format din editori americani, veniți tot pentru prezentările de modă.

O tăcere încărcată de deferență s-a lăsat peste grupul superșic de ufeer-tocători când am trecut pe lângă el, cu Miranda la doi pași înaintea mea, cu silueta ei zveltă și elegantă și cu o expresie foarte, foarte nefericită pe chip. Aproape că a trebuit să alerg ca să țin pasul cu ea, deși era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât mine, apoi am așteptat până când mi-a aruncat o privire de genul: „Ce dracu' mai aștepți?“, după care m-am strecurat lângă ea pe bancheta din spate a limuzinei.

Din fericire, șoferul știa unde să meargă, pentru că mă apucase o adevărată paranoia de o oră încoace, înspăimântată că ea o să se întoarcă spre mine și o să mă întrebe unde are loc petrecerea de care nu avusesem habar. S-a întors, ce-i drept, spre mine, dar nu a spus nimic și s-a pus la

taclale cu B-DAD pe celular, i-a spus și i-a repetat întruna că voia ca el să ajungă devreme, ca să aibă timp să se schimbe și să bea un pahar înaintea marii petreceri de sâmbătă seara. El urma să vină cu avionul particular al firmei și discutau acum dacă e cazul să le aducă și pe

Caroline și Cassidy, dat fiind că el nu se întorcea acasă decât luni, iar ea nu voia ca fetele să lipsească o zi de la școală. Abia când mașina a tras în fața unei locuințe gen duplex de pe Boulevard

Saint Germain m-am întrebat ce anume trebuia să fac eu acolo toată seara. Se pricepuse întotdeauna să nu ne jignească pe Emily sau pe mine sau pe vreo altă angajată în public, lucru care dovedea – cel puțin până la un anumit nivel – că știa ce face atunci când ne jignește. Așa că, dacă nu îmi putea comanda să îi aduc băuturile sau să îi trimit ceva la curățătorie când eram acolo, ce aveam de făcut?

— Ahn-dre-ah, petrecerea asta e organizată de un cuplu cu care m-am împrietenit când am locuit la Paris. Ei mi-au cerut să aduc o asistentă care să îi țină de urât fiului lor, pe care evenimentele de acest gen îl cam plictisesc. Sunt sigură că voi doi o să vă înțelegeți foarte bine.

A așteptat până când șoferul i-a deschis portiera, apoi a ieșit grațioasă cu pantofii ei perfecți

Jimmy Choo. Înainte ca eu să apuc să-mi deschid portiera, ea urcase deja cele trei trepte și îi înmâna haina unui valet, care se afla acolo, evident, în așteptarea ei. M-am prăbușit pentru câteva clipe înapoi pe bancheta moale din piele ca să prelucrez mintal această nouă bijuterie informațională pe care abia mi-o servise. Toată povestea asta cu coafura, cu machiajul, cu rearanjarea programului, consultarea panicată a dosarului privind garderoba, cizmele de puștoaică-de-umblă-cu-motocicliști, toate astea fuseseră numai ca să îmi petrec seara cu copilul îngâmfat al unui cuplu de bogătași? Mai mult, cu un copil francez îngâmfat.

Am petrecut trei minute întregi reamintindu-mi că The New Yorker era la numai vreo două luni distanță, că anul meu de sclavie era pe punctul de a fi răscumpărat, că puteam cu siguranță să rezist încă o seară de chin ca să ajung la locul de muncă al viselor mele. Dar asta nu m-a ajutat. Brusc, nu mi-am dorit decât să mă ghemuiesc pe canapeaua părinților și să o rog pe mama să-mi încălzească un ceai în cuptorul cu microunde, în timp ce tata să pregătească jocul de Scrabble. Jill și Kyle ar fi venit și ei în vizită, cu bebelușul Isaac, care ar gănguri și mi-ar zâmbi, iar Alex m-ar suna să-mi spună că mă iubește.

Nimănui nu i-ar păsa că pantalonii mei de trening erau pătați sau că nu aveam pedichiura făcută sau că mâncam un eclair mare și dolofan cu ciocolată. Nimeni nu ar avea cea mai mică idee că pe undeva, dincolo de Atlantic, se desfășura o paradă a modei și nici măcar nu i-ar interesa să audă despre așa ceva. Dar toate astea păreau incredibil de îndepărtate, la distanță de o viață întreagă, pe când acum trebuia să am de-a face cu un regiment întreg de oameni care trăiau și mureau pentru prezentările de modă.

Și probabil cu un băiețuș răzgâiat care vorbea o franțuzească de neînțeles.

Când mi-am extras, în cele din urmă, trupul înveșmântat sumar, dar stilat, din limuzină, valetul nu mai era în așteptarea nimănui. Se auzea muzică interpretată live de o orchestră și se simțea miros de luminări parfumate, care venea printr-o fereastră situată deasupra unei mici grădini. Am inspirat adânc și am întins mâna să bat la ușă, dar aceasta s-a deschis larg. Cred că pot să spun, fără teama de a greși, că niciodată în tânăra mea viață nu am fost mai surprinsă decât în seara aceea: Christian îmi zâmbea.

— Andrea, draga mea, mă bucur foarte mult că ai putut să vii, a zis el, s-a aplecat și m-a sărutat pe gură – gest cam intim, dat fiind că gura mea era deschisă de uluire.

— Ce cauți aici?

A zâmbit și și-a dat la o parte veșnica buclă de pe frunte.

— Nu ar trebui să-ți pun și eu aceeași întrebare? Dat fiind că mă urmărești pretutindeni, trebuie să presupun că vrei să te culci cu mine.

M-am îmbujorat și, ca o adevărată doamnă, am pufnit sonor.

— Mda, cam așa ceva. De fapt, nu am venit în calitate de oaspete, sunt doar o bonă foarte bine îmbrăcată. Miranda mi-a cerut să vin și nu mi-a spus decât în ultima clipă că trebuie să am grijă în seara asta de progenitura răzgâiată a gazdelor. Așa că, scuză-mă, dar cred că trebuie să mă duc să văd dacă are destul lapte și creioane colorate.

— O, se simte foarte bine și sunt sigur că nu are nevoie decât de încă un sărut de la bona lui.

Și mi-a prins fața în mâini și m-a sărutat din nou. Am deschis gura să protestez, să îl întreb ce naiba se petrece aici, dar el a interpretat gestul drept entuziasm și și-a strecurat limba în gura mea.

— Christian! Am șuiert eu încet și m-am întrebat cât de repede ar reuși Miranda să mă concedieze dacă m-ar prinde giugiulindu-mă cu un tip oarecare la una dintre petrecerile ei. Ce naiba faci? Dă-mi drumul!

M-am zbătut să mă îndepărtez, dar el a continuat să îmi zâmbească în felul acela adorabil al lui.

— Andy, dat fiind că te prinzi cam greu, îți spun eu: asta e casa mea. Părinții mei sunt gazdele petrecerii, iar eu am fost destul de deștept ca să le cer să o roage pe Miranda să te aducă cu ea.

Ți-a spus cumva că am zece ani, sau ai decis treaba asta așa, de capul tău?

— Tu glumești. Spune-mi că glumești – te rog.

— Nicidecum. Nostim, nu? Nu reușesc să pun mâna pe tine în nici un alt fel, și m-am gândit că așa poate merge. Mama mea vitregă și Miranda au fost prietene când Miranda a lucrat la redacția pariziană a Runway – e fotograf și face din când în când ședințe foto pentru revistă – așa că nu a trebuit decât să o rog să-i spună Mirandei că însinguratul ei de fiu ar avea nevoie de compania uneia din asistentele ei arătoase. A mers la fix.

Hai să-ți dau ceva de băut.

Mi-a pus mâna pe spate și m-a condus spre un bar masiv din stejar, aflat în living, unde trei barmani în uniformă ofereau pahare de martini, whisky și șampanie.

— Stai să văd dacă am înțeles eu bine: nu trebuie să dădăcesc pe nimeni astă-seară? Nu ai nici un frate mai mic sau așa ceva, nu?

Mi se părea de neimaginat că venisem la o petrecere cu Miranda Priestly și că nu aveam nimic de făcut toată seara decât să stau cu un scriitor-în-vogă-și-deștept. Poate mă chemaseră ca să mă pună să dansez sau să cânt ca să distrez oaspeții, sau aveau o chelneriță lipsă la apel și se gândiseră că eu eram înlocuitoarea cel mai la îndemână. Sau poate că ne îndreptam spre garderobă, unde urma să o înlocuiesc pe fata care stătea acolo, cu o expresie plictisită și obosită pe chip. Mintea mea refuza să se muleze pe povestea debitată de Christian.

— Păi, eu nu spun că nu trebuie să mă dădăcești toată seara, pentru că am de gând să-ți solicit foarte multă atenție. Dar am impresia că o să fie o seară mai plăcută decât ai crezut.

Așteaptă aici.

M-a sărutat pe obraz și a dispărut în mulțimea de oaspeți, majoritatea bărbați cu înfățișare distinsă și femei elegante, cu aer intelectual, la vreo patruzeci-cincizeci de ani, îmbrăcați după ultima modă, care păreau a lucra la bănci sau reviste, plus un număr apreciabil de designeri, fotografi și fotomodele, așa, ca să facă melanjul mai picant.

În spatele casei se zărea o terasă mică și elegantă din piatră, luminată toată cu luminări albe, unde un violonist cânta încetisor, și am aruncat o privire afară. Am recunoscut-o imediat pe Anna Wintour¹, care arăta absolut trăsnet în rochița crem și cu sandalele Manolo cu mărgele.

Vorbea animat cu un bărbat pe care îl bănuiam a fi prietenul ei, dar uriașii ochelari de soare

Chanel pe care îi purta nu îmi permiteau să-mi dau seama dacă e amuzată, indiferentă sau dacă plânge. Ziariștii obișnuiau să compare obiceiurile și atitudinea Annei cu cele ale Mirandei, dar mie mi se părea imposibil să existe cineva la fel de insuportabil ca șefa mea.

În spatele ei se afla un grup de oameni, care bănuiam că sunt redactori la Vogue și care o priveau obosiți și precauți pe Anna, așa cum Tocătorii noștri o priveau pe Miranda, iar alături de ei stătea Donatella Versace, cu o înfățișare de-a dreptul țipătoare. Fața îi era atât de încărcată de farduri și hainele îi erau atât de mulate pe corp, încât părea caricatura propriei persoane. Ca atunci când vizitasem Elveția pentru prima dată și nu putusem scăpa de impresia că seamănă cu decorul din EPCOT², Donatella semăna mai degrabă cu personajul din Saturday Night Live decât cu propria-i persoană.

Am sorbit din paharul cu șampanie (și eu care crezusem că nu o să pot bea șampanie deloc!) și am stat la taclale cu un italian - unul dintre primii italieni urâți pe care i-am văzut la viața

1. Editoarea revistei Vogue. Autoarea, Lauren Weisberger, a lucrat o vreme ca asistentă personală a acesteia.

2. Centru de recreere din Florida.

Mea - care descria în termeni înflorați admirația înnăscută pe care o avea față de trupul feminin, până când Christian și-a făcut din nou apariția.

— Hai cu mine o clipă, a zis el și m-a condu” din nou, binișor, prin mulțime.

Purta hainele lui obișnuite: jeansi perfect prespălați, un tricou alb, o jachetă sport închisă la culoare și pantofi Gucci și se amesteca cu ușurință în mulțime.

— Unde mergem? Am întrebat, cu ochii cât cepele după Miranda care, în pofida celor spuse de Christian, se aștepta de bună seamă să stau într-un colț și să trimit documente prin fax sau să actualizez itinerarul.

— Mai întâi, îți dau încă un pahar de băutură și poate îmi iau și eu unul. Pe urmă te învăț să dansezi.

— Ce te face să crezi că nu știu să dansez?

Întâmplător, sunt o bună dansatoare.

Mi-a înmănat încă un pahar de șampanie, apărut parcă din senin, și m-a condus în livingul oficial al părinților lui, în nuanțe superbe de maro închis. O orchestră de șase instrumentiști cânta muzică ultima modă, firește, și vreo două duzini de oameni sub treizeci și cinci de ani se adunaseră acolo. Și, ca la un semnal, orchestra a început să cânte melodia Let's Get It On a lui

Marvin Gaye, iar Christian m-a tras lângă el.

Mirosea discret a colonie scumpă, ceva de modă veche, gen Polo Sport. Șoldurile i se mișcau firesc în ritmul muzicii, instinctiv, așa că am dansat împreună pe ringul improvizat, iar el mi-a fredonat ușurel în ureche. Restul încăperii a devenit nedeslușit – realizam, la modul foarte vag, că mai dansau și alții și pe undeva, că cineva toasta pentru ceva, dar în momentul acela singurul lucru clar și deslușit era Christian. Undeva, în negura minții, ceva îmi reamintea că trupul ăsta lipit de al meu nu era al lui Alex, dar nu conta câtuși de puțin. Nu în clipa asta, nu în seara asta.

Abia după ora unu noaptea mi-am reamintit că venisem aici împreună cu Miranda; trecuseră ore întregi de când o văzusem ultima oară și eram sigură că uitase cu totul de mine și plecase înapoi la hotel. Dar când m-am ridicat, în sfârșit, de pe canapeaua din biroul tatălui lui, am văzut-o stând fericită la taclale cu Karl Lagerfeld și

Gwyneth Paltrow și părea să nu le pese câtuși de puțin vreunuia dintre ei că aveau să se scoale peste abia câteva ore ca să se ducă la parada modei de la Christian Dior. Stăteam la îndoială dacă să mă apropiu de ea sau nu, când m-a văzut.

— Ahn-dre-ah, vino încoace, mi s-a adresat ea, iar vocea îi suna aproape veselă în atmosfera cordială a petrecerii, care devenise în mod vizibil mai festivă în ultimele câteva ore.

Cineva micșorase puțin luminile și era cât se poate de clar că cei trei chelneri zâmbăreți se ocupaseră de toți cei rămași la petrecere. Modul enervant în care îmi pronunța numele nici nu mă mai deranja din cauza aburilor călduți și plăcuți ai șampaniei. Deși nu credeam că lucrurile se pot îmbunătăți în seara asta pentru mine, ea mă chemase, evident, ca să mă prezinte prietenilor ei celebri.

— Da, Miranda? Am ciripit eu cu cel mai recunoscător ton, mulțumesc-că-m-ai-adus-în-loculăsta-nemaipomenit.

Ea nici măcar nu s-a uitat în direcția mea.

— Adu-mi un pahar de San Pellegrino și pe urmă ai grijă ca șoferul să fie la scară. Sunt gata de plecare acum.

Cele două femei și bărbatul care stăteau lângă ea au chicotit și am simțit cum mă înroșesc toată.

— Sigur că da. Mă întorc imediat.

Am adus apa, pe care a primit-o fără să zică mulțumesc, și mi-am croit drum prin mulțimea rărită spre mașină. M-am gândit inițial să mă duc la părinții lui Christian să le mulțumesc, dar m-am răzgândit și m-am îndreptat direct spre ieșire, unde el se sprijinea de tocul ușii, cu o expresie încrezută și satisfăcută pe față.

— Ei, micuță Andy, te-am distrat bine astă seară? S-a bâlbâit el ușurel din cauza băuturii, și în momentul acela mi s-a părut absolut adorabil.

— A fost bine, desigur.

— Doar bine? Am vaga impresie că ai fi dorit să te duc în dormitor la etaj, nu-i așa, Andy?

Toate la timpul lor, dragă prietenă, toate la timpul lor.

L-am plesnit în glumă peste braț.

— Nu te flata singur, Christian. Mulțumește părinților tăi din partea mea.

Și, pentru prima dată, m-am apropiat de el și l-am sărutat pe obraz, înainte ca el să poată face altceva.

— Noapte bună.

— Ești o jucăușă! A zis el, tot ușor bâlbâit. Ești o jucăușă mică. Dar prietenului tău îi place treaba asta, nu?

Zâmbea acum, dar fără cruzime. Pentru el, toate făceau parte din acel joc al flirtului, dar apropoul la Alex m-a trezit oarecum la realitate, îndeajuns ca să-mi dau seama că mă distrasem mai bine în seara asta decât îmi aminteam să o fi făcut de ani de zile. Băutura și dansul și mâinile lui pe spatele meu, când m-a apropiat de el, făcuseră să mă simt mai vie decât în toate acele nesfârșite luni de când lucram la Runway, luni care fuseseră încărcate doar de frustrare și umilințe și de o extenuare care îmi amorțea trupul. Poate că de aceea făcea Lily ce făcea, am gândit eu. Bărbații, petrecerile, simpla bucurie de a-ți da seama că ești tânără și că respiri. Abia așteptam să o sun ca să îi povestesc totul.

Miranda s-a urcat cu mine pe bancheta din spate a limuzinei și părea de-a dreptul fericită.

O clipă m-am întrebat dacă nu cumva era beată, dar am decis că e imposibil: cea mai mare cantitate de alcool pe care o văzusem când vreodată fusese o înghițitură de una sau alta – și asta numai pentru că așa cerea conjunctura. Prefera apă Perrier sau San Pellegrino în locul șampaniei, sau un lapte sau o cacao în loc de un pahar de Cosmo, așa că posibilitatea ca ea să fie beată acum era aproape nulă.

După ce m-a tocat vreo cinci minute la cap cu privire la itinerarul zilei (din fericire, mă gândisem să pun un exemplar în poșetă), s-a răsucit spre mine și m-a privit pentru prima dată în seara aceea.

— Emily, ăă, Ahn-dre-ah, de cât timp lucrezi pentru mine?

Întrebarea a picat din senin, așa că mintea mea nu a reușit să lucreze îndeajuns de rapid ca să înțeleagă motivul care se ascundea în spatele ei. Mi s-a părut straniu să fiu obiectul vreunei întrebări de-ale ei, alta decât una care să se refere explicit la motivul pentru care eram o tâmpită așa de nenorocită fiindcă nu făcusem sluj, nu găsisem sau nu trimisesem ceva prin fax suficient de rapid. Nu mă întrebasese niciodată ceva referitor la persoana mea până acum. În afară de cazul în care își amintea de interviu, când mă angajase – dar asta părea greu de crezut, ținând cont de faptul că mă privea cu niște ochi lipsiți de expresie și interes în prima mea zi de lucru – nu știa nici ce facultate făcusem sau dacă făcusem vreo facultate, dacă locuiam în

Manhattan, sau ce anume făceam, dacă făceam ceva, în cele câteva prețioase ore zilnice în care nu alergam în slujba ei. Și, cu toate că întrebarea conținea un element specific Mirandei, intuiția îmi spunea că astă-seară, poate, poate, conversația va fi despre mine.

— Luna viitoare se împlinește un an, Miranda.

— Și crezi că ai învățat câte ceva care te va ajuta în viitor?

M-a privit, iar eu mi-am suprimat pe loc tentația de a-i descrie pe larg puhoiul de lucruri pe care le „învățasem”: cum să găsesc un anume magazin sau un restaurant cu foarte puține indicii, sau niciunul, despre ele; cum să fac sluj în fața preadolescentelor care aveau deja mai multă experiență de viață decât ambii mei părinți la un loc; cum să pledez, să țip, să conving, să exercit presiuni, să influențez sau să cuceresc pe oricine, de la emigrantul care-și aducea hrană la pachet până la editorul vreunei publicații de prim rang ca să obțin exact ce voiam, atunci când o voiam; și, firește, cum să execut orice sarcină în mai puțin de o oră, dat fiind că expresii genul „nu prea știu cum” sau „imposibil” nu puteau fi rostite. Da, fusese un an plin de învățăminte.

— O, firește, m-am lingușit eu. Am învățat mai mult într-un an de când lucrez pentru tine decât aș fi putut spera să învăț oriunde în altă parte. A fost ceva cu adevărat fascinant să văd cum una dintre cele mai importante reviste – cea mai mare, de fapt – funcționează, ciclul de producție, care sunt diversele posturi. Și, firește, am putut să observ modul în care tu conduci totul, deciziile pe care le iei – a fost un an uimitor.

Sunt atât de recunoscătoare, Miranda!

Atât de recunoscătoare că doi molari mă dureau de două săptămâni încoace, dar nu reușisem încă să mă duc la un stomatolog în timpul serviciului, dar, în fine. Noile mele cunoștințe privind arta creatoare a casei Jimmy Choo meritase toată durerea.

Reușeau oare să sune plauzibil toate astea?

Am aruncat o privire scurtă în direcția ei și am văzut că părea să mă creadă, pentru că dădea grav din cap.

— Ei bine, tu știi, Ahn-dre-ah, că dacă fetele mele se comportă bine timp de un an, le consider pregătite pentru promovare.

Mi-a sărit inima în piept. Chiar se întâmpla asta în sfârșit? Urma oare să-mi spună că îmi făcuse deja rost de un post la The New Yorker?

Ce contează că ea habar n-avea că eram capabilă de crimă ca să ajung acolo. Poate că își dăduse seama și singură că asta vreau doar pentru că ținea la mine.

— Am îndoielile mele în privința ta, firește.

Să nu crezi că nu am observat lipsa ta de entuziasm, sau suspinele, sau mutrele tale atunci când îți cer să faci ceva pe care în mod evident nu prea ai chef să îl faci. Sper că e vorba doar de un semn de lipsă de maturitate din partea ta, pentru că altminteri pari rezonabil de competentă. Ce anume te interesează să faci în viitor?

Rezonabil de competentă! Era ca și cum m-ar fi informat că eram cea mai inteligentă, sofisticată, superbă și capabilă tânără pe care avusese vreodată plăcerea să o întâlnească. Miranda

Priestly tocmai îmi spusese că sunt rezonabil de competentă!

— Păi, de fapt, nu că nu îmi place lumea modei, pentru că îmi place, firește. Cui nu i-ar plăcea? M-am grăbit să adaug, cu ochii fixați cu mare atenție pe chipul ei, care, ca de obicei, rămânea lipsit de expresie. Doar că mi-am dorit dintotdeauna să scriu și sperasem că asta ar fi, ăă, un domeniu pe care l-aș putea explora în viitor.

Și-a împreunat mâinile în poală și s-a uitat pe fereastră. Era clar că această conversație de patruzeci și cinci de secunde începea să o plictisească, așa că trebuia să fac foarte rapid mutarea următoare.

— Ei bine, nu prea sunt sigură dacă poți să scrii vreun cuvânt sau nu, dar nu am nimic împotrivă să te pun să scrii câteva scurte articole pentru revistă ca să aflu asta. Poate analiza unei piese de teatru sau ceva mic pentru pagina mondenă. Atâta timp cât nu încurcă în vreun fel sarcinile tale de serviciu pentru mine și o faci în timpul tău liber, firește.

— Bineînțeles, bineînțeles. Ar fi minunat!

Stăteam de vorbă, comunicam între noi și încă nu pomenisem cuvintele „mic dejun” sau „curățătorie chimică”. Lucrurile mergeau prea bine ca să nu bag artileria grea, așa că am zis:

— Visul meu e să lucrez la The New Yorker într-o bună zi.

Vorbele mele au părut a-i capta din nou atenția care era pe punctul să-i scape și m-a privit din nou.

— De ce vrei să faci așa ceva? E total lipsit de strălucire, doar chestii anoste.

Nu mi-am dat seama dacă întrebarea era retorică, așa că am gândit că e mai bine să-mi țin gura.

Mai aveam vreo douăzeci de secunde înainte ca timpul pe care îl aveam la dispoziție să expire, pentru că ne apropiam de hotel și pentru că interesul ei trecător față de persoana mea era pe punctul de a dispărea definitiv. S-a uitat pe mesajele lăsate pe celular, dar a reușit să spună în modul cel mai liniștit și relaxat din lume:

— Hmm, The New Yorker. Conde Nast.

Am dat cu putere din cap, dar ea nu se uita la mine.

— Cunosc, firește, o mulțime de oameni acolo.

O să vedem cum merge restul călătoriei și poate o să dau la întoarcere un telefon cuiva de acolo.

Mașina a tras la intrare și un Monsieur Renaud cu o expresie extenuată i-a luat-o înainte băiatului din parcare și i-a deschis personal portiera Mirandei.

— Doamnelor! Sper că v-ați distrat bine în seara asta, s-a lingușit el într-o admirabilă strădanie de a zâmbi în pofida oboselii.

— O să avem nevoie de mașină mâine dimineață ca să mergem la prezentarea de la Christian

Dior. Am o întâlnire la micul dejun la opt și jumătate în holul hotelului. Vezi să nu mă deranjeze nimeni până atunci, a lătrat ea și orice urmă a umanității ei anterioare s-a evaporat ca apa scursă pe un trotuar supraîncins.

Și, înainte de a mă gândi cum să închei conversația avută cu ea sau cel puțin să o mai lingușesc puțin pentru că mă binecuvântase astfel, ea a pornit spre lift și a dispărut în el. Așa că am aruncat o privire obosită și plină de înțelegere în direcția lui Monsieur Renaud și m-am urcat și eu într-un lift.

Ciocolățelele, aranjate cu mult gust pe platoul de la capul patului meu, nu au făcut decât să sublinieze perfecțiunea acestei seri. Într-o seară oarecare, neașteptată, mă simțisem ca un fotomodel, petrecusem cu cel mai în vogă tip pe care îi cunoscusem vreodată personal și Miranda

Priestly îmi spusese că eram rezonabil de competentă. Aveam impresia că toate se legau în sfârșit, că anul de sacrificii arăta primele semne ale unei posibile răsplăți. M-am prăbușit pe plapumă, îmbrăcată complet și am rămas cu ochii în tavan, nevenindu-mi a crede că îi spusese pe șleau Mirandei că vreau să lucrez la The New

Yorker și ea nu îmi răsese în nas. Și nu țipase la mine. Și nu o apucaseră nici un fel de istericale.

Nici măcar nu mă certase și nu îmi spusese că e ridicol să nu vreau o promovare pe undeva, în cadrul revistei Runway. Era ca și când – poate că deja băteam câmpii, dar nu prea credeam că o fac – ea m-ar fi ascultat și m-ar fi înțeles. M-ar fi înțeles și ar fi fost de acord. Era aproape prea mult de înțeles aici.

M-am dezbrăcat agale, cu grija de a savura fiecare minut din seara care abia se încheiase, cu gândul mereu la modul în care Christian mă condusesse dintr-o cameră în alta, la modul în care mă privise cu ochii aceia adumbriți de genele lungi, cu bucla lui insistentă pe frunte, la felul în care Miranda dăduse aproape imperceptibil din cap atunci când îi spusese că, de fapt, ceea ce vreau eu este să scriu. O seară cu adevărat nemaipomenită, trebuie să mărturisesc, una dintre cele mai reușite de o bună bucată de vreme. Era deja ora trei și jumătate dimineața ora Parisului, ceea ce înseamnă că era ora nouă și jumătate seara la New York, moment perfect ca să o prind pe Lily înainte de a pleca pe undeva. Deși ar fi trebuit să formez numărul fără să acord importanță beculețului care clipea cu insistență ca să mă anunțe – vai, ce surpriză – că aveam mesaje, am scos totuși cu veselie un carnețel cu antet de

Ritz și m-am pregătit să le transcriu. În mod sigur erau liste lungi de cereri iritante din partea unor oameni iritanți, dar nimeni nu-mi putea lua bucuria acestei seri ca a Cenușăresei.

Primele trei mesaje erau de la Monsieur

Renaud și de la asistenții lui: îmi confirmau prezența diverșilor șoferi și organizarea diverselor întâlniri pentru a doua zi și de fiecare dată își aminteau să îmi ureze noapte bună, de parcă eram chiar o persoană adevărată, nu doar o sclavă, lucru pe care îl apreciam. Cam între al treilea și al patrulea mesaj m-am pomenit dorindu-mi ca unul dintre mesaje să fie de la Alex și am fost, drept urmare, încântată și neliniștită în același timp când am constatat că al patrulea mesaj era de la el.

— Bună, Andy, eu sunt. Uite ce e, îmi pare rău că te deranjez acolo, sunt sigur că ești incredibil de ocupată, dar trebuie să vorbesc cu tine, așa că, te rog, sună-mă pe celular imediat ce primești mesajul. Nu contează cât e de târziu, sună-mă, OK? Ăă, OK. Pa.

Era ciudat că nu spusese că mă iubește sau că abia așteaptă să mă întorc, dar probabil că așa ceva intra în categoria „nepotrivit” atunci când doi oameni se hotărăsc să „facă o pauză”.

Am apăsat pe buton să șterg mesajul și am decis, cam arbitrar, că lipsa de insistență din vocea lui însemna că puteam aștepta până a doua zi – nu aș fi putut să îndur o lungă conversație despre „stadiul relației noastre” la ora trei dimineața, mai ales după o seară atât de minunată.

Ultimul mesaj era de la mama și suna și el straniu și ambiguu.

— Bună, scumpo, mama la telefon. E cam ora opt ora noastră, nu știu prea bine cât e la tine. Uite ce e, nu e nimic urgent – totul e-n regulă – dar ar fi nemaipomenit dacă m-ai putea suna când primești mesajul. O să rămânem treji o vreme, așa că oricând poți să suni e bine, dar astă-seară ar fi sigur mai bine decât mâine. Sperăm amândoi că te distrezi bine și vorbim mai târziu. Te iubesc!

Asta era de-a dreptul ciudat. Și Alex, și mama mă sunaseră la Paris înainte de a apuca eu să-i sun și amândoi îmi ceruseră să îi sun indiferent de ora la care primesc mesajul. Ținând cont de faptul că părinții mei defineau termenul „târziu” după cum reușeau sau nu să rămână treji la monologul de la începutul show-ului lui

Letterman, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Dar niciunul nu păruse cine știe ce panicat sau neliniștit. Poate o să fac o baie lungă, cu spuma oferită de Hotelul Ritz, și o să-mi adun încet-încet forțele necesare ca să sun pe toată lumea; seara asta fusese prea grozavă ca să o stric vorbind cu mama despre cine știe ce problemă mărunță, sau cu Alex despre „cum stăm”.

Baia a fost fierbinte și încântătoare, așa cum te și așteptai să fie în apartamentul adiacent elegantului apartament Coco Chanel din Hotelul

Ritz din Paris, și am petrecut alte câteva minute ca să mă ung pe tot corpul cu crema discret parfumată. Apoi, înfășurată în cel mai moale capot de catifea pe care îl pusesem vreodată pe mine, m-am așezat să dau telefon. Fără să mă gândesc, am format mai întâi numărul părinților, ceea ce probabil

că a fost o greșeală: chiar și acel „Bună” rostit de mama a sunat extrem de stresat.

— Bună, eu sunt. Sunt toate OK? Aveam de gând să vă sun mâine, dar treburile au fost cam aiurite pe aici. Dar stai să vă povestesc cum a fost seara asta!

Știam deja că aveam de gând să omit partea romantică legată de Christian, dat fiind că nici prin cap nu-mi trecea să mă apuc să povestesc părinților tot ce se petrecuse între mine și Alex, dar eram convinsă că vor fi amândoi încântați să audă că Miranda păruse a răspunde atât de pozitiv când adusesem vorba de The New Yorker.

— Scumpo, nu vreau să te întrerup, dar s-a întâmplat ceva. Am primit azi un telefon de la

Spitalul Lenox Hill, de pe 77th Street, cred, se pare că Lily a fost implicată într-un accident.

Și, măcar că expresia asta este cea mai uzitată în orice limbă, pot să spun sincer că inima mea s-a oprit o clipă în loc.

— Ce? Ce tot spui? Ce fel de accident?

Ea făcuse deja trecerea la stilul mamă-îngrijorată și se străduia vizibil să își păstreze vocea normală și cuvintele raționale, probabil ca urmare a sugestiei tatălui meu de a-mi transmite mie un sentiment de calm și control.

— Un accident de mașină, scumpo. Unul foarte grav, mă tem. Lily era la volan – și mai era un bărbat cu ea în mașină – cineva de la facultate, parcă, așa mi s-a spus – și ea a virat undeva pe contrasens pe o stradă cu sens unic. Se pare că a intrat drept într-un taxi cu o viteză de peste șaiszeci de kilometri la oră pe o stradă aglomerată din oraș. Polițistul cu care am vorbit a zis că e mare minune și că mai e în viață.

— Nu înțeleg. Când s-a întâmplat? O să se facă bine?

Începusem deja să plâng cu sughițuri pentru că, oricât se străduia mama să rămână calmă, realizam gravitatea situației după grija cu care își alegea cuvintele.

— Mamă, unde e Lily acum și o să se facă bine?

Abia în acel moment mi-am dat seama că și mama plângea, dar încetișor.

— Andy, ți-1 dau pe tata. El a vorbit cu doctorii în ultima vreme. Te iubesc, scumpo.

Ultimele cuvinte abia s-au auzit, erau mai mult o șoaptă.

— Bună, scumpo. Ce mai faci? Îmi pare rău că te sunăm cu asemenea vești.

Vocea lui era adâncă și liniștitoare și am avut impresia trecătoare că totul o să fie bine. El urma să-mi spună că ea și-a fracturat un picior, poate și o coastă, două și că cineva chemase un chirurg plastician ca să îi repare câteva tăieturi de pe față. Dar că urma să se facă bine.

— Tată, vrei te rog să-mi spui ce s-a întâmplat?

Mama a zis că Lily era la volan și a lovit în mare viteză un taxi. Nu înțeleg. Nu are nici o logică.

Lily nu are mașină și nici nu-i place să conducă.

Ea nu ar accepta în ruptul capului să umble cu mașina prin Manhattan. De unde ai auzit tu toate astea? Cine te-a sunat? Și în ce stare e ea acum?

Începusem din nou să mă isterizez, dar, din nou, vocea lui a fost foarte autoritară și liniștitoare în același timp.

— Respiră adânc - îți spun imediat tot ce știu.

Accidentul a avut loc ieri, dar noi am aflat abia azi.

— Ieri! Cum se poate să fi avut loc ieri și să nu mă sune nimeni? Ieri!

— Scumpo, ai fost sunată. Doctorul a spus că

Lily completase prima pagină din agenda ei personală și te desemnase pe tine drept persoană de contactat în caz de urgență, pentru că bunica ei nu o duce prea bine. În fine, cei de la spital te-au sunat acasă și pe celular, dar, firește, tu nu ai verificat mesajele de pe niciunul. Când au constatat că nimeni nu îi sună și nu apare în decurs de douăzeci și patru de ore, s-au uitat din nou în agenda ei și au constatat că noi avem același nume de familie ca și tine, așa că cei de la spital ne-au sunat ca să ne întrebe dacă știm cum să dăm de tine. Mama și cu mine nu ne-am putut aminti unde stai, așa că l-am sunat pe

Alex ca să ne spună numele hotelului.

— O, Doamne, asta a fost cu o zi în urmă. Și ea a fost singură în tot acest timp? Și e tot în spital?

Nu puteam pune întrebările pe cât de repede aș fi vrut, dar tot aveam impresia că nu capăt nici un răspuns concret. Tot ce știam sigur era că Lily mă desemnase pe mine ca fiind cea mai importantă persoană din viața ei, persoana de contact pe care trebuie să o treci peste tot, lucru pe care nimeni nu îl ia vreodată în serios. Și iată că ea avusese nevoie de mine - și nici nu avea pe altcineva pe lume - iar eu nu fusesem de găsit nicăieri. Sughiturile încetaseră, dar lacrimile continuau să îmi curgă pe obraji ca niște râuri fierbinți, mânioase, și aveam impresia că cineva îmi zgâriase gâtulejul cu piatră ponce.

— Da, e tot în spital. O să fiu foarte sincer cu tine, Andy. Nu suntem prea siguri că o să-și revină.

— Ce? Ce tot spui acolo? Vrei să-mi spui în sfârșit ceva concret?

— Scumpo, am vorbit deja de vreo zece ori cu doctorul și sunt convins că primește cea mai bună îngrijire posibilă. Dar Lily e în comă, draga mea.

Bine, doctorul m-a asigurat că.

— În comă? Lily e în comă?

Nimic nu mai avea logică, vorbele refuzau să se lege și să formeze fraze coerente.

— Scumpo, încearcă să te liniștești. Știu că e șocant pentru tine și nu mi place deloc să discutăm despre așa ceva la telefon. Ne-am gândit inițial să nu-ți spunem nimic până te întorci, dar, cum mai e o jumătate de săptămână până atunci, ne-am gândit că trebuie să afli. Dar să știi că mama și cu mine facem tot ce ne stă în puteri ca să ne asigurăm că Lily are tot ce trebuie ca să se facă bine. Ea a fost întotdeauna ca o fiică pentru noi, știi bine, așa că nu o să fie singură.

— O, Doamne, trebuie să mă întorc acasă.

Tată, trebuie să vin acasă! Nu are pe nimeni pe lume, numai pe mine mă are, și eu sunt dincolo de Atlantic. Oh, dar nenorocita aia de petrecere e poimâine seară și e singurul motiv pentru care m-a târât după ea, și o să mă dea cu siguranță afară dacă nu sunt acolo. Stai să mă gândesc!

Trebuie să mă gândesc!

— Andy, e târziu la voi, acolo. Cred că cel mai bine ar fi să dormi puțin, apoi să reflectezi. Sigur, mi-am dat seama că o să vrei să vii imediat acasă, așa ești tu, dar ține cont de faptul că Lily nu e conștientă în momentul de față. Doctorul ei m-a asigurat că are șanse excelente să își revină în următoarele patruzeci și opt sau șaptezeci și două de ore, el spune că organismul ei folosește starea asta ca pe un somn prelungit și profund care o va ajuta să se vindece. Dar nu e nimic sigur, a adăugat el încetșor.

— Și dacă nu își revine? Presupun că ar putea avea tot felul de traume cerebrale sau paralizii oribile sau alte cele? O, Doamne, nu pot să suport.

— Încă nu se știe. Ei zic că picioarele îi răspund la stimuli, ceea ce e un indiciu că nu e paralizată. Dar are mari contuzii la cap și nu vom ști nimic sigur până își revine din comă.

Trebuie să așteptăm.

Am vorbit încă vreo câteva minute înainte de a închide brusc telefonul, după care am sunat la celularul lui Alex.

— Bună, eu sunt. Ai văzut-o? Am întrebat fără măcar să-1 salut. Mă transformasem într-o mini-Miranda.

— Andy, bună. Deci ai aflat?

— Da, am vorbit adineauri cu ai mei. Ai văzut-o?

— Da, sunt la spital chiar acum. Nu vor să mă lase să intru la ea, pentru că nu e oră de vizită și nu fac parte din familie, dar am vrut să fiu aici în caz că își revine.

Părea foarte, foarte departe, pierdut în propriile gânduri.

— Ce s-a întâmplat? Mama mi-a spus ceva, cum că ea era la volan și a lovit un taxi, sau așa ceva. Nu are nici o noimă.

— Oh, e un întreg coșmar, a oftat el, vizibil nefericit că nimeni nu îmi spusese încă totul. Nu prea știu precis ce s-a-ntâmplat de fapt, dar am stat de vorbă cu tipul cu care era atunci în mașină, îl ții minte pe Benjamin, tipul cu care era în facultate și peste care a dat în timp ce el și-o trăgea în trei cu fetele alea?

— Bineînțeles, lucrează în aceeași clădire cu mine. Îl văd din când în când. Ce dracu' mai căuta ea cu ăsta? Lily nu poate să-1 sufere - nu și-a revenit niciodată total după ce i-a făcut atunci.

— Știu, așa credeam și eu, dar se pare că au fost pe ici, pe colo în ultima vreme și că au fost împreună aseară. El zice că aveau bilete la un concert Phish¹ la Nassau Coliseum și au mers acolo cu mașina. Probabil că Benjamin trăsese cam multă marijuana și a decis că nu ar fi bine să conducă el spre casă după concert, așa că Lily s-a oferit să conducă ea. Au ajuns în oraș fără probleme, dar pe urmă Lily a trecut pe roșu la

1. Grup de muzică rock, format în 1983.

Un stop și a virat greșit pe Madison, drept în traficul de pe contrasens. S-au izbit în plin de un taxi, pe partea șoferului și, ăă, mă rog, știi ce a urmat.

S-a oprit gătit de emoție și mi-am dat seama în acel moment că lucrurile stăteau mai prost decât mă lăsase toată lumea să înțeleag.

În ultima jumătate de oră nu făcusem decât să pun întrebări – întâi mamei, pe urmă tatei și acum lui Alex – dar nu reușeam să îmi adun puterile ca să pun întrebarea cea mai importantă: de ce trecuse Lily pe roșu și încercase apoi să meargă spre sud pe o stradă pe care puteai merge numai spre nord? Dar nu a fost nevoie să întreb, Alex, ca întotdeauna, știa exact ce gândesc.

— Andy, concentrația de alcool din sângele ei era aproape dublă față de limita legală.

A rostit cuvintele astea cu simplitate, având grijă să nu se bâlbâie ca să nu îi cer să le repete.

— O, Doamne.

— Dacă - vreau să spun când - își revine, o să aibă mai multe griji decât sănătatea: o să aibă probleme serioase. Din fericire, taximetristul n-a pățit nimic, doar câteva contuzii, iar Benjamin are un picior complet zdrobit, dar o să se facă bine. Va trebui doar să așteptăm ca Lily să își revină. Când vii acasă?

— Poftim?

Încercam încă să mă obișnuiesc cu ideea că

Lily „se vedea” cu un tip pe care crezusem întotdeauna că îl urăște și că era în comă pentru că se îmbătase cu el.

— Am întrebat când vii acasă.

Eu am tăcut o clipă, așa că a continuat:

— Pentru că vii acasă, nu? Doar n-ai de gând să rămâi acolo în timp ce prietena cea mai bună pe care o ai pe lumea asta zace pe un pat de spital, nu?

— Ce vrei să sugerezi, Alex? Vrei să sugerezi că totul s-a petrecut din vina mea, pentru că nu am știut că se va petrece? Că ea zace pe un pat de spital din cauză că eu sunt la Paris în momentul ăsta? Că dacă eu aș fi știut că ea se vede din nou cu Benjamin, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut? Ce? Ce anume încerci să îmi spui?

Am zbierat eu, și toate emoțiile nedeslușite pe care le încercasem în seara aceea s-au adunat laolaltă și s-au transformat în nevoia simplă și imperativă de a zbiera la cineva.

— Nu, n-am spus nimic de genul ăsta. Tu ai spus. Am presupus doar în mod firesc că tu o să vii acasă pentru a fi alături de ea cât mai curând posibil. Nu te judec, Andy – știi prea bine. Și mai știi și că e foarte târziu la tine și că nu poți face nimic în următoarele două ore, așa că ce-ar fi să mă suni când o să știi cu ce avion te întorci? Te iau de la aeroport și putem merge de acolo direct la spital.

— Foarte bine. Îți mulțumesc că ești acolo cu ea. Apreciez foarte mult gestul și știu că și Lily îl va aprecia. Te sun când o să știu ce am de făcut.

— OK, Andy. Mi-e dor de tine. Și știu că o să iei decizia potrivită.

A venit tonul înainte să apuc să răspund.

Să iau decizia potrivită? Decizia potrivită?

Ce naiba voia să însemne asta? Nu puteam înghiți ideea că el presupunea că o să sar în primul avion și o să dau năvală acasă numai pentru că așa îmi spusese el. Nu puteam înghiți tonul lui superior și suficient care mă făcuse imediat să mă simt ca unul dintre elevii lui prins că vorbește în timpul orei. Nu puteam înghiți ideea că el era cel care se afla acolo, cu Lily, deși ea era prietena mea, că el acționa ca om de legătură între mine și ai mei, că el era din nou insul superior din punct de vedere moral și îmi explica mie ce am de făcut. Duse erau zilele de odinioară, când închideam telefonul liniștită că el există, știind că depășim toate greutățile împreună, nu ca niște facțiuni războinice. Când ajunseseră lucrurile în halul ăsta?

Nu mai aveam energia să-i explic ceva evident, și anume că, dacă plecam acasă mai devreme, aveam să fiu dată afară și atunci tot acest an de sclavie ar fi trecut în zadar. Reușisem să suprim ideea oribilă care prinsese a căpăta formă în mintea mea: aceea că prezența sau absența mea nu însemna absolut nimic pentru Lily în clipa asta, că ea zăcea inconștientă și nesimțitoare pe un pat de spital. Opțiunile au început să mi se învârtă în creier. Poate ar trebui să rămân aici doar cât să ajut la organizarea petrecerii, după care să încerc a-i explica Mirandei ce s-a întâmplat și să pledez pentru slujba mea. Sau, dacă Lily își revenea și devenea conștientă de ceea ce se petrece, cineva putea să-i explice că o să vin cât pot de repede, probabil peste vreo două zile. Și, deși ambele variante păreau rezonabile la ora întunecată a acelei nopți târzii, după o seară lungă, plină de dans și multe pahare de șampanie și după o convorbire telefonică în care mi se comunicase că prietena mea cea mai bună e în comă pentru că se așezase beată la volan, undeva, în adâncul conștiinței mele, știam – știam – că nu erau deloc rezonabile.

— Ahn-dre-ah, lasă un mesaj la școala Horace

Mann și spune acolo că fetele or să lipsească luni pentru că sunt la Paris cu mine și ai grijă să faci o listă cu temele pentru acasă ca să recupereze absența. Și amină întâlnirea mea pentru dineul de la opt jumătate și, dacă nu sunt mulțumiți de amânare, anulează-o cu totul. Ai găsit un exemplar din cartea pe care ți-am cerut-o ieri? Am nevoie de patru exemplare – două în franceză și două în engleză – înainte de a mă întâlni cu ei la restaurant. A, da, și vreau o copie actualizată a meniului pentru petrecerea de mâine seară, ca să mă gândesc la schimbările pe care le-am făcut.

Ai grijă să nu fie sushi de nici un fel, mă auzi?

— Da, Miranda, am zis eu și am scris totul cât am putut de repede în carnețelul Smythson pe care cei de la departamentul de accesorii îl pusese în valiza mea, laolaltă cu mormanul de poșete, pantofi, curele și bijuterii.

Eram în mașină, în drum spre prezentarea de la Dior – prima prezentare pe care o vedeam – și Miranda mitralia instrucțiuni, fără a ține cont de faptul că dormisem mai puțin de două ore.

Unul dintre recepționerii lui Monsieur Renaud îmi bătuse la ușă la ora 7:45 a.m., venit acolo ca să se asigure personal că mă va trezi și că aveam să fiu îmbrăcată în timp util ca să mă duc la prezentare cu Miranda, care decisese cu șase minute mai devreme că avea nevoie de ajutorul meu. El ignorase politicos faptul că la intrarea lui zăceam terminată pe patul care nici nu fusese desfăcut și stinsese câteva dintre luminile care arseseră toată noaptea. Aveam la dispoziție douăzeci de minute să fac un duș, să consult dosarul cu schițe, să mă îmbrac și să mă machiez singură, dat fiind că femeia care îmi făcea machiajul nu fusese programată la o oră atât de matinală.

M-am trezit cu o ușoară mahmureală cauzată de șampanie, dar adevărata împunsătură dureroasă m-a pătruns atunci când convorbirile telefonice din noaptea precedentă mi-au revenit în minte. Lily! Trebuia să îl sun pe Alex sau pe ai mei ca să aflu dacă se întâmplase ceva în ultimele două ore – Doamne sfinte, parcă trecuse o săptămână de atunci – dar acum nu mai aveam timp.

Când liftul a ajuns la parter, hotărâsem că trebuie să stau încă o zi, o singură nenorocită de zi ca să fiu la petrecerea asta, după care să plec acasă ca să fiu cu Lily. Poate o să-mi iau chiar un scurt concediu după ce se întoarce Emily, ca să stau puțin cu Lily, să o ajut să-și revină și să se ocupe de problemele care, inevitabil, aveau să suvină accidentului. Părinții mei și Alex puteau să se ocupe de toate până mă întorc – doar nu era absolut singură, mi-am spus eu. Iar asta era viața mea. Cariera mea, întreg viitorul meu erau puse sub semnul întrebării și nu vedeam cum două zile puteau conta în așa măsură pentru cineva care nici măcar nu-și recăpătase cunoștința. Pentru mine, în schimb – și în mod clar și pentru Miranda – contau extraordinar de mult.

Am reușit cumva să ajung pe bancheta din spate a limuzinei înaintea Mirandei și, deși ochii ei se fixaseră pe fusta mea de sifon, nu făcuse încă nici un comentariu cu privire la vreunul dintre articolele mele vestimentare.

Tocmai pusesem la loc carnețelul Smythson în poșeta Bottega

Venetta, când noul meu celular internațional a sunat. Mi-am dat brusc seama că nu sunase niciodată în prezența Mirandei, așa că m-am repezit să închid sunetul imediat, dar ea mi-a comandat să răspund.

— Alo?

Am rămas cu un ochi în direcția Mirandei, care răsfoia itinerarul zilei respective și se prefăcea că nu trage cu urechea.

— Andy, bună, scumpo. Era tata: Am vrut doar să te țin pe scurt la curent cu situația.

— OK.

Încercam să rostesc un minimum de cuvinte, dar mi se părea incredibil de straniu să vorbesc la telefon în fața Mirandei.

— Doctorul tocmai m-a sunat ca să-mi spună că Lily dă semne că s-ar putea să-și revină curând din comă. Nu că e grozav? M-am gândit că ai vrea să știi.

— Grozav. Absolut grozav.

— Țe-ai hotărât dacă vii acasă sau nu?

— Aă, nu, nu m-am hotărât. Miranda are petrecerea aceea mâine seară și are nevoie de ajutorul meu, așa că. Uite ce e, tată, îmi pare rău, dar acum nu e momentul potrivit. Pot să te sun eu mai târziu?

— Sigur, oricând.

S-a străduit să pară indiferent, dar am simțit dezamăgirea din vocea lui.

— Grozav. Mulțumesc de telefon. Pa.

— Cine a fost? A întrebat Miranda, cu ochii tot pe itinerar.

Începuse să plouă și abia am auzit ce spune din cauza ploii care picura pe capota limuzinei.

— Aă. A fost tata. Din America.

De unde îmi veniseră vorbele astea tâmpite?

Auzi acolo, din America.

— Și ce voia să faci care ar intra în contradicție cu activitatea ta pentru petrecerea de mâine seară?

Mi-au venit în minte, preț de două secunde, un milion de minciuni pe care le-aș fi putut debita, dar nu aveam timp să elaborez destule detalii. Mai ales că ea își fixase întreaga atenție asupra mea. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să spun adevărul.

— O, nimic important. O prietenă de-a mea a avut un accident. E în spital. În comă, de fapt.

Și tata m-a sunat ca să-mi spună ce face și să mă întrebe dacă vin acasă.

Ea a rămas o clipă pe gânduri, a dat încet din cap, apoi a luat exemplarul din International

Herald Tribune pe care șoferul îl pusese, grijuliu, pe banchetă.

— Înțeleg.

Nu tu „îmi pare rău”, sau „și cum se mai simte prietena ta?”, doar un cuvânt rece ca gheața, vag, și o privire care denota absolută neplăcere.

— Dar nu plec, în nici un caz nu plec acasă, înțeleg ce important e să fiu mâine la petrecerea aceea și o să fiu acolo. M-am gândit mult și vreau să știi că am de gând să onorez angajamentul pe care mi l-am asumat față de tine și față de locul meu de muncă, așa că rămân.

La început, Miranda n-a spus nimic. Apoi însă a zâmbit ușor și a zis:

— Ahn-dre-ah, sunt foarte mulțumită de decizia ta. Este în mod clar decizia potrivită și apreciez faptul că tu realizezi asta. Ahn-drea-ah, trebuie să mărturisesc că am avut îndoieli în privința ta. Tu, evident, nu știi nimic despre lumea modei și, mai mult, nici nu prea pare să-ți pese. Și să nu crezi că nu am observat toate modalitățile abundente și variate în care îmi transmiți neplăcerea atunci când îți cer să faci ceva pe care ai prefera să nu îl faci. Competența ta a fost adecvată, dar atitudinea ta a fost la nivel sub-standard, în cel mai bun caz.

— O, Miranda, te rog, dă-mi voie să.

— Acum eu vorbesc! Și aveam de gând să-ți spun că aș fi mai mult decât doritoare să te ajut să ajungi unde vrei să ajungi, acum că ai demonstrat că îmi ești devotată. Ar trebui să fii mândră de tine, Ahn-dre-ah.

Tocmai când simțeam că sunt pe cale să leșin din cauza lungimii și profunzimii și conținutului discursului ei - de bucurie sau de durere, nu eram prea sigură - ea a mers încă mai departe.

Cu un gest profund necaracteristic la orice nivel pentru această femeie, ea și-a pus o mână pe mâna mea, așezată pe banchetă, între noi, și mi-a spus:

— Îmi amintești de mine la vârsta ta.

Și, înainte ca eu să pot articula o singură silabă din răspuns, șoferul a oprit cu scrâșnet mașina în fața clădirii Carrousel du Louvre și a sărit afară ca să deschidă portiera. Mi-am înhățat poșeta - și pe a ei - și m-am întrebat dacă acesta era momentul cel mai falnic sau cel mai umilitor din viața mea.

Prima prezentare de modă la care am asistat vreodată a rămas cam înțeșoșată în amintirea mea. Era întuneric, asta îmi amintesc, iar muzica părea mult prea tare pentru asemenea eleganță distinsă, dar singurul lucru care a rămas foarte clar în acea fereastră de două ore spre lumea bizarului e propriul meu disconfort intens. Cizmele

Chanel pe care Jocelyn le împachetase cu atâta dragoste ca să se potrivească vestimentației - un pulover Malo elastic, și deci mulat pe corp, din cașmir, care venea peste o fustiță de sifon - îmi făceau picioarele să se simtă ca niște documente confidențiale îndesate în aparatul de tăiat hârtii. Capul mă durea din cauza unei combinații între mahmureală și angoasă, iar stomacul meu gol protesta cu valuri de greață. Stăteam în picioare în fundul încăperii împreună cu reporterii de mâna a treia și cu alți indivizi care nu fuseseră considerați destul de importanți spre a primi un scaun, cu un ochi pe Miranda și cu celălalt în căutarea locului cel mai puțin umilitor în care m-aș fi putut repezi să vomit dacă se ivea nevoia. Îmi amintești de mine la vârsta ta. Îmi amintești de mine la vârsta ta. Îmi amintești de mine la vârsta ta. Cuvintele îmi reverberau întruna în cap, în ritmul durerii care îmi pulsa în frunte.

Miranda reușise să nu mi se adreseze timp de aproape o oră, dar apoi a urmat o întreagă nebunie. Deși se afla în aceeași încăpere cu mine, m-a sunat pe celular ca să îmi ceară un pahar de San

Pellegrino. Din clipa aceea, telefonul a sunat cam la vreo zece-douăsprezece minute și fiecare apel îmi transmitea un nou val de durere direct în căpățână. Țârrr. „Fă-mi legătura cu domnul

Tomlinson la telefonul lui din avion” (am constatat că B-DAD nu răspunde la telefonul lui din avion după ce am sunat de șaisprezece ori). Țârrr.

„Vorbește cu redactorii de la Runway care se află la ora actuală la Paris și amintește-le că numai pentru că sunt aici nu înseamnă că își pot neglija răspunderile de acasă - vreau ca totul să fie predat conform datei stabilite inițial!” (cei doi redactori Runway pe care îi găsisem pe la diversele lor hoteluri din Paris îmi răsuseră în nas și închiseseră telefonul). Țârrr.

„Cumpără-mi imediat un sandvici simplu cu carne de curcan - m-am săturat de toate șuncile astea” (am umblat mai bine de trei kilometri cu cizmele acelea chinuitoare și cu stomacul făcut praf, dar n-am găsit curcan pe

nicăieri. Sunt convinsă că ea știa asta, pentru că nu-mi ceruse niciodată un sandwich cu carne de curcan în America – deși acolo le găsești, evident, la orice colț de stradă). Țârrr.

„Vreau să am gata dosarele celor mai buni trei bucătari pe care i-ai găsit până acum în camera mea atunci când mă întorc de la parada asta” (Emily a tușit, s-a smiorcâit și a înjurat de mama focului, dar a promis că o să-mi trimită prin fax toate informațiile obținute despre candidații de până acum, iar eu urma să transform hârtiile respective în „dosare”). Țlrrr. Țârrr. Țârrr. Îmi amintești de mine la vârsta ta.

Prea îngreșoșată și îndurerată ca să mă uit la parada fotomodelor anorexice, m-am strecurat afară să trag un fum de țigară Firește, în clipa în care am aprins bricheta, celularul meu a țipat din nou.

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Unde ești? Unde dracului ești în clipa asta?

Am aruncat țigara neaprinșă și m-am repezit înapoi, cu stomacul arzându-mi atât de violent, încât mi-am dat seama că aveam să vomit – chestiunea era doar unde și când.

— Sunt în fundul încăperii, Miranda, am zis eu, m-am strecurat pe ușă și m-am sprijinit cu spatele de perete. Chiar în stânga ușii. Mă vezi?

Am văzut-o succindu-și capul dintr-o parte într-alta până când ochii ei au dat în cele din urmă de mine. Era cât pe ce să închid telefonul, dar ea încă mai șoptea în el.

— Nu mișca, ai înțeles? Nu face nici o mișcare!

S-ar putea zice că asistenta mea înțelege că se află aici ca să mă asiste, și nu că să se plimbe pe afară când eu am nevoie de ea. Așa ceva e inacceptabil, Ahn-dre-ah!

Când a reușit să ajungă, în sfârșit, în fundul încăperii și să se plaseze drept în fața mea, o femeie îmbrăcată într-o rochie argintie până la pământ plutea pe podium, în mijlocul mulțimii de oameni care o priveau admirativ, iar muzica s-a schimbat dintr-o bizară incantație gregoriană într-un soi de heavy metal gălăgios. Durerea mea de cap a început să pulseze din nou, în ritmul muzicii bubuitoare. Miranda nu a încetat să șuiere când a ajuns lângă mine, dar a închis, în sfârșit, celularul. Am făcut și eu la fel.

— Ahn-dre-ah, avem o problemă foarte serioasă aici. Tu ai o problemă foarte serioasă. Tocmai am primit un telefon de la domnul Tomlinson. Se pare că Annabelle i-a adus la cunoștință faptul că pașaportul gemenelor a expirat săptămâna trecută.

Se holba la mine, dar eu nu mă puteam gândi decât cum să fac să nu vomit.

— Chiar așa? A fost tot ce am reușit să îngaim, dar, evident, nu a fost răspunsul potrivit.

Mâna i s-a încleștat pe minerul poșetei, iar ochii au prins să-i iasă din orbite de furie.

— Chiar așa? M-a imitat ea cu un urlat ca de hienă. Oamenii au început să ne ținuiască cu privirile. Chiar așa? Asta e tot ce ai de spus?

Chiar așa?

— Nu, ăă, firește, Miranda. Nu asta am vrut să spun. Pot să fac ceva să te ajut?

— Pot să fac ceva să te ajut? M-a imitat din nou, dar de data asta vocea îi suna ca a unui copil smiorcăit.

Dacă ar fi fost oricine altcineva pe lumea asta, aș fi întins brațul și aș fi pământuit-o.

— Bineînțeles că poți să ajuți naibii, Ahn-dreah. Dat fiind că ești, evident, incapabilă să rezolvi din timp asemenea treburi, va trebui să găsești o modalitate de a le reînnoi pașapoartele înainte ca ele să urce diseară în avion. Nu vreau ca fiicele mele să lipsească de la petrecerea de mâine seară, mă înțelegi?

Dacă o înțelegeam? Hmm. Bună întrebare.

Nu reușeam în ruptul capului să înțeleg cum anume pașaportul fiicelor ei în vârstă de zece ani expirase din vina mea, ținând cont că ele aveau, cel puțin teoretic vorbind, doi părinți, un tată vitreg și o bonă non-stop, care ar fi trebuit cu toții să se ocupe de treburile astea, dar înțelegeam și că asta nu avea nici o importanță. Dacă ea credea că era vina mea, a mea era.

Înțelegeam că ea nu avea să priceapă când o să-i spun că fetele acelea nu aveau să se urce în nici un avion în seara aceea. Nu era absolut nimic de făcut, de aranjat, sau de rezolvat, pentru că a obține documente de la guvernul federal în mai puțin de trei ore, și asta în timp ce mă aflam pe alt continent, nu era posibil. Și basta. Îmi cerea, în sfârșit, după aproape un an întreg, să fac ceva imposibil de făcut, și indiferent cât lătra, sau pretindea, sau intimidă, tot imposibil rămânea. Îmi amintești de mine la vârsta ta.

S-o ia dracu'. Să-1 ia dracu' de Paris, să le ia dracu' de prezentări de modă și jocuri maraton de „sânt-așa-de-grasă”. Să-i ia dracu' și pe toți cei care își închipuiau că purtarea Mirandei era acceptabilă numai pentru că era în stare să cupleze un fotograf talentat cu câteva zdrențe scumpe și să facă niște coperte frumoase de revistă. S-o ia dracu' și pe ea, pentru că mă credea la fel. Și, mai ales, s-o ia dracu' pentru că avea dreptate să mă creadă la fel. De ce naiba stăteam acolo să mă las chinuită și umilită și abuzată verbal de diavolița asta lipsită de bucuria vieții? Și, cine știe, poate că tot așa aveam și eu să vin la un asemenea eveniment, însoțită doar de o asistentă care mă urăște de moarte și înconjurată de o armată de oameni care se prefac că mă plac doar pentru că erau obligați să o facă.

Mi-am scos celularul din poșetă și am tastat câteva cifre, cu ochii la Miranda, care devenea din ce în ce mai lividă de furie.

— Ahn-dre-ah! A șuierat ea, dar era prea lady ca să facă un scandal în public. Ce-ți închipui că faci? Eu îți spun că fiicele mele au nevoie de pașaport imediat, iar tu decizi că acum e momentul cel mai nimerit să stai la taclale la telefon?

Ai cumva impresia greșită că de asta te-am adus la Paris?

Mama a ridicat receptorul după ce a sunat de trei ori, dar nici n-am dat bună ziua.

— Mamă, vin cu primul avion. Te sun când ajung la aeroportul JFK. Vin acasă.

Am închis telefonul înainte ca ea să apuce să răspundă și am ridicat privirea spre Miranda, care părea sincer uluită. Am simțit cum un zâmbet vag străbate spre fața mea prin valurile de durere și greață atunci când mi-am dat seama că o lăsasem, pentru moment, fără grai. Din nefericire, și-a revenit rapid. Există posibilitatea foarte vagă să nu mă dea afară dacă mă milogeam imediat de ea și îi explicam și renunțam la atitudinea sfidătoare, dar nu păream în stare să gădesc înlăuntrul meu cea mai infimă cantitate de autocontrol.

— Ahn-dre-ah, îți dai seama ce faci, nu? Știi foarte bine că dacă pleci așa, pur și simplu, va trebui să.

— Du-te dracului, Miranda. Du-te dracului.

A gâfâit atât de sonor încât am auzit-o și eu, iar mâna i-a zburat spre gură din cauza șocului, și am văzut un număr apreciabil de Tocători întorcându-se spre noi ca să afle ce se petrece. Tipii au început să arate spre noi și să șușotească, la fel de șocați ca Miranda însăși de faptul că o asistentă de nimic îndrăznise să-i spună așa ceva - și nu tocmai încet - uneia dintre cele mai cunoscute legende în viață din lumea modei.

— Ahn-dre-ah!

M-a înhățat de braț cu o mână ca o gheară de vultur, dar eu mi l-am smuls din strânsoare și i-am adresat un zâmbet larg. Și m-am gândit și că era momentul să nu mai vorbesc în șoaptă, să spun tuturor micul nostru secret.

— Îmi pare foarte rău, Miranda, am anunțat-o eu cu o voce normală care, pentru prima dată de când aterizasem la Paris, nu tremura incontrollabil, dar nu cred că voi putea să fiu prezentă la petrecerea de mâine seară. Înțelegi, nu-i așa?

Sunt convinsă că va fi o petrecere minunată, așa că te rog să te bucuri de ea. Asta-i tot.

Și, înainte ca ea să-mi poată răspunde, mi-am aruncat poșeta pe umăr, am ignorat durerea care mă săgeta din cap până-n picioare și am ieșit pe ușă ca să chem un taxi. Nu-mi amintesc vreun moment al vieții mele în care să mă fi simțit mai bine ca în clipa aceea. Mergeam acasă.

— Jill, nu mai striga după soră-ta! A zbierat mama, fără să îmbunătățească situația. Cred că încă mai doarme.

După care o voce s-a auzit și mai tare din josul scării.

— Andy, mai dormi? A zbierat ea în direcția aproximativă a camerei mele.

Am întredeschis un ochi și m-am uitat la ceas.

Opt și un sfert dimineața. Doamne sfinte, ce-și închipuiau oamenii ăștia?

M-am mai legănat de pe o parte pe alta câteva clipe înainte de a găsi puterea să mă ridic în capul oaselor și, când am reușit să o fac, întreg trupul meu s-a rugat să mai aibă parte de încă puțin, numai puțin somn.

— Neața, mi-a zâmbit Lily, iar fața ei s-a ivit la câțiva centimetri de a mea. Lumea chiar că se trezește devreme în casa asta.

Dat fiind că Jill și Kyle cu bebelușul lor veniseră acasă de Ziua Recunoștinței, Lily trebuise să elibereze fosta cameră a lui Jill și să se mute în

partea de jos a patului meu suprapus din copilărie, care fusese scos de la păstrare și era acum aproape lipit de patul meu.

— De ce te plângi? Pari încântată să fii trează la ora asta și zău dacă înțeleg de ce.

Stătea proptită într-un cot, citea un ziar și sorbea dintr-o ceașcă de cafea pe care o tot ridica și o puneă înapoi pe podea, lângă pat.

— Sunt trează de o veșnicie, ascult cum plânge

Isaac.

— Aplâns? Zău?

— Nu pot să cred că nu l-ai auzit. A plâns fără încetare de pe la șase și jumătate. Drăguț copil, Andy, dar chestia asta cu gălăgia cu noaptea-n cap trebuie să înceteze odată.

— Fetelor! A țipat din nou mama. E careva treaz pe acolo? Oricine! Nu-mi pasă dacă mai dormiți, dar spuneți-mi cum stau lucrurile ca să știu câte clătite să fac!

— Să-i spun cum stau lucrurile? O omor, Lil.

După care am strigat în direcția ușii mele, încă închisă:

— Încă dormim, nu-ți dai seama? Dormim tun, probabil pentru încă vreo câteva ore. Nu auzim copilul sau pe tine țipând și nu auzim nimic altceva! Și m-am prăbușit înapoi în pat.

Lily a râs.

— Liniștește-te, a zis ea într-un stil absolut necaracteristic. Sunt încântați doar că ești acasă, iar eu una sunt fericită că mă aflu aici. Și-apoi, mai avem doar vreo două luni și n-o să ne mai avem decât una pe alta. Situația nu e prea rea.

— Încă două luni? A trecut doar una, deocamdată și sunt gata să-mi trag un glonț în cap.

Mi-am tras cămașa de noapte peste cap - un fost tricou de antrenament de-al lui Alex - și mi-am pus un pulover. Aceiași jeanși pe care îi purtam în fiecare zi de câteva săptămâni încoace zăceau grămadă pe podea, lângă șifonier; când mi i-am tras pe șolduri, am constatat că sunt ceva mai strimți. Acum, că nu mai eram nevoită să dau pe gât o supă ca să nu mor de foame și când nu mai subzistam exclusiv cu țigări și cafea

Starbucks, trupul meu se ajustase la schimbare și pusesem la loc cele cinci kilograme pe care le pierdusem când lucrasem la Runway. Și faptul nici nu mă îngrozise; chiar îi credeam pe Lily și pe părinții mei când îmi spuneau că acum arăt ca o persoană sănătoasă, nu grasă.

Lily și-a tras un trening peste boxerii în care dormise și și-a prins buclele ciufulite cu o bentiță. Cu părul tras de pe față, dungile roșii, furioase, care marcau locul în care fruntea ei se izbise de cioburile mari din parbriz, erau mai vizibile, dar îi scosese deja ațele, iar doctorul promisese că cicatricile vor fi foarte discrete.

— Haide, a zis ea și a înhățat cârjele care se sprijineau de perete peste tot unde se ducea.

Pleacă toți astăzi, așa că poate o să dormim ca lumea diseară.

— Mama nu o să înceteze cu zbieretele până nu coborâm, este? Am bombănit eu și am ținut-o de cot ca să o ajut să se ridice în picioare.

Ghipsul de pe glezna ei dreaptă fusese semnat de toată familia mea, iar Kyle chiar făcuse niște desene enervante, ca din partea lui Isaac.

— Nici vorbă.

Soră-mea a apărut în prag cu bebelușul în brațe, bebeluș care saliva pe toată bărbița dolofană, dar gângurea fericit.

— Uite pe cine am eu aici, a ciripit ea în stilul acela caracteristic oamenilor care se adresează unui bebeluș și 1-a zgâlțâit pe băiețușul încântat.

Isaac, spune-i mătușicii Andy să nu se mai poarte în halul ăsta cu noi, dat fiind că noi plecăm foarte, foarte curând. Poți tu să faci asta pentru mămica ta, scumpișor? Poți?

Isaac a trântit un strănut foarte drăgălaș de bebeluș, iar Jill a arătat de parcă ăla micu' tocmai se desprinsese, bărbat matur, din brațele ei și recitase câteva sonete de Shakespeare.

— Ai văzut, Andy? Ai auzit? O, băiețușul meu e cel mai drăgălaș din lume!

— Bună dimineața, am zis eu și am sărutat-o pe obraz. Știi foarte bine că nu vreau să pleci, nu? Iar Isaac e binevenit dacă găsește o metodă de a dormi între miezul nopții și zece dimineața.

La naiba, chiar și Kyle poate să rămâne, dacă promite să nu deschidă deloc gura. Vezi? Avem o atmosferă foarte relaxată aici.

Lily a reușit să șchiopăteze pe scări în jos și să le dea bună dimineața alor mei, care erau amândoi îmbrăcați de serviciu și își luau rămas-bun de la Kyle.

Mi-am făcut patul și l-am împins pe al lui

Lily dedesubt, după ce am avut grijă să-i bat bine perna înainte de a o pune în șifonier pentru restul zilei. Își revenise din comă înainte ca eu să cobor din avionul cu care sosisem de la Paris și, după Alex, eu fusesem prima persoană pe care o văzuse la trezire. I-au făcut un milion de teste de tot felul pe tot corpul, dar, cu excepția câtorva cusături pe față, pe gât și piept și a gleznei fracturate, era perfect sănătoasă. Arăta ca dracu', firește - cum te și puteai aștepta să arate cineva care dansase la sentiment cu un vehicul - dar reușea să umble binișor și părea chiar enervant de bine dispusă pentru cineva care trecuse prin ce trecuse ea.

Fusese ideea tatei să subînchiriam apartamentul nostru în noiembrie și decembrie și să stăm cu ei. Deși ideea nu mă atrăsese cine știe ce, salariul meu, care se redusese la zero, mă lăsase fără prea multe argumente. Și pe urmă, Lily păruse încântată de ideea de a pleca din oraș pentru o bucată de vreme și a lăsa în urmă toate întrebările și bârfele cu care ar fi trebuit să se confrunte ori de câte ori s-ar fi întâlnit cu vreun cunoscut. Dădusem un anunț despre apartament pe Internet, la craigslist.org, și îl descriam ca fiind un perfect, apartament de închiriat pe durata vacanței de iarnă” care să permită vizitarea New

Yorkului și, spre surpriza și uluirea amândurora, un cuplu de suedezi mai vârstnici, ai căror copii locuiau în oraș, plățiseră prețul pe care îl cerusem – cu șase sute de dolari pe lună mai mult decât plăteam noi. Cele trei sute de dolari de căciulă ne ajuseseră să supraviețuim amândouă, ținând cont de faptul că dormeam, mâncam și spălam rufe gratis la ai mei, ba puteam și să folosim mașina lor uzată Camry. Suedezii urmau să plece în săptămâna de după Anul Nou, adică tocmai la timp pentru ca Lily să înceapă un nou semestru, iar eu să, în fine, să fac și eu ceva.

Emily fusese cea care mă dăduse, în mod oficial, afară. Nu că aș mai fi avut vreun dubiu cu privire la situația locului meu de muncă după mica mea criză de nervi, dar Miranda fusese îndeajuns de furioasă ca să-mi trimită o ultimă înțepătură. Toată problema se rezolvase în nu mai mult de trei sau patru minute și se desfășurase cu acea eficiență lipsită de scrupule caracteristică revistei Runway și care îmi plăcea mie așa de mult.

Abia apucasem să mă sui într-un taxi și să-mi trag cizma stângă de pe piciorul care pulsa de durere când a sunat telefonul. Firește, inima mi-a sărit instinctiv din piept, dar când mi-am adus aminte că îi spuseseam Mirandei ce poate să facă ea cu acel îmi amintești de mine la vârsta ta, mi-am dat seama că nu putea fi ea. Am făcut repede numărătoarea minutelor scurse de atunci: unul pentru ca Miranda să închidă gura care îi rămăsese căscată și să-și recapete calmul de dragul

Tocătorilor care se uitau la ea, un altul ca să-și găsească celularul și să o sune acasă pe Emily, un al treilea ca să-i transmită toate detaliile sordide ale accesului meu neașteptat de mânie și un ultim minut pentru ca Emily să o asigure pe

Miranda că „se va ocupa personal ca totul să se rezolve imediat”. Da, deși pe ecran nu scria decât „Număr necunoscut”, ca întotdeauna în cazul unui apel internațional, nu aveam cea mai mică îndoială cu privire la persoana care mă suna.

— Bună, Em, ce mai faci? Mai că am fredonat eu și îmi frecam piciorul gol pe care mă străduiam să nu îl las să se atingă de podeaua murdară a taxiului.

Ea a părut uimită de tonul meu bine dispus.

— Andrea?

— Da, bună, eu sunt. Care e treaba? Mă cam grăbesc, așa că.

M-am gândit să o întreb direct dacă mă sunase ca să mă dea afară, pe urmă însă am decis să mă port și eu o dată frumos cu ea. M-am pregătit sufletește pentru tirada căreia eram convinsă că urma să-i dea drumul – cum ai putut să mă dezamăgești pe mine, pe ea, revista Runway, întreaga lume a modei, bla, bla, bla – dar tirada nu a venit.

— A, da, firește. Ăă, am vorbit adineauri cu Miranda.

A amuțit, de parcă spera că voi continua eu, ca să-i explic că toată povestea fusese doar o mică neînțelegere și să nu-și facă griji, că rezolvasem eu totul în cele patru minute care trecuseră de atunci.

— Și presupun că ai auzit ce s-a-ntâmpat, nu?

— Ăă, da! Andy, ce se petrece acolo?

— Eu sunt cea care ar trebui să pună întrebarea asta, nu?

Tăcere.

— Uite ce e, Em, am impresia că m-ai sunat ca să mă dai afară. Dacă așa stau lucrurile, e

OK; știi că nu a fost decizia ta. Deci, ți-a cerut să mă suni și să scapi de mine?

Și, deși mă simțeam mai liniștită decât mă simțisem vreodată de luni de zile încoace, tot m-am pomenit ținându-mi respirația și m-am întrebat dacă nu cumva, printr-un noroc chior sau poate spre ghinionul meu, Miranda primise cu respect decizia mea de a-i spune pe față să se ducă dracului în loc să fie furioasă.

— Da. Mi-a cerut să-ți spun că angajamentul tău a luat sfârșit pe loc și că ea ar dori să pleci de la Ritz înainte să se întoarcă de la prezentare.

A spus-o cu voce domoală și cu o nuanță de regret, pricinuit poate de ideea numeroaselor ore și zile și săptămâni pe care trebuia acum să le petreacă în căutarea și instruirea unei noi asistente, dar aveam impresia că, nu știu cum, parcă se ascundea mai mult în spatele regretului.

— O să-ți fie dor de mine, nu-i așa, Em? Ei haide, spune-mi. E OK, n-o să spun nimănui. În ce mă privește, această convorbire nu a avut niciodată loc. Ai prefera să nu plec, nu-i așa?

Minunea minunilor, ea a izbucnit în râs.

— Ce i-ai spus? Ea n-a făcut decât să repete la nesfârșit că ai fost vulgară și te-ai comportat necorespunzător pentru o doamnă. N-am reușit să aflu nimic mai concret de-atât.

— O, asta probabil din cauză că i-am spus să se ducă dracului.

— Nu se poate!

— M-ai sunat ca să mă dai afară. Te asigur că spun adevărul, asta am făcut!

— O, Doamne!

— Mda, aș minți dacă ți-aș spune că nu a fost momentul cel mai minunat din jalnica mea viață.

Sigur, am fost dată afară de cea mai puternică femeie din lumea publicisticii. Nu numai că mi-am cheltuit aproape tot creditul și nu am cum să pun banii la loc, dar șansele de a găsi o altă slujbă la o revistă arată cam jalnic. Poate ar trebui să încerc să mă angajez la vreun dușman de-al ei? Că doar ei ar fi încântați să mă angajeze, nu crezi?

— Sigur. Trimite un curriculum vitae Annei

Wintour - ele nu s-au plăcut niciodată.

— Hmm. Mă mai gândesc. Uite ce e, Em, nu rămâi cu nici un resentiment în privința mea, OK?

Știam amândouă că nu aveam un singur lucru în comun în afară de Miranda Priestly, dar, dacă tot ne înțelegeam așa de grozav, m-am gândit să joc și jocul ăsta.

— Sigur, bineînțeles, a mințit ea cam anapoda, pentru că știa foarte bine că eram de-acum cea mai de pe urmă paria.

Șansele ca Emily să recunoască măcar că m-a cunoscut vreodată erau minime, dar totul era

OK. Poate peste vreo zece ani, când ea avea să stea în rândul întâi la o paradă a modei de la

Michael Kors, iar eu aveam să-mi fac cumpărăturile tot la Filene's și aveam să iau masa tot la

Benihana, aveam să râdem de toată treaba asta.

Dar probabil că nu.

— Ei bine, mi-ar face plăcere să mai stau la taclale cu tine, dar sunt cam în pom la ora asta, nu prea știu ce să fac. Trebuie să găsesc o modalitate de a ajunge acasă cât mai curând posibil.

Crezi că pot folosi biletul de întoarcere? Nu se poate să mă dea afară și să mă lase cu ochii-n soare într-o țară străină, nu?

— Păi, bineînțeles că ar avea dreptate dacă ar face-o, Andrea, a zis ea.

Aha! O ultimă înțepătură. Era plăcut să constat că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— În fond, tu ești cea care și-a părăsit locul de muncă – tu ai obligat-o să te dea afară. Dar nu, nu cred că e răzbunătoare. Pune prețul schimbării datei biletului de întoarcere pe cartea de credit a firmei și găsesc eu o modalitate de a o deconta.

— Mulțumesc, Em, îți sunt recunoscătoare. Și noroc și ție. Într-o bună zi, o să fii un fantastic redactor de modă.

— Zău? Chiar crezi? A întrebat ea surescitată și încântată.

De ce anume conta părerea mea, a celei mai ratate persoane pe care o cunoscuse vreodată lumea modei, nu-mi dădeam seama, dar ea părea extrem de mulțumită.

— Absolut. Nu am nici un fel de îndoială în privința asta.

Christian m-a sunat în clipa în care am închis telefonul după convorbirea cu Emily. El auzise, fapt deloc surprinzător, ce se petrecuse. Incredibil. Dar plăcerea pe care a resimțit-o la auzul detaliilor sordide, precum și promisiunile și invitațiile de tot felul pe care mi le-a oferit mi-au readus greața. I-am spus, cât de calm am putut, că am multe pe cap în clipa asta, așa că îl rog să nu mă mai sune deocamdată, că o să-1 caut eu când și dacă o să am dispoziția necesară.

Dat fiind că, în chip miraculos, nu aflaseră că îmi pierdusem postul, Monsieur Renaud și gașca s-au dat cu toții peste cap să mă ajute când au auzit că o situație de urgență cerea să mă întorc imediat acasă. A durat doar o jumătate de oră ca mica armată de slujbași ai hotelului să îmi facă o rezervare la următorul zbor spre New York, iar eu să îmi fac bagajele și să mă așez pe bancheta din spate a limuzinei care dispunea de bar, în drum spre aeroportul de Gaulle. Șoferul era vorbăreț, dar eu nu am răspuns mai nimic: voiam să mă bucur de ultimele momente petrecute în calitate de cel mai prost plătită, dar bine tratată asistentă din întreaga lume liberă. Mi-am turnat un ultim pahar de șampanie seacă și am sorbit îndelung, încet și cu poftă. Îmi trebuiseră unsprezece luni, adică patruzeci și patru de săptămâni, adică vreo trei mii optzeci de ore de muncă pentru a-mi da seama – o dată pentru

totdeauna – că ideea de a mă transforma în imaginea identică a Mirandei Priestly nu era, în mod clar, chiar așa de bună.

În locul vreunui șofer în uniformă care să mă aștepte la ieșirea din vamă, cu un carton cu numele meu pe el, la aeroport am dat chiar de părinții mei, care au părut extrem de încântați să mă vadă. Ne-am îmbrățișat și, după șocul inițial provocat de hainele pe care le purtam

(jeanși D&G prespălați, mulați pe corp, cu pantofi cu toc cui și o bluză total transparentă – păi era trecută la categoria diverse, subcategoria către și de la aeroport și era vestimentația cea mai potrivită pentru avion pe care mi-o pusese în bagaj), mi-au dat vestea cea bună: Lily era trează și conștientă de ce se petrece în jur. Ne-am dus direct la spital, unde Lily însăși mi-a adresat câteva comentarii răutăcioase cu privire la garderoba mea imediat ce am intrat în rezerva ei.

Firește, au existat probleme cu legea, cu care a trebuit să se confrunte; în fond, condusesse cu viteză excesivă în sensul opus sensului unic, beată moartă. Dar cum nimeni altcineva nu fusese grav rănit, judecătorul dăduse dovadă de o clemență

— Păi, bineînțeles că ar avea dreptate dacă ar face-o, Andrea, a zis ea.

Aha! O ultimă înțepătură. Era plăcut să constat că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— În fond, tu ești cea care și-a părăsit locul de muncă – tu ai obligat-o să te dea afară. Dar nu, nu cred că e răzbunătoare. Pune prețul schimbării datei biletului de întoarcere pe cartea de credit a firmei și găsec eu o modalitate de a o deconta.

— Mulțumesc, Em, îți sunt recunoscătoare. Și noroc și ție. Într-o bună zi, o să fii un fantastic redactor de modă.

— Zău? Chiar crezi? A întrebat ea surescitată și încântată.

De ce anume conta părerea mea, a celei mai ratate persoane pe care o cunoscuse vreodată lumea modei, nu-mi dădeam seama, dar ea părea extrem de mulțumită.

— Absolut. Nu am nici un fel de îndoială în privința asta.

Christian m-a sunat în clipa în care am închis telefonul după convorbirea cu Emily. El auzise, fapt deloc surprinzător, ce se petrecuse. Incredibil. Dar plăcerea pe care a resimțit-o la auzul detaliilor sordide, precum și promisiunile și invitațiile de tot felul pe care mi le-a oferit mi-au readus greața. I-am spus, cât de calm am putut, că am multe pe cap în clipa asta, așa că îl rog să nu mă mai sune deocamdată, că o să-1 caut eu când și dacă o să am dispoziția necesară.

Dat fiind că, în chip miraculos, nu aflaseră că îmi pierdusem postul, Monsieur Renaud și gașc s-au dat cu toții peste cap să mă ajute când au auzit că o situație de urgență cerea să mă întorc imediat acasă. A durat doar o jumătate de oră ca mica armată de slujbași ai hotelului să îmi facă o rezervare la următorul zbor spre New York, iar eu să îmi fac bagajele și să mă așez pe bancheta din spate a limuzinei care dispunea de bar, în drum spre aeroportul de Gaulle. Șoferul era vorbăreț, dar eu nu am răspuns mai nimic: voiam să mă bucur de ultimele momente petrecute în calitate de cel mai

prost plătită, dar bine tratată asistentă din întreaga lume liberă. Mi-am turnat un ultim pahar de șampanie seacă și am sorbit îndelung, încet și cu poftă. Îmi trebuiseră unsprezece luni, adică patruzeci și patru de săptămâni, adică vreo trei mii optzeci de ore de muncă pentru a-mi da seama – o dată pentru totdeauna – că ideea de a mă transforma în imaginea identică a Mirandei Priestly nu era, în mod clar, chiar așa de bună.

În locul vreunui șofer în uniformă care să mă aștepte la ieșirea din vamă, cu un carton cu numele meu pe el, la aeroport am dat chiar de părinții mei, care au părut extrem de încântați să mă vadă. Ne-am îmbrățișat și, după șocul inițial provocat de hainele pe care le purtam

(jeanși D&G prespălați, mulați pe corp, cu pantofi cu toc cui și o bluză total transparentă – păi era trecută la categoria diverse, subcategoria către și de la aeroport și era vestimentația cea mai potrivită pentru avion pe care mi-o puseseră în bagaj), mi-au dat vestea cea bună: Lily era trează și conștientă de ce se petrece înjur. Ne-am dus direct la spital, unde Lily însăși mi-a adresat câteva comentarii răutăcioase cu privire la garderoba mea imediat ce am intrat în rezerva ei.

Firește, au existat probleme cu legea, cu care a trebuit să se confrunte; în fond, condusesse cu viteză excesivă în sensul opus sensului unic, beată moartă. Dar cum nimeni altcineva nu fusese grav rănit, judecătorul dăduse dovadă de o clemență uluitoare și, cu toate că avea să rămână mereu cu ștampila „conducere sub influența alcoolului” pe carnet, fusese condamnată doar la niște ședințe obligatorii de terapie anti-alcool și un număr care părea a însuma trei decenii de muncă în folosul comunității. Nu am vorbit prea mult despre asta – ei tot nu-i plăcea încă să recunoască faptul că are probleme – dar o dusesem cu mașina la prima ei ședință de terapie în grup în East Village și la ieșire recunoscuse că nu fusese prea „lacrimogenă”. „Al naibii de enervantă”, a numit-o ea de fapt, dar când am ridicat o sprinceană și i-am aruncat o privire încruntată – î la Emily – ea a catadicsit să spună că au fost pe-acolo, ce-i drept, și câțiva țipi drăguți și n-ar muri dacă s-ar vedea și ea o dată în viață cu un tip care nu e bețiv.

Destul de rezonabil. Părinții mei o convinseseră să facă, în cadrul programului de muncă în folosul comunității, curățenie în biroul decanului de la Universitatea Columbia, ceea ce i se părea un adevărat coșmar, dar care s-a dovedit până la urmă o mutare bună. El nu numai că a fost de acord să o lase pe Lily să se retragă fără să pice în mijlocul semestrului, dar a semnat chiar aprobarea pentru biroul de burse și i-a zis că poate să facă o nouă cerere de finanțare în primăvara următoare.

Viața lui Lily și prietenia noastră au părut a se întoarce din nou pe făgașul cel bun. Nu la fel s-au petrecut lucrurile cu Alex. Stătuse cu ea la spital până am ajuns noi, dar în clipa în care l-am văzut mi-am dorit ca ai mei să nu se fi retras, în mod diplomatic, să aștepte lângă automatul pentru cafea. Ne-am dat bună ziua cam stângaci, după care ne-am agitat mult în jurul lui Lily, dar, după o jumătate de oră, când și-a aruncat jacheta pe el și a fluturat din mână în semn de rămas-bun, nu vorbisem de fapt nimic unul cu altul. L-am sunat când am ajuns acasă, dar a răspuns doar robotul. Pe urmă

am mai sunat de câteva ori și am închis înainte ca el să răspundă, ca o puștoaică pusă pe șotii, și am mai încercat o dată înainte de culcare. A răspuns, dar părea extrem de circumspect.

— Bună, am zis eu și am încercat să par adorabilă și bine adaptată.

— Bună.

E clar că el nu accepta stilul meu gen fată adorabilă.

— Uite ce e, știu că e și prietena ta și că ai fi făcut asta pentru oricine, dar nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru ce ai făcut pentru

Lily. M-ai găsit pe mine, i-ai ajutat pe ai mei, ai stat cu ea ore întregi.

Zău.

— Nici o problemă. Sunt lucruri firești pe care le-ar face oricine când o cunoștință de-a lor e grav rănită în spital. N-a fost cine știe ce.

Ideea în tot răspunsul ăsta era că așa ar face oricine, cu excepția cuiva care e din întâmplare fenomenal de egocentric, asaltat de priorități aiurite, precum subsemnata.

— Alex, te rog, nu vrei să stăm de vorbă ca niște.

— Nu. Zău că nu putem să stăm de vorbă despre nimic în clipa asta.

Am tot stat pe lângă tine de un an încoace și am așteptat să stau de vorbă cu tine - ba uneori chiar te-am implorat - dar pe tine nu părea să te intereseze prea mult.

La un moment dat, pe parcursul anului trecut, am pierdut-o pe Andy de care mă îndrăgostisem.

Nu prea știu cum s-a întâmplat asta și nu îmi dau seama când, dar tu în mod clar nu mai ești persoana care ai fost înainte de locul ăsta de muncă. Andy a mea nu s-ar fi gândit niciodată să pună o petrecere sau o prezentare de modă înaintea necesității de a fi alături de o prietenă care a avut mare, mare nevoie de ea. Vorbesc serios, a avut mare nevoie de ea. Sigur, mă bucur că ai decis să vii acasă - că ți-ai dat seama că asta e decizia potrivită - dar acum am nevoie de ceva timp ca să înțeleg ce se petrece cu mine, cu tine, cu relația noastră. Asta nu e o noutate, cel puțin nu pentru mine. Se petrece de foarte, foarte multă vreme - numai că tu ai fost prea ocupată ca să realizezi asta.

— Alex, nu mi-ai acordat nici o secundă ca să stăm jos, față în față, și să încerc să-ți explic ce s-a petrecut. Poate că ai dreptate, poate că sunt, într-adevăr, o persoană cu totul diferită. Dar nu cred - chiar dacă m-am schimbat, nu cred că toată schimbarea a fost spre mai rău. Chiar ne-am îndepărtat atât de mult unul de altul?

Mai mult chiar decât Lily, el era cel mai bun prieten al meu, dar nu mai fusese iubitul meu de foarte, foarte multe luni. Mi-am dat seama că avea dreptate: și era momentul să i-o spun și lui.

Am inspirat adânc și am spus ceva care știam că e adevărat, deși nu mi-a plăcut cine știe ce să îl spun în momentul acela.

— Ai dreptate.

— Am? Chiar ești de acord cu mine?

— Da. Am fost într-adevăr egoistă și nedreaptă față de tine.

— Și acum, ce facem? A întrebat el cu voce resemnată, dar nu disperată.

— Nu știu. Ce putem face acum? Încetăm cu totul să ne mai vorbim? Încetăm să ne mai vedem?

Nu prea știu ce se face în asemenea situații. Dar vreau să faci parte din viața mea și nu pot să-mi închipui cum ar fi să nu mai fac eu parte dintr-a ta.

— Nici eu. Dar nu prea sunt sigur că putem face asta încă foarte, foarte multă vreme. Nu am avut parte de o simplă prietenie înainte de a deveni iubiți și mi se pare imposibil să fim doar prieteni acum. Dar, cine știe? Poate după ce o să dispunem de mult timp ca să realizăm ce se petrece.

Am închis telefonul în acea primă seară de când revenisem acasă și am plâns, nu doar pentru

Alex, ci și pentru tot ceea ce se schimbase iremediabil în timpul acestui ultim an. Intrasem în firma Elias-Clark ca o puștoaică neștiutoare și prost îmbrăcată și mă împleticisem afară din firmă o femeie pe jumătate maturizată, ușor blazată și tot prost îmbrăcată (ce-i drept, una care acum își dădea seama cât e de prost îmbrăcată).

Dar între timp trecusem prin destule ca să mă pot angaja într-o sută de locuri de muncă. ^Și, cu toate că promisem pe curriculum vitae o notă patru mare și lată, scrisă cu creion roșu, cu toate că iubitul mă părăsise, cu toate că nu mă alesesem cu nimic concret, în afară de o geantă (mă rog, patru valize Louis Vuitton burdușite cu haine superbe la comandă) - poate că meritase efortul?

Am decuplat telefonul, am scos un carnețel vechi de prin sertarul de jos al biroului meu și am început să scriu.

Tata se refugiase deja în birou, iar mama era în drum spre garaj când am coborât la parter.

— Neața, scumpo. N-am știut că te-ai trezit!

Trebuie să fug. Am întâlnire cu un elev la ora nouă. Avionul lui Jill e la prânz, așa că ar trebui să plece cât mai rapid, mai ales că o să fie oră de vârf. O să am celularul deschis, dacă se ivesc ceva probleme. Apropo, o să fiți acasă, tu și Lily, la cină?

— Nu știu sigur. Abia m-am trezit și încă nu mi-am băut cafeaua. Crezi că putem să decidem în legătură cu cina ceva mai târziu?

Dar ea nu stătuse acolo ca să-mi audă răspunsul obraznic - era deja în drum spre ieșire înainte să apuc eu să deschid gura. Lily, Jill, Kyle și bebelușul stăteau la masa din bucătărie și citeau în tăcere diverse rubrici din The Times. Pe masă erau o farfurie cu clătite umede, total neapetisante, o sticlă de sirop Aunt Jemima și un pachet de unt scos direct din congelator. Singurul lucru pe care păruse a-1 servi cineva până la ora aceea fusese cafeaua pe care o cumpăruse tata în călătoria lui matinală la Dunkin Donuts, tradiție pe care o instituise ca urmare a lipsei lui firești de dorință de a se hrăni cu orice fusese gătit personal de către mama. Am pus o clătită în farfuria de plastic și am vrut să o tai, dar ea s-a transformat instantaneu într-un morman inform de făină.

— Chesita asta e imposibil de mâncat. A cumpărat tata ceva gogoși azi?

— Da, le-a ascuns în debaraua de lângă biroul lui, a zis Kyle trăgănat. N-a vrut să le vadă mama ta. Vrei să aduci toată cutia înapoi dacă te duci acolo?

Telefonul a sunat exact când eram în drum să aduc cutia din ascunzătoare.

— Alo? Am răspuns eu cu cea mai iritată voce de care eram în stare. Reușisem, în sfârșit, să nu mai răspund la telefon cu „Biroul Mirandei Priestly”.

— Bună dimineața. Aș putea să vorbesc cu Andrea Sachs, vă rog?

— La telefon. Pot să întreb cu cine vorbesc?

— Bună, Andrea, sunt Loretta Andriano, de la revista Seventeen.

Mi-a sărit inima din piept. Scrisesem o povestioară de „ficțiune” de două mii de cuvinte despre o adolescentă atât de ocupată cu admiterea la facultate, încât își ignoră familia și prietenii. Nu-mi trebuieră decât vreo două ceasuri ca să scriu prostioara cu pricina, dar mi se păruse că nimerisem binisor combinația necesară de umor și emoție.

— Bună! Ce mai faci?

— Fac bine, mulțumesc. Uite ce e, povestea ta a ajuns la mine la redactare și trebuie să mărturisesc că mi-a plăcut la nebunie. Are nevoie de unele modificări, firește, iar limbajul mai trebuie ajustat pe ici, pe colo – cititorii noștri sunt, în cea mai mare parte, adolescenți și preadolescenți – dar aș vrea să o public în numărul din februarie.

— Serios?

Nu-mi venea să cred. Trimisesem povestirea la o duzină de reviste pentru adolescenți, după care adaptasem o variantă ceva mai matură și o trimisesem la aproape două duzini de reviste pentru femei, dar nu mă sunase încă nimeni.

— Absolut. Plătim un dolar cincizeci pe cuvânt și vreau doar să vii să completezi câteva formulare pentru impozite. Ai mai scris povestiri pentru reviste, nu?

— De fapt, nu, dar am lucrat la Runway.

Nu știu de ce mi-am închipuit că treaba asta putea să-mi fie de ajutor – mai ales că singurele îndeletniciri scriitoricești realizate acolo fuseseră niște scrisori menite a-i intimida pe alții – dar

Loretta nu a părut a băga de seamă gaura uriașă din logica mea.

— Zău? Primul meu loc de muncă la terminarea facultății a fost de asistentă de modă la

Runway. Am învățat mai mult în anul petrecut acolo decât în următorii cinci.

— A fost o adevărată experiență. Am fost norocoasă să lucrez acolo.

— Ce ai făcut acolo?

— Păi, de fapt, am fost asistenta Mirandei Priestly.

— Zău? Sărăcuța de tine, nici nu mi-am dat seama. Ia stai puțin - nu ai fost cumva chiar tu fata care a fost dată afară nu de mult, la Paris?

Mi-am dat seama, prea târziu, că făcusem o mare greșeală. Se publicase un articol destul de mărișor în Page Six despre toată nebunia aceea la câteva zile după ce ajunsesem acasă, probabil în urma relatării făcute de unul dintre Tocătorii aflați de față la explozia mea de proaste maniere.

Ținând cont de faptul că mă citaseră foarte exact, nu-mi puteam închipui de unde putuse presa să afle decât de la ei. Cum de uitasem că și alții puteau să citească ziarul acela?

— Ăă, da. Lucrurile nu au fost atât de urâte cât au părut. Totul a fost exagerat în articolul acela din Page Six. Zău.

— Ei bine, sper că nu! Cineva trebuia de mult să-i spună femeii ăleia să se mai ducă dracului și dacă tu ai fost aceea, îmi scot pălăria în fața ta! Femeia aia mi-a făcut viața iadul pe pământ tot anul acela cât am lucrat pentru ea și nici măcar n-a fost nevoie pentru asta să schimb un singur cuvânt cu ea. Uite ce e, trebuie să mă duc acum la un prânz oficial, dar ce-ar fi să stabilim o întâlnire? Trebuie să vii să completezi formularele acelea și oricum mi-ar face plăcere să te cunosc. Adu orice altceva care crezi că ar putea fi publicat în revista noastră.

— Grozav. Nemaipomenit.

Am căzut de acord să ne vedem vinerea următoare la ora trei și eu am închis telefonul încă nevenindu-mi să cred în ceea ce se petrece. Kyle și Jill lăsaseră bebelușul cu Lily și se duseseră să se îmbrace și să împacheteze, iar copilul începuse un soi de văicăreală care părea la câteva secunde de o veritabilă criză de isterie. L-am scos din scaunul lui și l-am aburcat pe-un umăr, după care m-am apucat să îl frec pe spinare prin pijămăluță și, fapt remarcabil, a tăcut.

— N-o să crezi dacă-ți spun cine a fost la telefon adineauri, am dansat eu cu Isaac în brațe.

A fost o redactoare de la Seventeen - mi se publică o povestire!

— Nu mai spune! Ți se publică povestea vieții?

— Nu e povestea vieții mele -ea vieții lui „Jennifer”. Și nu are decât două mii de cuvinte, așa că nu e cine știe ce, dar e un început.

— Da, sigur, sigur. Despre o fată prea prinsă de nu știu ce realizări și care sfârșește prin a da în bară în relațiile cu toți cei care contează în viața ei. Viața lui Jennifer. Mda, mă rog.

Lily zâmbea și își dădea ochii peste cap în același timp.

— Ei, astea sunt doar detalii, nimic altceva.

Principalul e că mi se publică povestea în numărul din februarie și că-mi plătesc trei mii de dolari pentru ea. Ce zici de nebunia asta?

— Felicitări, Andy. Vorbesc serios, e ceva extraordinar. Și de-acum o să-ți poți face reclamă pe chestia asta, nu?

— Exact. Ce-i drept, nu e The New Yorker, dar nu e rău ca prim pas. Dacă pot să mai fac rost de câteva chestii din astea, poate și în alte reviste, s-ar putea să ajung undeva. Am o întâlnire cu tipa vineri și mi-a zis să aduc și

alte povestiri pe care le-am scris. Și nici nu m-a întrebat dacă vorbesc franceza. Și o urăște pe Miranda. Cred că pot să lucrez bine cu femeia asta.

Am condus gașca de Texas la aeroport, am cumpărat câte un Burger King, bun și plin de grăsime, pentru Lily și pentru mine, ca să completăm restul de gogoși rămase de la micul dejun și am petrecut restul zilei – și următoarea zi – la birou, ca să lucrez la câte ceva ce putea fi arătat

Lorettei cea absolut anti-Miranda.

— Un cappuccino mare cu vanilie, vă rog, am cerut unei vânzătoare pe care nu o recunoșteam, la cafeneaua Starbucks de pe 57th Street.

Trecuseră aproape cinci luni de când fusesem aici ultima oară și mă căznisem să țin în echilibru tava cu cafele și snack-uri ca să mă întorc la Miranda înainte să mă dea afară pentru că îndrăzneam să respir. Dacă stăteam să mă gândesc, fusese mult mai bine că mă dăduse afară pentru că strigasem la ea să se ducă dracului decât pentru că adusesem două pachetele cu zaharină în loc de două cuburi de zahăr. Același rezultat, dar alt joc.

Cine și-ar fi putut închipui că personalul se schimba cu atâta repeziciune la Starbucks? Nu era nici măcar o singură persoană care să mi se pară cât de cât cunoscută, ceea ce făcea ca timpul pe care îl petrecusem acolo să-mi pară mult mai îndepărtat. Mi-am netezit pantalonii negri bine croiți, dar nu de firmă, și m-am uitat în spate ca să mă asigur că nu adunasem cumva pe turul lor ceva din noroiul orașului. Știam că există pe undeva un întreg personal de redacție care nu ar fi fost de acord cu mine, dar eu mă gândeam că arăt al naibii de bine pentru doar al doilea interviu din viața mea. Acum nu numai că știam că nimeni nu poartă deux-pieces la redacții, dar câte ceva, pe undeva, cumva, după un an întreg de învățat prin lumea modei la superlativ – probabil printr-un simplu proces de osmoză – îmi pătrunsese în cap.

Cappuccino-ul era aproape prea fierbinte, dar mi-a picat fantastic de bine în ziua aceea friguroasă și umedă. Cerul întunecat al după-amiezei târzii părea să învăluie orașul ca un con enorm de înghețată. În mod normal, o asemenea zi m-ar fi deprimat. În fond, era una dintre cele mai deprimante zile din cea mai deprimantă lună

(februarie), genul de zi în care chiar și cei optimiști preferă să se strecoare sub plapumă, iar pesimiștii nu au nici o șansă să reziste fără un pumn de antidepressive. Dar cafeneaua Starbucks era luminată și încălzită și populată de un număr apreciabil de oameni, iar eu m-am ghemuit într-unui dintre uriașele fotolii verzi și am încercat să nu mă gândesc cine-și frecase părul murdar de el înaintea mea.

În ultimele trei luni, Loretta devenise mentorul meu, campioana mea, salvatoarea mea. Ne înțelesesem de minune de la prima întâlnire și totul decursese nemaipomenit între noi de atunci încolo. Imediat ce am intrat în biroul ei spațios, dar aglomerat și am văzut că era – valeu!

— Grasă, am avut senzația stranie că aveam să ne înțelegem de minune. Mi-a spus să mă așez și să îi citesc fiecare cuvânt din tot ce scrisesem săptămâna trecută: povestioare psihice despre prezentări de

modă, câteva chestii dure despre ce înseamnă să fii asistenta unei celebrități, o povestire – sper – plină de sensibilitate despre cum poți să distrugi o relație de trei ani cu un om pe care îl iubești, dar alături de care nu poți să fii.

A fost de-a dreptul formidabil, incredibil chiar cât de bine ne-am înțeles, cu câtă ușurință ne-am împărtășit una alteia coșmarurile legate de

Runway (eu le mai aveam din când în când: unul cu precădere îngrozitor, în care părinții mei erau împușcați mortal de un polițist parizian de modă pentru că purtaseră pantaloni scurți pe stradă, iar Miranda reușise cumva să mă adopte legal), cât de repede ne-am dat seama că eram de fapt una și aceeași persoană, cu numai șapte ani diferență între noi.

Întrucât avusesem ideea strălucită de a duce toate hainele mele de la Runway la unul dintre magazinele acelea de mare clasă de pe Madison

Avenue, eram acum o femeie bogată – îmi puteam permite să scriu pe mai nimic; orice, numai să am ceva publicat. Am tot așteptat ca Emily sau Jocelyn să mă sune ca să-mi spună că or să trimită un mesager după hainele acelea, dar nu m-a sunat nimeni. Așa că erau toate ale mele.

Am împachetat majoritatea garderobei, dar am lăsat afară rochia Diane Von Furstenburg. Când m-am uitat prin lucrurile care fuseseră în biroul meu și pe care Emily mi le trimisese prin poștă, am dat peste scrisoarea de la Anita Alvarez, cea în care își exprimase adorația față de tot ce însemna Runway. Tot avusesem de gând de atunci să îi trimit o rochie nemaipomenită, dar nu găsisem niciodată destul timp. Am împachetat rochia în foiță subțire, am pus acolo și o pereche de pantofi Manolo și am falsificat un bilețel ca din partea Mirandei – talent pe care am constatat cu tristețe că încă îl mai posed. Fata asta trebuie să afle – măcar o dată în viața ei – cum e să ai un obiect frumos de îmbrăcăminte. Și, încă mai important, trebuie să creadă că există pe undeva cineva căruia îi pasă de ea.

Cu excepția rochiei, a unei perechi foarte mulate și sexy de jeanși D&G și de poșeta cu aspect clasic, căptușită cu blană, cu lăntișor metalic, pe care o dădusem cadou mamei („O, scumpo, dar e superbă. Și ce marcă ziceai că e?”), am vândut toate topurile transparente, toți pantalonii de piele, toate cizmele cu toc cui, toate sandalele cu brețeluțe. Casiera a chemat-o pe proprietara magazinului și au decis amândouă că ar fi mai bine să închidă magazinul pentru câteva ore, până când evaluează marfa. Setul de voiaj Louis

Vuitton – cele două sacoșe enorme, geanta de mărime medie și un geamantan – îmi adusesese doar el șase miare, iar când au încetat, în sfârșit, să șoptească, să examineze și să chicotească, am ieșit de acolo cu un cec de peste treizeci și opt de mii de dolari în mână. Ceea ce, după calculele mele, însemna că puteam să plătesc chiria și să mă hrănesc timp de un an întreg până găseam o cale să scriu și să public. Și exact atunci apăruse

Loretta în viața mea și mi-a îmbunătățit-o imediat încă mai mult.

Loretta se declarase deja de acord să cumpere patru povestiri – o narațiune scurtă, cu puțin mai lungă decât un paragraf de carte, două povestiri de cinci sute de cuvinte fiecare și povestirea inițială, cea de două mii de cuvinte. Dar și mai grozavă a fost obsesia ei bizară de a mă ajuta să

obțin contracte, dorința ei de a contacta oameni de la alte reviste care ar putea fi interesați de o persoană independentă care scrie. Tocmai asta mă adusesse la cafeneaua Starbucks în după-amiaza aceea întunecată de iarnă – mă duceam din nou în Elias-Clark Building. Trebuise să ducă destulă muncă de lămurire ca să mă convingă că Miranda nu avea să mă vâneze din clipa în care intram pe ușă și nu o să mă doboare cu o săgeată otrăvită, dar tot mă simțeam neliniștită. Nu paralizată de teamă ca în zilele de odinioară, când simplul sunet al unui celular era destul să îmi facă inima să îmi sară din piept, dar destul de neplăcut la ideea – oricât de improbabilă – de a da cu ochii de ea. Sau de Emily. Sau de oricine altcineva, în fond, în afară de James, cu care păstrasem legătura.

Într-o bună zi, pentru nu se știe ce motiv, Loretta o sunase pe fosta ei colegă de cameră din facultate, care era, din întâmplare, redactorul paginii de evenimente diverse de la The Buzz, și i-a spus că a descoperit viitoarea „senzație” a lumii scriitoricești. Acea, pasămite, eram eu.

Aranjase să am un interviu cu ea astăzi și chiar o prevenise în prealabil că Miranda îmi desfăcuse pe loc contractul de muncă, dar femeia râsese și spusese că, dacă ar fi să refuze pe cineva numai pentru că fusese dat afară de Miranda, nu ar mai avea nici un scriitor.

Mi-am terminat cafeaua și, cu un nou val de energie, mi-am adunat portofoliul cu diverse articole scrise, m-am îndreptat – calmă de data asta, fără un telefon în mână care să sune continuu și fără o grămadă de cafele după mine – spre

Elias-Clark Building. După o clipă sau două de analiză de pe trotuarul de vizavi, ca să mă asigur că nu există nici un grup de Tocători de la Runway în hol, am împins ușile turnante. Nu se schimbaseră nimic în cele cinci luni de când plecasem: îl vedeam pe Ahmed la chioșcul de ziare și un afiș mare care anunța că Chic urma să găzduiască o petrecere la Lotus în acest weekend. Deși ar fi trebuit, teoretic, să semnez de intrare, m-am îndreptat instinctiv către ușile turnante. Imediat am auzit vocea binecunoscută care a strigat: *I can't remember if I cried when I read about her widowed bride, but something touched me deep inside, the day, the music died. And we were singing...* Era melodia American Pie! Ce drăguț din partea lui, am gândit eu. Fusese cântecul de rămas-bun pe care nu apucasem să îl cânt. M-am întors și l-am văzut pe Eduardo, la fel de uriaș și transpirat ca întotdeauna, care zâmbea. Dar nu spre mine. În fața ușilor turnante din imediata lui apropiere era o fată înaltă și slăbănoagă, cu păr negru ca smoala și ochi verzi, care purta o pereche trăsnet de pantaloni strânși pe corp și un top care-i lăsa stomacul la vedere. Purta în mâini o mică tavă cu trei cafele Starbucks, o sacoșă enormă cu ziare și reviste, trei umerase cu câte un costum complet pe fiecare și o sacoșă cu monograma „MP” pe ea.

Celularul ei a sunat exact în momentul în care mi-am dat seama ce se întâmplă, și ea a părut atât de speriată, încât am avut impresia că avea să izbucnească în plâns. Dar când ușa tot nu s-a deschis după ce s-a izbit de câteva ori de ea, a oftat din rărunchi și a început să cânte: *'Bye, 'bye, Miss American Pie, drove my Chevy to the levee, but the levee was dry, and good*

old boys were drinking whisky and rye, singing this will be the day that I die.”
Și când m-am uitat la

Eduardo, el mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

Și, în timp ce bruneta drăguță termina de cântat strofa respectivă, el mi-a deschis ușa ca unei persoane importante.

SFÂRȘIT